

Giới thiệu Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert

Một cái bị chết oan bộ đội đặc chủng xảo trá Diêm La Vương đầu thai đến thời Tam quốc, cái này chiến tranh cuồng nhân đã bắt đầu một loạt chiến tranh, được người xưng là Chiến Thần, nhưng là vì thù đoạn của hắn luôn có một chút như vậy vô lại, cho nên lại có người xưng hô hắn vô lại Chiến Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Hung hăng quỷ

"Giải thích cho ta rõ ràng. Không nói rõ ràng, ta nhưng muốn tố cáo rồi. Đừng tưởng rằng các ngươi là một ít quỷ thần, là có thể không chút kiêng kỵ. Ta muốn tố cáo."

Ở Âm Tào Địa Phủ, một thanh âm phách lối nói. Chỉ còn dư lại một mặt bất đắc dĩ Hắc Bạch vô thường đầu trâu mặt ngựa, còn có cái kia mặt tối sầm lại Diêm La vương cùng cái kia cầm Sinh Tử bộ đại phán quan. Diêm La vương ho khan hai tiếng, nguyên nhân mọi người (quỷ) ánh mắt, mới mang theo ôn hòa quay về phía dưới cái kia vừa nãy vô cùng hung hăng thanh niên nói rằng: "Cái này Lưu Bán đúng thể. Hiểu lắm. Đây chỉ là một chuyện hiểu lầm. Ngươi không nên kích động. Chúng ta xuất hiện tại Địa phủ cũng đầy Sùng Văn rõ ràng chấp pháp. Chúng ta cũng coi trọng công khai công bình công chính nguyên tắc. Chúng ta cũng tôn trọng dân chủ tự do. Vì lẽ đó, ngươi không nên kích động, chúng ta sẽ cho ngươi một cái giải thích hợp lý. Còn chống án sự tình. Khụ khụ. Ta nghĩ liền không cần làm phiền phía trên những người kia rồi. Có vấn đề gì, mọi người chúng ta chính mình bên trong giải quyết không phải là rồi. Ngươi nói có đúng hay không cái này lý nha? Nói thể nào đại gia cũng đều là Viêm Hoàng tử tôn, bất kể là người, vẫn là thần, hoặc là là quỷ, cũng khó khăn niệm sẽ không may xuất hiện. Đây một tia hi vọng ngươi có thể rõ ràng. Đương nhiên, không may xuất hiện, mọi người chúng ta tận lực bù đắp là được rồi. Ngươi khó mà nói."

Nhìn Diêm La vương khách khí như vậy đối với người kia nói chuyện, người còn lại cũng đều là đồng thời nói rằng, hy vọng có thể dẹp loạn phía dưới cái này hung hăng người tức giận. Lưu Bán nhìn thấy nhiều người như vậy cùng hắn nói tốt, hắn lại là đã ra tên thích mềm không thích cứng, cho nên cũng dẹp loạn một điểm tức giận, nói rằng: "Được. Nếu mọi người khỏe nói thể nào, ta cũng không phải loại kia không biết thời vụ người. Vậy các ngươi chuẩn bị xử lý như thế nào chuyện này nha."

Lưu Bán là một cái bộ đội đặc chủng tiểu đội trưởng, gia hỏa này từ nhỏ yêu thích vũ lực, yêu thích quân nhân, vì lẽ đó ở lúc đi học sẽ không thiếu gây rắc rối, bất quá bởi vì học tập của hắn tốt hơn, lão sư cùng gia trưởng liền tận lực nhân nhượng hắn. Mười tám tuổi tốt nghiệp trung học sau đó, hắn chỉ có một người chạy đi nhập ngũ. Ở bộ đội một năm sau đó, trải qua quân khu luận võ, đã lấy được người thứ nhất, bị cử đi học đến đại học quốc phòng đi đọc quân giáo. Hai năm sau đó, lấy ưu dị thành tích tốt nghiệp sau đó, chính mình lại xin điều đến bộ đội đặc chủng, trải qua ba năm tôi luyện, hắn đã là một đội quân đội trưởng, mang theo thiếu tá quân hàm. Lần này hắn suất lĩnh bộ đội tham gia tiêu diệt đồng đột phần liệt thể lực hành động. Nhưng là đang hành động trong, hắn chính liều lĩnh mưa bom bão đạn xung phong thời điểm, chính mình dĩ nhiên không giải thích được không thể động dậy rồi, chỉ có thể tro mắt nhìn thân thể của chính mình bị đạn hỏa tiễn nổ thành phần vụn. Đội được bị đầu trâu mặt ngựa mang tới Diêm La vương trước mặt Thẩm Phán thời điểm, cầm Sinh Tử bộ phán quan tra xét một thoáng hắn tuổi thọ, mới phát hiện hắn chỉ ít còn có sáu mươi năm tuổi thọ, nói cách khác hắn là bị bắt lộn. Hỏi thẩm một thoáng, mới biết hóa ra là đầu trâu mặt ngựa nhất thời hoa mắt, đem hắn xem thành là chiến hữu bên cạnh rồi. Vì lẽ đó liền sớm mấy giây đem hồn phách của nàng cho câu đi ra, cái này cũng là hắn tại sao bỗng nhiên không thể động dậy nguyên nhân. Lần này hắn có thể nổi đóa. Chính mình đường đường một người lính, dĩ nhiên như vậy không minh bạch bị chết oan. Hắn vốn là loại kia không sợ trời không sợ đất người, huống hồ hiện tại gia nhập bộ đội đặc chủng, giết không ít người, đồ máu quang, càng là coi trời bằng vung rồi. Biết mình là bị bắt lộn, cho nên khi Diêm La vương trước mặt liền bắt đầu nổi đóa. Bắt được đầu trâu mặt ngựa chính là một trận loạn đánh. Vốn là nếu như ở hơn 100 năm trước, hắn dám tại Địa phủ làm ra chuyện như vậy, mặc kệ hắn có phải hay không bị tóm sai, nhất định là muốn dưới tầng mười tám Địa ngục. Nhưng là ai biết từ khi nhân gian thực hành dân chủ chế sau đó, Ngọc Đế không biết nói điên làm gì, tại Địa phủ cũng phải cầu tiến hành cải cách dân chủ, vì lẽ đó đường đường đầu trâu mặt ngựa bị đánh, cũng không tiện nói gì, liền ngay cả Diêm La vương cũng phải cùng hắn nói tốt.

Hiện tại thật không cho Dịch An phủ hạ xuống búng nổ Lưu Bán, mọi người rốt cục thờ phào nhẹ nhõm, đối với Lưu Bán câu hỏi, Diêm La vương cười nói: "Ngươi cảm thấy chuyện này nên xử lý như thế nào đây?" Lưu Bán liền không hề nghĩ ngợi liền nói: "Đây còn không dễ xử lý. Nếu ta bị bắt lộn, vậy các ngươi đem ta đưa trở về, để cho ta Hoàn Dương không được sao."

Diêm La vương nghe xong có chút khó khăn nói: "Đây e sợ có chút phiền phức. Ngươi cũng biết, thân thể của ngươi đã bị nổ thành tro bụi rồi, tiền ngươi trở lại, ngươi cũng không có thân thể nha."

Lưu Bán có chút tức giận nói: "Vậy ngươi nói nên làm gì? Cũng không thể để cho ta vẫn tại nơi này ở lại chứ?" Diêm La vương cùng phán quan trong âm thầm đánh giá thấp một hồi, mới miễn cưỡng chen chúc mặt cười nói rằng: "Là như vậy. Ta và đàm phán nói chuyện với nhau một thoáng, hiện tại có hai cái lựa chọn, ngươi có thể tùy ý lựa chọn."

Lưu Bán tròn tròn mắt, nói rằng: "Hai cái gì lựa chọn nha? Nói ra nghe một chút."

Phán quan nói tiếp: "Là như vậy, lựa chọn thứ nhất chính là ngươi lưu tại Địa phủ bên trong, chúng ta an bài cho ngươi một cái chức vị, nói cách khác, ngươi sau đó cũng là một cái Âm Thần rồi, cũng là Địa Phủ một thành viên."

Lưu Bán nghe xong sự lựa chọn này, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nói: "Ta nhân nên buồn tẻ nha ta. Ta ở tại các ngươi nơi này làm gì? Làm sao, các

ngươi Địa Phủ cũng muốn đánh trận sao? Ta thật vất vả thực hiện nguyện vọng của ta trở thành một quân nhân, có thể ra chiến trường, ngươi bây giờ đề cho ta tới Địa Phủ làm một cái công chức? Ngươi có làm hay không nha? Muốn làm công chức, ta không sẽ ở nhân gian làm sao?" Ở lại chỗ này, Lư Bán cũng không phải ngu ngốc, hẳn làm sao sẽ ở lại chỗ này đây? Nói ở trên chỉ là một cái nguyên nhân. Cái nguyên nhân thứ hai liền có chút khó nói ra khỏi miệng. Hiện tại bọn hắn là có cầu chính mình, có nhược điểm ở trong tay chính mình, vì lẽ đó bọn họ mới sẽ khách khí như vậy, nếu như mình thật ở lại chỗ này, liền dựa vào bản thân vừa nảy ra sức đánh đầu trâu mặt ngựa, để Diêm La vương khó chịu sự tình, bọn họ thì sẽ không mang hộ cho mình tiêu hài xuyên. Vì lẽ đó hẳn mới sẽ không ở lại chỗ này đây. Tính tình của hắn là có chút táo bạo, có chút tứ chi phát triển, thế nhưng không có nghĩa là hắn đầu óc ngu si, bằng không hẳn cũng sẽ không có thành tựu ngày hôm nay rồi.

Diêm La vương nhìn thấy Lư Bán đối với lựa chọn thứ nhất trực tiếp từ chối, mặc dù có chút thất vọng, thế nhưng cũng may còn có một cái lựa chọn, liền liền nói: "Ngươi đã không tuyển lựa chọn thứ nhất, như vậy ta liền nói lựa chọn thứ hai rồi. Đây lựa chọn thứ hai, vốn là là của chúng ta một cái ưu đãi, phải bỏ tiền mua. Ngươi cũng biết xuất hiện ở nhân gian nhân khẩu bành trướng nghiêm trọng, vừa vận nhân gian xuất hiện một loại gọi là xuyên qua hiện tượng, bằng vào chúng ta Địa Phủ vì giảm bớt nhân gian nhân khẩu áp lực, liền tại Địa phủ đẩy ra này một hạng hoạt động. Để những quý gia xuyên việt về đi. Bất quá những gia đều phải cùng Mạnh bà thang, đánh tan trí nhớ của kiếp trước. Mà ta nói cái này tự không dùng, nói cách khác ngươi có thể mang theo trí nhớ của ngươi xuyên việt về đi."

Lư Bán nghe xong có thể xuyên qua, tự không khỏi đến có điểm tâm động. Xuyên qua nha đây chính là. Phải biết ở cổ đại nhưng là thường thường có đại chiến có thể đánh chính là, hẳn cái này chiến tranh cuồng nhân tự nhiên là muốn có chiến tranh rồi, hiện tại tuy tốt, nhưng là chiến tranh liền quá ít. Bất quá hẳn cũng biết mình không thể biểu hiện quá vui mừng, nếu không, sẽ không có cớ kẻ mặc cả cơ hội rồi. Liền liền giả vờ về mặt bình thân nói rằng: "Xuyên qua? Xuyên qua đến cổ đại có gì tốt, hiện đại công nghệ cao sinh hoạt tự không có, súng gì chi đạn pháo cũng không có, liền vào internet xem tivi cũng không được. Càng có thể hưởng đầy ắp ah quý cừ nhiều như vậy, phiền toái muốn chết. Có ý gì."

Diêm La vương nhìn thấy Lư Bán mặc dù nói xuyên qua không được, thế nhưng cũng không có hướng về lần thứ nhất như thế trực tiếp từ chối, biết cái này còn có hi vọng, liền liền liền vội vàng nói: "Ta cũng biết cổ đại có như vậy hoặc là như vậy ràng buộc, bất quá cổ đại chiến tranh nhiều nha. Ngươi không phải là muốn đánh nhau sao? Cái kia đã đến cổ đại nhất định có thể thỏa mãn ngươi. Ân. Giống như là Đông Hán末年 kỳ thời Tam quốc, đây chính là đánh chính là hơn trăm năm nha. Hơn nữa quân anh hiện lên, tam quốc nha. Ta xem liền cho ngươi đi thời đại kia đi. Ngươi yên tâm, ta nhất định an bài cho ngươi một cái tốt thân phận chuyển thế, để ngươi cẩn thận quá một thoáng chiến tranh nghị. Ngươi cảm thấy như thế nào."

Diêm La vương cũng là một cái người cơ trí, biết xuất hiện ở nhân gian xuất hiện tam quốc nhiệt [nóng], mà tam quốc có rất phù hợp Lư Bán yêu cầu, vì lẽ đó liền đưa ra đề hắn đi thời Tam quốc.

Lư Bán suy nghĩ một chút, tam quốc, thật là của chính mình rất ngóng trông, đi nơi nào xác thực là có thể để cho mình giương ra hoài bão, bất quá cứ như vậy đi tới, liền lợi cho bọn họ quá rồi. Liền liền nói: "Nếu Diêm La vương ngươi nói như vậy, ta cũng không tốt nói cái gì nữa rồi. Tam quốc liền tam quốc đi. Bất quá, ta có mấy cái điều kiện, ngươi đáp ứng lời nói, chúng ta liền tiếp theo nói chuyện, không đáp ứng, liền miễn."

Nhìn thấy Lư Bán đáp ứng rồi. Diêm La vương đám người, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng Lư Bán một cái bất quá, lại khiến những này người nhắc lên tâm tình sốt sắng rồi. Diêm La chơi gian nan cười cười nói rằng: "Ngươi có điều kiện gì, nói ra nghe một thoáng"

Lư Bán dương dương đắc ý nói rằng: "Đệ nhất cổ đại chiến tranh đều là lạnh vũ khí chiến tranh, ta không thể nào quen thuộc, làm không cẩn thận mới vừa ra chiến trường liền xong đời, vì lẽ đó ta phải bảo đảm ta có thể sống sót, cho nên ta muốn cầu các ngươi cho thân thể của ta nếu như kim cương bất hoại thân thể, đao thương bất nhập, bách độc bất xâm. Thứ hai, cổ đại là lạnh vũ khí, vì lẽ đó lực lượng là một cái rất then chốt nhân tố, vì lẽ đó ta muốn mình là trời sinh thần lực, lực lớn vô cùng. Đệ tam... Ạch. Đệ tam coi như xong, liền hai người này đi."

Diêm La vương có chút khó khăn nói: "Ngươi muốn lực lớn vô cùng không liên quan, nhưng là ngươi muốn kim cương bất hoại thân thể liền hơi rắc rối rồi, ngươi nếu quả như thật là kim cương bất hoại thân thể, cái kia chính là thân thể bất tử rồi. Tuy rằng ngươi mặc cang đến cổ đại, nhưng là đó cũng là có ghi chép tại Địa phủ, nếu như nhân gian thật sự xuất hiện thân thể bất tử, vậy chúng ta cũng không có cách nào hướng lên phía trên bàn giao nha? Ngươi xem thỉnh thoảng đổi điều kiện nha?" Lư Bán một trăm đầu nói rằng: "Không được, liền cái điều kiện này, bất quá ta yêu cầu kim cương bất hoại thân thể, chưa nói chính là thân thể bất tử nha. Đã đến ta tuổi thọ xong thời điểm, các ngươi để cho ta tự nhiên tử vong không phải là rồi."

Diêm La vương suy nghĩ một chút, mười tám bài điều quý, cũng không kém này vừa làm áp rồi, liền liền nói: "Được, đã như vậy, ta liền đáp ứng ngươi, vì để cho ngươi tại cổ đại quá thư thái, ta mặt khác ở tiền ngươi mấy cái ưu đãi, đến thời điểm ngươi tự nhiên sẽ đã minh bạch."

Lư Bán suy nghĩ một chút, chỉ cần có hai cái điều kiện này, chính mình sẽ không sợ ở cổ đại không tiếp tục sinh tồn được, còn cái khác cũng không sao cả, liền cũng đáp ứng.

Diêm La vương nhìn thấy hắn đã đáp ứng, liền vung tay lên một đạo thanh quang tiến vào Lư Bán trong cơ thể, sau đó để Hắc Bạch vô thường mang theo hắn đi xuyên qua rồi. Đợi được Lư Bán đi rồi sau đó, phán quan hỏi: "Đại Vương nha. Ngươi lại cho hắn cái gì điều kiện ưu đãi?" Diêm La vương cười gian một tiếng, nói rằng: "Tên tiểu tử này lớn lối như vậy, ta tự nhiên là muốn chính một thoáng hắn. Bất quá cũng không có thể quá nghiêm trọng, vận nhất hẳn trước thời gian tử trở về, vừa vận gặp phải Thiên Đình kiểm tra, vậy chúng ta liền xong đời. Vì lẽ đó ta cho hắn một điểm nhỏ lễ vật, ngươi đến thời điểm liền biết rồi. Ha ha."

Chương 2: Nguyên do

Lưu Bán theo Hắc Bạch vô thường đi tới chuyển thể bàn quay trước mặt, Hắc Bạch vô thường nói rằng: "Người thông qua nó, là có thể ở thời Tam quốc chuyển sinh rồi. Hiện tại vào đi thôi."

Lưu Bán nhìn một chút cái này chuyển thể bàn quay, chỉ thấy là một cái đường kính có mười mét đại viên bàn, khá giống Nga bàn quay, lại có chút như Ma Thiên Luân, Lưu Bán liếc mắt nhìn, cứ dựa theo Hắc Bạch vô thường chỉ thị, hướng bên trong nhảy xuống, hần hiện tại chỉ muốn mau mau chạy tới thời Tam quốc, đối với cái này cái bàn xoay, hứng thú của hần không lớn. Chỉ thấy Lưu Bán hưng phấn hô: "Tam quốc. Ta đến rồi."

Liên lập tức nhảy vào Luân Hồi bàn quay, chỉ có điều ở hần nhảy thời điểm, nước tiểu tôm có chút lão đảo, chuyển thể bàn quay hơi hơi lay động một chút. Bất quá hưng phấn Lưu Bán không có chú ý điểm này. Mà Hắc Bạch vô thường nhưng là chú ý tới, các loại (chờ) Lưu Bán biến mất sau đó, Hắc Vô Thường đối với Bạch Vô Thường nói rằng: "Vừa nãy thỉnh thoảng lay động một chút nha?" Bạch Vô Thường chặt vật gât gât đầu, nói rằng: "Là có chút lay động."

Hắc Vô Thường có chút khó khăn nói: "Vậy liệu rằng ra cái gì sai lầm nha?" Bạch Vô Thường suy nghĩ một chút, nói rằng: "Mặc kệ nó. Xảy ra sai sót cũng kéo không đến trên người chúng ta nha. Đi. Mặc kệ, cuối cùng đem tên lớn lỗi này đưa đi, chúng ta cũng đừng có suy nghĩ nhiều như vậy, trở lại uống rượu ăn mừng một chút đi."

Hắc Vô Thường suy nghĩ một chút, cũng chỉ đành trực tiếp đi.

Lưu Bán tiến vào chuyển thể bàn quay, cũng liền tiến vào Luân Hồi đường hầm, hần chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, trước mắt toàn bộ đều là một mảnh Hắc Ám, để hần có chút cảm giác muốn ói, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một trận quang, lộ ra : mở miệng đang ở trước mắt, Lưu Bán rớt cục thờ phào nhẹ nhõm, rớt cục muốn đã xong. Ở tiếp tục như vậy, chính mình thật khả năng sẽ không chịu nổi, mặc dù mình bị đặc thù huấn luyện, thể nhưng loại cảm giác này vẫn để cho người khó có thể chịu đựng nha. Cái kia một vệt ánh sáng khoảng cách Lưu Bán càng ngày càng gần, đã qua thời gian thật dài, hần rớt cục tiến vào cái kia một vệt ánh sáng bên trong, thoát ly Luân Hồi đường hầm. Thế nhưng còn không có đợi hần thờ phào thời điểm, hần phát hiện mình dĩ nhiên thân ở ở giữa không trung, hiện tại chính đi xuống lắm. Hần 'Ah' quát to một tiếng, nghĩ thầm ta cũng không muốn vừa mới chuyển thể sống lại, đã bị ngã thành thịt vụn nha. Diêm La vương, các người bọn khốn kiếp kia, nếu như ta chết như vậy, lại trở lại Âm Tào Địa Phủ, ta nhất định sẽ không tha đủ các người. Lưu Bán ở giữa không trung âm thầm thì. Đợi được hần lại trở lại Địa Phủ thời điểm, nhất định phải đem Địa Phủ cao già chó không yên, để những kia chính hần khốn nạn đạt được giáo huấn.

Lưu Bán một bên kêu to, một bên từ trên trời thật nhanh rơi xuống hướng về mặt đất. Lưu Bán chính đang bị ai chính mình lần này hiếm thấy mà lại ngăn ngủi sống lại từ thời điểm, chợt phát hiện chính mình muốn rơi xuống địa phương có rất nhiều người ở, nhìn hần dáng vẻ cũng đích thật là một đám Cỗ Nhân, bất quá nhìn dáng vẻ giống như là hai bang người chính đang chém giết lẫn nhau bộ dáng. Lưu Bán mặc kệ bọn hần chính đang làm gì, hần nghĩ tới là phía dưới có người là tốt rồi, có người, chính mình khả năng còn có thể mò được một cái chịu tội thay, nói không chắc liền không cần chết. Lưu Bán hoan hô một tiếng, từ trên trời giáng xuống, vừa vịn rơi đến trong đó chính đang tiến công phương nào thủ lĩnh trên đầu, lập tức, liền đem cái kia người thủ lĩnh cho nện chết rồi. Lưu Bán một cái vuron mình, từ trên mặt đất nhảy lên, không để ý đến bị hần đập chết tên khốn kia, mà là cảm giác một thoáng thân thể của chính mình, tựa hồ không có cái gì không khỏe địa phương, cũng không biết là phía dưới có người làm đệm thịt, vẫn là Diêm La vương cái kia lão tiêu tử thật sự cho hần kim cương bất hoại thân, dù sao chính mình không chết là tốt rồi. Lưu Bán đứng dậy, cười híp mắt quay về đã bị hần bỗng nhiên xuất hiện cho cả kinh đại ra, đồng thời đình chỉ hành động mọi người nói: "Ha ha. Các vị, quấy rối một thoáng, xin hỏi bây giờ là thời đại nào, ạch, nói cách khác, năm nay là năm nào?"

Lưu Bán nói xong, nhìn một chút tất cả mọi người vẫn là một bộ đồ dẫn dáng vẻ, không khỏi gãi gãi đầu, có chút không biết nói cái gì cho phải. Thế nhưng chờ hần mới vừa gãi đến cùng thời điểm, chính hần cũng bị đại ra, hần có chút không thể tin được đem bàn tay đến trước mắt, dùng sức quơ quơ, sau đó lại mau mau nhìn một chút thân thể của chính mình, triệt để ngây dại. Đã qua một hồi lâu, nó mới tê tâm liệt phế quay về Thiên Không hô: "Diêm La vương, Hắc Bạch vô thường, đầu trâu mặt ngựa, các người bọn khốn kiếp kia, các người lại dám âm ta..." Lưu Bán quay về Thiên Không chính là một trận chửi loạn. Bởi vì hần phát xuất hiện thân thể của chính mình dĩ nhiên đã biến thành một cái chỉ có sáu bảy tuổi hài tử đáng ghét. Hần vốn là đã là chạy ba người rồi, bây giờ lại bị biến thành một đứa bé, hơn nữa còn là tam quốc thời loạn này hài tử, hần có thể hay không ở cái loạn thế này tự vệ, đều là chưa biết, chỗ đứng nói chi là muốn đi đánh giặc rồi. Hần là bị Diêm La vương mấy tên khốn kiếp kia ám toán rồi. Hần làm sao có thể không có sức chửi bọn họ đâu?

Lưu Bán quay về Thiên Không có sức chửi một trận, sau đó quay đầu lại, quay về đã đại ra thật lâu mọi người, hưng hần nói: "Các người đều choáng váng. Không nghe ta hỏi các người lời nói đây? Hiện tại ai nói cho ta biết, bây giờ là năm nào ?" Lưu Bán, để mọi người rất cuộc mới phản ứng, chính đang tấn công nhóm người kia kêu thảm một tiếng: "Quý nha."

Sau đó liền thủ lĩnh thi thể cũng mặc kệ, liền trực tiếp chạy trốn chết rồi. Để Lưu Bán không khỏi trong lòng cảm khái, vẫn là người cổ đại thân thể cường hần nha. Liên này tốc độ chạy trốn, đã đến trên thế vận hội, Trung Quốc còn không lấy kim bài cảm được nương tay sao? Chờ một đám người chạy mất sau đó, Lưu Bán tiến lên đi mấy bước, đi tới cái kia một nhóm bị vây công xe ngựa trước đó, hiện tại Lưu Bán cũng đã minh bạch, vừa nãy những người kia có thể là giặc cướp, mà đám người kia phòng chừng chính là bị giặc cướp coi trọng gia đình giàu có, nếu như không phải hần xuất hiện, này người một nhà khả năng liền phải xong đời, nói đến, hần còn là ân nhân cứu mạng của bọn hần đây. Cũng không tệ lắm, chính mình mặc vào càng liền cứu hơn mười đầu mạng người.

Lưu Bán mặt trên cười híp mắt nói rằng: "Các vị. Thỉnh giáo một vấn đề, xin hỏi bây giờ là năm nào, nơi này là địa phương nào?" Lưu Bán vừa dứt lời, từ trong xe ngựa xuất hiện một ông già cùng một người trung niên, lão già ăn mặc đúng là rất phổ thông, người trung niên kia đúng là ăn mặc rất hoa lệ, như

là một kẻ có tiền người. Hai người nhìn nhau, sau đó người trung niên kia miễn cưỡng ngời ra một điểm nụ cười, quay về Lư Bân nói rằng: "Vị này... Ạch. Vị tiểu ca này, xin hỏi người là từ đâu tới? Hôm nay là đại Hán Quang cùng năm năm, nơi này là Ký Châu Thường Sơn quận."

Lư Bân vừa nghe, không khỏi nhú nhú mày, đại Hán Quang cùng năm năm, ần. Đây cũng là Hán Linh Đế niên kỉ số, quang cùng năm năm, nói cách khác khỏi nghĩa khăn vàng còn chưa có bắt đầu, chính mình đây là đã đến cuối thời Đông Hán rồi. Cũng còn tốt, bây giờ còn chưa có thật sự thiên hạ đại loạn, mình còn có thời gian mấy năm. Đợi được thiên hạ đại loạn thời điểm, chính mình hẳn là đã lớn rồi, mình còn có cơ hội. Nghĩ tới đây Lư Bân cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm. Diêm La vương mấy người bọn hắn tuy rằng âm chính mình một cái, nhưng là vẫn không dám thật sự đắc tội chính mình, bọn họ chỉ là để cho mình tới sớm mấy năm. Như vậy cũng tốt, chính mình cũng có thời gian, tích trữ sức mạnh của chính mình rồi. Lư Bân mặc dù là một cái chiến tranh cuồng nhân, thế nhưng khi còn bé liên quan với tam quốc game không ít chơi, hơn nữa cũng coi như là đọc nhiều sách vở, đối với cuối thời Đông Hán sự tình vẫn tương đối hiểu rõ, cho nên mới biết mình vị trí thời đại cùng hoàn cảnh.

Nghe được người trung niên run lấy bảy câu hỏi, Lư Bân cười nói: "Ta nha. Ta tên Lư Bân, ạch, ta là từ phía trên tới."

Nói xong còn chỉ chỉ Thiên Không, sau đó nói: "Xin hỏi tiền sinh quý tính? Các người lúc này gặp phải giặc cướp sao?" Đối với Lư Bân trả lời, mọi người có chút không nói gì, gia hỏa này cũng thật là... Hẳn đúng là một đứa bé sao? Hoặc là hẳn khả năng đúng là một cái Thần Tiên nha. Người trung niên có chút run rẩy xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, tuy rằng hiện tại đã là tháng mười hai phần rồi, thiên hạ lạnh giá cực kỳ, thế nhưng gặp phải chuyện như vậy, hẳn vẫn toát ra mồ hôi lạnh. Hắn nói rằng: "Tại hạ Trung Sơn thương nhân chân dật, tại hạ vốn là mang theo vợ con đi thăm người thân, ai biết ở đây gặp phải một ít cường nhân muốn cướp tại hạ đoàn người, may là có tiểu ca cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích."

Chân dật, Trung Sơn thương nhân? Ần, làm sao nghe được quen thuộc như vậy nha? Nếu chính mình có chút quen thuộc, vậy hẳn là là ở trên sử sách từng lưu lại tên gọi người nha. Vân vân, chân dật, Trung Sơn thương nhân, cái kia không phải là Đông Hán đệ nhất phú thương Chân gia chăng? Cái này chân ý phải là Lạc Thần Chân Mật lão ba rồi. Không trách chính mình có ấn tượng đây.

Cái này Chân gia nhưng là được xưng là Đông Hán đệ nhất người có tiền nha. Nếu như chính mình thật sự muốn tham gia sau đó phải phát sinh các loại chiến tranh, nhất định phải cố gắng kết bạn Chân gia nha. Đánh trận có thể không chỉ là dùng mãnh là được, hậu cần cũng là một đại trọng yếu nhân tố nha. Cái này Chân gia muốn tiền có tiền, cần lương có lương thực, hơn nữa có thể làm ăn làm lớn như vậy, cũng nhất định là có hậu trường, chính mình nếu muốn ở thời đại này nổi bật hơn mọi người, liền nhất định phải đem Chân gia kéo đến của mình trên chiến xa. Lư Bân trong nháy mắt liền cân nhắc đến cái này vấn đề trọng yếu. Bất quá còn không có đợi hắn đem những vấn đề này nói ra khỏi miệng thời điểm, hắn chợt phát hiện chân dật bên người ông già kia. Lấy hắn làm quân nhân trực giác, lão già này hẳn không phải là một nhân vật đơn giản. Huống hồ lấy Chân gia của cái, cái này ăn mặc phổ thông lão già làm sao sẽ cùng chân dật ngồi ở một cái trong xe đây? Nếu như nói hắn cũng là Chân gia người ngược lại cũng dễ nói, có thể là nếu như đúng là Chân gia người, làm sao sẽ mặc như thế phổ thông đây? Chân dật thái độ đối với hắn tựa hồ cho thấy chân dật đối với hắn rất kính nể. Ông lão này rốt cuộc là ai?

Nghĩ tới đây, Lư Bân liền cười ha hả nói: "Không biết vị này lão trượng xưng hô như thế nào nha?" Lư Bân cảm thấy hắn nếu quả như thật muốn cùng Chân gia lôi kéo lên trên tường thành hệ, lão già này khả năng chính là một cái nhân vật then chốt. Lão già này nhìn thấy Lư Bân đối với hắn nói chuyện, cũng cười ha hả nói: "Không dám. Lão phu tên là Đồng Uyên, cùng Chân gia hơi có ngọn nguồn."

Hắn đối với Lư Bân ngã : cũng là không có cái gì sợ hãi, ngược lại hắn giống như rất thưởng thức Lư Bân như thế. Chân dật cũng ở một bên gật đầu liên tục. Tựa hồ cùng Đồng Uyên kéo lên quan hệ là vinh hạnh của hắn như thế. Mà Lư Bân vừa nghe danh tự này, trong lòng không khỏi một cái rung động. Đồng Uyên? Triệu Văn sư phụ? Đông Hán mạt kỳ võ thuật đại gia? Cùng có đề sư danh xưng kiếm Thần Vương cang khí bình Thương Thần Đồng Uyên. Nguru Nhân nha. Lư Bân nghe được danh tự này không khỏi nghĩ đến. Hắn trực tiếp vỗ tới ôm Đồng Uyên bấp đuôi nói rằng: "Lão nhân gia. Ngươi liền thu ta làm đồ đệ đi."

Đại Hán Quang cùng năm năm đông, Chân gia tại gia chủ chân dật dưới sự hướng dẫn, mấy chục người cùng đi tìm hiểu thân, trên đường gặp phải Thương Thần Đồng Uyên, bởi vì song phương có một chút như vậy ngọn nguồn, hơn nữa Đồng Uyên uy danh hiển hách, vì lẽ đó chân dật liền mời hắn trên xe ngựa của chính mình, mấy người đồng thời hướng về Thường Sơn bước đi. Nhưng là nửa đường nhưng gặp phải một đám giặc cướp, Chân gia hộ vệ võ sĩ tử thương nặng nề, ở Đồng Uyên quyết định thời điểm xuất thủ, từ trên trời giáng xuống một người thiếu niên, đập chết cường đạo thủ lĩnh, giải cứu đám người bọn họ, Chân gia người hướng về thiếu niên này ngộ ý cảm ơn sau đó, song phương ở liên hệ họ tên thời điểm, thiếu niên này chợt ôm lấy Đồng Uyên bấp đuôi, thỉnh cầu thu hắn làm đồ. Trong khoảng thời gian ngắn, Đồng Uyên cùng chân dật đều không biết làm sao. Chân gia người không biết, trước mắt thiếu niên này sẽ cho bọn họ gia mang đến cái gì, liền ngay cả Đồng Uyên cũng không biết thiếu niên này sẽ mang đến cho hắn cái gì. Hết thảy đều cần thời gian đến nghiệm chứng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Bái sư chuyện tốt liên tục

Lư Bân bỗng nhiên cử động, để người trong cuộc một trong Đồng Uyên cùng người đứng xem chân dật đều không biết làm sao. Đồng Uyên miễn

cường cười cợt, nói rằng: "Vị tiểu ca này, ngươi biết lão phu sao?" Đồng Uyên mặc dù là một đời chuyên gia, gặp thường đến muốn bá sư người, thế nhưng cũng chưa bao giờ gặp loại này nha. Huống hồ đứa bé này lai lịch quá mức không thể tưởng tượng nổi, hẳn dĩ nhiên là từ trên trời rớt xuống, không chỉ có không có chết, còn dám mắng to thần linh, dù là Đồng Uyên nhìn thấu sinh tử, thế nhưng đối với thần linh cũng là nội tâm tràn ngập kính úy. Đứa bé này nếu quả như thật Thị Thần linh chuyển thế, hẳn một người phạm tục, làm sao dám thu kỷ vi đồ nha? Hẳn sợ sệt gặp phải Thiên Khiển đây. Vì lẽ đó hẳn vẫn trước tiên hỏi rõ, ra quyết định sau tốt hơn.

Mà Lưu Bàn sở dĩ muốn bá sư Đồng Uyên sư phụ cũng là có nhất định mục đích là. Đệ nhất chính là hẳn một đời trước mặc dù là một người lính, hơn nữa còn là bộ đội đặc chủng, thế nhưng đó là ***** thời đại nha. Hiện tại đi tới nơi này cái lạnh vũ khí thời đại, hẳn không cho là mình vèn vèn bằng vào kim cương bất hoại thân thể cùng lực lớn vô cùng, có thể hoành hành thiên hạ, nếu muốn chinh chiến sa trường, trải nghiệm chiến tranh tươi đẹp, hẳn chỉ ít cũng phải học được vũ khí nha. Mà ở lạnh vũ khí thời đại, không biết cười ngựa bắn tên, sẽ không dùng lạnh vũ khí, vậy còn chinh chiến sa trường cái rắm nha. Xuất hiện ở trước mắt lão già này nhưng là cái thời đại này đỉnh cấp võ thuật gia, không mau mau bá sư, đã qua thôn này nhưng là không còn tiệm này. Đệ nhị chính là Đồng Uyên nổi danh nhất đệ tử là ai vậy? Triệu Vân Triệu Tử Long nha. Lưu Bàn trước kia thần tượng nha. Dựa theo lịch sử ghi chép, hiện tại Triệu Vân phỏng chừng mới bắt đầu học nghệ, hoặc là vẫn không có bá sư, vẫn là một đứa bé, nếu như mình nhân cơ hội bá sư, cái kia chính là trở thành Triệu Vân bạn học, lớn lên sau đó, bất kể là chính mình thành lập một phe thế lực, vẫn là nương nhờ vào những người khác đều cần bên cạnh mình có người hỗ trợ nha. Triệu Vân thân là đỉnh cấp võ tướng, tự nhiên là khó được nhân tài, không cho bỏ qua. Đệ tam chính là mình mặc dù có bản lĩnh, thế nhưng mới vừa đi tới cái thời đại này, cái gì đều không rõ ràng dưới tình huống, tự nhiên là muốn đi theo người khác trước tiên lẫn lộn, bá sư học nghệ chính là một cái rất tốt có. Hơn nữa bá sư Đồng Uyên sư phụ cũng có thể cùng Chân gia kéo lên quan hệ, khoản này thời khắc gia nhập Chân gia có thể phải mạnh hơn nhiều. Vì lẽ đó Lưu Bàn mới có thể muốn ôm Đồng Uyên không buông tay.

Đồng Uyên nhìn Lưu Bàn ôm bắp đùi của hắn không buông tay, bất đắc dĩ cười cợt, nói rằng: "Vị tiểu ca này, ngươi coi như là muốn bá sư lão phu làm thầy, chỉ ít cũng phải nói một chút thân thế của ngươi lai lịch, chỉ ít cũng phải nhường cha mẹ ngươi biết nha. Nếu không, người khác còn tưởng rằng ta lừa hài tử đâu."

Lưu Bàn suy nghĩ một chút cũng thế, nếu như không bàn giao rõ ràng lời nói, chỉ dựa vào bản thân vừa nảy từ trên trời giáng xuống sự tình, bọn họ cũng không dám thu chính mình. Thế nhưng chính mình lại bàn giao thế nào đây? Lẽ nào cùng bọn họ nói mình là từ 1,800 năm sau xuyên việt tới, chính mình từ trên trời giáng xuống là bị Diêm La vương bọn họ ám toán? Nếu như vậy, không phải là bọn hắn bị sợ điên rồi, liền là một vị chính mình có bệnh tâm thần. Lưu Bàn suy nghĩ một chút nói rằng: "À. Là như vậy. Ta từ nhỏ cha mẹ liền qua đời rồi, (cha mẹ xin lỗi rồi, ta đi tới cái thời đại này, cùng các ngươi qua đời cũng không có gì khác nhau, hi vọng các ngươi chớ có trách ta nha. Ta không phải là đang trù yểu các ngươi nha.) ở ta vẫn chưa tới một tuổi thời điểm, có một ông lão đem ta ôm đi, cũng không biết hẳn là người nào, khả năng thật là thần tiên đi. Nhưng là hẳn lại không dạy ta món đồ gì, cũng không cho ta bá sư. Cũng không biết đã qua mấy năm, hẳn mang ta đi ra ngoài, gặp phải một người, hẳn nói hẳn là Diêm La vương, còn nói ta trần duyên chưa xong, để cho ta về đến rèn luyện. Vì lẽ đó bọn họ liền một cước đem ta đá xuống đến rồi. Đây cũng chính là ta tại sao từ trên trời giáng xuống nguyên nhân. Còn sư phụ ngươi, (nay còn không bá sư đây, sư phụ liền kêu lên rồi.) ta ngược lại thật ra nghe người ta nói qua, nói người là một cái khó được võ thuật đại sư, ôm đi của ta ông lão kia để cho ta trở về cùng ngươi học nghệ, vì lẽ đó nghe được tên của ngươi ta mới sẽ kích động như thế. Sư phụ nha. Ngươi cũng không thể không quan tâm ta nha."

Đồng Uyên cùng chân dật hai mặt nhìn nhau nhìn một chút, lai lịch của thiếu niên này cũng thật là ly kỳ khúc chiết nha. Bất quá dựa theo hắn nói, đứa bé này còn thật sự toán là thần tiên nhất lưu, tuy rằng hẳn bị dưới sự yêu cầu đến rèn luyện, thế nhưng cũng không có thể thất lễ nha. Đồng Uyên suy nghĩ một chút, nếu là thần tiên yêu cầu đứa bé này tìm chính mình bá sư, cái kia chính là trời cao ý chỉ, không thể cự tuyệt nha. Thật ở đứa bé này vẫn không có sư phụ của hắn, chính mình thủ thấp làm đồ đệ, ngã : cũng cũng không tính là mạo phạm Thượng Thiên. Huống hồ đứa bé này tư chất cũng đích thật là học võ khó được thể chất, thu rồi hẳn, ngã : cũng không cần lo lắng để cho mình danh vọng chịu nhục. Liền ngay cả chân dật ở một bên cũng là có điểm ước ao Đồng Uyên, đứa bé này có thể là thần tiên nhất lưu nha. Thu rồi hẳn, vậy coi như là dính vào tiên khí nha. Hơn nữa Đồng Uyên đại danh cũng bị Thần Tiên cho nhớ kỹ, chờ hẳn trăm năm sau đó, nói không chắc cũng có thể trực tiếp quang vinh Đăng Tiên giới đây. Đứa bé này về sau tiền đồ nhất định là rất quang minh, mình nhất định muốn hảo hảo kết bạn cùng hắn. Chân dật vào thời khắc này âm thầm đã quyết định. Một cái muốn lấp kín Chân gia toàn bộ quyết định. Hai người bọn họ ngã : cũng là không có hoài nghi Lưu Bàn, dù sao trước mắt Lưu Bàn còn chỉ là một cái hài tử, huống hồ Lưu Bàn từ trên trời giáng xuống, cũng chỉ có dựa theo hắn nói như vậy mới có thể giải thích rõ ràng. Bọn họ không biết có xuyên qua chuyện như vậy, vì lẽ đó bọn họ chỉ có thể tin tưởng thế gian này thật có Thần Tiên thôi.

Đồng Uyên suy nghĩ một chút, nói rằng: "Được. Đã như vậy, lão phu kia hãy thu ngươi vì đồ rồi. Các loại (chờ) tiến vào thành sau đó, ngươi lại bá sư chỉ lẽ đi. Bắt đầu từ hôm nay ngươi chính là lão phu tam đệ tử rồi."

Lưu Bàn vừa nghe mình là Đồng Uyên tam đệ tử, tự nhiên không khỏi đến nghĩ đến, Triệu Vân Triệu đại soái ca hẳn là vẫn không có bá sư. Đồng Uyên ở trong lịch sử có ba người đệ tử, đại đệ tử chính là có Bắc Địa Thương Vương danh xưng Trương Tú, tuy rằng không phải hàng đầu võ tướng, nhưng cũng là siêu nhất lưu, sức chiến đấu cũng đạt tới 90. Nhị đệ tử chính là Thục trung lớn thứ nhất đem Trương Nhiệm rồi, Trương Nhiệm vũ lực giá trị tuy rằng không cao lắm, nhưng là có hơn tám mươi, hơn nữa Trương Nhiệm người này tài dùng binh học cũng rất tốt, cũng coi như là một cái tướng tài. Còn này cái cuối cùng đệ tử cuối cùng chính là Lưu Bị Ngũ Hổ đại tướng một trong Triệu Vân Triệu Tử Long, còn Triệu Vân sự tích, cái kia cũng không cần nói, tam quốc chỉ đứng sau Lữ Bố tên biến thái kia võ tướng nha. Sau đó Triệu đại soái ca liền muốn rất cung kính gọi mình một tiếng sư huynh. Lưu Bàn nhần nhin vui sướng trong lòng, cung kính đối với Đồng Uyên nói rằng: "Vâng. Sư phụ."

Nhìn thấy Lưu Bàn như thế có lễ phép, Đồng Uyên cũng mỉm cười gật đầu. Chân dật ở một bên cũng vội vàng hướng Đồng Uyên chúc, nói rằng: "Chúc mừng đại sư lại thu giai đệ."

Đồng Uyên cười nói: "Cùng vui, cùng vui nha. Tôn phu nhân cũng mau sinh, Chân gia chủ lại muốn làm phụ thân rồi."

Chân dật tuy nhiên đã là thật mấy cái phụ thân của hài tử rồi, thế nhưng hiện tại vẫn rất cao hứng. Ngay vào lúc này, bỗng nhiên lại Chân gia dọa người đi tới đối với chân dật nói rằng: "Lão gia, phu nhân thu rồi kinh hãi, khả năng liền muốn sản xuất, chúng ta bây giờ còn là mau mau vào thành, làm cho phu nhân sinh sản đi."

Chân dật vừa nghe, vội vã khiến người ta chạy đi.

Đồng Uyên ở một bên đối với Lưu Bân nói rằng: "Chân phu nhân sắp sản xuất, chúng ta cũng theo vào thành đi. Ta lần này đi ra, là bởi vì ta một cái cố nhân đã qua đời, muốn tới Thường Sơn tìm kiếm cố nhân hậu nhân, thu kỳ vi đồ, không nghĩ tới ở nửa đường trên gặp phải ngươi. Vừa vặn chúng ta cùng đi xem vừa nhìn, cái kia cũng coi như là sự đệ của ngươi rồi."

Lưu Bân nghe xong gật gật đầu. Chân dật lão bà muốn sinh rồi, bây giờ là quang cùng năm năm mùa đông, nói cách khác hiện tại muốn sinh chính là trong truyền thuyết Lạc Thần Chân Mật. Còn Đồng Uyên nói cái kia cố nhân sau khi phải là Triệu Vân rồi. Ha ha. Chính mình tới còn thật là đúng lúc nha. Tiểu Triệu Vân ngươi nếu vào lúc này rơi ở trong tay của ta, vậy sau này ngươi cũng không nên muốn chạy rồi. Ngươi liền thành thành thật thật theo ta giành chính quyền đi. Lưu Bân trong lòng âm thầm nghĩ. Đắc ý không ngớt.

Đoàn người đi rồi không tới nửa canh giờ rốt cục tiến vào Thường Sơn quận, dàn xếp thật sau đó, chân dật phu nhân liền sinh hạ một nữ, bởi vì trong ngực Chân Mật sau đó, Chân phu nhân mỗi lần lúc ngủ, liền mơ tới có người cầm một cái áo ngọc dây vàng vào nhà, che ở trên người nàng. Vì lẽ đó Chân gia đối với tiểu hài tử này tràn đầy hi vọng. Bởi vì cái này nhưng là số mệnh an bài quý nhân nha. Chỉ có quý nhân giáng sinh thời điểm, sẽ có chuyện như vậy phát sinh. Chân dật nhìn thấy sinh là một cái nữ nhi, cũng đến không có thất vọng, đồng thời tại chỗ nổi lên Chân Mật danh tự này. Hắn nghĩ tới Lưu Bân cũng là một cái quý nhân, hơn nữa khả năng còn là thần tiên hàng ngũ, hắn cũng muốn cùng Lưu Bân kéo lên quan hệ, vì lẽ đó tự đối Đồng Uyên nói rằng: "Đại sư. Tiểu nữ vừa mới giáng sinh, tại hạ vốn là không nên nói như vậy. Bất quá Chân gia cùng đại sư cũng có ngọn nguồn, hiện tại Lưu tiểu ca cũng coi như là đại sư đệ tử, vì lẽ đó đại hạ mạo muội thỉnh cầu, có thể hay không để cho tiểu nữ cùng lệnh đồ định ra một mối hôn sự nha?"

Chân dật lớn tính toán thật hay, nếu nhận định Lưu Bân tiền đồ Vô Lượng, vậy sẽ phải thừa dịp hắn vẫn không có quạt khởi thời điểm, cùng hắn kéo lên quan hệ. Quan hệ gì bảo đảm nhất nha. Đương nhiên là quan hệ thông gia quan hệ. Chỉ cần Lưu Bân cùng con gái của chính mình kết làm vợ chồng, vậy sau này hắn quạt khởi, Chân gia chỗ tốt tự nhiên là không phải ít. Còn hắn trực tiếp hướng về Đồng Uyên hỏi cái vấn đề này, mà không phải Lưu Bân, đó là bởi vì đầu tiên Lưu Bân vẫn là một đứa bé, không thể làm chủ, đệ nhị chính là cô đại nhưng là chú ý cha mẹ chi mệnh. Mỗi chúc chi ngôn. Lưu Bân nếu phụ nẫu đều mất rồi, Đồng Uyên cái này làm sư phó tự nhiên có thể quyết định chuyện chung thân của hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Triệu Vân

Lưu Bân ở một bên thiếu một chút con ngươi đều lồi đi ra, không phải chứ. Chính mình mới vừa đã xuyên việt rồi, thì có chuyện tốt như thế. Mình bây giờ bữa tiếp theo cơm còn không có rơi đây. Nay thì có một cái trâu bò sư phụ, tiếp theo đã có người phải bận rộn cho ta đưa lão bà, ta không nhớ rõ ta lúc nào cùng rùa đen có quan hệ nha. Lúc nào chính mình cũng có loại này Bá Vương Khí? Lẽ nào đây là xuyên qua bệnh chung? Lưu Bân làm suy nghĩ hình. Mà Đồng Uyên nhìn một chút một bên Lưu Bân, cười ha hả nói: "Nếu Chân gia chủ dây như vậy tham món lợi nhỏ đồ, ta cái này làm sư phó tự nhiên là không có ý kiến gì. Đồ nhi, còn không mau mau gặp nhạc phụ ngươi?" Lưu Bân chính đang suy tư thời điểm, nhìn thấy bọn họ liền quyết định như vậy hôn nhân của mình, mặc dù có chút bất mãn ép duyên, bất quá nếu Chân Mật được xưng là Lạc Thần, dài như vậy nhất định là không thành vấn đề rồi, huống chi mình cũng muốn lôi kéo Chân gia, cùng bọn họ kết thành quan hệ thông gia, đối với mình cũng là có lợi, chủ yếu nhất là, chính mình mới vừa đến thế giới này, xuất hiện đang bằng là ăn nhờ ở đậu, chính mình có chỉ có một hài tử thân thể, tự nhiên là không có quyền phát ngôn gì, cũng chỉ đành đáp ứng rồi. Rất cung kính quay về chân dật gọi một tiếng: "Bái kiến nhạc phụ đại nhân."

Chân dật nghe được Lưu Bân gọi hắn nhạc phụ, trong lòng giống như là ăn mật ong như thế, ngọt không được. Vợ và nàng dâu Lưu Bân, lại từ trên người chính mình cõng xuống chính mình bên người mang ngọc bội, đưa cho Lưu Bân. Như vậy song phương coi như là định ra rồi việc hôn nhân. Đáng thương Lạc Thần, vừa ra đời liền đã trở thành thế tử của người khác.

Chân dật bây giờ là song hỷ lâm môn, buổi tối bày xuống yến hội, xin mời Chân gia người đi ra, long trọng giới thiệu Lưu Bân cùng Chân Mật việc kết hôn. Chân gia người cũng bị Lưu Bân xuất hiện chấn động, bây giờ nghe nói hắn đã trở thành người một nhà, cũng liền bận bịu lại đây chúc. Lưu Bân miễn cưỡng cười cợt, xem như là ứng phó được. Bất quá bữa cơm này hắn còn thật sự có chút ăn không quen. Hán triều thời kỳ Trung Hoa mỹ thực, vẫn không có hình thành hệ thống, tuy rằng Chân gia có tiền, thế nhưng cũng không làm được thập yếu địa đạo mỹ thực, bất quá thật vào lúc đó đồ vật đều là tinh khiết thiên nhiên, không có cái gì nguy hại. Lưu Bân cũng miễn cưỡng ăn no rồi.

Ăn cơm xong sau đó, chân dật lui lại yến hội, Lưu Bân cũng bắt đầu tịnh trọng đi lễ bái sư rồi. Hắn rất cung kính hướng về Đồng Uyên gõ chín cái đầu, cũng kính trà. Mặc dù nói hiện tại rất ít người làm cho người ta dập đầu, bất quá Đồng Uyên nếu là sư phụ hắn, cũng coi như là trường bối. Cho hắn dập đầu, Lưu Bân tâm bên trong cũng không có cái gì không thoải mái. Đồng Uyên cũng cười ha hả tiếp nhận rồi Lưu Bân lễ bái. Từ nay về sau, Lưu Bân chính là hắn đệ tử chính thức rồi. Bái sư xong sau đó, sắc trời đã có điểm (đốt) chậm, cổ đại buổi tối không có bao nhiêu tiết mục giải trí, vì lẽ đó mọi người đều từng người về nghỉ ngơi.

Lưu Bân một người nằm ở trên giường êm, có chút không ngủ được. Hắn suy nghĩ một chút chính mình ngày hôm nay gặp phải sự tình. Không giải thích được chết rồi, sau đó lại không giải thích được đi tới thế giới này, tiếp theo bái Đồng Uyên sư phụ, sau đó lại không giải thích được cùng Chân Mật lập thành việc hôn nhân. Ngày đó, cũng thật là khúc chiết không ngừng nha. Lưu Bân đối với mình sau này tiền đồ ít nhiều có chút mê man. Nói thật, hắn là

có chút chiến tranh cuồng, nhưng là thật sự đi tới thế giới này, tuy rằng còn chưa rõ thế giới này tất cả quy củ, thế nhưng hắn cũng biết, mặc kệ hiện đại vẫn là cổ đại, đánh trận đều là thực lực, đánh trận đánh chính là đều là hậu cần, đặc biệt cổ đại chú trọng hơn những này, không có lương thực, tụt không khả năng kéo đội ngũ, hơn nữa cổ đại chiến tranh còn muốn ý lại nhân số, càng cần đại lượng hậu cần bảo đảm. Hắn mới vừa đến thế giới này, không hề có một chút căn cơ, thật muốn tham gia chiến tranh, không có hậu cần bảo đảm, sẽ rất phiền toái. Trước đây hắn chỉ là một cái quân nhân, tự nhiên là không cần lo lắng những chuyện này, nhưng là đi tới thế giới này, hắn thì không cần không cần nhắc những thứ này.

Tuy rằng hắn cũng nghĩ tới muốn nương nhờ vào những người khác, nhưng là coi như là thật sự quăng dựa vào người khác, cũng phải biểu hiện ra nhất định bản lĩnh nha. Lại nói rồi, hắn là từ Thế Giới Tương Lai đi tới cổ đại, đối với cái thời đại này người, hắn còn thật sự không muốn đi quăng dựa vào bọn họ. Tam quốc ba Đại Kiều Hùng trong, Tào Tháo không thể nghi ngờ là tối có bản lĩnh, nhưng là Tào Tháo người này lòng nghi ngờ quá nặng, ở dưới tay hắn mặt Lưu Bị cũng không dám thật sự thoải mái tay chân, ngay cả Tôn Quyền, càng là không cần phải nói, gia hỏa này giữ thì có thừa, tiền thù không đủ, huống hồ đội được Tôn Quyền nắm quyền, đại cục trên căn bản đã định rồi. Mà cái cuối cùng Lưu Bị, Lưu Bị càng là khịt mũi con thường, hắn tối đòi hỏi Lưu Bị người như thế, huống hồ Lưu Bị mãi cho đến thời kì cuối mới có thể lực của chính mình, tiền kỳ thời điểm một mực tại chung quanh bốn ba, đi theo hắn, Lưu Bị cũng cảm thấy mất mặt. Chủ yếu nhất là, nếu đi tới phía trên thế giới này, Lưu Bị sẽ không nghĩ tại chịu làm kẻ dưới. Thật vất vả đến rồi thế giới này, tự nhiên là muốn hoành hành vô kỵ một cái.

Lưu Bị suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là đi một bước nói một bước tốt. Hắn hiện tại đã có Đồng Uyên người sư phụ này, vậy trước tiên luyện thật giỏi hảo võ nghệ lại nói. Lại nói Triệu Vân cũng lập tức liền muốn đi theo Đồng Uyên học nghệ rồi, mình có thể thừa dịp mấy năm qua, thu phục Triệu Vân, như vậy chính mình tối thiểu thành viên nòng cốt thì có, hơn nữa có Chân gia chống đỡ, chính mình cũng không phải là không có một điểm căn cơ rồi. Chính mình trước tiên đánh thật tăng này cơ sở, đội được khởi nghĩa khăn vàng thời điểm, chính mình cũng có thể kéo nhất định đội ngũ, tham gia lần này đại chiến, đội được khởi nghĩa khăn vàng quá khứ sau đó, chính mình có thể có nhất định địa bàn, đội được Đồng Trác loạn chính thời điểm, thể lực của chính mình cũng sẽ không thua kém cho những người khác. Hơn nữa chính mình biết rõ cái thời đại này nhân tài, có thể dễ dàng tìm đến những nhân tài này. Như vậy thể lực của chính mình có thể nâng cao một bước rồi. Đúng rồi, chính mình họ Lưu, chính mình cũng có thể phong theo Lưu Bị như thế, đánh ra Hán thất dòng họ cờ hiệu, như vậy cũng có thể lôi kéo đến một nhóm người đến đầu nhập vào chính mình. Nghĩ tới đây, Lưu Bị cũng vẫn là trở nên hưng phấn, tính như vậy, chính mình cũng không phải là không có cùng những kia kiều hùng đối kháng khả năng nha. Rõ ràng những này, Lưu Bị cũng ít nhiều yên tâm, rốt cục có thể an tâm nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai trời vừa sáng, Lưu Bị đã bị người kêu lên, ăn xong điểm tâm sau đó, Đồng Uyên liền mang theo hắn, tạm thời cáo biệt chân dật người một nhà, hắn hiện tại muốn dẫn Lưu Bị đi tìm Triệu Vân. Chân dật cũng biết Đồng Uyên lần này tới mục đích, cũng không có giữ lại bọn họ, bất quá hắn còn là hy vọng Đồng Uyên bọn họ tìm tới Triệu Vân sau đó, trở về sẽ cùng bọn họ, hiện tại Lưu Bị dù sao cũng là hắn trên danh nghĩa con rể. Đồng Uyên suy nghĩ một chút cũng đáp ứng. Chân dật cho bọn họ an bài xe ngựa, hai người bọn họ ngồi lên xe ngựa rồi khỏi Thường Sơn quận thành, hướng về ở nông thôn Triệu gia thôn xuất phát. Triệu Vân cha mẹ đã ở gần nhất đã qua đời, chỉ còn dư lại Triệu Vân huynh muội ba cái. Hiện tại Đồng Uyên chính là tìm ba người bọn họ.

Hai người ngồi ở trên xe ngựa đi rồi gần như một canh giờ, rốt cuộc tìm được Triệu gia trang, Đồng Uyên xuống xe mang theo Lưu Bị tiến vào Triệu gia trang, tìm người hỏi thăm một thoáng, liền thẳng đến Triệu Vân gia. Triệu Vân huynh muội mấy cái cũng rất sớm tựu đã biết Đồng Uyên phải tới tin tức, vì lẽ đó ngay khi gia chờ bọn họ. Triệu Vân huynh muội ba cái, mặt trên có người ca ca gọi là Triệu Phong, phía dưới có cái muội muội gọi là Triệu Vũ, Triệu Vân là lão nhị. Lưu Bị theo Đồng Uyên đi vào trong phòng, nhìn thấy Triệu Phong đã mười bảy mười tám tuổi rồi, trên căn bản xem như là người trưởng thành rồi. Mà Triệu Vân còn chỉ là một cái mới vừa khoảng mười tuổi tiểu chính thái, mà Triệu Vũ nhưng là chỉ có bốn, năm tuổi Tiểu La lý mà thôi. Nhìn thấy khi còn bé Triệu Vân, Lưu Bị không khỏi nở nụ cười, khi còn bé Triệu Vân đã là một cái anh chàng đẹp trai nha. Cũng khó trách lớn lên sau đó, có thể mê đảo nhiều nữ nhân như vậy đây này. Còn Triệu Vũ, chính sự mặt trên đến không có ghi chép, bất quá đã sự mặt trên đúng là có rất nhiều liên quan với nàng ghi chép, nói nàng cũng là một cái mảnh nữ. Bất quá bây giờ vẫn không nhìn ra.

Đồng Uyên đối với Triệu Vân nói rằng: "Lão phu chính là Đồng Uyên, lão phu là được cha mẹ người nguyện vọng, tới nơi này thu người vì đồ. Người bây giờ suy nghĩ thế nào rồi?" Triệu Vân nhìn một chút ca ca cùng muội muội, sau đó quỳ xuống tới nói nói: "Nếu là cha mẹ di mệnh, như vậy đệ tử bái kiến sư phụ."

Đồng Uyên gật đầu cười, hắn cũng thật cao hứng có thể được Triệu Vân làm đồ đệ. Dù sao Triệu Vân tư chất cũng đích thật là có thể truyền thừa y bát của hắn, hơn nữa hắn và Triệu Vân cha mẹ quen biết, cũng muốn chăm sóc cố nhân sau khi, vì lẽ đó là tốt rồi hình nói: "Ừm Được, bắt đầu từ bây giờ người chính là lão phu đệ tử cuối cùng rồi, này ý vị chính là người Tam sư huynh, người thu thập một chút, theo chúng ta trở về đi thôi."

Triệu Vân nghe xong, gật gật đầu, sau đó đối với Lưu Bị hành lễ, nói rằng: "Xin chào sư huynh."

Tuy rằng Lưu Bị xem ra so với hắn nhỏ, thế nhưng hắn cũng biết trước tiên nhập môn vì là lớn quy củ, đối với Lưu Bị trở thành sư huynh của hắn, ngã: cũng là không có ý kiến gì. Bất quá hắn bây giờ còn thật sự không muốn cùng huynh muội tách ra. Vì lẽ đó hơi khó xử nhìn huynh muội hai người, không biết nói cái gì cho phải.

Lưu Bị nhìn thấy Triệu Vân nhìn Triệu Phong cùng Triệu Vũ, liền liền cười đối với Đồng Uyên nói rằng: "Sư phụ. Sư đệ cha mẹ vừa mất, hiện tại để hắn rồi đi hắn huynh muội, để hắn theo chúng ta trở về núi học nghệ, có phải là có chút không thích hợp nha?" Đồng Uyên nghe xong có chút nghi ngờ nói rằng: "Cái kia theo ý kiến của người phải làm gì? Dù sao muốn học nghệ, tự nhiên là muốn ăn khổ."

Lưu Bị cười nói: "Sư phụ nói, chúng ta sư môn vị trí không phải ở Trung Sơn quận bên trong sao? Vừa vặn Chân gia những người kia đã ở Trung Sơn quận, chúng ta có thể mang theo sư đệ người nhà cùng đi nha. Để Chân gia người cho bọn họ an bài một chút, như vậy sư đệ có thời gian cũng có thể nhìn người nhà, chúng ta cũng có cơ hội ở bên ngoài rèn luyện một thoáng."

Triệu Vân huynh muội ba cái nhìn Lưu Bị, bọn họ đối với Lưu Bị nói tốt, đều biểu thị rất cảm tạ. Đồng Uyên suy nghĩ một chút, cũng đáp ứng, ngược lại bọn họ học nghệ, tuy rằng muốn trải qua đau khổ, nhưng là cũng không phải nhất định phải ở trong núi hoang luyện võ. Cho nên bọn họ hai cái liền mang theo Triệu Vân ba huynh muội rồi khỏi Triệu gia trang, trở lại Thường Sơn quận trong thành, tìm tới chân dật người một nhà. Chân phu nhân mới vừa sinh sản xong, còn muốn ở cử, vì lẽ đó cũng không có thể lên đường (chuyển động thân thể). Đồng Uyên bọn họ cũng chỉ đánh trước tiên bồi tiếp

bọn họ ở đây nghỉ ngơi, bất quá hần cũng bắt đầu để Luru Bản cùng Triệu Vân bắt đầu huấn luyện kiến thức cơ bản.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bắt đầu gây dựng sự nghiệp

Luru Bản cùng Triệu Vân ở đây vẫn là học nổi lên kiến thức cơ bản. Đồng Uyên dạy học vẫn là rất nghiêm cẩn, kiến thức cơ bản không đánh vững chắc, hần chắc là sẽ không giáo tương đối cao cấp võ kỹ. Vì lẽ đó mỗi ngày Triệu Vân cùng Luru Bản buổi sáng đứng rồi huấn luyện thân thể, buổi chiều chính là liên hệ cơ bản thương thuật, cũng chính là bình thường gai chọn vòng đánh đèn cơ bản thương pháp. Tuy rằng Luru Bản cảm giác khô khan vô vị, bất quá xem Triệu Vân mặt chăm chỉ như vậy, hơn nữa Đồng Uyên cũng là vẻ mặt thành thật bộ dáng, hần cũng chỉ có thể bình tĩnh lại luyện. Chỉ có điều, Luru Bản lại bắt đầu khổ não đi lên. Bởi vì hần phát hiện của mình một cái khác bất đắc dĩ chỗ. Đó chính là hần tại Địa phủ hướng về Diêm La vương yêu cầu đề hần lực lớn vô cùng. Diêm La vương đến không có nuốt lời, còn thật sự cho Luru Bản lực lớn vô cùng cùng kim cương bất hoại thân. Nhưng là cái này lực lớn vô cùng lại làm cho hần hiện tại khổ não không được. Trước đây hần tuy rằng cùng khí lực không nhỏ, thế nhưng hần khí lực tóm lại là chính bản thân hần huấn luyện ra.

Nhưng là bây giờ trên người của hần sức mạnh cũng không phải hần huấn luyện ra, cho nên nói hần căn bản là có chút không khống chế được. Có lúc muốn sức mạnh nhu hòa lúc một giờ, một mực tác dụng một nguồn sức mạnh khí, muốn uy mãnh thời điểm, rồi lại khiến không dùng được, bình thường thời điểm, càng là động một chút là bởi vì sức mạnh mất thăng bằng mà làm hỏng đồ đạc. Luru Bản tình huống như thế, cũng làm cho Đồng Uyên cùng Triệu Vân có chút trợn mắt ngoác mồm. Đặc biệt Đồng Uyên, hần bây giờ nói lời nói thật, có chút hối hận sau Luru Bản làm đồ đệ rồi. Bởi vì Luru Bản hiện tại biểu hiện ra bên trong đến cái kia căn bản là không thích hợp luyện tập thương pháp. Phải biết thương pháp đi là nhẹ nhàng con đường, khí lực quá lớn, sẽ có mất nhẹ nhàng. Tuy rằng Đồng Uyên xem Luru Bản luyện võ tư chất tốt hơn, nhưng là bây giờ xem ra hần vẫn tương đối thích hợp luyện tập một ít vũ khí nặng, tỷ như kích hoặc là đại đao loại này. Bất quá Luru Bản lại không đồng ý rồi. Thương chính là trăm binh vua, hơn nữa còn có nguyệt đao năm cơn cả đời thương phải nói pháp, thương pháp là khó khăn nhất tinh thông, thế nhưng thương pháp luyện tốt rồi, cũng là lợi hại nhất, Luru Bản nếu muốn chinh chiến sa trường, đương nhiên muốn học lợi hại nhất. Huống hồ Đồng Uyên liền là lợi hại nhất thương thuật đại sư, có tốt như vậy sự phụ, hần không học thương pháp, lẽ nào đi học những khác sao? Luyện những khác vũ khí, hần cũng không có thật sự phụ nha. Vì lẽ đó hần vẫn là cắn răng tiếp tục kiên trì rồi.

Đồng Uyên nhìn thấy Luru Bản kiên trì như vậy, cũng sẽ đồng ý rồi. Dưới cái nhìn của hần luyện tập võ nghệ, đặc biệt luyện tập thương pháp, chính là muốn kiên trì bền bỉ, không thể lười biếng, Luru Bản tư chất được, lại chịu bỏ thời gian luyện tập, tuy rằng khí lực có chút không thích hợp, thế nhưng tóm lại là một mầm mống tốt, hần tự nhiên là không muốn buông tha. Bất quá hần vẫn để cho Luru Bản trước tiên chậm rãi khống chế xong sức mạnh của chính mình lại nói, đồng thời ở Luru Bản luyện tập thương pháp thời điểm, còn cố ý nhằm vào Luru Bản vô cùng sức mạnh, gia nhập một ít hùng hậu chiêu thức, thật phát huy ra sức mạnh của hần ưu thế.

Bất quá dưới mắt còn chỉ là một chút khá là trụ cột huấn luyện, nơi này dù sao không phải lâu dài tu luyện tràng. Đã qua hơn một tháng, Chân phu nhân trong tháng làm xong, Chân gia người cũng phải sẽ Trung Sơn quận rồi, Đồng Uyên cũng mang theo hai người đệ tử đi theo bọn họ đồng thời đi trở về. Đoàn người một đường cũng không còn gặp phải cái gì bất ngờ, rất bình an về tới Trung Sơn quận. Ở Trung Sơn quận thành bách dặm xa một cái Vô Danh trên núi, chính là Đồng Uyên chủ địa phương, vốn là Chân gia người còn muốn để cho bọn họ ở lại Chân gia trong đại viện luyện tập, bất quá Đồng Uyên cảm thấy đối với bọn họ như vậy huấn luyện có chỗ gây trở ngại, vì lẽ đó liền cự tuyệt, vẫn là quyết định mang theo Luru Bản cùng Triệu Vân trở lại trên núi huấn luyện. Chân dật nhìn thấy tình huống như thế, cũng không có biện pháp gì, hần không muốn của mình cô gia chịu tội, lại không muốn gây trở ngại hần thành tài, liền hần liền đem Vô Danh bên dưới ngọn núi thổ địa toàn bộ đều mua lại, xây một tòa trang viên, đồng thời đem những này toàn bộ đều đưa cho Luru Bản rồi, vậy cũng là Luru Bản phần thứ nhất sản nghiệp. Luru Bản đứng là rất thân thiện nhận lấy đến rồi, Đồng Uyên cũng không có phản đối. Dù sao tu luyện cũng phải cần sinh hoạt.

Luru Bản nhận lấy chân dật đồ vật, suy nghĩ một chút, đối với chân dật nói rằng: "Nhạc phụ đại nhân, đa tạ người đưa cho tiểu tế những lễ vật này, tiểu tế có một cái kiếm tiền biện pháp tốt, không biết người có hứng thú hay không nha?" Luru Bản nhìn thấy chân dật đối với hần quả thật không tệ, chính mình cũng muốn lợi dụng Chân gia này thuyền lớn, cho mình sáng lập một ít sản nghiệp, cũng tốt tương lai kéo thuộc về mình đội ngũ, vì lẽ đó hần mới nghĩ biện pháp lớn mạnh Chân gia. Chân dật người một nhà đời đời vì là thương lượng, đối với làm ăn tự nhiên là cảm giác hứng thú, hiện tại Luru Bản mặc dù nhỏ, nhưng là lai lịch của hần phi phàm, nói không chắc hần còn thật sự có chủ ý gì hay sao đây. Liền chân dật liền cười nói: "Hiện tế có biện pháp gì tốt, không ngại nói thẳng."

Luru Bản nhìn một chút Đồng Uyên, Đồng Uyên đối với hần trọn đều buôn bán sự tình ngã : cũng là không có ý kiến gì, liền Luru Bản liền nói: "Tiểu tế gần rất cảm kích nhạc phụ người một nhà chiếu cố, còn có sự phó ưu ái, ta vẫn không cần báo đáp. Vừa vặn ta trước đây theo cái kia nuôi con nuôi của ta ông lão kia nơi đó học được quá một vài thứ, có thể trên đời này tái hiện, trong đó có một loại cất rượu phương pháp, tuy rằng ừ ra tới rượu khả năng không có tiên tửu tốt như vậy, nhưng là tuyệt đối muốn so với xuất hiện ở trên thị trường rượu tốt hơn vài lần. Ta nghĩ cùng nhạc phụ đại nhân hợp tác, ừ ra loại rượu này, vừa đến cũng coi như là hồi báo nhạc phụ đại nhân, thứ hai cũng có thể hiếu kính sự phụ, thứ ba cũng coi như là cho mình chế tiếp theo điểm (đốt) sản nghiệp, để cho đời sau nha. Không biết nhạc phụ đại nhân ý như thế nào?"

Lưu Bân sờ đi sẽ nhớ tới muốn cất rượu, cũng là bởi vì hân ở Thường Sơn những ngày đó, cũng theo chân dật bọn họ uống một chút thời điểm đó rượu, biết Đồng Uyên vẫn tương đối thích uống rượu. Lưu Bân trước đây cũng rất thích uống rượu, nhưng là đối với cái thời đại này rượu, hân thật sự có điểm (đốt) không dám khen tặng. Chân gia cũng coi như là người có tiền, uống rượu tự nhiên là tốt hơn, thế nhưng chính là cái này chút tốt hơn rượu, ở Lưu Bân hợp lại, cũng là khó có thể nuốt xuống. Hân lần thứ nhất lúc uống rượu, thiếu chút không có phun ra. Đây là rượu sao? Này rõ ràng chính là dấm chua nha. Hơn nữa rượu kia cũng không phải hiện đại rượu để như vậy trong suốt thấy đấy, mà là có một ít vẫn đục, bởi vì cất rượu kỹ thuật cùng dụng cụ quan hệ, trong rượu còn có một chút tạp chất. Cũng là thông qua này mấy lần uống rượu, Lưu Bân mới hiểu được tại sao cổ đại người lúc uống rượu yêu thích đun nóng, vì sao lại có Quan Công hâm rượu chém Hoa Hùng, đó là bởi vì chỉ có nâng cốc đun nóng lắng đọng một thoáng, để trong rượu tạp chất lắng đọng xuống, rượu kia mới có thể uống. Hân không muốn sau này mình muốn muốn lúc uống rượu, vẫn là ăn dấm, cho nên mới có ý đồ này, tuy rằng hân không hiểu cất rượu, thế nhưng hiện đại cất rượu kỹ thuật cũng không phải là cái gì bí mật, hân cũng biết đại khái quá trình, vì lẽ đó hân đã nghĩ tìm chân dật hợp tác, để chân chính Trung Hoa rượu ngon sớm xuất hiện giang hồ.

Chân dật vừa nghe, tự nhiên là cảm thấy rất hứng thú, Lưu Bân nói đây chính là tiền tữ chế riêng cho kỹ thuật nha. Tuy rằng Lưu Bân cũng nói, ở thế gian này không thể thật sự ừ ra tiền tữ, thế nhưng nhất định là so với hiện tại rượu thân thiết, nếu như bọn họ Chân gia thật có thể đạt được cái này kỹ thuật, cái kia Chân gia của cái sẽ nâng cao một bước rồi. Liền chân dật liền cười nói: "Vậy thì tốt quá. Hiện tế nhớ tới tiền tữ chế riêng cho thủ pháp, vậy chúng ta cũng có thể thưởng thức một thoáng Tiên mùi rượu rồi. Nếu quả thật có thể ừ ra loại này tiền tữ, ta nguyện ý cùng hiện tế chia ba bảy, hiện tế chiếm bảy phần mười, chúng ta Chân gia muốn ba phần mười, không biết hiện tế còn có cái gì yêu cầu không có?" Lưu Bân mỉm cười nói: "Yêu cầu ngã : cũng là không có cái gì. Liền là muốn mời nhạc phụ đại nhân giúp ta tìm một ít cất rượu sư phụ, ta mặc dù biết cất rượu thủ pháp, nhưng là ta dù sao không có nường quá, hơn nữa ta còn muốn học nghệ, cũng không có thời gian tự mình cất rượu. Tìm một ít thợ thủ công, ta chỉ đạo bọn họ là được rồi. Bất quá nhạc phụ các người chiếm ba phần mười, sẽ sẽ không quá ít ?" Lưu Bân vốn là muốn cùng bọn họ chia đôi, dù sao hân tới đa cũng chỉ là ra một ý kiến, xuất tiền xuất lực đều là Chân gia, hân có thể đứng năm phần mười cũng đã rất tốt. Chân dật cười nói: "Ba phần mười đã không ít. Hiện tế cũng đừng có nói nhiều như vậy. Ta lập tức đi ngay tìm một ít cất rượu thợ thủ công."

Chân dật cũng là có tự biết rõ, loại này tiền tữ, bọn họ Chân gia có thể chiếm ba phần mười cũng đã không tệ, chiếm quá nhiều nhưng là phải bị Thiên Khiển nha.

Lưu Bân nghe xong cũng chỉ là cười cợt, đã như vậy, hân cũng không nói gì nữa, ngược lại hân cũng không sợ nhiều tiền nha. Lưu Bân lại suy nghĩ một chút, nghĩ đến một vấn đề khác, liền nói rằng: "Đúng rồi, nhạc phụ đại nhân, làm phiền người mặt khác lại tìm một ít chế riêng cho đồ sứ hoặc là hiểu được luyện chế ngói lưu ly thợ thủ công, ta ngoài ra còn có tác dụng."

Chân dật gật gật đầu, bọn họ Chân gia liền có cái này chút thợ thủ công, đưa cho Lưu Bân cũng không có cái gì quan hệ, ngược lại bọn họ Chân gia đã quyết định trên Lưu Bân chiếc này chiến xa rồi. Lưu Bân cười cợt, nếu chân dật hào phóng như vậy, vậy không phượng hỏi lại hân muốn một vài thứ đi. Lưu Bân nói rằng: "Đã như vậy, kính xin nhạc phụ giúp ta mua một ít quặng KNO₃ cùng lưu huỳnh những thứ đồ này, có bao nhiêu liền muốn bấy nhiêu, nhạc phụ đều cho ta đưa đến trong trang viên là được rồi."

Cho tới Lưu Bân muốn nhiều đồ như vậy làm gì, vậy thì không nói tự dụ rồi. Những này nhưng là luyện chế hắc hỏa dược chủ yếu vật liệu nha. Tuy rằng hân hiểu được phối chế cái khác uy lực càng lớn thuốc nổ, nhưng là cái thời đại này, hân đi nơi nào tìm những tài liệu kia nha? Vì lẽ đó trước tiên tìm một ít hắc hỏa dược cũng tốt, đây chính là hân sau đó công thành thoáng qua Pháp Bảo một trong nha. Chân dật cũng không biết Lưu Bân muốn những thứ đồ này làm gì, những thứ đồ này ngoại trừ dẫn hỏa ở ngoài, cũng là đạo sĩ này luyện đan thời điểm có thể dùng đến, cũng không toán thứ gì đáng tiền, vì lẽ đó hân cũng không chút nào để ý, rất tự nhiên đáp ứng rồi.

Ngoài ra, Lưu Bân cũng không có cái gì muốn muốn được rồi, liền hân rồi cùng chân dật liền như vậy sau khi từ biệt, theo Đồng Uyên Triệu Vân đám người xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Luyện võ

Lưu Bân theo Đồng Uyên về tới Vô Danh trên núi, Triệu Phong cùng Triệu Vũ còn có những kia chân dật đưa cho hân những hạ nhân kia nhóm đều lưu ở dưới chân núi rồi, tuy rằng hiện tại trang viên vẫn không có dựng thành, bất quá cũng có một cái thôn nhỏ, chính dễ dàng để cho bọn họ dừng chân. Lưu Bân theo Đồng Uyên lên núi sau đó, phát hiện trên núi cũng chỉ có mấy gian nhà lá, điểm này đạo sĩ không có nằm ngoài sự dự liệu của hân, ngoài ý muốn ở ngoài chính là trên núi thậm chí có một cái chuồng, bên trong còn có mấy thớt ngựa. Đồng Uyên nhìn Lưu Bân có điểm (đốt) vẻ mặt kinh ngạc, cười nói: "Các người muốn học tập chiến trường chém giết công phu, làm sao có thể không có ngựa thốt đây?" Lưu Bân nghe xong, cũng bình thường trở lại. Xác thực, không có sao học thể đó tập công phu trên ngựa đây? Phía trên chiến trường, không cười ngựa cùng cười ngựa nhưng là có khác biệt một trời một vực nha. Một thành viên tướng lĩnh nếu như không biết cười ngựa, đây chính là rất mất mặt. Đồng Uyên nếu là muốn cho đệ tử của hân đều trở thành đại tướng, tự nhiên là muốn học tập những này. Bất quá bây giờ hân cũng không cần cân nhắc người cười ngựa sự tình, dù sao hân và Triệu Vân còn nhỏ, hưởng hơ cả mặt đất trên kiến thức cơ bản vẫn không có học giỏi, đương nhiên sẽ không nhanh như vậy đi học tập công phu trên ngựa rồi.

Đã đến trên núi ngày thứ nhất, Đồng Uyên đến không có an bài cái gì bài tập cho hai người bọn hấn cái, chỉ là cho bọn họ an bài xong nơi ở, để cho bọn họ làm quen một chút hoàn cảnh chung quanh. Lưu Bàn cùng Triệu Vân ở trên núi chung quanh đi dạo một ngày, chơi đùa một ngày, tình cảm của hai người cũng coi như là tăng tiến không ít. Bất quá ngày thứ hai, Đồng Uyên liền bắt đầu sắp xếp công khóa. Giờ dần ba khoa liền muốn rời giường bắt đầu luyện võ, Lưu Bàn khổ não nhìn một chút Thiên Không, vào lúc này vẫn là đầy trời tinh thần, giờ dần ba khác, cũng gần như ngay tại lúc này bốn giờ sáng sớm khoảng chừng : trái phải, này không khỏi cũng quá sớm đi à nha. Chính là hấn ở quân đội thời điểm cũng không có sớm như vậy liền lên huấn luyện nha. Bất quá tuy rằng trong lòng có bất mãn, thế nhưng hấn cũng không dám nói ra. Rời giường sau đó, cùng với cái kia mang theo bọn hấn nóng thân sau đó, liền bắt đầu luyện tập quyền pháp, quyền pháp danh xưng gọi là phá kiên quyền. Là Đồng Uyên chính mình sáng lập. Đối với quyền pháp, Lưu Bàn lấy thân tòng quân thời điểm có học qua, đã đến bộ đội đặc chủng, càng có võ học thể gia người, cũng học được không ít quyền pháp, vì lẽ đó học, bắt đầu rất nhanh, Đồng Uyên nhìn gật đầu liên tục. Tiểu Triệu Vân cũng là không ngừng hâm mộ.

Luyện nửa canh giờ quyền pháp, sắc trời vẫn không có sáng, dù sao vào lúc này vẫn là mùa đông, cũng không có dễ dàng như vậy liền sáng. Bất quá Đồng Uyên vẫn để cho bọn họ kế tục luyện tập cơ bản thương pháp, mà chính hấn nhưng là rất không có giác ngộ trở lại ngủ hồi lưng giác rồi. Lưu lại Lưu Bàn ở nơi nào trợn tròn mắt. Bất quá cũng may hấn kiếp trước thời điểm đã thành thói quen loại này khăn trương sinh sống, hiện tại tuy rằng còn chỉ là một cái hài tử thân thể, thế nhưng chính là cái này một bộ thân thể so với hấn kiếp trước thời điểm thân thể còn tốt hơn, đến không có cái gì không khỏe. Đúng là Triệu Vân biểu hiện, để hấn nhìn với cặp mắt khác xưa, tiểu Triệu Vân đây cũng là lần thứ nhất trải qua kiểu sinh hoạt này, rất rõ ràng có chút không thích ứng, thế nhưng hấn vẫn cắn răng tiếp tục kiên trì rồi. Để Lưu Bàn đối với hấn nghị lực than thở không ngớt. Lưu Bàn không biết là, Triệu Vân sở dĩ kiên trì như vậy, vẫn là đối với hấn kích thích. Lưu Bàn đáng về hiện tại cũng chính là sáu bảy tuổi hài tử, mà Triệu Vân gần như đã mười tuổi rồi, Lưu Bàn có thể kiên trì, hấn tự nhiên là cũng không muốn nhận thua, vì lẽ đó liền cắn răng kiên trì hạ xuống rồi. Hai người luyện tập một canh giờ thương pháp, thiên đã bắt đầu sáng. Đồng Uyên cũng lại đi lên, cho bọn họ từng làm cơm sau đó, đã đến gần như sáng sớm lúc tám giờ, một ngày chính thức huấn luyện cũng lại bắt đầu. Buổi sáng thời điểm vẫn là luyện tập thương pháp, luyện đại nửa canh giờ sau, chính là đánh nhau huấn luyện. Vốn là Đồng Uyên là muốn cho hai người bọn họ đánh nhau, bất quá cân nhắc đến Lưu Bàn bây giờ còn không có thể khống chế sức mạnh của chính mình, vì lẽ đó cũng chỉ phải tự mình hạ xuống cho hai người đệ tử cho ăn chiêu.

Đánh nhau một canh giờ sau đó, liền gần như đã đến buổi trưa rồi, Lưu Bàn vốn là cảm thấy muốn tới ăn cơm trưa lúc, ai biết Đồng Uyên mặc dù nói để Triệu Vân tự do luyện tập, thế nhưng cũng không hề để cho bọn họ ăn cơm trưa, Lưu Bàn này mới nhớ tới, từ đi tới nơi này cái thế giới sau đó, hấn tựa hồ còn chưa từng ăn bữa trưa đây. Này mới nhớ tới có chút cũng là mặt trên đã nói, người cổ đại sinh hoạt trình độ tương đối thấp, bình thường đều là một ngày sớm muộn hai bữa cơm, căn bản không có bữa trưa thuyết pháp này. Lưu Bàn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Lúc này Đồng Uyên gọi Lưu Bàn cho hấn quá khứ, lưu lại Triệu Vân một người chính mình luyện tập. Lưu Bàn cho này Đồng Uyên đi tới trong một cái phòng, Lưu Bàn nhìn một chút, trong phòng có rất nhiều thư từ, xem bộ dáng là thư phòng. Đồng Uyên nói rằng: "Nho nhã, ngươi biết chữ sao?" Hấn cảm thấy Lưu Bàn nếu ở trên trời theo cuộc sống thân tiên quá, cần phải cũng biết chữ. Lưu Bàn gật gật đầu. Đồng Uyên liền nói: "Tốt lắm. Đã như vậy, ngươi mỗi ngày buổi trưa thời điểm liền ở ngay đây luyện chữ."

"Luyện chữ?" Lưu Bàn có chút nghi ngờ nói rằng. Đồng Uyên gật gật đầu nói: "Không sai luyện chữ."

Nói xong cũng lấy ra một cái dài hai thước bút sắt, thiết trên cánh tay là một cái cục sắt vụn, Đồng Uyên nói rằng: "Ngươi bây giờ khí lực quá lớn, thế nhưng chính ngươi lại không thể làm được thu phóng như thường, vì lẽ đó sư phụ cố ý tìm người tìm này một nhánh bút sắt, cho ngươi luyện tập thư pháp, đến cho ngươi huấn luyện tay lực cùng bắp thịt, cho ngươi tận lực có thể khống chế sức mạnh của chính mình, làm được thu phóng như thường."

Lưu Bàn nghe xong cũng không khỏi đến gật gật đầu. Hấn cũng sớm liền bắt đầu nghĩ biện pháp muốn khống chế trên người mình khí lực, nếu Đồng Uyên cho hấn nghĩ đến một cái biện pháp, vậy hấn sẽ không ngại trước tiên dựa theo biện pháp của hấn thử một chút, không được lời nói, lại dựa theo biện pháp của chính mình đến.

Liền Lưu Bàn cứ dựa theo Đồng Uyên phương pháp xử lý, cảm cái kia một chi bút sắt dựa theo cuốn sách phía trên nội dung bắt đầu luyện chữ, bất quá để hấn khổ não là, lúc này chữ chính là thể chữ lệ, hơn nữa là Cổ Văn nguyên nhân, hấn căn bản là nhận thức không được mấy cái. Lưu Bàn bất đắc dĩ lắc đầu, tạm thời trước tiên bỏ phòng theo một chút đi. Thật không được lời nói, vẫn để cho chân đặt giúp mình tìm một cái văn học đại sư, để cho mình đến học tập tài hoa đi. Cái thời đại này muốn muốn nổi danh, vèn vèn một cái Ngủ Phúc thân phận vẫn không được. Nghĩ tới đây, Lưu Bàn tự chăm chăm bỏ phòng theo lên thể chữ lệ viết rồi. Bất quá nói thật, thể chữ lệ vẫn là rất xinh đẹp, cùng chữ Khải vẫn có nhất định chỗ tương đồng, vì lẽ đó cuốn sách phía trên chữ, Lưu Bàn ngược lại cũng không phải hoàn toàn không quen biết. Ít nhất hấn đã phát hiện hấn hiện tại viết chính tả chính là Tôn Tử binh pháp. Kỳ thực điều này cũng rất dễ hiểu. Đồng Uyên là muốn bồi dưỡng võ tướng, tự nhiên là muốn để đệ tử của mình học tập binh pháp rồi. Lưu Bàn là thay đổi luyện chữ, thay đổi nhìn Tôn Tử binh pháp, tương truyền Tôn Tử binh pháp ở đời sau thất truyền một phần, chỉ còn dư lại mười ba quyển sách rồi, mà Đồng Uyên nơi này, e sợ muốn so với mười ba quyển sách nhiều hơn một chút, nói cách khác truyền thuyết là có thật.

Bất quá Lưu Bàn vẫn có chút khổ não, cái này bút sắt thật sự rất khó dùng, trên tròng dưới nhẹ, vô cùng khó khống chế, Lưu Bàn viết ra chữ cũng là bảy uốn éo tám lệch ra chữ Khải cũng viết cùng lối chữ thảo gần đủ rồi. Lưu Bàn hận không thể lập tức đưa cái này bút sắt cho mất rồi, bất quá vì có thể khống chế này một thân thân lực, hấn cũng chỉ đành nhẫn nại hạ xuống rồi. Cứ như vậy chậm rãi luyện một canh giờ, buổi chiều thời gian đã đến, Đồng Uyên đem hấn kêu ra đi, ở ngay trước mặt bọn họ công bố buổi chiều huấn luyện hạng mục. Cái kia chính là bắn tên. Làm một tên võ tướng, bắn tên cũng là bắt buộc bài tập, vì lẽ đó Lưu Bàn cùng Triệu Vân cũng phải luyện tập. Bất quá để Lưu Bàn chuyện buồn rầu lại xảy ra. Đồng Uyên cho bọn hấn hai cái hai cái cung tên, để cho bọn họ trước tiên liên hệ cố định bia, Triệu Vân đúng là luyện được rất cố gắng, nhưng là Lưu Bàn nhưng là lập tức liền đem dây cung cùng khom lưng cho kéo đứt đoạn mất, sức mạnh của hấn quá lớn, loại này đứa bé dùng cung tên tối đa cũng chính là một viên đá, làm sao có thể tiếp nhận được thân lực của hấn đây? Đồng Uyên cũng rất khổ não, người đệ tử này tư chất là không lời nói, là mình đã từng thấy tư chất tốt nhất, thế nhưng hấn nhưng không có thể khống chế trụ thân lực của mình, tiếp tục như vậy, tư chất cho dù tốt, cũng không luyện được cái gì tốt võ nghệ nha. Lưu Bàn linh cơ hơi động, nói rằng: "Sư phụ, ta còn là đi trước luyện tập khống chế thân thể đi. Các loại (chờ) ta có thể khống chế sức mạnh của chính mình rồi, đang cùng sư đệ đồng thời luyện tập."

Đồng Uyên suy nghĩ một chút cũng chỉ có trước tiên đồng ý. Lưu Bàn cảm giác mình còn là dựa theo trước kia huấn luyện tốt hơn một ít.

Chương 7: Thái Cực Quyền

Lưu Bàn nói trước kia luyện tập phương thức, kỳ thực hay là tại trong quân đội luyện tập cùng với binh thường một ít tập thể hình phương pháp, phụ trọng việt dã chạy cự li dài, xà đơn xà kép, nâng tạ tay, nằm ngửa ngồi dậy, hít đất những phương pháp này, thông qua những phương pháp này, vừa có thể thả hãn trước tiên quen thuộc thân thể của chính mình, hiểu rõ thân thể mình tiềm lực, cũng có thể thông qua những này vận động, dần từng bước không chế thân thể của chính mình. Việt dã chạy cự li dài hiện tại trước hết không cần, liền từ cơ bản nhất hít đất những này bắt đầu làm lên đi.

Làm làm, Lưu Bàn liền hơi kinh ngạc đi lên, thân thể này cũng thật là tiềm lực vô cùng nha. Hãn liền với làm trước đây cái hít đất cùng một ngàn cái nằm ngửa ngồi dậy, thể nhưng thân thể này ngoại trừ hơi đối bất ngờ, liền không có cảm giác gì rồi, không có chút nào cảm thấy mệt mỏi. Thời điểm trước kia, hãn tuy rằng cũng có thể làm đến bước này, đó là hãn trải qua nhiều năm rèn luyện, mới có thể làm được nha. Hiện tại bây giờ còn nhỏ như vậy, là có thể làm được, nếu như đợi được câu này xem xét nảy nở, còn đến mức nào? Lưu Bàn làm xong những này cũng không có ngừng, mà là dựa theo trước kia huấn luyện, trên căn bản đều làm một lần, tận lực đem toàn thân bắp thịt đều rèn luyện một lần. Cứ như vậy, Lưu Bàn vẫn huấn luyện một cái buổi chiều, mãi cho đến sắc trời đem muộn, cũng chính là khoảng chừng buổi tối lúc sáu giờ, mới ngừng lại, hãn hiện tại thật có điểm (đốt) không chịu nổi, không phải huấn luyện mệt, mà là đói bụng. Thân thể đã có điểm (đốt) phát hư. Vào lúc này Đồng Uyên cũng gọi là ngừng, ba người trở về chuẩn bị chuẩn bị cơm tối. Vừa vặn Lưu Bàn tại xế chiều lúc huấn luyện đạt đến hai con gà rừng, buổi tối có thể cải thiện một dưới sinh hoạt rồi.

Ăn xong cơm tối sau đó, Đồng Uyên lại để cho bọn họ luyện nửa canh giờ thương pháp, sau đó đi nằm ngủ giấc rồi. Sau đó liền từng người về nghỉ ngơi. Lưu Bàn nằm ở trên giường suy nghĩ một chút, phương pháp của chính mình vẫn có hiệu quả, ngày mai còn phải tiếp tục cố gắng. Không quá sớm trên thời điểm còn muốn tiến hành phụ trọng việt dã chạy cự li dài, không bằng cùng sư phụ nói một chút, để Triệu Vân cũng tham gia được rồi, như vậy cũng có thể rèn luyện hãn thể lực. Triệu Vân thể nhưng chính mình đặt trước sớm nhất thành viên nòng cốt, cần phải hảo hảo bồi dưỡng nha. Nếu không, vậy thì thật là đáng tiếc, chính mình tương lai muốn chinh phạt thiên hạ cũng liền có chút khó khăn rồi. Nghĩ tới đây, Lưu Bàn liền rất cao hứng đã ngủ. Ở trong mơ mơ tới chính mình rong ruổi sa trường, vô địch thiên hạ bộ dáng, thiếu chút không có bật cười.

Ngày thứ hai lại là ở bốn giờ sáng sớm khoảng chừng : trái phải, đã bị kêu lên, vốn là lấy hãn tính cảnh giác là không sẽ kém như vậy, bất quá bộ thân thể này còn không quen, vì lẽ đó đi nằm ngủ đến khá là chìm. Đồng Uyên gọi bọn họ rời giường sau đó, lại để cho bọn họ dựa theo ngày hôm qua hạng mục huấn luyện, Lưu Bàn liền nhân cơ hội nói rồi ý nghĩ của chính mình. Đồng Uyên nhìn một chút Lưu Bàn, không hề nói gì rồi, suy nghĩ một chút, hãn cũng muốn nhìn một chút Lưu Bàn phương pháp hiệu quả như thế nào. Lưu Bàn nếu là tùy từng Tiên Nhân sinh hoạt, biện pháp của hãn cũng hãn là Tiên Nhân phương pháp huấn luyện, thử một lần cũng tốt. Hãn cũng muốn nhìn một chút chính hãn một đệ tử bản lĩnh như thế nào. Liền liền gật đầu đồng ý. Hãn để Lưu Bàn mang theo Triệu Vân đi huấn luyện. Lưu Bàn cười cợt, quay về Triệu Vân nói rằng: "Tiểu sư đệ, theo ta lên đường đi."

Tiểu Triệu Vân cũng hưng phấn gật gật đầu, theo Lưu Bàn hướng trên dưới chạy đi.

Bởi vì Lưu Bàn bây giờ còn không thể đồ chơi lúc lúc thân thể của chính mình, hơn nữa Triệu Vân thân thể còn nhỏ, vì lẽ đó Lưu Bàn cũng không có để cho bọn họ phụ trọng. Hơn nữa Lưu Bàn học con đường cũng là rất có khảo cứu, từ trên núi đến bên dưới ngọn núi, trên đường cản trở không ít, như vậy vừa có thể huấn luyện cản trở bên trong năng lực, có thể huấn luyện đường dài ngư nghiệp ngạch năng lực, càng có thể huấn luyện tác chiến ở vùng núi năng lực, một lần đạt được nhiều. Lưu Bàn mang theo Triệu Vân trên nhảy xuống thảo chạy, vô cùng cao hứng. Hãn thể lực ngược lại thật là sung túc, hướng hồ là kim cương bất hoại thân, cũng không sợ đập đầu đụng, càng có thể hướng hãn trước đây đã có kinh nghiệm phương diện này rồi, vì lẽ đó chạy đi, ra có nhiều chỗ bởi vì thân thể quá nhỏ có chỗ không tiện bất ngờ, cái khác quả thực là thuận buồm xuôi gió. Bất quá Triệu Vân liền có chút thảm, hãn vốn là còn rất nhỏ, theo theo : đề là trời sanh võ học kỳ tài, nhưng là đến cùng thể lực còn thiếu, cũng không có kinh nghiệm phương diện này, vì lẽ đó dọc theo đường đi va và chạm chạm, hầu như vết thương chẳng chịt, liền liền quần áo cũng bị trên đường gai đâm rách rưới. Bất quá hãn xem Lưu Bàn như vậy tự tại, cũng cần rằng kiên trì hạ xuống rồi, hơn nữa hãn cũng là lần đầu tiên cùng hài tử khác đồng thời như vậy chơi đùa, hứng thú đúng là rất cao hứng.

Lưu Bàn xem Triệu Vân cao hứng như thế, cũng rất vui mừng, tình cảm của hai người là phải từ từ bồi dưỡng, đợi được Triệu Vân thích ứng ở bên cạnh mình làm việc sau đó, chính mình liền không cho phép hãn chạy đi đầu quân người khác, đến thời điểm tiểu Triệu Vân cũng chỉ có ngoan ngoãn theo chính mình, vì chính mình bán mạng giành chính quyền rồi. Hai người chạy đến bên dưới ngọn núi, ở phía dưới cái kia một cái thôn nhỏ ăn một điểm đồ vật, để Triệu Vân cùng hãn huynh muội gặp mặt một lần, sau đó hai người lại chạy lên rồi. Đã đến mặt trên, ngay ở trước mặt Đồng Uyên mặt mũi, Lưu Bàn lại cùng bọn họ giảng giải một thoáng, chuyện gì hít đất, nằm ngửa ngồi dậy, những động tác này, cùng với những động tác này chỗ tốt Đồng Uyên nghe xong cũng không khỏi gật đầu, đồng thời đánh nhịp định ra rồi sau đó sáng sớm huấn luyện cứ dựa theo Lưu Bàn phương pháp tiến hành huấn luyện. Đồng Uyên cũng không phải loại kia đánh giá giá trị người, hãn tự nhiên biết Lưu Bàn những phương pháp này đối với thân thể mỗi cái vị trí đều có thể rèn luyện đến, so với phương pháp huấn luyện của hãn muốn càng thêm toàn diện. Hãn sẽ không bởi vì những phương pháp này không phải hãn dạy liền cho rằng không xong.

Lưu Bàn xem Đồng Uyên sáng suốt như vậy cũng thật cao hứng, dù sao hãn là bị hiện đại giáo dục người, cũng không thích loại kia làm thay lão sư. Liền Tinh phong dưới, hãn lại làm hai người trước mặt, đánh một bộ Thái Cực Quyền, Thái Cực Quyền mặc dù coi như thanh thanh thân thân, nhưng là có thể đem rèn luyện thân thể đến đứng đầu nhất trạng thái. Triệu Vân mặc dù đối với một hạng võ cũng lợi hại sư huynh vì sao lại đánh ra này đồ chậm rì rì mềm nhũn quyền pháp có chút nghi hoặc, bất quá cũng là rất nghiêm túc nhìn lại. Mà Đồng Uyên liền không giống nhau, lấy võ học của hãn tu vi, tự nhiên

là có thể thấy được, Thái Cực Quyền chỗ lợi hại. Bộ quyền pháp này không chỉ có vô cùng lợi hại, hơn nữa còn hàm chứa Thiên Địa Chí Lý, nếu như có thể hiểu được, cái kia tu vi võ học không thể nghĩ ngờ là đến cảnh giới tối cao rồi. Đợi được Lưu Bàn đánh xong sau đó, Đồng Uyên mới một mặt nghiêm túc nói: "Đồ nhi, người bộ quyền pháp này là từ đâu có được?" Lưu Bàn khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng không khỏi tán dương: "Tổng sư quả nhiên là tông sư. Liếc mắt là đã nhìn ra đến Thái Cực Quyền chỗ lợi hại" bất quá hắn cũng biết Thái Cực Quyền dễ học khó tinh thâm, muốn học thật là dễ dàng, thế nhưng muốn học đến chỗ tinh diệu, nhưng là khó càng thêm khó. Hắn đương nhiên sẽ không đối với Đồng Uyên nói đây là hậu thế trải qua vài trăm năm, mấy đời người tỉ mỉ thay đổi dưới, mới luyện thành võ học. Hắn vẫn muốn mượn danh nghĩa Thần Tiên tên, liền hắn liền nói: "Đây là cái nào Bạo Tẩu của ta cái nào Bạch Hồ ông lão gọi ta duy nhất một cái bản lĩnh, hắn nói cái này gọi là Thái Cực Quyền, hàm chứa quá cực chí lý. Bất quá hắn cũng nói bộ quyền pháp này dễ học khó tinh thâm, ta đến nay vẫn không có luyện đến cảnh giới chí cao."

Trên thực tế bộ này Thái Cực Quyền là hắn ở bộ đội đặc chủng thời điểm, theo Trần thị Thái Cực một cái truyền nhân học, cũng coi như là chân chánh Thái Cực, cùng trên đường cái những kia lão thái thái rèn luyện thân thể học Thái Cực Quyền có khác biệt một trời một vực.

Đồng Uyên nghe xong, gật gật đầu, nghĩ thầm quả thế, liền hắn liền nói: "Vậy người liền cẩn thận luyện tập đi. Bộ quyền pháp này so với ta dạy cho người phá kiên quyền còn tốt hơn, người chỉ cần luyện tốt bộ này Thái Cực Quyền, phá kiên quyền không học cũng được."

Lưu Bàn vừa nghe, nhìn một chút Triệu Vân một mặt hâm mộ vẻ mặt, liền liền nói: "Sư phụ, người đã đối với bộ quyền pháp này dựa vào nếu cao như vậy, vậy không bằng ta cho người biết, người học xong, cũng được được được dạy ta cùng sư đệ nha."

Đồng Uyên vừa nghe cũng không khỏi đến có chút hưng phấn, nhưng là vẫn có chút khó khăn nói: "Như vậy không tốt đâu. Đây là thần tiên dạy người, người tại sao có thể tùy ý truyền cho cái khác phạm nhân đây? Như vậy có thể hay không chọc giận thần linh nha?" Lưu Bàn cười nói: "Sư phụ người cứ yên tâm đi. Cái nào ông lão đã nói qua, ta có thể đem cái này tuyệt kỹ truyền cho người khác. Hắn cũng muốn tuyệt kỹ của chính mình phân phát quảng đại nha. Huống hồ sư phụ người và sư đệ cũng không phải người ngoài. Mà các người lại là ta xuất hiện ở trên thế giới này có chừng thân nhân. Các người học cũng không có chuyện gì tình."

Đồng Uyên nghe xong Lưu Bàn lời nói này, cũng không khỏi đến cao hứng trở lại, liền Lưu Bàn liền đem tự mình biết Thái Cực Quyền còn có Thái Cực Kiếm lý luận đều nói cho Đồng Uyên, còn đem hậu thế một ít kỹ xảo cũng mượn có Thần Tiên tên nói ra. Đồng Uyên nghe xong một mặt hưng phấn. Đợi được Lưu Bàn sau khi nói xong, Đồng Uyên liền nói về sau huấn luyện thì có Lưu Bàn phụ trách, còn hắn thì nhanh đi về bế quan. Hắn chuẩn bị tìm hiểu thấu đáo Thái Cực Quyền sau đó, ở đến truyền thụ cho bọn họ. Lưu Bàn hiện tại cũng không biết nên huấn luyện cái gì, vì lẽ đó ngoại trừ kêu lên Triệu Vân một ít rèn luyện thân thể thả ah sau đó, phương pháp khác, vẫn để cho Triệu Vân dựa theo Đồng Uyên giáo sư phương pháp kế tục luyện tập. Mà chính hắn cũng là dựa theo huấn luyện của mình phương pháp, kế tục rèn luyện thân thể, lấy sớm ngày có thể khống chế thân thể của chính mình, đương nhiên buổi trưa luyện chữ, hắn vẫn là tiếp tục. Bất quá bây giờ Đồng Uyên bế quan, làm cơm sự tình thì có Lưu Bàn phụ trách. Vì lẽ đó hắn vì mình cùng Triệu Vân thân thể, bắt đầu phổ biến một ngày ba bữa cơm ẩm thực quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: rèn luyện thân thể

Lưu Bàn cùng Triệu Vân hai người cái bụng huấn luyện gần như một tháng lâu dài, Đồng Uyên bế quan tìm hiểu Thái Cực Quyền, quãng thời gian này đều không có nhìn thấy đến, bây giờ đang ở sáng sớm thời điểm, Triệu Vân hãy cùng Lưu Bàn tiến hành việt dã chạy cự li dài, lúc trở lại lại liên lạc một chút cơ bản thương pháp, tiếp theo hai người liền từng người luyện tập. Lưu Bàn chỉ là rèn luyện thân thể, khống chế sức mạnh của chính mình. Mà Triệu Vân ngoại trừ luyện tập những này bên ngoài, còn muốn luyện tập thương pháp cùng tài bắn cung. Hai người đều có thiên tư mẫn ngộ người, cho dù không có ai giám sát, cũng là luyện tập rất nỗ lực. Hai người cứ như vậy luyện tập một tháng, hơn nữa thỉnh thoảng chạy đến bên dưới ngọn núi, cùng Triệu Vũ bọn họ gặp mặt. Cũng coi như là hóa giải Triệu Vân tư thân tình. Ngày hôm đó hai người vừa tới bên dưới ngọn núi trong thôn, chân đất liền mang theo một đám người đã tới, hải tặc rất nhiều chiếc xe ngựa, hắn là đến cho Lưu Bàn tặng đồ.

Hắn lần này đến ngoại trừ cho Lưu Bàn đưa một chút lương thực cùng Lưu Bàn muốn đồ vật, trả lại Lưu Bàn Aly rất nhiều thợ thủ công, hầu như mỗi cái nghề nghiệp thợ thủ công đều có. Lưu Bàn nghe xong những này, cũng không khỏi gật gật đầu, chỉ cần có những này thợ thủ công, sau đó chính mình muốn làm việc liền thuận tiện rất nhiều. Chân đất đối với Lưu Bàn nói rằng: "Hiền tể, người xem người bây giờ còn có yêu cầu gì đã không có? Có, cứ việc nói thẳng, ta nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của người."

Lưu Bàn cười cợt nói rằng: "Nhạc phụ đại nhân làm tốt như vậy, ta còn có thể có cái gì tốt nói, tiểu tể cảm tạ còn đến không kịp. Bất quá nói đến còn thật sự muốn phiền phức nhạc phụ một điểm, cái kia chính là hi vọng nhạc phụ giúp ta tìm kiếm một ít nổi danh thợ thủ công, thợ rèn thợ mộc, nung đồ sứ thợ thủ công, thậm chí là làm ruộng loại tốt nông phu, chăm ngựa người chăn ngựa, chỉ cần có bản lĩnh thật sự, mặc kệ cái gì ngành nghề ta đều muốn, hơn nữa là càng nhiều càng tốt. Đương nhiên có thể tìm tới một ít có danh vọng thợ thủ công thì tốt hơn."

Chân đất nghe được Lưu Bàn muốn nhiều như vậy thợ thủ công, có chút nghi hoặc, thế nhưng từ đối với Lưu Bàn tín nhiệm, hắn cũng không có hỏi lên. Gật gật đầu, nói rằng: "Không thành vấn đề. Chân gia bán đạo đoàn xe khắp toàn quốc các nơi, liền ngay cả trên thảo nguyên cũng có, người muốn

những người này không thành vấn đề. Ngươi còn có vấn đề gì không?"

Lưu Bân suy nghĩ một chút nói rằng: "Đúng rồi, nhạc phụ, có thể hay không làm phiền ngươi giúp ta tìm một cái đại sư, gọi ta văn học nha. Ta trước đây cũng học được những này, bất quá đã đến trên núi mới phát hiện, ta học văn tự cùng trong trần thế văn tự còn có có không ít khác biệt, vì lẽ đó vì về sau tiền đồ, ta còn là quyết định muốn học tập một thoáng trong trần thế văn tự."

Chân dật nghe xong không thể nín được cười cười, đối với Lưu Bân yêu cầu này hẳn ngỡ : cũng là cao hứng vô cùng. Hẳn là biết Lưu Bân chỗ bất phạm, tự nhiên biết Lưu Bân về sau tiền đồ Vô Lượng. Vì lẽ đó hẳn mới có thể quyết định đem Chân gia kéo lên Lưu Bân chiến xa. Bất quá nhìn thấy Lưu Bân chỉ là học tập võ nghệ, tựa hồ muốn làm một cái võ tướng bộ dáng, còn có liên là đối với thợ thủ công cùng kinh thương như vậy cảm thấy hứng thú, hẳn vẫn có chút thất vọng. Dù sao vào lúc ấy buôn bán nhân hòa thợ thủ công địa vị đều rất thấp, võ tướng thân phận cũng so với văn thân thân phận muốn thấp rất nhiều, Lưu Bân muốn phải lớn mạnh, không đi tham chánh con đường, là rất khó có lớn phát triển. Bây giờ thấy Lưu Bân các loại (chờ) đủ chủ động yêu cầu học tập văn học, hẳn tự nhiên là rất cao hứng, chính vì như vậy Lưu Bân về sau địa vị mới có thể cao hơn một chút, Minh vương cũng sẽ lớn hơn một chút.

Vì lẽ đó hẳn rất cao hứng nói: "Hiện tế yêu cầu này không thành vấn đề. Hiện tế không nói ta cũng muốn nói với ngươi cái vấn đề này. Sự tình nói đến, bởi vì cảm vấn đề, một đạo kinh học đại sư Trịnh Huyền Trịnh đại sư tháng này trùng hợp muốn đi qua từ nơi này, bởi vì trước đây hẳn cùng chúng ta Chân gia cũng có chút giao tình, vì lẽ đó ta liền giữ nó lại đến rồi. Nếu hiện tế muốn bái sư, không bằng liền tìm Trịnh đại sư đi. Trịnh đại sư nhưng là ta đại hân hiện tại kinh học Thái Sơn Bắc Đẩu nha."

Trịnh Huyền danh nghĩa Lưu Bân cũng đã từng nghe nói, hẳn cũng rất muốn bái Trịnh Huyền sư phụ, nếu như vậy, chính mình ở học sinh trong phạm vi là có thể danh vọng tiền nhanh rồi, tương lai thiên hạ đại loạn thời điểm, liền sẽ có rất nhiều học sinh văn nhân ngưỡng mộ tên của mình hi vọng, đến đầu nhập vào chính mình rồi. Bất quá hẳn cũng có chút lo lắng, sợ sệt lấy tên của mình hi vọng, Trịnh Huyền loại này Thái Sơn Bắc Đẩu sẽ thu chính mình sao? Phải biết triết học Nho gia người nhưng là rất đáng ghét buôn bán người. Liền hẳn liền lo lắng nói: "Nhạc phụ đại nhân, Trịnh đại sư danh tiếng, tiểu tử cũng đã từng nghe nói. Nhưng là tiểu tử lo lắng chính là Trịnh đại sư sẽ đồng ý thu ta sao?" Như Trịnh Huyền loại này văn học đại sư nhưng là cổ xưa nhất bản, bọn họ có thể sẽ không để ý ngươi lớn bao nhiêu quyền lực cùng tiền tài, bọn họ chỉ chú trọng danh vọng cùng đạo đức.

Chân dật nghe xong không thể nín được cười cười nói: "Cái vấn đề này, hiện tế không cần lo lắng. Ta một cũng sớm đã trong bóng tối hỏi thăm Trịnh đại sư, Trịnh đại sư nghe xong chuyện của ngươi cũng cảm thấy rất hứng thú. Hẳn cũng đáp ứng rồi được ngươi vì đồ rồi. Huống hồ, hiện tế ngươi cũng quá tự ti rồi. Lấy ngươi Hán thất dòng họ thân phận, Trịnh đại sư như thế nào lại nhắc lên từ chối đây?" Lưu Bân nghe xong chân dật, phía trước còn thật cao hứng, nhưng đã đến cuối cùng nhưng là kinh ngạc rồi, hẳn kinh ngạc nói: "Ta? Hán thất dòng họ?" Hẳn tuy rằng họ Lưu, thế nhưng hẳn cũng biết mình căn bản cũng không phải là cái gì Hán thất dòng họ, hẳn có thể là tới từ ở hậu thế nha. Ở trên cái thế giới này người có quan hệ gì. Tuy rằng hẳn cũng nghĩ tới muốn giả mạo Hán thất dòng họ, nhưng là hẳn còn chưa có bắt đầu hành động đây? Chân dật nói lời này rốt cuộc là ý gì? Những vấn đề này không thể tìm được Lưu Bân không cần nhắc.

Chân dật nhưng là cười nói: "Hiện tế nói không sai. Ngươi chính là Hán thất dòng họ. Ở những ngày tháng này lực, ta phái người nói chuyện tra xét một thoáng thân thể của ngươi, dựa theo ngươi nói thời gian, tìm kiếm một thoáng, phát hiện ngươi quả nhiên là Hán thất dòng họ. Cha của ngươi gọi là Lưu Thiên, mẫu thân chính là Cổ thị, ngươi là hiếu văn hoàng đế đệ Ngũ Tử đời sau, luận bối phận, ngươi và đương kim Thánh Thượng vẫn là một cái bối phận, ngươi gia phả, ta cũng đã tìm tới rồi, để lại ở trên xe ngựa."

Lưu Bân nghe xong, vẫn có chút không thể tin được, hẳn vẫn có chút nghi ngờ nói: "Ngươi chắc chắn chứ?" Chân dật giám định gật gật đầu, nói rằng: "Không sai, ta xác định."

Nhìn thấy chân dật một phen vẻ mặt, Lưu Bân cũng chỉ đành đã tin tưởng. Hẳn cảm thấy chuyện này chỉ có hai cái khả năng, cái thứ nhất chính là chân dật nói là sự thật. Nói cách khác, ở mấy năm trước thật có một cái chân dật nói hài tử mất tích. Thứ hai khả năng chính là chân dật nói rất đúng giả dối, những chuyện này đều là hẳn giả tạo. Hai người này khả năng đối với Lưu Bân tới nói kỳ thực cũng không đáng kể, nếu như là thật sự, vậy thì tự nhiên là vạn sự thuận lợi. Nếu như là cái thứ hai khả năng, vậy đã nói rõ chân dật đã an bài xong hết thảy. Hơn nữa hẳn nhân thế để tâm vì chính mình chế tạo danh vọng, vậy đã nói rõ, hẳn là thật sự muốn đứng tại chính mình một chiếc trên chiến xa rồi, từ đây Chân gia muốn cùng chính mình bỏ qua một bên quan hệ cũng không thể rồi. Bất luận là người nào đối với Lưu Bân đều không có tổn thất gì. Lưu Bân cũng vui vẻ đến tiếp thu.

Liền Lưu Bân liền nói: "Vậy thì tất cả làm phiền nhạc phụ đại nhân. Tiểu tử hết thảy đều nghe nhạc phụ đại nhân an bài. ~" chân dật nghe xong rất hài lòng gật gật đầu. Lưu Bân danh vọng càng lớn, thế lực càng lớn, ước chừng tiến thủ tâm, đối với chỗ tốt của hẳn tự nhiên cũng là càng lớn. Hẳn an là rất hài lòng. Bất quá dưới mắt chủ yếu nhất vẫn là để Lưu Bân vội vàng đem chính mình mang tới đồ vật biến thành thực vật đổi thành tiền tài, liền hẳn liền nói: "Ừm. Lần này ta đã mang đến không ít cất rượu thợ thủ công, còn có ngươi muốn luyện chế đồ sử thợ thủ công. Đương nhiên ngươi muốn lưu huỳnh cùng quặng KNO3 ta cũng mang đến không ít, còn lại ngươi muốn những thứ đó, ta lần sau đến lại cho ngươi mang đến."

Lưu Bân vừa nghe cũng thật cao hứng, vội vã để chân dật dẫn hẳn đi nhìn một chút. Chân dật vừa đi một lần nói rằng: "Lần này, ta mang tới đều là chúng ta Chân gia đến uống chu vi có thể chiêu đến thợ thủ công, vì lẽ đó dù sao, lần này nhân số không tính quá nhiều. Hi vọng sẽ không làm lỡ kế hoạch của ngươi."

Lưu Bân cười cợt nói rằng: "Sẽ không, ít người chúng ta trước hết thiếu sinh sản một điểm là được rồi. Ngược lại chúng ta hiện tại có nhiều thời gian, đứng rồi nhạc phụ, chờ ngươi lúc đi ta cho ngươi một phần danh sách, ngươi dựa theo trong danh sách nhân vật cùng yêu cầu, giúp ta chăm sóc một chút."

Lưu Bân lời đầu tiên yêu liền chuẩn bị thu thập thiên hạ khắp mọi mặt nhân tài, có hay là trước để cho bọn họ ở chỗ cũ chậm rãi phát triển, chỉ cần có thể đi trước hào cảm của bọn họ là được, có thì còn lại là muốn hiện tại liền chiêu lại đây, muốn thành lập một cái ví dụ thực tế, có thể là không như trong tưởng tượng đơn giản như vậy 1, khắp mọi mặt đều phải cân nhắc Chu Tường Đích. Đối với Lưu Bân yêu cầu, hiện tại đích thực một tự nhiên là nói gì nghe nấy, hẳn cũng muốn nhìn một chút cái này Thần Tiên dạy dỗ người, trở về thành tựu ra sao.

Lưu Bân cùng chân dật đi tới nơi này đối với giấy thợ thủ công trước mặt, đám thợ thủ công trên căn bản đều dựa theo từng người nghề nghiệp tách ra

đứng, chân dật quay về đám thợ thủ công nói rằng: "Các vị, sau đó các người là thuộc về vị này Lưu công tử người rồi, Lưu công tử chính là là tương lai của ta con rể, hi vọng đại gia giúp đỡ thêm."

Đám thợ thủ công nhìn thấy Lưu Bán chỉ là một cái vài tuổi lớn hài tử, tâm trong đều có điểm (đốt) nghi hoặc không rõ, bất quá thân phận của bọn họ địa vị quá thấp, nếu trước kia ông chủ nói bọn họ thuộc về vị này tiểu công tử rồi, vậy bọn họ liền thuận theo là được rồi, nói không chắc này ý vị tiểu công tử còn sẽ khá dễ nói chuyện đây. Liền mọi người liền đồng thời hướng về Lưu Bán hành lễ. Lưu Bán cũng cười ha hả tiếp nhận rồi, ở thời đại này chú ý người người bình đẳng cái kia như ý là thật vô nghĩa, rể : cái bản tự không khả năng, lại nói người người bình đẳng cũng chỉ là một cái thuyết pháp, ở thời đại nào cũng không khả năng hoàn toàn thực hiện. Tối đa cũng chỉ là có hạn bình đẳng mà thôi ! Lưu Bán tự nhiên cũng biết điểm này, cho nên đối với mọi người quỳ lạy hành lễ, hắn là rất thân nhiên tiếp nhận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lưu người lương thiện

Lưu Bán nói rằng: "Các vị nếu có thể đi tới nơi này, liền nói rõ người đã chiếm được nhạc phụ ta tán thành, nói rõ người tại hiện tại ngành nghề, đã là một cái người nổi bật. Ở đây ta hướng về đi tới nơi này các vị ngộ ý cảm ơn cùng chúc mừng. Đại gia không nên nhìn ta còn chỉ là một cái hài tử, con người của ta có lúc vẫn là rất nghiêm nghị, bất quá đại gia không cần lo lắng, các người tới nơi này, ta sẽ không để cho các người thu ỳ khuất. Ta bảo đảm người ở chỗ này của ta lấy được tiền công muốn so với trước đây còn nhiều hơn. Ở chỗ này của ta, là muốn bằng bản lĩnh kiếm tiền. Chỉ cần người có bản lĩnh, liền không cần lo lắng không kiếm được tiền. Lần thứ hai ta trước cùng đại gia nói rõ một chút, ở chỗ này của ta, người làm ra đồng Tây Việt nhiều người lấy được tiền công cũng càng nhiều. Vì lẽ đó chỉ cần không phải lười biếng người, liền không cần lo lắng đói bụng."

Chân Dật cùng ở đây thợ thủ công đều bị Lưu Bán đưa tới hứng thú. Dù sao vào lúc này thợ thủ công tiền công đều theo thời gian phát ra, người làm được nhiều hơn nữa cũng là nhiều tiền như vậy. Mà Lưu Bán cái phương pháp này, không thể nghi ngờ là sẽ khiến cho hưng phấn của mọi người thú.

Bất quá Lưu Bán đón lấy đến không có đang nói cái gì, hắn chỉ là để làng rồi đi (khoảng cách) người dựa theo những này thợ thủ công nơi ở, Chân Dật chuẩn bị cho hắn trang viên tuy nhiên đã mở đất động công, bất quá rất hiển nhiên trong thời gian ngắn còn là không thể nào hội kiến tạo tốt đẹp. Lưu Bán cùng Chân Dật ở làng bốn phía từ không, vừa nói chuyện phiếm. Chân Dật vẫn là rất bức thiết hi vọng Lưu Bán có thể sớm ngày đem những kia tiền từ nhượng chế ra, vì lẽ đó lại hỏi cái đề tài này. Lưu Bán cười cợt, nói rằng: "Nhạc phụ yên tâm. Chỉ cần thuận lợi, không dùng được một tháng, người có thể thưởng thức được rồi. Bất quá này nhóm đầu tiên rượu, ta cảm thấy người vẫn là không muốn bán được tốt. Trước tiên đánh một thoáng nổi tiếng tốt. Dù sao này một nhóm rượu số lượng không thể quá nhiều. Không bằng trước tiên đem những này rượu hiến cho những kia quan lại quyền quý, như Thái Thú thứ sử rồi, nếu như thu nhập một tháng ở Lạc Dương có người, không ngại hiến cho đương kim Thánh Thượng. Các loại (chờ) những người này thưởng thức qua rồi, cảm thấy được rồi, chúng ta tự nhiên là tài nguyên cuộn cuộn đến rồi."

Chân Dật vừa nghe, cảm thấy rất có hứng thú, khi đó tuy rằng cái kia lưu hành nghiệp quan cấu kết, nhưng là cũng chưa hề nghĩ tới muốn dùng quan gia đến chào hàng sản phẩm. Liền hắn liền hỏi thăm một thoáng Lưu Bán những chuyện này thao tác quá trình. Lưu Bán vừa nghe, không khỏi lắc lắc đầu, người sư đệ này ah mặc dù không có như Minh Thanh thời kì như thế ức chế thương mại phát triển, thế nhưng cái thời đại này thương mại giống như phát triển không ra sao nha. Vẫn không có người nào tổng kết ra cái kia một bộ quy luật nha. Liền Lưu Bán liền đem mình ở đời sau đã gặp marketing thủ đoạn, đơn giản cùng Chân Dật nói một lần.

Không nghĩ tới Chân Dật nghe xong nhưng dường như vỗ bảp đùi khen hay. Hắn nghe xong Lưu Bán những biện pháp này, tuy rằng Lưu Bán nói đều đối lập rất đơn giản, thế nhưng đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ đều là một ít lời vàng ngọc nha. Đối với hắn sự nghiệp sau này không thể nghi ngờ có trợ giúp cực lớn nha. Hắn lời đầu tiên yêu càng ngày càng tin tưởng, Lưu Bán là thần tiên đồ nói chuyện rồi, cũng càng ngày càng vui mừng chính mình sớm như vậy liền đem Lưu Bán cùng Chân gia lôi kéo đến cùng nhau hành động. Bỗng vào Lưu Bán hiện tại biểu hiện ra mới có thể thì có thể làm cho Chân gia cường tráng lớn gấp đôi còn không hết. Nếu quả thật chờ hắn phát triển lời nói, Chân gia dựa vào ngọn núi lớn này, vậy còn có thể. Phải biết hắn bây giờ còn chỉ là một cái chỉ có mấy tuổi hài tử nha. Chờ hắn trưởng thành sau đó, tiền đồ không thể hạn lượng nha.

Lưu Bán nhìn thấy Chân Dật cử động, cũng chỉ là rất bất đắc dĩ cười cười, không hề nói gì. Những thứ đồ này, ở đời sau tùy tiện một người đều có thể nói ra đến, căn bản chẳng có gì ghê gớm. Hơn nữa tự người nhà biết rõ chuyện nhà mình. Chính mình mặc dù coi như còn chỉ là một cái hài tử, nhưng là mình trên thực tế trong lòng nương khác đã hơn hai mươi tuổi. Chính mình lớn lên sau đó, còn chưa chắc chắn có nghĩ tại ý nghĩ thấu triệt đây. Dù sao mình hiện tại vừa mới đi tới thế giới này, kiếp trước đồ vật còn ký ức sâu sắc, đợi được lớn lên sau đó, thời gian lâu dài liền sẽ từ từ bị thời gian này ôi chao đồng hóa. Trí nhớ của kiếp trước cũng sẽ từ từ quên lãng. Vì lẽ đó xuất hiện tại chính mình một ít vẻ mặt thật sự là không có gì đáng giá ca tụng. Bất quá là mọi người yêu thích nghe người khác tán thưởng, Lưu Bán cũng không có thể ngoại lệ, cho nên đối với Chân Dật tán dương, hắn vẫn rất cao hứng.

Lưu Bán cùng Chân Dật nói lên một trận sau đó, Chân Dật ở đây đơn giản ở hai ngày sau, liền mang theo bọn họ nhân đi trở về. Lưu Bán cũng không có theo Triệu Vân lại trở về trên núi, mà là lưu ở phía dưới trong thôn vẫn là gây dựng sự nghiệp rồi. Tuy nói là gây dựng sự nghiệp, kỳ thực cũng là rất đơn giản, hắn chỉ là trước tiên đem cất rượu những kia thợ thủ công triệu tập lại, cùng bọn họ tổ nói một lần hiện đại rượu để công nghệ time out, ngang bọn họ tận lực dựa theo hiện tại time out đi, để cho tiện, Lưu Bán còn khiến người ta cho bọn họ luyện chế ra một ít cốc chịu nóng, loại bỏ khí các loại (chờ)

dụng cụ, để cho bọn họ chậm rãi cân nhắc, hy vọng có thể ừ ra chân chính rượu đế. Còn bia, Luru Bản nói đến đúng là quen thuộc hơn một ít, bất quá bây giờ nhất thời không có nhân thủ nhiều như vậy, mà là cũng không có cái nào điều kiện, ba đây này hiện tại đám người khả năng cũng uống không quen bia, vì lẽ đó hẳn tạm thời sẽ không có đây ra bia.

Ném bữa tiếp theo thợ nấu rượu, Luru Bản lại tìm đến đồ chút nung đồ sứ cùng ngói lưu ly thợ thủ công, đem thủy tinh chế tác công nghệ cùng bọn họ nói một lần, để cho bọn họ chậm rãi tìm tòi, hi vọng có thể làm ra chân chính giá rẻ pha lê. Nói thật, pha lê mới là Luru Bản trọng yếu nhất. Bởi vì pha lê ở người sư đệ này ah tuyệt đối là yêu thích item, xa xỉ item, nếu như có thể mỏng nhỏ đến đây này bán ra pha lê chế phẩm, vậy khẳng định có thể kiếm được nhiều tiền. Hơn nữa có pha lê là có thể đánh bóng ra Kính Lúp, có Kính Lúp là có thể chế tạo kính viễn vọng rồi. Mà có kính viễn vọng đối với ở trên chiến trường tác dụng, cái thời đại này người không người nào có thể so với Luru Bản rõ ràng hơn. Hẳn chế tạo thủy tinh mục đích cuối cùng chính là vì cái này. Mọi người ngừng Luru Bản nói từ hạt cát bên trong dĩ nhiên có thể thiếu chỉ ra trong suốt võ hiệp, gần như thủy tinh Luru Ly thời điểm, đều là một phen khó có thể tin về mặt. Luru Bản khẽ mỉm cười, không có giải thích, chỉ là yêu cầu bọn họ bảo mật, thì có bỏ lại bọn họ đi ra. Luru Bản lại tìm tới một ít nung ngói thợ thủ công, đem ximăng khái niệm nói cho bọn họ, để cho bọn họ thử một chút, đối với ximăng, Luru Bản cũng không phải làm sao vậy giải, chỉ biết một ít thứ căn bản, những thứ đồ này vẫn là lấy phía trước hóa học khóa thời điểm học được.

Đem này ba món đồ nói cho thợ thủ công sau đó, Luru Bản liền đi ra, hẳn cảm giác mình hiện tại phải từ từ chiêu tập một ít hộ vệ. Đây ba món đồ đối với người sư đệ này ah tới nói đều là vượt sư đệ ah kết quả, cũng là hẳn thành lập thế lực cơ sở, vì lẽ đó tuyệt đối không thể lưu truyền ra đi, vì lẽ đó nhất định phải tìm chút người canh gác chung quanh đây. Mặc dù nói Chân Dật Luru Aly một ít hộ vệ, bất quá chỉ dựa vào những người này vẫn là không đủ đây, hơn nữa Luru Bản cũng không muốn hoàn toàn dựa vào Chân gia thế lực, nếu không, đem đến thế lực của chính mình trùng, Chân gia tự khả năng vĩ đại không điều, uy hiếp được hẳn người chúa công này địa vị. Vì hẳn, cũng là vì Chân gia, Luru Bản nhất định không thể đem tất cả mọi thứ đều giao cho Chân gia. Vì lẽ đó hẳn nhất định phải có thế lực của mình. Bất quá những chuyện này, bây giờ còn nói chỉ còn sớm, hẳn bây giờ cùng Chân gia vẫn đúng là xuất phát từ thời kỳ trắng mắt, cũng không nhất thời vội vã. Bây giờ muốn cũng chỉ là vì phòng bị với chưa xảy ra thời khắc.

Hiện tại thôn nhỏ này bởi vì Luru Bản nguyên nhân bị gọi là Luru gia thôn, người trong thôn hầu như toàn bộ đều là Luru Bản thủ hạ, Luru Bản cũng chuẩn bị đem thôn nhỏ này làm vì chính mình Bàng bay một căn cứ địa, vì tương lai vận tải hàng hóa phương tiện, vì lẽ đó Luru Bản khiến người ta đi thị trấn trong phạm vi, tuyển mộ mấy người, tới nơi này làm giúp, chuẩn bị tu một cái từ nơi này hiểu ah thị trấn cùng quận thành con đường. Cái thời đại này tuy rằng vẫn không có hiểu ah tương lai thiên hạ đại loạn tên bất liêu sinh giai đoạn, nhưng cũng là thiên tai không ngừng, nhân họa hoành hành, vì lẽ đó dân chúng vẫn có rất nhiều ăn không đủ no cơm người, mọi người nghe nói Luru gia trang tiểu trang chủ muốn tìm người sửa đường, hơn nữa còn nuôi cơm ăn, men (gốm, sứ) có tiền công năm, đều dồn dập mang nhà mang người vọt tới Luru gia trang. Điều bộ này cũng rơi xuống Luru Bản nhảy một cái. Hẳn vốn là chỉ là muốn chiêu tập mấy trăm người, nhưng là lần này tới gần như có trên vạn người, chỗ của hẳn dùng không tới nha.

Bất quá nhìn thấy những dân chúng này trên mặt mang theo món ăn về mặt. Luru Bản lại không nỡ đuổi bọn hắn đi rồi. Tuy rằng hẳn biết cái thời đại này người rất thảm, nhưng là trước đây cái kia chỉ là từ quyền sách bên trên nhìn đến, mà hiện tại nhưng là sống sờ sờ đặt tại trước mắt của hẳn nha. Làm sao có thể không cho hẳn thay đổi sắc mặt đây? Hẳn mặc dù là một cái chiến tranh cuồng nhân, nhưng là cái này chiến tranh là đứng ở ngoài, không phải đối nội. Hẳn muốn tiến hành chiến tranh mục đích, còn không phải muốn vì Trung Hoa con dân có thể có lớn hơn không gian sinh tồn sao? Từ nơi này chút gần như dân chạy nạn dân chúng trên người, Luru Bản cảm nhận được một luồng lịch sử gánh nặng áp đảo trên người hẳn. Hẳn muốn phát phát động chiến tranh. Nhưng là này phát phát động chiến tranh không phải là bởi vì những cái được gọi là thiên hạ đại nghĩa, cũng không chỉ là vì cá nhân hẳn yêu thích, mà là rất đơn giản muốn cho những người dân này sáng tạo một cái có thể ăn cơm no không gian sinh tồn.

Vì tất cả những thứ này, vì lẽ đó Luru Bản quyết định đem những người này toàn bộ đều thu lưu lại. Ngược lại Chân Dật lần này đến trả Aly rất nhiều lương thực, trong thời gian ngắn cũng không cần lo lắng cạn lương thực. Bất quá vì để cho những người dân này sống tiếp, Luru Bản vẫn là phái người đi Chân gia ở đi một nhóm lương thực lại đây. Hẳn thu nhận giúp đỡ những người này đạo không hoàn toàn là vì thương xót chi tâm, ngược lại chung quanh đây hơn một nghìn mẫu đất đều là của hẳn rồi, chính mình cũng không có công phu thao túng, tìm mấy người đến, vừa có thể tiến hành sinh sản, lại có thể che giấu kín những kia nhà xưởng sắp sản xuất đồ vật, không đến nỗi khiến người ta đối với nơi này sản sinh hoài nghi. Bất quá Luru Bản tuy rằng đều là tại vô ý bên trong làm những này, thế nhưng sửa cầu lót đường, thu nhận dân chạy nạn Luru đại thiện thanh danh của người nhưng là truyền khắp toàn bộ Trung Sơn nước, liền ngay cả toàn bộ Ký Châu cũng bắt đầu truyền lưu tên của hẳn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Luru Yên

Luru Bản này một việc thiện còn bị ngay lúc đó Ký Châu Thái Thú Luru Yên đã được biết đến. Thông qua phái người hỏi thăm sau đó, biết cái này Luru người lương thiện vẫn là Hán thất dòng họ, theo bối phận còn là con cháu của mình bối phận, vì lẽ đó căn cứ nước phù sa không được ruộng người ngoài nguyên tắc, Luru Yên quyết định đem Luru Bản nâng vì là Hiếu Liêm. Cứ như vậy Luru Bản cũng coi như là có công danh trên người người rồi. Luru Bản biết tin tức này sau đó đã là một tháng sau được rồi. Hẳn cũng không nghĩ đến sự tình sẽ phát sinh đến nước này, cũng không khỏi lắc đầu cười khổ. Mà hẳn đối diện chân nhất nhưng là gương mặt cao hứng. Vốn là hẳn còn vì Luru Bản cử động có chút không cao hứng, cảm thấy Luru Bản có chút hưng sư động chúng, thế nhưng nghe nói Thái Thú đại nhân muốn đem Luru Bản nâng vì là Hiếu Liêm sau đó, hẳn mới bắt đầu bội phục Luru Bản, đồng thời bắt đầu vun bồi tiền tài, tranh thủ đem chuyện này định ra đến. Hơn nữa hẳn cảm thấy đây là Luru Bản bắt đầu đi vào hoạn lộ một đại tuyệt thời cơ tốt. Luru

Yên chính là Ký Châu Thái Thú, lại là Hán thất dòng họ, danh vọng không nhỏ, có hán trông nom, Lư Bán hoàn lộ đối lập liền thuận tiện rất nhiều. Vì lẽ đó hán liền để cái kia Lư Bán mau mau kết bạn Lư Yên, với Lư Yên tạo mối quan hệ.

Mà đã xuất quan Đồng Uyên ngồi ở một bên, cũng là cổ vũ Lư Bán làm như vậy. Hán biết Lư Bán hai tháng này theo theo : đề là khá là bận rộn, thể nhưng luyện võ sự tình nhưng không có bỏ lại, cũng đã là rất an ủi. Hán đối với Lư Bán yêu cầu cùng đối với Triệu Vân yêu cầu không giống nhau. Hán không yêu cầu Lư Bán cùng Triệu Vân như vậy cả ngày chính là luyện võ, cũng hi vọng hán có thể làm ra một ít hiện thực đến. Lúc hướng dẫn Lư Bán làm những này đại việc thiện sau đó hán cũng rất vui mừng, dù sao hán giáo dục đệ tử chính là muốn cầu muốn vì dân vì nước. Lư Bán hành động bấy giờ đã là bắt đầu làm, hán đương nhiên thật là an ủi. Đối với có thể làm cho người đệ tử kia tiến thêm một bước, hán tự nhiên là sẽ không phản đối rồi. Hơn nữa Lư Bán nếu cũng là Hán thất dòng họ, cùng Lư Yên cái này tộc thúc giao khá một chút, cũng là chuyện đương nhiên tình nha.

Lư Bán nhìn thấy Chân Dật cùng Đồng Uyên đều nói như vậy, cũng liền đáp ứng. Vừa vận chế riêng cho nhóm đầu tiên rượu đã đi ra rồi. Lư Bán thường thức qua sau đó, tuy rằng vẫn có chút không hài lòng, cảm thấy cùng hiện đại rượu để vẫn có chênh lệch nhất định, thể nhưng một hạng yêu rượu Đồng Uyên cùng thường thức qua thiên hạ mỹ rượu Chân Dật đều là khen không dứt miệng, Lư Bán liền cũng không có trách tội những kia thợ thủ công, mà là cố gắng bọn họ tiếp tục cố gắng. Nếu muốn giao hảo Lư Yên, Lư Bán liền quyết định dùng những rượu ngon này mở đường, vừa vận điều này cũng phù hợp Lư Bán vừa bắt đầu chỗ nói tuyên truyền kẻ sách. Liền ở chính thức thu được Ký Châu phủ Thái thú khuôn mặt tươi cười công văn sau đó, Lư Bán rồi cùng Chân Dật rời đi Lư gia trang, chuẩn bị đi Ký Châu thành cảm tạ một thoáng Lư Yên, kết giao một thoáng, thuận tiện vì là rượu ngon của chính mình xây tốt bằng hiệu.

Lư Bán theo Chân Dật rời đi Trung Sơn nước, đến Nghiệp thành đi gặp Lư Yên. Ngay lúc đó Nghiệp thành là Ký Châu đại thành đệ nhất, mà Ký Châu là Đông Hán mặt kỳ giàu có nhất một cái châu rồi, nhân khẩu có hơn 500 vạn, có thể nói là Đông Hán lớn thứ nhất châu. Hai người ở lại : sững sờ mười đàn mới ừ ra tốt rượu, chuẩn bị hiến cho Lư Yên. Từ Trung Sơn đến Nghiệp thành không tính xa, thể nhưng cũng làm cho hai người ngồi xe ngựa đi rồi chừng mấy ngày, loại này giao thông tình hình, để Lư Bán rất không nói gì. Không trách có đại tin tức lan truyền chậm như vậy đây. Thông tin thủ đoạn lạc hậu là một cái nguyên nhân, con đường này tình hình chỉ sợ cũng là một cái đại nhân tố đi. Chờ mình cảm quyền rồi, nhất định phải đem những đoàn lạc đều sửa một chút, nhựa đường đường cái là tu không được, thể nhưng tối thiểu cũng phải tu một cái bằng phẳng cứng rắn (nganh) đường đất đi. Lư Bán trong lòng âm thầm nghĩ . Có câu nói cái mộng quyết định tư tưởng của người ta, bởi vì đọc theo con đường này, Lư Bán cái mộng không thoải mái, vì lẽ đó hán mới có thể muốn sửa đường, cho nên ở lãnh địa của hán bên trong, con đường có thể nói là bốn thông Bát Đạt.

Lư Bán cùng Chân Dật đã đến Nghiệp thành, hướng về phủ Thái thú quăng bài thiếp, chờ đợi Lư Yên tiếp kiến. Bất quá lúc này Lư Yên còn đang làm công, dù sao vừa qua khỏi xong tân niên, một ít công văn tích đề xuống các loại (chờ) chờ xử lý. Lư Bán cùng Chân Dật sẽ ở cửa chờ đợi. Chân Dật biết Lư Bán không hiểu được cái thời đại này một ít quy củ, vì lẽ đó liền ở trước cửa căn dặn hán một lúc thấy Lư Yên phải như thế nào hành lễ. Lư Bán cũng biết cổ đại lý giải khá là nặng, vì lẽ đó cũng là cẩn thận nghe. Vào lúc này, có một chiếc xe ngựa từ đằng xa lái tới, một cái mới vừa cùng tuổi đời hai mươi thanh niên xuống xe ngựa, muốn đi vào phủ Thái thú, nhìn thấy Lư Bán cùng Chân Dật chính đang cửa chờ đợi, liền liền quá khứ hỏi thăm một thoáng, Chân Dật xem người trẻ tuổi này không giàu sang thì cũng cao quý, liền liền vội vàng đem nhóm người mình ý đồ đến nói một lần, người trẻ tuổi này vừa nghe, nhìn Lư Bán một chút cười cợt, nói rằng: "Nguyên lai người chính là phụ thân nói cái kia chúng ta Lư gia ngàn dặm câu nha. Ha ha. Không nghĩ tới người mới lớn như vậy. Ân. Không sai, không cho chúng ta hoàng gia mất mặt."

Lư Bán cùng Chân Dật vừa nghe, gia hỏa này dĩ nhiên là Lư Yên nhi tử? Bất quá Lư Yên có ba người con, lão nhị có người nói chết trẻ rồi, lão đại hán là so với người trẻ tuổi trước mắt này số tuổi lớn, vậy hán chính là lão tam Lư Chương rồi. Quả nhiên thấy bọn họ có chỗ nghi ngờ về mặt, Lư Chương đáng sợ liền đối với bọn họ nói rằng: "Đây là Thái Thú đại nhân Tam công tử."

Lư Bán cùng Chân Dật mau mau hành lễ. Lư Chương cười khoát tay áo một cái, nói rằng: "Nếu cũng không phải người ngoài, vậy hãy theo ta đi vào chung đi. Phụ thân bây giờ còn chính đang làm việc, các người ở chỗ này chờ muốn rất lâu đây."

Nói xong cũng trước tiên đi vào phủ Thái thú. Chân Dật cùng Lư Bán cũng chỉ đành đi theo vào rồi.

Lư Bán ở phía sau nhìn Lư Chương, thật không thấy được nha. Trước mắt cái này Lư Chương xem ra thật là có chút thần vận mười phần, tiêu sái như thường nha. Cùng ở Tây Thục làm chư hầu chính là sau, nắm quần áo ám nhược tính cách, tựa hồ thật không giống nhau nha. Lư Chương mang theo bọn hán tiến vào một cái thiên sảnh, chờ đợi Lư Yên. Mấy người liền một bên dưới trướng nói chuyện phiếm. Bất quá Lư Bán lại cảm thấy có điểm (đốt) thống khổ, tuy rằng khi đó đã có Hồ bàn Hồ ghế tựa truyền vào Trung Nguyên rồi, bất quá mọi người còn là ưa thích ngồi quỳ chân, điểm này để Lư Bán rất không quen. Hiện đại người có mấy cái cả ngày quỳ nha. Cái này đầu gối có thể có điểm (đốt) không chịu được nha. Cái cách, sau đó nhất định phải cải cách. Lư Bán âm thầm thể. Bất quá bây giờ là ăn nhờ ở đậu, cũng chỉ đành đi đầu nhẫn nại.

Mấy người ở trong sảnh nói lên nửa canh giờ, một cái hơn 40 tuổi người trung niên mới chậm rãi tới, Lư Chương nhìn thấy mau mau hành lễ nói rằng: "Bái kiến phụ thân đại nhân."

Chân Dật cùng Lư Bán vừa nghe, cũng mau mau hành lễ nói rằng: "Bái kiến Thái Thú đại nhân."

Lư Yên cười ha ha để mọi người nỗ lực, sau đó nhìn chỉ có mấy tuổi Lư Bán, nói rằng: "Người chính là Lư Bán đi. Thật không nghĩ tới người năm nay còn nhỏ như vậy, thực sự là trẻ con có thể nói nha. Thật không hổ là ta Lư gia ngàn dặm câu nha."

Lư Bán khấn trương nói ra: "Thái Thú đại nhân nói quá lời. Những thứ này đều là tiểu tử phải làm."

Nhìn thấy Lư Bán cung kính về mặt, Lư Yên cảm gật đầu, tán dương: "Còn nhỏ tuổi sẽ không kiêu ngạo không nóng nảy, thực sự là hiếm thấy."

Lư Bán nói rằng: "Tiểu tử không dám nhận. Tiểu tử từ nhỏ bị dị nhân thu dưỡng, không hiểu được thế tục lễ tiết, kính xin Thái Thú đại nhân thứ lỗi."

Lư Yên gật gật đầu, ra hiệu chúng nhân ngồi xuống, sau đó mạn bất kinh tâm nói rằng: "Nghe nói người cũng là ta Hán thất dòng họ, không biết người có thể ghi vào gia phả không có nha?"

Chân Dật vội vã lấy ra sớm rượu chuẩn bị tốt gia phả hiển cho Lưu Yên, nói rằng: "Thái Thú đại nhân, gia phả lần nữa."

Lưu Yên tiếp sang xem xem, cười nói: "Quả nhiên là ta Hán thất dòng họ. Ha ha. Thật tính toán ra, ngươi còn là con cháu của ta bồi đây. Cùng Quý Ngọc cùng thế hệ, ngươi ta nếu không là người ngoài, vậy ngươi sau đó liền gọi ta thúc phụ đi."

Lưu Bán khấn trương nói ra: "Tiểu chất bái kiến thúc phụ đại nhân."

Sau đó rồi hướng Lưu Chương nói rằng: "Tiểu đệ gặp huynh trưởng."

Nhấn lại cùng Lưu Chương đều rất hài lòng. Hiện tại Hán thất dòng họ có chút không đáng giá, mấy năm qua đều không có ra nhân tài nào, cái này Lưu Bán nhỏ như vậy liền có như thế thiện tâm, tương lai thành tựu khẳng định không nhỏ, bọn họ hiện tại lôi kéo hắn, sau đó hắn tự nhiên là muốn ông mất cân giò bà thò chai rượu. Lưu Bán lại nói: "Tiểu chất từ nhỏ bị dị nhân mang đi, không biết thế tục. Lần này đến bái kiến thúc phụ đại nhân cũng không có cái gì lễ vật có thể mang, không thể làm gì khác hơn là ở một chút trước đây theo dị nhân thời điểm, dị nhân chế riêng cho rượu ngon mười đàn, muốn cho thúc phụ thưởng thức một thoáng, còn hi vọng thúc phụ đại nhân không nên trách tội."

Lưu Yên tốt hơn rượu, đối với Lưu Bán không mang lễ vật gì, hắn cũng không phải chú ý, dù sao có Chân Dật ở đây, Chân Dật nhất định là muốn có đồ vật dâng lên, bất quá bây giờ nghe Lưu Bán nói có dị nhân chế riêng cho rượu ngon, hắn tự nhiên thật là muốn thưởng thức một chút. Lưu Bán lại lịch, hắn cũng phải người nghe xong, tên tiểu tử này nhưng là bị Thần Tiên ôm đi, hắn nói những rượu kia, chẳng phải là thần tiên tiên tử sao? Liền hắn liền nói: "Ồ. Thật sao? Ha ha. Lão phu những khác không được, liền yêu thích rượu ngon. Hiện chất rượu ngon, lão phu đúng là muốn thưởng thức một thoáng nha."

Chân Dật nhìn thấy Lưu Yên như thế có hứng thú, liền cảm kích có thể khiến người ta ôm đến một vò, này một vò rượu gần như có mười lăm cân, mười đàn chính là 150 cân. Lưu Yên mở ra vò rượu, một luồng người hầu hương từ liền đầy tràn toàn bộ phòng khách, Lưu Yên thở dài nói: "Chỉ bằng mùi rượu thơm, chín thành trên tuyệt thế rượu ngon."

Lại nhìn liền nói chuyện bên trong rượu ngon trong suốt thấy đáy, không hề có một chút tạp chất, Lưu Yên càng là mừng rỡ như điên, hắn không giống nhau: không chờ đáng sợ đem ra đồ uống rượu, hay dùng một cái chén trà xếp vào một điểm rượu, thưởng thức một thoáng.

Lưu Yên thưởng thức qua rượu sau đó, nhắm mắt lại, thật lâu không nói gì. Lưu Bán cùng Chân Dật nhìn nhau, không biết là chuyện gì xảy ra. Mà Lưu Chương cũng là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc. Đã qua một hồi lâu, Lưu Yên mới lên tiếng: "Uống qua loại rượu này, cái khác rượu e sợ lại cũng khó có thể vào miệng: lối vào rồi. Này rượu vào miệng sau đó, một luồng ngọt ngào miên thoải mái liền lên nhất thời toả ra toàn thân, quả thực tuyệt không thể tả. Rượu ngon. Tuyệt thế rượu ngon."

Lưu Bán cùng Chân Dật nghe xong lời này, mới xem như là thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Lưu Yên thoải mái là được rồi. Mà Lưu Chương nghe được phụ thân nói như vậy, hắn cũng muốn thưởng thức một thoáng, liền cùng cầm một điểm thưởng thức một thoáng, uống xong sau đó cũng là khen: "Quả nhiên là tuyệt thế rượu ngon."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lưu Bán Phong Hầu

Nhìn thấy Lưu Yên phụ tử đều như thế ca ngạo, Lưu Bán liền cười nói: "Thúc phụ đại nhân cùng huynh trưởng nếu hi vọng, cái kia tiểu chất sau đó liền thưởng thưởng cho thúc phụ đại nhân kính hiển một thoáng, hi vọng thúc phụ đại nhân vui lòng nhận."

Lưu Yên gật đầu cười. Sau đó nói: "Ha ha. Ta nhận ngươi đứa cháu này, xem như là đã kiếm được. Bất quá bức này rượu ngon, không thể chỉ để cho chúng ta dùng để uống. Đương kim Thánh Thượng cũng là khá là yêu thích rượu ngon, không bằng thì có ta giúp ngươi hiến cho thánh thượng đi. Chúng ta hoàng gia khó được xuất hiện một nhân tài, ngàn vạn phải biết quý trọng nha. Ân. Ngươi mặc dù có gia phả, bất quá vẫn không có như hoàng gia gia phả, ta hiện tại liền cho ngươi điền vào gia phả."

Lưu Bán vừa nghe, vội vã như Lưu Yên ngó ý cảm ơn. Vào hoàng gia gia phả, vậy thì cùng trước kia gia phả hoàn toàn khác nhau, tự không dùng lại lo lắng thân phận bại lộ. Hơn nữa cũng có thể tăng tiến danh vọng. Mà của mình chỗ rượu này nếu như có thể để hoàng thượng thưởng thức được, vậy mình có thể an trước mặt hắn lưu lại ấn tượng, đối với sau này mình tiền đồ sẽ có trợ giúp rất lớn.

Liền Lưu Bán lại nói: "Chỗ rượu này thì có thúc phụ đại nhân dùng để uống ba. Còn muốn hiến cho thánh thượng rượu, thì có ta trở lại ở điểm nào, như vậy cũng coi như là chúng ta được rồi đạo làm quân thần rồi. Không biết thúc phụ ý như thế nào nha?" Lưu Yên nghe xong, không khỏi gật đầu liên tục, nói thật, hắn còn thật sự không nỡ lòng bỏ lập tức liền đem những này rượu toàn bộ đều hiến cho đương kim Thánh Thượng đấy. Như vậy chính hắn tự

không có. Từ khi uống chỗ rượu này sau đó, cái khác rượu chỉ sợ hấn cũng sẽ không bao giờ uống.

Lưu Yên lưu Chân Dật cùng Lưu Bàn ở phủ Thái thú tại trợ 1 hai ngày sau đó, bọn họ liền lại đi trở về. Chuẩn bị đem còn lại mười mấy vò rượu toàn bộ đều chờ tới đây, hiến cho đương kim Thánh Thượng. Hiện tại Chân Dật có thể là thật sự bội phục Lưu Bàn rồi, càng vì chính mình mới ra quyết định cảm thấy vui mừng rồi. Hấn quyết định sau này trở về liền đem Chân gia hết thảy cất rượu sự phụ toàn bộ đều đưa đến Lưu Bàn nơi đó, quyền lực phối hợp Lưu Bàn hành động. Đối với Lưu Bàn tất cả yêu cầu hấn đều một mực đáp ứng. Lưu Bàn sau này trở về, nâng cốc lưu lại tế đàn hiếu kính Đồng Uyên, còn lại toàn bộ cũng làm cho Chân Dật mang đến Nghiệp thành đưa cho Lưu Yên rồi. Bất quá vì tương lai dự định, hấn vẫn đối với Chân Dật nói rằng: "Nhạc phụ đại nhân, nếu như ta dự liệu không sai, lần này thánh thượng nhất định sẽ tặc lệ rất dày, Thái Thú đại nhân khả năng liền muốn dời đến U Châu rồi. Ta cũng chuẩn bị đi U Châu phát triển, vì lẽ đó người suy tính một chút, có phải là đem Chân gia sản nghiệp hướng về U Châu di chuyển một thoáng nha?"

Chân Dật có chút nghi ngờ nói rằng: "Hiện tế. Người đây là tại sao vậy? U Châu Địa Phủ biên cương, nơi đó sinh hoạt lòng đất, bách tính nghèo khó, hơn nữa Tiên Ti những này Dị tộc thường thường xâm lấn, nơi đó có thể không phải là cái gì sở phát triển địa phương nha. Người còn không bằng ở lại Ký Châu phát triển đây."

Chân Dật lo lắng không phải là không có đạo lý, mặc dù có trận cùng Ký Châu liên nhau, thế nhưng số lượng hoàn cảnh nhưng là khác nhau một trời một vực, cái kia lý căn bản liền không thích hợp kinh thương. Lưu Bàn cười nói: "Trước đây bảo dưỡng của ta cái nào ông lão đã từng cùng ta nói rồi, U Châu là phúc địa của ta. Ở nơi nào ta mới có thể một phần trùng thiên. Vì lẽ đó ta mới chuẩn bị đi nơi nào phát triển. Hơn nữa cũng bởi vì hoàn cảnh nơi đây không được, bách tính nghèo khó, như vậy mới càng có phát triển không gian nha. Ký Châu tuy tốt, thế nhưng thật so ra, vẫn không có U Châu phát triển đồ đại nha. Hơn nữa Ký Châu cần tay quá nhiều, phát triển chỗ trống quá nhỏ. Nhạc phụ người suy tính một chút, ta sẽ không miễn cưỡng người."

Kỷ thực Lưu Bàn đi U Châu nguyên nhân chân chính căn bản cũng không phải là những này, Ký Châu tuy rằng hiện tại được, thế nhưng trải qua khỏi nghĩa khăn vàng dần vật cùng chư hầu hỗn chiến, nơi này sắp tạo ngộ trọng đại ngọn lửa chiến tranh, hơn nữa nơi này thế gia đại tộc đông đảo, căn bản cũng không có Lưu Bàn không gian phát triển. Hơn nữa lấy Ký Châu vì là căn cứ địa, dễ dàng nói bốn phía là địch, nơi này Viên Thiệu một nhà thế lực quá lớn. Còn có chính là Lưu Bàn theo theo : đề là chiến tranh cuồng nhân, thế nhưng hấn cũng không phải nghĩ như vậy làm nội chiến. Đi U Châu liền không giống nhau, U Châu tuy rằng lạnh lẽo, thế nhưng không gian phát triển lại không nhỏ, hơn nữa còn có thể cùng những kia Dị tộc tranh đấu, để hấn có thể không có cái gì gánh nặng trong lòng.

Chân Dật nhìn một chút Lưu Bàn, suy nghĩ một chút, hấn còn thật không nỡ bỏ lại ở Ký Châu đặt xuống cơ sở. U Châu chỗ kia còn thật không phải một chỗ tốt nha. Thế nhưng hấn đã tại Lưu Bàn trên người đầu tư nhiều như vậy, không nỡ liền bỏ qua như vậy nha. Đã như vậy, hấn hãy theo Lưu Bàn đi U Châu đi một chuyến đi. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là Lưu Bàn nói, cái nào lão Thần Tiên dưới thí nói, nói U Châu là Lưu Bàn phúc địa. Nếu Thần Tiên đều nói như vậy, vậy hấn sẽ không ngại thử một lần rồi. Liền Chân Dật liền nói: "Đã như vậy, vậy ta hãy theo hiện tế đi như thế đi."

Lưu Bàn nghe xong Chân Dật nói như vậy, cũng coi như là yên tâm, hiện tại hấn nếu muốn có lớn phát triển, còn thật sự không thể rồi bỏ Chân gia chống đỡ nha. Vốn là hấn còn muốn, nếu như Chân Dật còn không nguyện ý, hấn liền trước thời gian để lộ một vài thứ, tỷ như Ký Châu sắp gặp phải ngọn lửa chiến tranh sự tình. Bất quá nếu hiện tại hấn đã đáp ứng rồi, chính mình liền tiết kiệm được một phen môi lưỡi rồi.

Chân Dật sau này trở về, liền bắt đầu đem mình Chân gia sản nghiệp hướng về U Châu di chuyển. U Châu không có cái gì quá to lớn thế gia đại tộc, chính mình một nhà đi qua, phải là gia tộc lớn nhất rồi, vì thế Chân Dật còn tại U Châu mua tăng lớn thiên địa, bất quá vì Lưu Bàn phát triển, hấn vẫn quyết định đem những này thổ địa đều ghi vào Lưu Bàn danh nghĩa. Lưu Bàn ở bất tri bất giác tập hợp tựu thành U Châu lớn thứ nhất địa chủ rồi. Lưu Bàn sau này trở về, liền thuyết phục Đồng Uyên cùng Triệu Vân, để cho bọn họ cũng cùng một chỗ theo chính mình đi U Châu, Triệu Vân đúng là không đáng kể, ngược lại chữ ah nơi đó cũng là muốn học nghệ. Mà Đồng Uyên nghĩ một hồi, cũng đáp ứng rồi. U Châu tuy rằng cái kia lạnh lẽo, thế nhưng xác thực luyện võ địa phương tốt, hơn nữa U Châu khoảng cách những kia Dị tộc tương đối gần, bọn họ có rất nhiều thực chiến cơ hội chủ yếu nhất chính là, bọn họ luyện võ không phải là vì chống lại Dị tộc, bảo vệ gia Vệ Quốc sao? Nếu chính hấn một đệ tử có phần này hùng tâm, như vậy chính mình thì tại sao muốn ngăn cản đây.

Đã qua một trận, Chân Dật lại trở về rồi, hấn đã bắt đầu di chuyển Chân gia sản nghiệp rồi, lần này tới là muốn mang Lưu Bàn quá khứ bá sư. Trịnh Huyền đại sư đã đáp ứng thu Lưu Bàn làm đồ đệ rồi. Lưu Bàn đem chuyện này nói cho Đồng Uyên sau đó, Đồng Uyên không do dự đáp ứng. Lưu Bàn muốn bá sư cũng là vì học nghệ kinh nghĩa, với võ học không quan hệ, hơn nữa Đồng Uyên cũng rất kính trọng Trịnh Huyền, Trịnh Huyền có thể thu đệ tử của mình sự phụ, chính mình cũng toán như có mặt mũi sự tình, hấn tự nhiên sẽ không cự tuyệt rồi. Phải biết Trịnh Huyền đại sư nhưng là rất ít thu đồ đệ.

Lưu Bàn cùng Đồng Uyên bọn họ theo Chân Dật tự lý khai rồi luyện võ Ngô Minh núi, lại một lần nữa đi tới thuyền núi trong thành, ở Chân gia trong đại viện, Lưu Bàn chính thức bá Trịnh Huyền sự phụ, bắt đầu học kinh nghĩa, kỷ thực Lưu Bàn là rất đáng ghét những thứ đồ này cho, bất quá vì phát triển thuận lợi, cũng chỉ đành bóp mũi lại đáp ứng rồi. Bất quá bởi vì Lưu Bàn bá sư Trịnh Huyền, hấn ở kẻ sĩ học sinh bên trong phạm vi danh tiếng cũng thuận lợi quật khởi. Rất nhiều học sinh đều ước ao hấn có thể đủ bá sư thành công. Lưu Bàn đại danh, lần thứ nhất ở toàn quốc bên trong phạm vi lưu truyền ra đến.

Lưu Bàn bá sư sau đó, liền bắt đầu theo còn sớm đây này bầu lại học tập, thế nhưng tập võ sự tình hấn cũng không có bỏ lại, vì hấn và Triệu Vân phương tiện, Chân gia cố ý cho bọn họ kiến tạo một cái sân luyện võ. Hấn hiện tại mỗi sáng sớm cùng Triệu Vân đồng thời luyện võ, thương vụ thời điểm theo Trịnh Huyền học nghệ, buổi chiều rồi cùng Triệu Vân đồng thời luyện võ. Trịnh Huyền đối với Lưu Bàn tập võ sự tình cũng không có phản đối, dù sao cái nào cái thời điểm Nho gia vẫn là rất văn minh. Nho gia nội tình cũng phải cần học tập võ nghệ cùng cười ngửa.

Thời gian lại qua một tháng, Lưu Yên bên kia liền truyền đến tin tức. Lưu Yên bởi vì kính hiến rượu ngon có công, ngang Hán Linh Đế mặt rồng võ cùng vui vẻ, vì lẽ đó cố ý thêm bổng lộc một ngàn thạch, cũng dời U Châu Thái Thú, Hán Linh Đế đã ám chỉ Lưu Yên chỉ cần chờ Lưu Yên ở U Châu nhiệm kỳ đã xong, đem hấn điều đến trung ương, đảm nhiệm Cửu khanh. Ngay cả Lưu Bàn cũng là có phong thưởng, Lưu Bàn cất rượu có công, Hán Linh Đế cố ý tử phong hấn vì là nho nhã hương hầu, còn nho nhã hương ở đẳng kia. Lưu Bàn cũng không biết. Bất quá từ một giới trắng tay, trực tiếp phong

huong hầu, đã là rất đáng gờm rồi. Vốn là có rất nhiều đại thần còn phản đối, bất quá Hán Linh Đế những khác không được, nhưng là đối với Hán thất dòng họ vẫn là rất chiều cố, hơn nữa Lưu Bàn không phải họ khác, muốn phong phú cũng tương đối dễ dàng một ít. Cứ như vậy, Lưu Bàn bảy tuổi có thể Phong Hầu, nhất thời vang danh thiên hạ.

Lưu Bàn Phong Hầu, để Chân Dật cùng Đồng Uyên rất là phần chấn, Lưu Bàn nhỏ như vậy có thể có thể Phong Hầu, bọn họ làm nhạc phụ sự phụ cũng có mặt mũi nha. Quảng thời gian này Chân gia người xem Lưu Bàn ánh mắt đều không giống nhau, đặc biệt Lưu Bàn ẩn tỷ cùng quan phủ phát đưa sau khi trở về. Thông những này cùng đi còn có Lưu Yên, Lưu Yên lập tức cái kia liền muốn đi U Châu tiền nhiệm tỷ như, vì lẽ đó cố ý tới xem một chút Lưu Bàn, thuận tiện làm chút rượu ngon trở lại. Lưu Bàn biết Lưu Yên phải đi tin tức, liền liền nói: "Thúc phụ đại nhân, không biết chúng ta có thể hay không theo người cùng đi U Châu nha? Nhạc phụ ta cùng sự phụ bọn họ cũng đồng ý đi U Châu."

Lưu Yên vừa nghe tự nhiên là vô cùng vui sướng rồi, Chân gia nếu như dọn đi U Châu, như vậy U Châu thu thuế liền lên rồi, mà Trịnh Huyền có thể đi, nào có chu liên có thể trở thành là học thuật trung tâm. Mà Lưu Bàn có thể đi, rượu ngon của hắn liền không thể thiếu rồi. Liền hắn vội vã đáp ứng. Cứ như vậy Lưu Bàn cùng Chân gia đoàn người liền thu thập xong hành lễ, chuẩn bị theo Lưu Yên đi tới U Châu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Mới tới U Châu

Chân gia đại viện còn không dùng bán thành tiền, ngược lại Chân gia đại nghiệp lớn, ở lại chỗ này sau đó còn có thể trở về ở lại. Lưu Yên ở U Châu trị sở thiết lập tại kế huyện, Lưu Bàn trụ sở của bọn họ cũng thiết lập tại kế huyện, đồng thời Lưu Bàn cũng đem Lưu gia thôn người lưu lại một bộ phận xem làng bên ngoài, mặt khác toàn bộ đều để cho bọn họ cho này chính mình đi U Châu rồi. Ngược lại đám người kia đều xem như là Lưu Bàn mãnh hộ. Ngoại trừ theo Lưu Bàn cũng đã là không có nhà để về. Những người này Lưu Bàn không có đều sắp xếp đến kế trong huyện, mà là tại kế huyện phụ cận bạch khối tiếp theo địa, để cho bọn họ ở nơi nào lợp nhà ở lại. Khác phái trên vạn người khỏe mạnh cái kia khi (làm) đi rồi gần như một tháng mới đi đến U Châu, Lưu Yên một nhà cùng bắt đầu chậm rãi sắp xếp trụ sở của chính mình, mà Lưu Bàn mấy người cũng bắt đầu rồi bận rộn, đi tới nơi này hắn còn muốn tranh thủ thời gian khôi phục rượu để sinh sản, pha lễ muốn tranh thủ thời gian nhắc lên Chương trình hội nghị. Hiện tại đã là quang cùng sáu năm rồi, khoảng cách khởi nghĩa khăn vàng đã không có đã bao lâu. Thời gian không chờ ta nha.

Lưu Bàn bọn người ở tại kế huyện đầy hơn một tháng, rốt cục bắt đầu rồi sinh sản, rượu để đã bắt đầu chậm rãi tăng lên sản lượng rồi, thủy tinh chế tạo cũng đã bắt đầu tin tưởng không tốn thời gian dài, là có thể có sản phẩm vấn đề. Còn Lưu Bàn những kia đất ruộng, Lưu Bàn lại đang U Châu tuyển mộ một chút người, ngược lại U Châu Khô Hàn Chi Địa, không lo không tìm được người khô sống. Hiện tại Lưu Bàn cùng Đồng Uyên bọn họ đều ở tại ở nông thôn mới Lưu gia thôn bên trong, tuy rằng bận rộn, thế nhưng chuyện học tập cũng không có thể bỏ lại mặc kệ nha. Rượu để sản xuất sau đó, Lưu Bàn cho nhắc lại cùng đảng kiến hoàng thượng không ai đưa tới một nhóm, để cho hai người đều là cao hứng không được. Vì thế Hán Linh Đế còn cố ý bắt chuyện nhắc lại, cho Lưu Bàn một cái làm quan, chính là U Châu muối thiết chuyên bán thực tế rượu, tuy rằng Hán Linh Đế hiện tại đã bắt đầu bán công khai quan chức bán tước vị rồi, theo lý thuyết Lưu Bàn vị trí cũng đến bỏ tiền đến mua, bất quá một là Lưu Bàn đưa rượu để đã mua những này chức vụ, hai là Hán Linh Đế xem ở Lưu Bàn cũng là Hán thất dòng họ trên mặt mũi, liền miễn hắn số tiền này. Mà có chức vụ này, sau đó Lưu Bàn là có thể không buồn không lo buồn bán rượu để rồi. Bất quá rượu để nghiệp vụ hắn đều giao cho Chân gia xử lý. Chính mình chỉ là chuyên tâm học tập.

Hiện tại Lưu gia thôn tất cả, Lưu Bàn đều giao cho Triệu Văn đại ca Triệu Phong đi quản lý, Triệu Phong cũng coi như là hắn hiện tại Đại quân gia rồi. Triệu Phong trước đây cũng từng đọc Tư Thục, nhận thức một ít chữ, đem thôn nhỏ này quản lý ngay ngắn rõ ràng, xem như là Lưu Bàn Bộ trưởng bộ tài chính. Lưu Bàn cũng nhận được nhắc lại cho phép, ở Lưu gia trang chiều mộ một ít hộ viện, nhân số không nhiều, mới hơn trăm người, vì thế Lưu Bàn ở trong thôn này tiến hành rồi phạm vi nhỏ cải cách, phỏng theo hậu thế lục bộ, ở trong thôn vận hành. Không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình. Lưu Bàn thoáng hiểu được trong thôn khoe khoang đám người, phát hiện nhân tài còn thật sự không ít nha. Một ít thợ thủ công cũng không cần nói, trong này thậm chí còn có một ít pháp gia cùng Mặc gia đệ tử. Ở Hán Vũ đế trực xuất bách gia độc tôn học thuật nho gia sau đó, những này Chư Tử Bách Gia sinh hoạt chính là khó càng thêm khó rồi, hiện tại đã gần như diệt tuyệt. Tuy rằng không phải một ít có một không hai kỳ tài, thế nhưng hiện tại đã đủ Lưu Bàn dùng. Một Mặc gia cùng một ít thợ thủ công làm thành viên nòng cốt, chính là Lưu Bàn công bộ rồi, pháp gia một ít cao tuổi lão nhân thì tương đương với Hình bộ Lưu Bàn tự mình lãnh đạo hộ viện chính là bộ binh, hơn nữa đã là Đại quân gia Triệu Phong lãnh đạo một ít Chân gia phòng thu chi chính là hộ bộ, cuối cùng chính là Trịnh Huyền những người đọc sách này Lễ bộ, đương nhiên lục bộ đứng đầu Lại bộ hiện tại cũng ở Lưu Bàn một cái trong tay người. Những này dàn giáo liền trên căn bản hoàn thành.

Hiện tại Lưu Bàn nhưng là đau nhức cũng vui sướng. Mỗi ngày vừa muốn học tập võ nghệ, lại muốn học tập tài hoa, còn muốn quản lý chính trị trong thôn sự vụ, thật sự là bận tới mảy mòi mệt. Nếu không có Chân gia người hỗ trợ, Lưu Bàn đã sớm muốn không làm nữa. Đây viết việc vất vả có thể so với đánh trận còn mệt hơn người nha. Bất quá xem ở làng từng ngày từng ngày lớn mạnh, tiền tài từng ngày từng ngày biến nhiều, Lưu Bàn cũng là chạy tới rất vui vẻ. Bất quá vì tương lai không ở bận rộn như thế, không cần bởi vì nhân tài khan hiếm, mà để cho mình không giúp được, vì lẽ đó Lưu Bàn quyết định chính mình bồi dưỡng nhân tài. Hắn ở trong thôn nhẩy ra một ít nhận thức chữ người, hơn nữa Trịnh Huyền sốt ruột tới được một ít văn nhân cùng bằng hữu, Lưu Bàn ở trong thôn mở ra một cái đại Tư Thục, để trong thôn hải tử, miễn phí đến trường. Đọc sách nhận thức chữ, là từng cái nghèo khó bách tính đều muốn, vì lẽ đó bọn hắn cũng đều tích cực đem bọn nhỏ đưa đến Tư Thục bên trong đọc sách. Đối với nông nghiệp Lưu Bàn ngã: cũng là hiểu rõ không nhiều, cũng không giúp được cái gì đại ân, bất quá con chuột ah hắn xem qua không ít sách vở, vì lẽ đó biết một ít thợ rèn cùng thợ mộc, làm một

chút vượt thời đại nông cụ, tăng lên không ít hiệu suất.

Bởi vì chân tuyến tìm mấy người bằng hữu đều là đương thời đại nho, quản lý một cái thôn nhỏ là không thành vấn đề, vì lẽ đó Lưu Bân tự không dùng như thế nào đi nữa bận rộn. Bất quá Lưu Bân biết rồi Trịnh Huyền đều quái niệm là người nào sau đó, cũng là có điểm giết mình, không nói những cái khác, không nói những cái khác chính là quản ninh, bính nguyên, hoa vận ba người liền để Lưu Bân đủ giết mình, Tam Quốc Diễn Nghĩa mặt trên có thể thì có mấy người này nha. Ba người này nhưng là được xưng là một con rồng nha. Quản an hòa bính nguyên sau đó không có xuất sĩ cũng không cần nói, thế nhưng hoa vận người này nhưng là sau đó Ngụy Quốc Thái úy nha. Một trong tam công nha. Hơn nữa hoa vận vẫn là trong ba người này xếp hạng cái cuối cùng. Có mấy người bọn hần chiếu cố, Lưu Bân chỉ còn sót không ít tâm tư, có thể chuyên tâm làm chuyện của mình.

Mặt khác vì tuyên dương thanh danh của chính mình, Lưu Bân còn tại trong thôn tuyên ra một ít có thể nói hò đi người và một ít kể chuyện, để cho bọn họ theo Chân gia đội buồn bôn tẩu khắp nơi, một mặt là tuyên dương Lưu Bân thiện danh, một bên là chung quanh tìm hiểu địa hình cùng hiểu rõ người địa phương mới, tuy rằng hiện tại thế lực của hần còn rất nhỏ, thế nhưng đã đem ánh mắt đặt ở toàn quốc trong phạm vi. Có một số việc vẫn là kịp lúc làm tốt lắm, đợi được tương lai thiên hạ đại loạn rồi, làm tiếp liền có chút chậm.

Lưu Bân hiện tại chủ yếu nhất tâm tư ngoại trừ học tập mặt trên, chính là đặt ở huấn luyện những gia hộ viện trên người. Những này hộ viện đã bị hần coi vì tương lai chinh Chiến Thiên nghỉ làm đầy ngọn nguồn rồi. Vì lẽ đó hần muốn đích thân huấn luyện. Liên quan với đối với binh sĩ huấn luyện, Lưu Bân dám nói hiện tại người không có một cái có thể so sánh hần làm rất tốt. Những này hộ viện không cần làm sinh sản, ngoại trừ trông nhà hộ viện bên ngoài, toàn bộ thời gian đều phải tập trung vào trong khi huấn luyện. Mỗi sáng sớm lên, chính là không ngừng mà huấn luyện, liền ngay cả Triệu Vân cũng muốn đi theo huấn luyện, Lưu Bân cơ hồ là dựa theo bộ đội đặc chủng yêu cầu huấn luyện những người này. Thiên hình vạn trạng phương thức huấn luyện khiến những này thuần phác thiện lương đến bách tính đều có điểm không chịu nổi. Bất quá nghĩ đến lấy trước kia có trông bữa nay không có bữa sau sinh hoạt, bọn họ đều cần rằng kiên trì hạ xuống rồi. Những này hộ viện ngoại trừ cơ bản huấn luyện, còn muốn đi theo Đồng Uyên học tập võ nghệ, buổi tối còn muốn đi theo Lưu Bân học tập đơn giản một chút chiến thuật chiến lược. Sự từ ah là cực khổ không được, cứ như vậy, Lưu Bân còn muốn cầu bọn họ mỗi ngày học được mười cái chữ Hán. Những này cực kỳ tàn ác huấn luyện, cơ hồ khiến những người này hồng mắt. Bất quá không có ai muốn lui ra, bởi vì không nếm nổi người kia. Lưu Bân bình thường cũng không gần là huấn luyện, còn đối với bọn họ tiến hành tư tưởng giáo dục nha. Lưu Bân đây chính là muốn đem bọn họ đều huấn luyện thành quan quân nha. Hần nhưng là tập trung rất nhiều tâm huyết nha.

Bất quá loại này đối với đối với bọn hần những này cực kỳ tàn ác huấn luyện, có người so với hần càng bị mới, người kia chính là của chúng ta Triệu đại soái ca Triệu Vân Triệu Tử Long. Bởi vì trải qua dài đến mấy tháng huấn luyện, Lưu Bân đã có thể không chế lại sức mạnh của chính mình rồi. Có lẽ là hần trước đây cũng đã là một người trưởng thành rồi, có thể thân thể này thật có cái gì thần kỳ địa phương, Lưu Bân ở ngăn ngắt mấy tháng liền cao lớn hơn không ít, bây giờ nhìn lại đã có tám, chín tuổi rồi. Hơn nữa Đồng Uyên đối với bọn họ cơ sở huấn luyện cũng không xê xích gì nhiều, đã tới rồi cái kế tiếp giai đoạn dạy học rồi. Vì lẽ đó Lưu Bân quãng thời gian này thường thường tìm Triệu Vân luận bàn, ngay từ đầu thời điểm Triệu Vân đúng là rất sáng khoái trả lời rồi, dù sao hần cũng muốn nhìn một chút chính hần một lợi hại sư huynh đến cùng đã học được loại cảnh giới đó. Nhưng là so tài mấy lần, Triệu Vân liền không làm nữa, thế này sao lại là luận bàn nha. Chuyện này quả thật là tìm tai vạ nha. Lưu Bân tên khốn kiếp này đao thương bất nhập dùng nói rồi, dù sao hai người dùng đều là một thương, nhưng là gia hỏa này còn lực lớn vô cùng, làm không cần thận chính là thương gân động cốt, hơn nữa gia hỏa này với thân thể người hiểu rõ quá phong phú, biết đánh người ở nơi nào sẽ chịu không nổi. Chủ yếu nhất là cái này gia hỏa kinh nghiệm chiến đấu còn rất phong phú, chiêu thức xảo trá tai quái, quả thực là khó lòng phòng bị nha. Ngoại trừ lần thứ nhất tỷ võ thời điểm, Lưu Bân còn có chút không thích ứng dùng lạnh vũ khí quyết đấu, luận bàn kéo một quãng thời gian, đã đến mặt sau, Lưu Bân thói quen phương thức này sau đó, Triệu Vân bị thương tháng ngày bắt đầu rồi, mỗi một lần hần ở Lưu Bân thủ hạ đều không kiên trì được mười cái hiệp. Cuối cùng ngoại trừ dùng Đồng Uyên đã giáo căn cứ Thái Cực đi đâu chế một bộ thương pháp, toàn lực phòng thủ bên ngoài, căn bản cũng không có sức hoàn thủ.

Triệu Vân theo theo : đề hi vọng luận võ, thế nhưng là không phải bị tra tấn cuồng nha. Cùng Lưu Bân luận võ luận bàn, vậy quá đã kích người lòng tự tin rồi. Vì lẽ đó mỗi một lần Triệu Vân nhìn thấy Lưu Bân muốn tỷ võ diễn tấu cho, liền lần đi rất xa. Ta đánh không lại, còn tránh không khỏi sao? Bất quá hần còn thật sự tránh không thoát, bởi vì cái này cứ như vậy điểm địa phương, hần có thể trốn đến nơi đâu đi nha? Ngắc đầu không gặp cúi đầu thấy nha. Vì lẽ đó quãng thời gian này là Triệu Vân trong đời tối bóng tối thời gian. Triệu Vân nếu như xem qua hiện đại một bộ phim, nhất định sẽ sẽ đối thiên trường rít gào, hô: "Ai dám so với ta thậm cái kia."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đồng Uyên giáo dục

Triệu Vân cuộc sống bị thảm bị Đồng Uyên biết sau đó, Đồng Uyên không nỡ lòng bỏ để cái kia chính hần một đệ tử cuối cùng bị tra tấn, hần cũng không muốn để Lưu Bân đem Triệu Vân lòng tự tin cùng tính tích cực đều cho đánh không còn, hần còn muốn Triệu Vân truyền thừa y bát của hần đây. Đây chính là hần chân chính truyền nhân nha. Còn Lưu Bân, Đồng Uyên vẫn đúng là không đem hần làm vì là truyền nhân của chính mình, tiểu tử này căn bản cũng không phải là học thương pháp vật liệu, sẽ mọc ra kim cương bất hoại thân cùng lực lớn vô cùng khi dễ người, nhưng là người còn vô pháp hần. Vì lẽ đó hần quyết định còn là thứ hai bước dạy học. Ngược lại hiện tại bọn hần cơ sở đã để xuống, tự nhiên là muốn tiến một bước học tập cao cấp một chút thương pháp.

Đồng Uyên lần này giáo dục thương pháp gọi là Bạo Vũ Lê Hoa thương, toán là bọn hán sư môn võ học cấp trung, chiêu thức đối lập cơ sở thương pháp có chút phức tạp, giống như cá muối bên trong nỏ rộ Lê Hoa như thế, tương đối thích hợp quần chiến. Thế nhưng so với chân chính tuyệt học, còn có chỗ không bằng, nói đến đây mới là Đồng Uyên sư môn nhập môn thương pháp. Lưu Bàn có mới võ công muốn học, tự nhiên là không có thời gian đi bắt nạt Triệu Vân rồi, tiểu Triệu Vân bị cắt sinh hoạt, rốt cục có thể đã qua một đoạn thời gian.

Ở Đồng Uyên một bên làm mẫu, vừa giảng giải trong quá trình, Lưu Bàn phát hiện cái này Bạo Vũ Lê Hoa thương tuy rằng chỉ là sư môn nhục mạ người đầu võ công, nhưng thật tính ra, vẫn đúng là không đơn giản cái kia. Bạo Vũ Lê Hoa thương pháp chỉ có ba mươi sáu thức, nhưng là chân chính vận dụng nhưng là thiên biến vạn hóa. Bộ này thương pháp thích hợp với quần trong chiến đấu, vì lẽ đó bán ra phải nhanh, điểm này vừa vận phát huy ra thương pháp nhẹ nhàng đặc điểm. Thế nhưng nhanh, cũng không có thể tùy tiện nhanh, muốn lại nắm giữ nhanh, phải có tiết tấu nhanh. Lưu Bàn nghe xong như thế đầu không thôi, phải nhanh đối với hán mà nói không khó, thế nhưng muốn phát huy ra nhẹ nhàng đặc điểm liền hơi rắc rối rồi. Là hán khí lực kia muốn nhẹ nhàng cũng không dễ dàng nha.

Đồng Uyên nhìn thấy hán dáng vẻ khổ não, cười cợt, hán kỳ thực đối với Lưu Bàn người đệ tử này vẫn là rất hài lòng. Hiểu thuận, hiểu được lẽ tiết, quyết bỏ công sức, tuy rằng bởi vì hán không phải học thương pháp vật liệu, vì lẽ đó Đồng Uyên chưa hề đem hán coi là đệ tử y bát, nhưng là đối với Lưu Bàn hán vẫn rất quan tâm. Liên Đồng Uyên tự đối hán nói rằng: "Đồ nhi. Có phải là hải tử ah vì là sức mạnh của chính mình mà buồn phiền đây?" Lưu Bàn gật đầu bắt đắc dĩ, nói rằng: "Sư phụ, người cũng không phải không biết sức mạnh của ta căn bản là không phát huy ra thương pháp nhẹ nhàng đặc điểm, có lúc ta cũng hoài nghi mình đến cùng phải hay không hán là luyện tập thương pháp."

Đồng Uyên cười cợt, nói rằng: "Đồ nhi. Võ học chỉ đạo thiên biến vạn hóa, là chưa hề hoàn toàn quy củ. Mặc dù nói thương pháp chú ý nhẹ nhàng, thế nhưng là không là yêu cầu nhất định phải nhẹ nhàng nha. Kỳ thực võ học chỉ đạo phân ba cái cảnh giới, cái thứ nhất chính là biến nặng thành nhẹ nhàng, đem một vài bên trong vũ khí vận dụng như vũ khí nhẹ như thế, cái này cũng là rất nhiều giống như người vậy trời sinh thân lực người dễ dàng nhất đi vào cảnh giới. Thứ hai chính là cử khinh nhược trọng, chính là cho dù cầm một cái vũ khí nhẹ, cũng có thể phát huy ra vũ khí nặng hiệu quả, cảnh giới này trên thế gian đã là khó được cao thủ. Người thứ ba chính là muốn khinh tức nhẹ, muốn trùng tức trùng, muốn phát huy ra cái gì nuôi hiệu quả là có thể phát huy ra hiệu quả gì, loại cao thủ này mới thật sự là cao thủ tuyệt thế. Ba loại ý tứ còn có một cái thuyết pháp, chính là xem núi là núi, xem nước là nước, đệ nhị xem núi không phải núi, xem nước không phải nước. Đệ tam chính là xem núi vẫn là núi, xem nước vẫn là nước. Áo diệu bên trong, chính người có gắng thể hội một chút đi."

Lưu Bàn nghe xong sau đó, tự không khỏi đến rơi vào trong trầm tư. Đồng Uyên nhìn thấy hán bộ dáng này, cũng không thể nín được cười cười. Hán đã sớm nhìn ra, Lưu Bàn không phải một cái học thương pháp vật liệu, nhưng là một cái học võ thiên tài. Vén vén học tập thương pháp, quá cân tay suy nghĩ của hán rồi. Xuất hiện tại chính mình nói lời nói này, có thể làm cho hán cố gắng nghĩ lại một thoáng, để võ học của hán tu vi có thể tiến thêm một bước. Lưu Bàn ở trong đầu không khỏi nhớ tới Đồng Uyên mấy câu nói này, lời nói này, hán trước đây cũng đã từng nghe nói, bất quá trước đây nhưng không có để ý. Bây giờ muốn lên, phát hiện đúng là lời vàng ngọc nha. Hán hiện tại tu vi võ học liền tăng dưới chót cảnh giới còn chưa tới đây. Bất quá bây giờ không tới, không có nghĩa là sau đó cũng không đến được. Minh bây giờ là bị thương pháp thuyết pháp này trói buộc lại tư duy rồi. Thương pháp kỳ thực không nhất định là thương pháp nha. Cũng có thể là đao pháp, cũng có thể là kích pháp nha. Cái gọi là vạn pháp không rời kỳ tông chính là cái này ý tứ. Xem ra chính mình là muốn nhiều lắm. Minh bây giờ là ở lịch sử thời đại nha, không phải là xuyên qua đến thế giới võ hiệp rồi. Học võ là vì ra chiến trường đại chiến, không phải là học cao thủ võ lâm như vậy. Chính mình có thể cần phải nghĩ nhiều như thế này. Chỉ cần có thể chiến thắng đối thủ, giết chết đối thủ không là được rồi sao? Dù sao chính mình cũng không có nếu muốn quá thành vi thiên hạ đệ nhất cao thủ võ lâm. Hơn nữa khí lực đại cũng là một cái ưu thế nha. Chính mình chỉ muốn hảo hảo lợi dụng cái này ưu thế không lâu có thể sao?

Nghĩ rõ ràng những này sau đó, Lưu Bàn tự không khỏi ha bắt đầu cười ha hả. Nếu muốn học, sau này mình liền chuyên môn cực máu được rồi. Còn nhẹ nhàng vẫn là hồn trùng, đối với mình tới nói cũng không có bao nhiêu khác biệt. Sức mạnh của chính mình coi như là biểu hiện như thế nào đi nữa nhẹ nhàng, đối với người khác mà nói cũng là đủ nặng. Lưu Bàn nghĩ rõ ràng cái vấn đề này sau đó, liền bắt đầu chiếu ý nghĩ này bắt đầu luyện tập. Đồng Uyên nhìn thấy Lưu Bàn suy nghĩ minh bạch, cũng không thể nín được cười cười, trong lòng cũng không khỏi nên mở, tiểu tử này không hổ là học võ thiên tài nha. Nhanh như vậy liền suy nghĩ minh bạch. Bằng ngộ tính của hán cùng trình độ chăm chỉ, hơn nữa hán nắm quần áo thân thể, hán nhất định có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ. Trở thành muốn Sở bá vương như vậy đệ nhất thiên hạ cũng không xa.

Thương pháp muốn thăng cấp, như vậy học tập cung tên phương thức cũng tự nhiên phải có thay đổi rồi. Hiện tại Đồng Uyên đã không phải là yêu cầu bọn họ học tập cố định bia rồi, mà là muốn bọn họ vào núi học tập săn thú, muốn những kia di động vật thể bắn tên rồi. Lưu Bàn bởi vì có thể khống chế sức mạnh của chính mình rồi, cũng đã sớm khôi phục tổng cộng kiến luyện tập. Bất quá bình thường cung tên vẫn là chịu không được sức mạnh của hán, vì lẽ đó hán để cho thủ hạ thợ thủ công vì hán cố ý đã làm ra một cái Lục Thạch loại cường cung, mới miễn cưỡng dùng thuận lợi. Bất quá những kia con mồi tự nhiên xui xẻo rồi, chỉ cần bị bắn trúng, liền không có một cái có thể sống được. Phải biết liền ngay cả Hoàng Trung cái này tam quốc đệ nhất Thần Xạ Thủ dùng cũng là mới Tam Thạch Cung nha.

Ở học tập Bạo Vũ Lê Hoa thương quãng thời gian này, Lưu Bàn trang viên thể lực lại có tăng tiến một bước. Bởi vì pha lê đã thuận lợi ra sản xuất ra rồi. Bất quá sản lượng còn rất nhỏ, bất quá Lưu Bàn khiến người ta ở phía sau độ một tầng thủy ngân sau đó, lại ở bên ngoài thêm một cái dùng hoàng kim làm viền vàng, làm thành hoàng kim bảo kính, cho rằng tuyệt thế trân bảo hướng về những gia đình giàu có cùng trên thảo nguyên những quý tộc kia buôn bán, kiếm lời không ít tiền, tấm gương cũng rượu để như thế, đều là cùng Chân gia chia ba bảy. Hơn nữa vì tăng lớn thanh danh của chính mình, Lưu Bàn kế tục sửa cầu lót đường, thiết lập phổ bán cháo, giúp nạn thiên tai dân chạy nạn. Danh tiếng có tiến lên một bước. Hơn nữa bởi vì thanh danh của hán càng lúc càng lớn, cũng có càng ngày càng nhiều người hoặc là nói là dân chạy nạn xin vào dựa vào hán. Lưu Bàn ở làm hết sức dưới, những này dân chạy nạn hán đều tận lực thu lưu lại. Xuất hiện ở cái này Lưu gia trang cùng bình thường huyện thành nhỏ cũng không kém là bao nhiêu. Hơn nữa chu vi tăng thêm không ít mới Trang tử, ngược lại chung quanh đây đều là thổ địa của hán, hán còn muốn tìm người giúp hán trồng trọt đây. Hiện tại hán thay đổi một chút nông cụ, còn để một ít có kinh nghiệm lão nông thay đổi một ít trồng trọt phương thức, thổ địa sản lượng tăng trưởng không ít, để hán không cần lo lắng cứu những này dân chạy nạn mà không có lương thực.

Thế nhưng theo mọi người tăng nhanh, tiểu hải tử số lượng đã gia tăng rồi không ít, Trịnh Huyền những người này muốn dạy hải tử, căn bản không giúp được nha. Hơn nữa Trịnh Huyền còn muốn chăm sóc Lưu Bàn học nghiệp, làm sao có thể giải quyết được đây? Hán liền bắt đầu hướng về Lưu Bàn tỏ khổ. Đối với Lưu Bàn thu nhận dân chạy nạn cử động, còn có Lưu Bàn để những hải tử này học tập nhận thức chữ sự tình, Trịnh Huyền làm vì sư phụ, là một người đương đại đại nho vẫn là rất tán đồng. Thế nhưng điều này cũng muốn làm hết sức nha. Người hán quen biết trên căn bản đều là hiện thời đại

nho, học thức là không có vấn đề, nhưng là bây giờ chỉ là giáo bọn nhỏ nhận thức chữ, muốn là nhân số, không phải chất lượng. Bọn họ bàn án lệ liền nhân số không nhiều, vốn là Phân Thân Vô Thuật nha. Tuy rằng Luru Bản nắm Chân Dật tìm rất nhiều nhận thức chữ người, có thể là nếu như đúng là có học vấn người, lại làm sao có thể sẽ lưu lạc tới chạy nạn kết cục đây? Lại nói có học vấn người, cũng trên căn bản đều là thế gia đại tộc người, lại làm sao có thể sẽ hiện tại liền nương nhờ vào Luru Bản bọn họ đâu? Còn một người khác vấn đề, cái kia chính là giáo tài vấn đề, bọn nhỏ sùi cảo còn nói được, nhưng là đi nơi nào cho bọn họ làm ra nhiều như vậy sách giáo khoa nha? Nay mấy vấn đề không giải quyết, Trịnh Huyền bọn họ chính là tương tự, cũng không có cách nào giáo bao nhiêu người nha.

Luru Bản bây giờ đối với những vấn đề này cũng rất khổ não, hắn cũng không có biện pháp gì nha. Giáo tài vấn đề cũng không phải khó giải quyết, chẳng qua ở thay đổi một thoáng tạo giấy thuật, thuận tiện đem thuật in ấn cũng làm đi ra là được rồi. Như vậy là có thể giải quyết giáo tài vấn đề. Còn sư tử bên trong đến cái kia không đủ, hắn liền có chút khó khăn. Cổ đại người vốn là không có bao nhiêu người có học vấn, hắn coi như là có muốn văn bản lĩnh cũng không dùng nha. Bất quá Luru Bản suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nghĩ đến một ý kiến hay. Ở hiện đại thời điểm, tiểu hài tử muốn lên học, trước tiên học chính là chữ Hán ghép vần, có Hán ngữ ghép vần, lại học hán tử để lại cái kia thay đổi rất nhiều. Hiện tại dùng Hán ngữ ghép vần tựa hồ là có thể giải quyết cái vấn đề này. Liền hắn liền đem cái vấn đề này cùng Trịnh Huyền nói một lần, Trịnh Huyền đúng là cảm thấy rất hứng thú. Chỉ có điều, hắn vẫn có chút không hiểu, liền hắn liền để cận kề cùng hắn nói một chút, Luru Bản cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn cũng nói không rõ ràng, liền liền đáp ứng Trịnh Huyền, chờ hắn sau này trở về, trấn với Hán ngữ ghép vần vật liệu sửa sang một chút, lại giao cho hắn. Như vậy cuối cùng là đem Trịnh Huyền cho đuổi rồi. Bất quá đón lấy Luru Bản liền còn bận rộn hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: thuật in ấn

Luru Bản tối về sau đó, cầm giấy bút, bắt đầu trầm tư suy nghĩ lên. Hán ngữ ghép vần vấn đề đúng là dễ giải quyết, dù sao đây là do sẵn có đồ vật đặt ở nơi nào, Luru Bản chỉ cần ẩn lại khi còn bé học đồ vật ghi chép xuống là được rồi. Bất quá để cho tiện, Luru Bản càng làm âm thanh hàng chữ, tượng hình chữ những này khái niệm cũng thu xếp đi ra. Bất quá này tạo giấy thuật, liền có chút quá chừng rồi. Hắn nào biết tạo giấy thuật vấn đề nha. Ân. Suy nghĩ thật kỹ, trước đây hắn là xem qua phương diện này đồ vật, có lẽ là sống lại hào quang dưới ánh hưởng, sở hữu người "xuyên việt" tựa hồ kỷ ức đều rất tốt. Luru Bản ở trí nhớ của chính mình trong góc rớt cuộc tìm được liên quan với tạo giấy thuật đồ vật, vội vàng ghi xuống đến, còn thuật in ấn, liền càng không có vấn đề rồi, hắn khi còn bé chính mình liền chế tạo ra một cái đơn giản in ấn cơ, hiện tại cũng là không thành vấn đề. Quyết định tất cả Luru Bản rốt cục có thể an tâm giấc ngủ.

Ngày thứ hai, Luru Bản trấn với Hán ngữ ghép vần cùng tượng hình chữ những tài liệu này đều giao cho Trịnh Huyền, để Trịnh Huyền nhìn không khỏi sáng mắt lên, Luru Bản còn sớm đây này cổ vũ những thứ đồ này nếu như truyền bá ra, cái kia không thể nghi ngờ liền là Nhân loại văn học sử trên một lần thay đổi lớn cách nha. Phần này công lao nhưng là chỉ đứng sau Thương Hiệt tạo chữ nha. Có này một phần tư liệu, nếu muốn phổ biến toàn dân học văn, cũng không là chuyện không thể nào. Hắn cao hứng lấy về, căn bản cũng không có để ý tới Luru Bản, để Luru Bản bắt đầu đi lặc đầu, đối với loại này chỉ là cuồng nhân, hắn sư tử ah là không có gì đáng nói. Hắn lại đi tìm đến thợ thủ công không người, đem tạo giấy thuật cùng thuật in ấn tư liệu giao cho bọn họ. Bất quá dân thuật vung sách còn nói được, nhưng là này tạo giấy thuật, người nơi này trước đây vẫn không có chế tạo quá, không biết quá trình nha. Bất đắc dĩ Luru Bản không thể làm gì khác hơn là lại đi tìm chân dật, để hắn hỗ trợ tìm một ít động tạo giấy thuật thợ thủ công. Tạo giấy thuật trải qua Thái Luân thay đổi tuy nhiên đã rất liền cảnh rồi, thế nhưng truyền lưu vẫn không tính là là quá rộng, vì lẽ đó động tạo giấy thuật thợ thủ công vẫn là rất ít, nhưng chỉ này cũng không làm khó được chân dật, hắn ở Lạc Dương làm trong phường tìm tới mấy cái động tạo giấy thuật thợ thủ công, cuối cùng là giải quyết tình hình khẩn cấp rồi. Luru gia thôn làm trong phường chậm rãi cũng có mới giấy sản xuất rồi, hơn nữa này giấy bút Thái hậu giấy còn muốn trắng nõn, hơn nữa còn càng thêm rẻ, vì lẽ đó đã xuất hiện đã bị tranh mua hết sạch. Để Luru Bản lại kiếm một món hời ~.

Mà Trịnh Huyền trải qua thu dọn hơn nữa của mình lý giải sau đó, cũng bắt đầu đem Hán ngữ ghép vần những thứ đồ này đồng quang ra, bất quá Trịnh Huyền nói thế nào cũng là một đời đại sư, sẽ không che giấu lương tâm đem phần này thành quả chiếm làm của riêng, hắn đối ngoại lan truyền là đệ tử của hắn Luru Bản một mình hoàn thành. Cho nên Luru Bản ở kẻ sĩ học sinh danh tiếng nhất thời tăng nhiều. Có một số người cũng đem Luru Bản phụng làm một đời đại sư. Đương nhiên Trịnh Huyền ở trong này cũng nhận được không ít danh vọng. Đạo đức tốt, giáo đồ có cách, một đại tông sư địa vị lại cũng không thể lay động rồi. Hiện tại chính là Hán Linh Đế giải trừ cấm chỉ cấm xin hán trở lại, hắn cũng không nhất định sẽ đi trở về. Người đệ tử này tay thật sự là quá đáng giá. Vì khen ngợi Luru Bản công lao, Luru Yên tâu xin mời Hán Linh Đế thỉnh cầu vị hán khoa thành tích. Bất quá bây giờ Luru Bản đã là hương hầu rồi, hơn nữa tuổi của hắn còn nhỏ như vậy, lên trên nữa thăng liền có chút không thích hợp. Cuối cùng, Hán Linh Đế quyết định cho Luru Bản một cái làm quan. Bởi vì hắn ở mảng văn học thành tựu, vì lẽ đó Hán Linh Đế liền để hắn làm Quốc Tử giám tế nọu xá nhân, đương nhiên chức vị này là xa lĩnh, chỉ là một cái hư chức. Luru Bản biết sau đó cũng có chút không nói gì. Chính mình một người bảy, tám tuổi tiểu hài tử dĩ nhiên đã trở thành trung ương đại học cao cấp giáo sư, cái này thật sự là có chút hoang đường. Bất quá chuyện này với hắn cũng không có cái gì hại, làm liền làm rồi. Không có gì lớn, bất quá sau đó những kia từ Quốc Tử giám đi ra các học sinh đều phải rất cung kính gọi mình một đời 'Ân sư' rồi, Luru Bản nhớ tới là tốt rồi cười.

Trịnh Huyền vấn đề rốt cuộc đến giải quyết xong. Hán ngữ ghép vần vừa ra, một cái lão sư liền có thể giáo dục trên trăm cái đệ tử, hơn nữa học chữ hiệu suất cũng đề cao thật lớn rồi. Hơn nữa bởi vì chuyện này, dường như Trịnh Huyền cùng Luru Bản danh vọng tăng nhiều, cũng bắt đầu có chân chính người đọc sách quảng dựa vào bọn họ rồi. Hơn nữa bởi vì Luru Bản việc thiện, làm cho Luru Yên tại nhiệm kỳ bên trong, chính tích tăng nhiều, hết thảy U Châu

trên dưới, cũng rất phối hợp Lưu Bân bọn họ. Yếu nhân làm cho người ta, yếu địa cho. Thuật in ấn xuất hiện cũng làm cho giáo tài vấn đề giải quyết dễ dàng. Hơn nữa thông qua buôn bán Mạ Thụ tịch, dùng để Lưu Bân gấp chuyển đến danh vọng, lại chuyển đến tiền tài. Phải biết vào lúc ấy thư tịch đều là thể gia đại tộc mới có, bình thường Hàn môn con cháu căn bản cũng không có đọc sách cơ hội. Hiện tại hoa một điểm tiền có thể mua được thư tịch, để Lưu Bân ở dân chúng bên trong danh vọng nâng cao một bước. Bất quá chuyện này vẫn chưa hoàn toàn giải quyết. Bởi vì Hán ngữ ghép vần dù sao cũng là Lưu Bân còn sớm đây này cổ vũ, Trịnh Huyền tuy rằng học thức uyên bác, nhưng là vẫn dễ dàng có một vài chỗ không hiểu, vì lẽ đó lúc không có chuyện gì làm, liền đến thỉnh giáo Lưu Bân, có lúc khiến cho Lưu Bân đều không làm rõ được, đến cùng ai là sư phụ, ai là đệ tử. Cùng cái quá đáng chính là Trịnh Huyền còn nhất định phải Lưu Bân tự mình đi giảng bài, nói trừ hấn ra, người khác hiệu quả cũng không tốt. Lưu Bân hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là rút ra một đến thời gian đi giảng bài. Bất quá cứ như vậy, Lưu Bân ở trong thôn cùng thôn dân lực tương tác lại tăng tiến vào không ít, cũng coi như là có thu hoạch đi.

Xuân đi thu đến, thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt sắp đến mùa đông, dưới bầu trời nổi lên tuyết lớn, Lưu Bân đi tới thế giới này cũng mau có một năm này rồi. Một năm qua, sự phát triển của hấn đứng là rất thuận lợi, có lúc nhìn thấy trong thôn một bộ yên tĩnh an lành bộ dáng, Lưu Bân liền có chút hoài nghi, chính mình đến cùng phải hay không đi tới Đông Hán mặt kỳ tam quốc nào loạn cái này chiến loạn bay tán loạn niên đại rồi. Ngoại trừ mới vừa đi tới thế giới này thời điểm, gặp phải cái nào đánh cướp Chân gia giặc cướp bắt nạt, Lưu Bân còn thật chưa từng thấy cái gì phản loạn sự tình, tuy rằng dân chạy nạn không ít, cũng theo trong miệng người khác nghe được các nơi có không ít phản loạn, nhưng là không có tận mắt thấy, Lưu Bân thủy chung là cảm thấy thiếu một chút người lạc vào cảnh giới kỳ lạ cảm giác. Trong thôn phần này yên tĩnh an lành bầu không khí, có lúc để hấn cảm giác thật không dễ chịu, dù sao hấn đi tới thế giới này, là vì trải nghiệm cổ đại chiến tranh, không phải hưởng thụ phong kiến đại giai cấp địa chủ hủ bại. Nhưng là có lúc nhìn thấy trên mặt mọi người cái kia một phần chân thành mà lại hạnh phúc khuôn mặt tươi cười, Lưu Bân lại có chút hơi cảm động. Trung Quốc dân chúng yêu cầu thật sự rất dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần có thể để cho bọn họ ăn no mặc ấm, bọn họ liền không cầu gì khác. Sau này mình cho dù thật sự muốn phát phát động chiến tranh, cũng phải chăm sóc đến những dân chúng này sinh hoạt, tận lực để cho bọn họ rời xa ngọn lửa chiến tranh quấy nhiễu.

Mặc dù mới đến thế giới này ôi chao một năm này, thế nhưng Lưu Bân các hạng sự nghiệp cũng bắt đầu đi tới chính cổ đi đường, tất cả sự nghiệp đều phát triển không ngừng, có thể kéo dài phát triển, Lưu Bân có lúc hoài nghi, tiếp tục như vậy, còn sẽ có chiến loạn sao? Thế nhưng ngẫm lại, liền cảm thấy buồn cười, chính mình tuy rằng còn sớm đây này tất máy khóc rất nhiều người, thế nhưng tương đối với toàn bộ Đông Hán vương triều cái này đại đế quốc tới nói, mình làm còn xa xa chưa đủ, quốc gia này còn có rất nhiều người sinh sống ở trong nước sôi lửa bỏng. Chính mình còn cần nỗ lực nha. Chỉ có thể lực của chính mình càng lớn, chính mình với cái thế giới này ảnh hưởng mới có thể càng lớn, mình mới có thể làm cho mình lý niệm ở thời đại này mọc rễ này mầm, mình mới có thể thay đổi xã hội này, sợ bị ngoại địch xâm, Hoa Hạ con dân mới có thể sợ bị Dị tộc thống trị chà đạp.

Hiện tại Lưu gia thôn đã có mấy vạn người rồi, hơn nữa chung quanh làng, Lưu Bân thủ hạ đã có gần như mười vạn người rồi, đây chính là một luồng không thể đo đếm của cải nha. Hiện tại trong thôn hộ viện, cũng đã mở rộng đến gần như hai ngàn người rồi. Từng cái đều là trải qua Lưu Bân tự mình huấn luyện ra, mặc dù không có chân chính đi lên chiến trường, thế nhưng Lưu Bân tự hỏi bọn họ đã coi như là tinh binh hấn tướng rồi. Những thứ này đều là sau đó Lưu Bân tranh bá thiên hạ cơ sở. Hơn nữa vì cho sau này xây tốt cơ sở, Lưu Bân hài tử ah trong thôn thông hành quân huấn, những kia đi học đám con nít cũng phải tham gia. Tuy rằng ngay từ đầu thời điểm, hai người bọn họ khoảng chừng : trái phải đều không phân biệt được, để Lưu Bân thống khổ vạn phần. Bất quá thật vào lúc đó người dù sao khá là rất chịu khổ, hơn nữa khá là nghe lời, cuối cùng là để Lưu Bân thoải mái một chút. Hơn nữa Lưu Bân còn từ đó lấy ra một ít, tự mình huấn luyện, dạy bọn họ một ít liên quan với về bài tập, tìm hiểu địa hình tri thức, những này liền là lúc sau Lưu Bân bộ đội đặc chủng, hoặc là nói là lính trinh sát còn có đặc vụ tổ chức. Một nhóm trải qua nghiêm ngặt huấn luyện, có văn hóa có tư tưởng quân nhân chuyên nghiệp.

Vậy cũng là về tới Lưu Bân lão bản hành. Phải biết Lưu Bân là từ bộ đội đặc chủng người đi ra, mà Trung quốc bộ đội đặc chủng chính là có trước kia lính trinh sát diễn biến mà đến. Tìm hiểu địch tình, lẩn vào đối phương cảnh nội, làm phá hoại, ám sát phe địch tướng lĩnh chính là bọn họ chuyên cần làm. Hiện tại Lưu Bân cũng là như thế huấn luyện bọn hấn. Mặc dù không có phân phối hiện đại vũ khí, thế nhưng Lưu Bân vẫn là đối với bọn họ tràn đầy hi vọng. Khoảng cách khởi nghĩa khăn vàng cũng chỉ còn sót lại một năm này rồi. Lưu Bân cũng không có bao dài phát triển thời gian, vì lẽ đó không thể làm gì khác hơn là ở tận lực thời gian ngắn ngủi bên trong, bồi dưỡng được càng nhiều nhân tài. Mặc dù nói cái thời đại này nhân tài vẫn là rất nhiều, thế nhưng Lưu Bân cũng không cảm thấy chính mình một đã xuyên việt rồi, đối phương sẽ khóc lóc hồ muốn đầu nhập vào chính mình, càng có thể hướng, những cái được gọi là nhân tài cũng không nhất định có chính mình bồi dưỡng ra được người, dùng thuận buồm xuôi gió nha.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 15: Trương Phi

Các hạng sự nghiệp cũng đã lên quỹ đạo rồi, Lưu Bân cũng rốt cục có thể an tâm một chút, hiện tại thiên hàng tuyết lớn, vừa nhanh muốn bước sang năm mới rồi, vì lẽ đó Trịnh Huyền liền tạm dừng dạy học, để Lưu Bân cùng những hài tử kia buông lỏng một cái. Tuy rằng buổi sáng cùng thương vụ thời điểm hay là muốn luyện tập võ công, thế nhưng nói tóm lại, hấn vẫn có nhàn rồi thời gian. Ngày đó Lưu Bân quyết định ở thôn phụ cận bên trong tùy tiện đi một chút, cũng coi như là xem xét một chút của mình các hạng sản nghiệp phát triển thế nào rồi. Lưu Bân khắp nơi tùy ý đi lại, thuận tiện hỏi ý kiến hỏi một chút chu vi những người đó sinh hoạt tình huống, Lưu Bân mặc dù nhỏ, thế nhưng nơi này bách tính nhận thức này ý vị tiêu sau cũng chính là mình những người này tái sinh phụ nẫu, hơn nữa Lưu Bân đối với bọn họ những này dân chúng thấp cổ bé họng còn rất hòa khí, vì lẽ đó đều là rất chủ động

cùng Lưu Bân chào hỏi, Lưu Bân cũng cười từng cái đáp lại, gặp phải người quen biết, Lưu Bân còn chủ động bắt chuyện bọn họ.

Mỗi cái nhà xưởng Lưu Bân đều là nhìn một lần, hỏi ý kiến hỏi một chút khó khăn, có lúc gặp phải người khác giết gà làm thịt dê nên thần sinh hoạt nông gia, Lưu Bân còn đi vào làm một thoáng, hiện tại cái này bên trong rất lưu hành nông nghề phụ, các nông dân có thể ăn no mặc ấm rồi, còn lại một ít lương thực, ngoại trừ bước ra một phần trợ giúp gia dụng, liền lưu lại nuôi trồng một ít súc vật rồi, vì lẽ đó trong thôn đúng là ra vào cang đi có thể ăn được thịt. Lưu Bân đối với loại này tình huống đúng là ôm ủng hộ thái độ, bởi vì hắn biết ăn nhiều một ít thịt, đối với cường độ thân thể là mới có lợi, cái kia chút hộ viện mỗi tấn đều có thịt ăn, cho nên mới có thể dài như thể trắng. Những này bách họ Bình lúc thời điểm là không nỡ chính mình ăn thịt, vì lẽ đó phần lớn đều là bị hắn mua lại, cho những kia hô hào cái kia ăn. Cho nên những người này đối với nuôi trồng súc vật đúng là ôm rất lạc quan hướng lên thái độ.

Lưu Bân ở xung quanh quay một vòng, cảm giác rất hài lòng, chính mình tay trắng dựng nghiệp, có thể ở nghèo rớt mồng tơi a nhà của di tích thời gian có phần này thành quả, đã có thể cảm động tự hào. Bất quá còn không có đợi Lưu Bân tự hào thời điểm, liền nghe đến phía trước lại cái nhau âm thanh, liền Lưu Bân liền quyết định đi xem một chút. Đã đến mới biết, hóa ra là trên trời cư bên kia ở cãi nhau. Trên trời cư là vì Lưu Bân cảm thấy người trong thôn hơn nhiều, còn có rất nhiều người ngoài ra vào, vì lẽ đó cố ý tạo một cái khách sạn kiêm khách điểm. Hiện tại rượu để chuyển làm ăn là cang làm cang gặt, ngoại trừ Chân gia tới nơi này hoá đơn nhận hàng buôn bán bên ngoài, cũng lục tục có cái khác tiểu thương trực tiếp tới nơi này mua rượu rồi, Lưu Bân vì không cho ngoại nhân biết trong thôn những kia nhà xưởng bí mật, vì lẽ đó rượu để chuyển làm ăn đều là thả ở trên trời cư nơi này, những kia nơi khác tiểu thương muốn mua rượu, cũng chỉ có từ trên trời cư trực tiếp hoá đơn nhận hàng rồi.

Lưu Bân đi tới phát hiện lúc bán rượu chân bốn đang cùng hai bang người cãi vã. Cái này chân bốn trước kia là Chân gia một cái đáng sợ, Chân Dật nhìn hán khá là cơ linh, liền để hắn theo Lưu Bân rồi, hán bây giờ là phụ trách buôn bán rượu để cùng trên trời cư chuyển làm ăn, gia hoá này trước đây rất cơ linh nha? Ngày hôm nay làm sao sẽ cùng khách mời cãi nhau đây? Lưu Bân đẩy ra đoàn người, tiến lên hỏi: "Chân bốn, có chuyện gì xảy ra, người như thế nào cùng khách nhân ở cãi nhau nha?" Chân bốn mười một xem là Lưu Bân đến rồi, liền vội vàng nói: "Cô gia, thật sự không trách ta nha. Đây hai nhóm người, một nhóm mang theo một đám mã phải thay đổi rượu, không nắm vàng đi ra, vì lẽ đó ta mới cự tuyệt, hán mới có thể cùng ta bắt đầu cãi cò. Còn cái nào một người hán tử thì lại là vì bắt nạt chúng ta không bán cho hán Ngũ Lương Dịch, cho nên mới phải ở đây âm ỉ, những thứ này đều là trong thôn quy củ, là không thể rách nát, vì lẽ đó ta mới có thể cùng bọn họ giải thích. Cô gia, người nói phải làm gì nha?" Chân gia người đi ra, tuy nhiên đã là thuộc về Lưu Bân thủ hạ rồi, nhưng là bọn hán vẫn là gọi Lưu Bân vì là cô gia. Vậy cũng là lấy đó thân cận.

Lưu Bân nghe xong gật gù đầu, cũng không trách chân bốn bất quá hán đúng là đối với này hai nhóm người sinh ra hứng thú. Tuy rằng không thể lấy vật đổi vật đây là hán tự mình định ra quy củ, thế nhưng nếu đối phương có thể mang một nhóm lớn mã lại đây, Lưu Bân đối với ngựa này lại có chút hứng thú. Mã ở thời đại này nhưng là thuộc về vật tư chiến lược nha. Lưu Bân muốn cùng Di tộc tranh đấu, không thể không có kỵ binh, bất quá ngựa quản lý rất nghiêm ngặt, này trong một năm thời gian, hán tuy rằng để Chân Dật tận lực cản trở về ngựa, nhưng là Chân Dật cũng chỉ là lấy được hơn 100 thớt, tuy rằng đều là lương câu, tuy nhiên lại không thể quy mô lớn sử dụng nha. Kỵ binh của hán bộ đội còn là rất khó dựng thành. Hiện tại có người cho hán đưa mã rồi, hán tự nhiên chắc là sẽ không cự tuyệt ở ngoài cửa. Còn một người khác vấn đề, Lưu Bân cũng rõ ràng, trải qua này một năm này, những kia cất rượu sư phụ căn cứ Lưu Bân chỉ đạo, hơn nữa chính mình trước kia những kia công nghệ, vì lẽ đó nhượng chế ra một ít rất tốt rượu để, đã tiếp cận hiện đại rượu để tay đúng, vì lẽ đó Lưu Bân liền mệnh danh là Ngũ Lương Dịch. Những này Ngũ Lương Dịch ngoại trừ cung phụng cho triều đình cùng Lưu Yên những người này bên ngoài, cũng chỉ có Chân gia biết dùng người có thể bán, cái khác tiểu thương căn bản là không mua được. Hiện đại hán tử này muốn mua, chân bốn Tự Nhiên chắc là sẽ không bán. Cái kia không phải là là cướp Chân gia chuyện làm ăn sao? Hán chân bốn tuy nhiên đã trở thành người của Lưu gia rồi, bất quá đối với Chân gia vẫn là rất trung tâm.

Lưu Bân nghĩ : cũng là không có trách tội chân bốn, bất quá hán nhìn thấy chân bốn nói người hán tử kia, đúng là bỗng nhiên thấy hứng thú, người này đáng về thật quen thuộc nha. Chẳng lẽ là... Liền Lưu Bân liền nói: "Các vị, có vấn đề gì có thể đối với ta nói, chân bốn chỉ là phụ trách bán rượu, hán là không có quyền lợi đáp ứng yêu cầu của các người."

Buôn bán ngựa thương nhân đầu lĩnh cùng chân bốn nói người hán tử kia đồng thời nói rằng: "Người là người nào? Người có thể làm chủ sao?" Tuy rằng hai người đồng thời nói chuyện, bất quá người hán tử kia giọng quá lớn, đều che kín rồi cái kia buôn bán ngựa đầu lĩnh thanh âm. Bất quá Lưu Bân nghe được cái thanh âm này, trong lòng cái kia phần khả năng liền cao hơn. Lưu Bân không hề trả lời bọn họ, chỉ hơi hơi cười, mà chân bốn phép tính là một mặt vênh vào tự đắc nói: "Hừ. Nhìn rõ ràng rồi, chính là của chúng ta ông chủ, cũng là đương kim Thánh Thượng khâm mệnh nho nhã hương hầu Lưu Đại Hài gia."

Buôn bán ngựa đầu lĩnh vừa nghe là Lưu Bân, mau mau quỳ xuống hành lễ, nói rằng: "Thảo dân bái kiến Hài Gia. Không biết Hài Gia đại giá quang lâm, kính xin Hài Gia chúc tội."

Lưu Bân cười để hán đi lên, mà một tên hán tử khác nhưng là chém xéo mắt nói rằng: "Người chính là cái kia Lưu Bân? Không nghĩ tới người nhỏ như vậy nha. Thật ghê gớm nha."

Lưu Bân cười cợt, nói rằng: "Tại hạ chính là Lưu Bân, không biết hai vị là?" Buôn bán ngựa thủ lĩnh khấn trương nói ra: "Tiểu nhân Tô song. Là buôn bán ngựa buôn bán thương nhân."

Lưu Bân vừa nghe, ai ôi, vẫn là một cái danh nhân nha. Tam Quốc Diễn Nghĩa xuất hiện cái thứ nhất thương nhân nha. Gia hoá này thường thường đi thảo nguyên kinh thương, lẽ ra có thể gây chạy tới không ít ngựa tốt, xem ra chính mình về sau kỵ binh bộ đội liền sẽ rơi xuống trên người hán. Một tên hán tử khác nhưng là nói rằng: "Ta gọi là Trương Phi, chữ Dục Đức, là Trác quận giết lợn buôn bán rượu, nghe nói người nơi này vừa tốt rượu ngon, đây không phải muốn bước sang năm mới rồi mà, vì lẽ đó ta mới đến người nơi này mua chút rượu ngon, nhưng là người tiểu nhị của nơi này dĩ nhiên không bán cho ta. Là tại lúc đáng ghét."

Lưu Bân vừa nghe, quả thế, nhìn hán cái kia mạng tính tiêu chí biểu trưng con báo đầu, cùng khuôn mặt chòm râu, hơn nữa cái kia giọng nói lớn, Lưu Bân đã sớm thay ý phục hán chính là cái kia dũng Vũ Tam quân Trương Phi rồi.

Lưu Bân cười cợt nói rằng: "Ha ha. Hai vị có vấn đề gì, chúng ta vẫn là đi vào nói đi. Ở đây cũng gây trở ngại người khác làm ăn."

Tô song mau mau gật đầu, cung thỉnh Luru Bản tiểu Trâu, Trương Phi nhưng là tỏ rõ vẻ bước chân A Hồ theo Luru Bản liền tiến vào trên trời cư. Đã đến nhà gian từng người làm tốt sau đó, Luru Bản khiến người ta lên rượu ngon, Luru Bản trước tiên quay về Tô song nói rằng: "Nghe nói Tô tiên sinh là ở thảo nguyên một vùng buôn bán, lần này đã mang đến rất nhiều trên thảo nguyên ngựa, không biết Tô tiên sinh chuẩn bị xử lý như thế nào đám này mã nha?" Tô song liền vội vàng nói: "Hầu Gia. Người gọi tên của ta là được rồi. Tiên sinh danh xưng, tại hạ không dám nhận. Không đối gat Hầu Gia, tiểu nhân đúng là ở thảo nguyên cùng Trung Nguyên hai địa buôn bán, lần này đã mang đến rất nhiều thảo nguyên là cái nào có hai chiến mã, vốn là muốn đi Trung Nguyên mua bán. Nhưng là ai biết năm nay bỗng nhiên rơi xuống tuyết lớn, đường xá không gặp, tiểu nhân nghe nói Hầu Gia nơi này có rượu ngon buôn bán, cho nên muốn tới nơi này dùng mã đổi rượu, nhưng là Hầu Gia quy củ của nơi này, không thể lấy vật đổi vật. Vì lẽ đó tiểu nhân mới..." Luru Bản cười cợt, sau đó nói: "Không sao, không sao. Không biết Tô tiên sinh lần này ở lại: sống sờ bao nhiêu con ngựa nha?" Tô song có chút tự hào nói: "Ta lần này mang đến hơn một ngàn con mã, đều là trên thảo nguyên lương câu nha."

Luru Bản mỉm cười, uống một chén rượu, sau đó bình thản nói rằng: "Được. Tô tiên sinh ngựa, ta muốn hết rồi. Hơn nữa tìm ý của người, toàn bộ đều dùng ta rượu nơi này trao đổi."

Tô song có chút kích động nói: "Hầu Gia thật sự toàn bộ đều muốn?" Luru Bản gật gù, nói rằng: "Tự nhiên là thật, hơn nữa sau đó nếu như người có thể mang đến ngựa, ta cũng toàn bộ đều muốn, có bao nhiêu muốn bấy nhiêu, đương nhiên đều phải thì tốt mã mới có thể."

Tô song liền vội vàng nói: "Hầu Gia yên tâm, tín nhiệm nhất định sẽ mang đến ngựa tốt."

Luru Bản gật gật đầu, ký binh bộ đội, cuối cùng là có chỗ dựa rồi.

Luru Bản sau đó mới quay về ức chế uống rượu Trương Phi nói rằng: "Trương huynh, ta rượu nơi này, vị nói sao dạng nha?" Trương Phi gật gật đầu nói rằng: "Đúng là tuyệt thể rượu ngon. Bất quá trên thị trường rất khó mua được, sau đó sẽ không đến uống. Thực sự là đáng tiếc nha."

Luru Bản cười cợt nói rằng: "Không biết Trương huynh trong nhà còn có người nào không có nha?" Trương Phi có chút nghi hoặc, nhưng vẫn là nói: "Cha mẹ ta năm ngoái mới mất, ta là con trai độc nhất trong nhà, hơn nữa ta vẫn không có kết hôn, hiện tại gia hỏa tổng trừ một chút đáng sợ, liền còn sót lại ta một người."

Luru Bản vừa nghe, trong lòng không khỏi vui vẻ, sau đó chậm rãi nói rằng: "Đã như vậy, Trương huynh không Như Lai ta chỗ này hỗ trợ đi. Ở chỗ này của ta, loại này rượu ngon, ta bao no. Cho người tùy tiện uống. Không biết Trương huynh ý như thế nào nha?" Luru Bản rút cục ra hần mục đích thực sự, thu phục Trương Phi này một cái tuyệt thể dũng tướng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thu phục Trương Phi

Ai biết Luru Bản mới vừa nói xong, Trương Phi nhưng là lắc lắc đầu, nói rằng: "Vậy cũng không được. Người nơi này tuy tốt, thế nhưng đại trượng phu chỉ ở bốn phương, ta há có thể uốn tại này một cái địa phương nhỏ? Hơn nữa cha ta trước khi chết cũng đã yêu cầu quá ta, chỉ có có người có bản lĩnh lớn, mới khiến cho ta nương nhờ vào, người bây giờ tuy rằng là cao quý Hầu Gia, hơn nữa có thể ử ra loại này tuyệt thể rượu ngon, hơn nữa người đọc sách cũng rất tốt, nhưng là đối với ta mà nói nhưng thì không được nha. Tương lai của ta có thể là chuẩn bị rong ruổi sa trường, vì lẽ đó Hầu Gia ý tốt, tại hạ chỉ có thể tâm lĩnh."

Ở một bên Tô song liền có chút oán giận Trương Phi rồi, người cái này Hắc Thần đầu làm sao như thế không biết thời vụ đây? Nếu Hầu Gia để mất người, cất nhắc người, người làm sao còn từ chối đây? Chuyện gì có người có bản lĩnh nha? Hầu Gia không phải sao? Nhân gia còn nhỏ tuổi, chỉ dùng không tới một năm này, liền chế xảy ra lớn như vậy gia nghiệp, chẳng lẽ còn không tính là có bản lĩnh sao? Người thực sự là một cái vũ phu, liền biết đánh trận. Nếu như Hầu Gia động giận lên, không chỉ có rượu ngon của người xong, liền ngay cả việc buôn bán của ta khả năng cũng phải xong đời.

Thế nhưng Luru Bản nhưng là bắt đầu cười ha hả, hần nói rằng: "Lấy Trương huynh nhìn thấy, cái gì mới thật sự là có người có bản lĩnh lớn nha?" Thế nhưng trong lòng hần nhưng nghĩ đến, người còn muốn nương nhờ vào có người có bản lĩnh, còn bản lĩnh lớn, Luru Bị tiểu tử kia ngoại trừ một cái miệng lưỡi, còn có cái gì bản lĩnh lớn nha. Xem ra ánh mắt của người thật là có chút vấn đề nha. Trương Phi suy nghĩ một chút, nói rằng: "Ít nhất phải lòng ôm chí lớn, không sợ chiến trường chém giết mới được nha. Mà người nhỏ như vậy, còn nhả nhận, sợ là không được, thật muốn người lên chiến trường, người không phải bị sợ khóc không được."

Luru Bản nghe xong sau đó càng là ha bắt đầu cười ha hả, nghĩ thầm, Trương Phi, người chạy không ra lòng bàn tay của ta rồi, người vẫn là ngoan ngoãn theo ta tranh đấu giành thiên hạ đi. Liền Luru Bản nói rằng: "Trương huynh làm sao biết Từ Hà không giống võ nghệ đây? Theo theo ta theo Trịnh Huyền đại sư ở học tập kinh nghĩa, thế nhưng trên thực tế ta còn có một cái sư phụ, cái kia chính là một đời Thương Thần Đồng Uyên. Ta nhưng là đi theo hần ở học võ nha."

"Đồng Uyên? Thương Thân Đồng Uyên?" Trương Phi có điểm (đốt) kinh ngạc hỏi, Lưu Bàn gật đầu cười, sau đó nói: "Trương huynh nếu như không được lời nói, chúng ta đại khái có thể tỷ thí một trận, nếu như ta đã thua bởi Trương huynh, như vậy sau đó Trương huynh có thể tùy ý ở chỗ này của ta uống rượu, ta toàn bộ bao hết. Có thể là thế nào ta số may, thắng Trương huynh, như vậy hi vọng Trương huynh liền lưu lại giúp đỡ ta. Đương nhiên, ta cũng không phải loại kia không có chí hướng người, ta cũng là rất muốn rong ruổi sa trường, cùng Dị tộc tranh đấu, bảo vệ gia Vệ Quốc. Trương huynh ở chỗ này của ta, cũng sẽ không được ủy khuất gì."

Trương Phi nhìn một chút Lưu Bàn, có chút khó khăn. Dưới cái nhìn của hắn Lưu Bàn nhỏ như vậy, căn bản là không chịu được đánh, nếu như mình vạn nhất xuất thủ nặng, thất thủ đánh chết hắn, lấy chính mình tội lỗi nhưng lớn rồi. Thế nhưng Lưu Bàn điều kiện hiện tại quả là thật là mê người, để Trương Phi không nở từ bỏ, vì lẽ đó cân nhắc một phen sau đó, Trương Phi vẫn là nói: "Được rồi. Đã như vậy, ta liền cùng ngươi tỷ thí một trận, thế nhưng muốn nói xong rồi, đến thời điểm ngươi có thể muốn nói lời giữ lời nha."

Lưu Bàn cười nói: "Đó là tự nhiên rồi."

Nói Lưu Bàn liền mang theo Trương Phi muốn đi Diễn Võ Trường, bất quá trước khi đi hắn là quyết định trước tiên thông báo một chút, miễn cho sai lầm: bỏ lỡ Tô song sự tình, hắn đối với Tô song nói rằng: "Tô tiên sinh, ngươi theo chân bốn đi thôi. Hắn sẽ phụ trách cho ngươi đổi rượu, bất quá ta hi vọng ngươi có thể mau chóng ở mang về một nhóm mã, ta nhưng là vội vã sử dụng đây."

Tô song khẩn trương nói ra: "Hầu Gia yên tâm, nhiều nhất một tháng, ta liền sẽ trở lại. Đến thời điểm nhất định khiến Hầu Gia thỏa mãn."

Lưu Bàn lúc này mới hài lòng rồi đi, còn Tô song thì có chân bốn đi chiêu đãi.

Lưu Bàn mang theo Trương Phi muốn chỗ ở của chính mình đi đến, Diễn Võ Trường là ở chỗ đó. Trên đường mọi người nghe nói có người muốn cùng Lưu Bàn luận võ, đều rối rít theo tới, Lưu Bàn dừng mãnh bọn họ nhưng là biết đến, bình thường thời điểm Lưu Bàn bọn họ luyện võ thời điểm, cũng không nhìn dùng người khác quan sát, trong thôn những gia hộ viện đều hình dáng cao lớn thô kệch, tuy nhiên lại bị Lưu Bàn tiểu hài tử này đánh cho sưng mặt sưng mũi, hiện tại có người tìm đến đánh, bọn họ tự nhiên là muốn đi nhìn một chút nào nhiệt. Lưu Bàn dám người đi tới Diễn Võ Trường thời điểm, gặp một đã mệnh mông cuồn cuộn theo hơn ngàn người rồi. Liền ngay cả Triệu Vân cùng Đồng Uyên cũng đã bị kinh động, đến nhìn một chút nào nhiệt. Triệu Vân là muốn đến nhìn một chút là người nào胆 như vậy, dĩ nhiên chủ động tìm tai vạ, mà Đồng Uyên nhưng là muốn nhìn một chút đối phương 1 tháng 5, cùng Lưu Bàn gần nhất có tiến bộ hay không.

Đi tới Diễn Võ Trường, Trương Phi nhìn thấy theo nhiều người như vậy, cũng có chút lo lắng rồi, hắn cũng không phải sợ sệt những người này, chỉ là lo lắng một lúc vạn nhất lỡ tay thương tổn tới Lưu Bàn, hắn không có cách nào bàn giao nha. Lưu Bàn nhìn thấy Triệu Vân cùng Đồng Uyên gật gù ra hiệu một thoáng, sau đó liền nói: "Trương huynh, chúng ta chuẩn bị bắt đầu đi. Trương huynh thích gì binh khí, có thể tự đi chọn lựa."

Trương Phi nhìn một chút hai bên binh khí trên kệ, mười tám món binh khí mọi thứ đầy đủ, bất quá hắn vẫn lắc đầu một cái, nói rằng: "Không cần, chúng ta chỉ là đơn giản tỷ thí một chút, dùng vũ khí có thể sẽ thương tổn được đối phương, ta với ngươi không có cừ hận gì, không muốn thương tổn đến ngươi, bằng vào chúng ta vẫn là so với một thoáng công phu quyền cước đi. Như vậy tương đối an toàn một điểm."

Bên cạnh Triệu Vân vừa nghe gia hoà này dĩ nhiên quyết định tay không, thiếu chút không có bật cười. Hắn nhưng là biết, sư huynh của chính mình tay không công phu nhưng là phải so với dùng vũ khí chỉ ít hại gấp mười lần nha. Chính mình dùng vũ khí cùng sư huynh đánh, hiện tại cũng có thể kiên trì mười cái hiệp, thế nhưng nhàn rồi tay, tới đa cũng là ba cái hiệp nha. Cái này ngốc đại ca tử, dĩ nhiên lựa chọn dùng tay không, sợ sệt sẽ làm bị thương đến sư huynh, thực sự là chết cũng không biết chết như thế nào.

Mà Lưu Bàn vừa nghe Trương Phi chuẩn bị tay không luận võ, cũng thiếu chút không có bật cười. Chính mình tuy rằng học tập võ nghệ lâu như vậy rồi, nhưng là mình vẫn là quen thuộc dùng tay không, không quen dùng vũ khí, không nghĩ đến cái này Trương Phi cũng thật là đáng yêu nha. Dĩ nhiên chọn một cái chính mình sở trường nhất hạng mục, lần này, mình chính là muốn thua e sợ cũng khó khăn. Bất quá nếu còn ở cái này phi như nóng bỏng tuyên cái này, hình mình làm sao có thể từ chối đây? Thật dùng vũ khí, chính mình sợ sẽ làm bị thương đến hắn đây. Đây thế nhưng chính mình về sau đại tướng nha. Nếu như bị chính mình lỡ tay giết chết, chính mình tìm ai khóc đi nha. Liền Lưu Bàn liền nín cười, nói rằng: "Đã như vậy, cái kia cứ dựa theo Trương huynh ý tứ làm đi."

Nói xong cũng lấy tay ra hiệu Trương Phi có thể bắt đầu rồi. Xin mời Trương Phi xuất thủ trước Trương Phi suy nghĩ một chút, tự mình ra tay, còn có thể có điểm (đốt) nắm, nếu như đối phương xuất thủ, chính mình khả năng liền mất đi sự khống chế rồi, vì lẽ đó liền nói một tiếng: "Đắc tội rồi."

Nắm nắm nắm muốn Lưu Bàn tấn công tới, bất quá rất hiển nhiên hắn sợ thương tổn được Lưu Bàn, không có dụng hết toàn lực, tới đa cũng chỉ dùng ba phần mười khí lực.

Lưu Bàn nhìn Trương Phi một bộ hạ thủ lưu tình đáng vẽ, không thể nín được cười cười, cái này Trương Phi cũng thật là đáng yêu nha. Chính mình còn cần phải hạ hạ thủ lưu tình sao? Bất quá nếu như thế thức thời, kia chờ hắn quy thuận sau này mình, chính mình đối xử tốt với hắn một điểm là được rồi. Còn hiện tại, Lưu Bàn ở chính giữa nói một tiếng: "Trương huynh, xin lỗi rồi."

Tiếp cái đầu hơi hơi một bên, né qua Trương Phi nắm nắm, tay phải cầm lấy Trương Phi cánh tay, chân ở phía dưới nhẹ nhàng quét qua, một cái mau mau lưu loát ném qua vai liền đem Trương Phi cho hung hăng ngã sấp xuống trên đất, 'Phù phù' một đời vang lên, tất cả mọi người cảm thấy giống như là Địa Long vườn mình như thế. Trương Phi cũng bị Lưu Bàn lần này cho làm được có chút đầu óc choáng váng, thế nhưng hắn vẫn lập tức từ trên mặt đất nhảy lên, chờ hai mắt, nhìn Lưu Bàn, có chút khó có thể tin. Lưu Bàn nhìn thấy Trương Phi nhanh như vậy tự đứng lên, tổ chất thân thể cũng thực không tồi nha. Bất quá hắn vẫn là cười nói: "Trương huynh. Lời đầu tiên yêu ngươi biết tại hạ thực lực đi. Đón lấy có thể tuyệt đối không nên hạ thủ lưu tình. Nếu không, ngươi tự có khả năng phải thua."

Trương Phi nghe được Lưu Bàn nói như vậy, cũng biết là mình bất cẩn rồi, bất quá hắn vẫn thật không nghĩ tới, Lưu Bàn xem ra như thế yếu đuối mong

manh một người dĩ nhiên sẽ có như vậy lớn khí lực, đón lấy chính là Lưu Bàn không nói hán cũng phải chỗ dùng toàn lực, bằng không bại bởi một đứa bé, vậy hán còn có cái gì mặt mũi nha. Liền hán lại hét lớn một tiếng xông về Lưu Bàn. Lưu Bàn cũng thu hồi khuôn mặt tươi cười, cùng Trương Phi triển đấu lên. Trương Phi không giống với Triệu Vân, hán hiện tại đã là trưởng thành người, thân thể đã phát dục hoàn toàn, vì lẽ đó Lưu Bàn sẽ cùng hán đa số thời điểm thì có bất tiện. Có sức lực cũng khó dùng rồi, dù sao mình vẫn là một đứa bé thân thể, cánh tay chân đều không có người ta trường nha, đủ không tới thân thể người khác nha. Lưu Bàn đánh một hồi liền hơi buồn bực rồi. Đây toàn chuyện gì nha. Bất quá từ này mấy hiệp bên trong hán cũng phát hiện Trương Phi hạ bàn tựa hồ có hơi bất ổn, kỳ thực cũng rất dễ hiểu, dù sao người sư đệ này ah người học võ, đại thể đều phải học tập cười ngửa, trên đất tự nhiên có chút hạ bản bất ổn rồi.

Có khuyết điểm, thì có lỗ thủng rồi, Lưu Bàn thừa dịp Trương Phi hạ bản bất ổn điểm này, dùng ra té ngã thủ đoạn, hung hăng quăng ngã Trương Phi đến mấy lần. Đã đến tốt nhất Trương Phi thẳng thân nằm trên đất không đứng lên rồi. Ngược lại lên cũng phải cần bị ngã xuống đất. Lưu Bàn nhìn thấy Trương Phi một mặt vô lại diễn tấu cho, không thể nín được cười cười, nói rằng: "Trương huynh, người đây coi như là nhận thua sao?" Trương Phi trên đất lười biếng nói rằng: "Thua. Ta nhận thua."

Lưu Bàn thầm nghĩ nói: "Được. Như vậy cũng tốt, vậy người liền thật sự trốn không thoát của ta Ngũ Chi sơn rồi."

Liền hán liền nói: "Như vậy Trương huynh đã nói, không biết còn giữ lời sao?" Lưu Bàn nói dĩ nhiên là chỉ, chờ hán thua sau đó muốn ngoan ngoãn theo chuyện của mình. Trương Phi cũng nghĩ đến vấn đề này rồi, hán đột nhiên nhảy lên, nói rằng: "Nam tử hán đại trượng phu, tự nhiên là nói lời giữ lời. Nếu ta thua người rồi, như vậy ta cái mạng này, liền tự nhiên là muốn bán cho người."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Diệt cướp

Lưu Bàn nghe xong Trương Phi, không thể nín được cười lên, nói rằng: "Trương huynh quả nhiên là thủ tín lời hứa người nha. Tốt. Vậy sau này Lưu gia thôn liền xin đội Trương huynh đại giá rồi."

Trương Phi bây giờ là thật sự hơi buồn bực rồi. Không nghĩ tới hán còn thật sự bại bởi Lưu Bàn tiểu hài tử này rồi. Điều này làm cho hán sau đó còn có cái gì mặt mũi nha. Nhưng là có chơi có chịu đạo lý, hán vẫn là biết rõ, vì lẽ đó hán cũng chỉ đành tuân thủ lời hứa rồi. Bất quá hỗn [lăn lộn] cái ý nghĩ ngấm lại, chính mình đã thua bởi Lưu Bàn, vừa vặn chứng minh Lưu Bàn đúng là rất lợi hại. Hơn nữa Lưu Bàn bây giờ còn nhỏ như vậy, chờ hán lớn rồi, vậy hán còn cao đến đâu. Càng có thể hướng, hán còn có Thương Thần Đồng Uyên người sư phụ này. Nghĩ như vậy lên, chính mình thua bởi hán, cũng không phải rất chuyện mất mặt tình rồi. Ở lại chỗ này đúng là một cái không sai quyết định, dù sao chính mình gia cũng không có cái gì người, ở lại chỗ này còn có thể miễn phí thưởng thức những kia tuyệt thế rượu ngon.

Trương Phi sau này trở về, liền bán sạch gia sản, mang theo một ít đồng ý cho nàng dọa người đi tới Lưu gia trang. Lưu Bàn đúng là đối với hán rất khách khí, hơn nữa cho hán rất lớn quyền lực, Lưu Bàn đem hán cái kia hai ngàn hộ viện chia ra làm hai đề Triệu Vân cùng Trương Phi mỗi một người thống lĩnh một ngàn. Mặt khác có Tô song mang tới ngựa, Lưu Bàn hộ viện cũng toàn bộ đều đã biến thành kỵ binh. Tô song ở qua hết năm sau đó, lại dẫn theo một nhóm mã lại đây, mà hán kéo lên bạn tốt của hán Trương Bình đồng thời, cho Lưu Bàn đã mang đến rất nhiều tốt đẹp chiến mã, để Lưu Bàn không cần lo lắng ngựa khỏi nguồn rồi. Hơn nữa ở Lưu Bàn ám chỉ dưới, Tô song cùng Trương Bình cũng đều phục hán, gia nhập lợi nhuận Lưu gia trang, như vậy Lưu Bàn phạm vi thế lực bên trong, liền không phải là Chân gia một nhà độc đại. Cũng tránh khỏi Lưu Bàn tài chính bị quản chế với Chân gia khả năng, để Lưu Bàn cùng Chân gia có thể vẫn sống chung hòa bình xuống. Mặt khác thông qua Tô song cùng Trương Bình con đường, Lưu gia trang sản phẩm, cuộn cuộn không đoạn chảy vào thảo nguyên, vì là Lưu Bàn đã mang đến phong phú lợi nhuận, cũng đúng (cũng đối) thảo nguyên tình huống rõ ràng dị thường, vì là sau đó Lưu Bàn tiến vào thảo nguyên đã mang đến rất lớn tiện lợi. Đường nhiên đây đều là nói sau rồi.

Đối với Trương Phi, Lưu Bàn vốn cũng muốn dùng Lưu Bị một chiêu kia lôi kéo ****, chính là kết bái vì là huynh đệ khác họ, nhưng đáng tiếc chính là, Lưu Bàn bây giờ còn quá nhỏ, thật muốn cùng người khác trắng toán, cũng có vẻ có chút buồn cười, vì lẽ đó hán cũng là bỏ đi cái ý niệm này. Từ khi Trương Phi đi tới Lưu gia trang sau đó, Lưu Bàn thủ hạ coi như là có hai Viên đại tướng rồi, hơn nữa Triệu Vân cùng Trương Phi phân biệt thống lĩnh một ít hộ viện, Lưu Bàn rốt cục không nắm quyền tất [nhiên] thân cung kính, cuối cùng là có chút nhàn rồi rồi. Hơn nữa khoảng thời gian này, Đồng Uyên ở yêu cầu bọn họ học tập võ nghệ thời điểm, cũng bắt đầu rồi học tập binh pháp, ba thao sáu hồi, Tôn Tử binh pháp, cái gì đều phải học, mặc dù có chút khô khan, thế nhưng cũng làm cho Lưu Bàn đối với cái thời đại này quân đội có nguyên vẹn hiểu rõ.

Thông qua học tập binh pháp, để Lưu Bàn cảm giác thủ hạ của chính mình vẫn có một ít chỗ thiếu sót, để hán một lần nữa huấn luyện một phen, bất quá vấn đề lớn nhất vẫn là những người này không có tự mình trải qua sa trường, không có sát khí, nói cách khác, những người này đều chưa từng thấy huyết. Thông qua kinh nghiệm bản thân, Lưu Bàn biết chân chính tinh binh là muốn thông qua chiến tranh khảo nghiệm, bình thường thời điểm huấn luyện cho dù tốt, đã đến trên chiến trường liền không nhất định. Nếu như lịch sử chiếu tự mình biết cái kia hướng đi đi đi xuống, năm tiếp theo chính là khởi nghĩa khăn vàng rồi. Vì có thể ở trong trận chiến tranh này, đạt được lợi ích cực kỳ lớn, Lưu Bàn đầu tiên liền muốn có một cổ cường đại lực lượng quân sự, rất hiển nhiên, hiện tại những người này còn không xứng với này một cái xưng hô. Vì lẽ đó vì bồi dưỡng những người này sát khí, Lưu Bàn quyết định mang theo những người này đi chém giết một phen. Ở U Châu muốn giết người là rất chuyện đơn giản, mang theo đi thảo nguyên là được rồi. Bất quá Lưu Bàn lo

lắng những người này không có trải qua chiến trường, còn không phải thảo nguyên những người đó đối thủ, vì lẽ đó hần quyết định đi trước tiêu diệt một ít sơn tặc, chậm rãi bồi dưỡng sát khí của bọn họ.

Đương nhiên, Lưu Bán hiện tại quan chức, vẫn không có tư cách đó, vì lẽ đó hần hướng về Lưu Yên xin chỉ thị một thoáng, nói là vì U Châu an ổn, hần quyết định đi tiêu diệt những tặc nhân kia. Lưu Yên một năm qua, tiếp nhận rồi không ít Lưu Bán chỗ tốt, đã sớm cho ăn no. Càng có thể hướng tiêu diệt sơn tặc đối với hần cũng mới có lợi, có thể ra không ít chính tích, vì lẽ đó hần vung tay lên, cũng sẽ đồng ý rồi. Còn khiến người ta cho Lưu Bán thủ hạ trang bị một ít biên quân vũ khí. Đương nhiên những này hay là muốn bỏ tiền. Mà đối với Lưu Bán tới nói, chỉ cần là tiền có thể giải quyết vấn đề, vậy thì không phải là vấn đề. Phải biết hần một năm qua, cũng không phải đều chỉ sinh sản những kia rượu để cùng thủy tinh, hần thông qua mình là muối thiết chuyên môn thợ quan chức, ở Lưu gia trang bên trong cũng mở ra một vũ khí nhà xưởng, chuyên môn sinh sản vũ khí. Dĩ nhiên đối với ở ngoài tuyên truyền là một cái Thiết Tượng Phô, chỉ là cho một ít nông dân sinh sản một ít nông cụ mà thôi. Trên thực tế, Lưu Bán biết một ít thợ thủ công, sản xuất không thiếu một ít hậu thế mới có vũ khí, đương nhiên đây là chỉ lạnh vũ khí. Hiện tại Lưu Bán những người này trang bị, quả thực là so với triều đình Bắc Quân trang bị còn muốn tốt đẹp. Dù sao chính là Bắc Quân bên trong cũng không phải mỗi người đều có khôi giáp nha. Mà Lưu Bán một người thủ hạ phổ thông tiểu binh khôi giáp đều là Tinh Cương chế tạo. So với một ít đại tướng trang bị còn tốt hơn.

Lưu Bán đạt được Lưu Yên cho phép sau đó, liền bắt đầu chung quanh quét U Châu cảnh nội sơn tặc. Hiện tại Lưu Bán đội buôn hầu như trải rộng toàn quốc các nơi, đối với U Châu cảnh nội tình huống càng là rõ như lòng bàn tay, Lưu Bán tự nhiên biết nơi nào có sơn tặc. Vì lẽ đó không giống nhau : không chờ những sơn tặc này có phản ứng gì, Lưu Bán liền mang theo hần hai ngàn đại quân giết tới sơn tặc sào huyệt. Những sơn tặc này phần lớn đều là một ít cùng đường mặt lộ, không có cái gì đường sống dân chúng, hơn nữa cho dù làm sơn tặc cũng chỉ là miễn cưỡng hỗn [lẫn lộn] cái ăn no, dù sao U Châu nơi này rừng núi đi biên cương, dân phong dũng mãnh, hơn nữa dân chúng khá là nghèo khổ, cũng không có cái gì có thể cướp bóc, vì lẽ đó đối mặt thân cường tráng như trâu, hơn nữa còn trang bị đến tận răng Lưu Bán những người này, những sơn tặc này phần lớn đều ngoan ngoãn đầu hàng. Lại nói bọn hần cũng đã từng nghe nói Lưu Bán Lưu người lương thiện tiếng tăm, đầu hàng hần, còn nói không chắc có thể trải qua ngày thật tốt đây. Làm gì còn cứng hơn năm cái gì sơn tặc nghề nghiệp lập trường, cùng đối phương đánh nhau chết sống nha.

Tuy rằng cũng có một chút chân chính sơn tặc, bọn họ đúng là cùng hung cực ác, dị thường dũng mãnh, bọn họ đúng là rất dũng cảm xông về Lưu Bán đại quân. Bọn họ trước đây có thể là thật sự không chuyện ác nào không làm, làm rất nhiều táng tận thiên lương sự tình, bọn họ tự trù nếu quả như thật bị tiêu diệt rồi, dựa vào Lưu Bán danh tiếng cùng lập trường của hần, Lưu Bán cũng không khả năng buông tha bọn hần. Vì lẽ đó còn không bằng dũng cảm liều một lần thử. Đương nhiên bọn hần dũng mãnh cũng không có hiệu quả gì, Lưu Bán trong đại quân, không chỉ có mỗi cái kinh nghiệm lâu năm huấn luyện, còn có Triệu Vân cùng Trương Phi những này tuyệt thế dũng tướng, bọn họ những này tâm thường tiểu lâu la làm sao có thể uy hiếp được Lưu Bán đây?

Lưu Bán bắt đầu hơi buồn bực rồi. Đây không phải tiêu diệt sơn tặc nha? Chuyện này quả thật là thu nhận dân chạy nạn nha. Vốn là Lưu Bán là muốn thông qua tiêu diệt sơn tặc, đến huấn luyện bộ hạ của hần, nhưng là ai biết những sơn tặc này phần lớn đều đầu hàng, chiến đấu chân chính căn bản cũng không có trải qua mấy lần. Hơn nữa Lưu Bán còn muốn thông qua tiêu diệt sơn tặc, phát một món tiền nhỏ đây. Dù sao sơn tặc làm chính là không vốn buôn bán, hần là có không ít tiền tài, nhưng là Lưu Bán phát hiện những sơn tặc này ngoại trừ cực cái chỗ khác, phần lớn đều là nghèo rớt mồng tơi, căn bản cũng không có bao nhiêu tiền, hần diệt cướp lấy được tiền tài vẫn không có hần xuất binh chi phí nhiều ni. Hần chẳng khác gì là làm một cái thâm hụt tiền buôn bán. Hơn nữa của hần những cái kia thủ hạ mặc dù không có chân chính trải qua mấy lần chiến đấu, thế nhưng tại đây có chừng mấy lần trong chiến đấu, bọn họ hoảng thủ hoảng cước, ra không ít sai lầm, tuy rằng cuối cùng vẫn không có người nào tử vong, thế nhưng là có không ít người bởi vì thất kinh bị thương. Để Lưu Bán buồn bực không được. Đây coi là chuyện gì xảy ra nha.

Hơn nữa những sơn tặc này phần lớn đều là trực tiếp ôi cháo đầu hàng, Lưu Bán còn muốn an bài bọn họ cuộc sống sau này, dù sao đều là người Hán, không thể giết xong việc. Cũng may Lưu Bán hiện tại cái gì đều thiếu, chính là không thiếu tiền, sắp xếp những sơn tặc này đối với hần cũng có chỗ tốt nhất định, chỉ ít thủ hạ của chính mình lại thêm. Hần cũng không sợ người dưới tay mình nhiều nha. Hơn nữa thông qua những này diệt cướp, cũng có thể để cái kia Lưu Bán biết mình bộ đội chỗ thiếu sót, vẫn rất có chỗ tốt. Cho nên tuy rằng diệt cướp có chút lỗ vốn, thế nhưng Lưu Bán vẫn kiên trì hạ xuống rồi. Hần đại quân không ngừng điều động, ở U Châu cảnh nội quét ngang tất cả sơn tặc. U Châu cảnh nội sơn tặc thế lực, vì là không còn một mống. Mà U Châu lại trị cũng vì đó rung một cái, dân chúng cũng tán thưởng Lưu người lương thiện lại làm một chuyện thật tốt, chính là những kia đầu hàng sơn tặc cũng tán thưởng Lưu Bán cho bọn hần nhảy một cái đường sống, để cho bọn họ có thể bình yên không lo sinh hoạt. Lưu Bán ở U Châu danh vọng cũng theo đó tăng lên không ít. Hơn nữa ở tiêu diệt xong những sơn tặc này sau đó, Lưu Yên vì khen ngợi Lưu Bán công lao, trả lại cho hần thảo tặc giáo úy quan chức, loại này quan chức đã coi như là võ quan hàng ngũ, nói cách khác Lưu Bán hiện tại có thể quang minh chánh đại có một ít quân đội. Tuy rằng những này quân đội muốn chính hần xuất tiền nuôi. Thế nhưng hần cũng là rất nguyện ý. Đối với cái này cái giáo úy tên gọi, Lưu Bán cũng biết Lưu Yên cũng coi như là rơi xuống đại bồn. Phải biết ở vẫn không có chân chính thiên hạ đại loạn thời điểm, ở võ tướng trong, giáo úy đã là trung cấp võ quan rồi. Cái thời đại này cũng không giống như tam quốc thời điểm như vậy, tướng quân khắp nơi đều có. Vì lẽ đó vì cảm kích Lưu Yên, hần lại cho Lưu Yên đưa một món lễ lớn. Chính là của hần pha lê nhà xưởng mới vừa sản xuất ly thủy tinh, này ở thời đại này đã là hiếm thấy trân bảo. Tuy rằng không tốn Lưu Bán bao nhiêu tiền, thế nhưng là để Lưu Yên vui mừng dị thường. Bất quá vì lấy lòng trung ương hoàng đế, hần cũng cho Hán Linh Đế đưa đi một bộ, đương nhiên Thập Thường Thị những người này cũng không phải là không thể có thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thu hoạch

Mặc dù nói một phen tiêu diệt sơn tặc hành động, không có đạt đến Lưu Bàn mong muốn mục đích, bất quá cuối cùng là gặt hái được rất nhiều. Đã lấy được những chỗ tốt này cũng không cần nói, chủ yếu nhất là Lưu Bàn ở lần này trong hành động gặp phải mấy cái danh nhân trong lịch sử, cái gọi là danh nhân trong lịch sử hay là tại trong sử sách ghi chép có tên tuổi người. Một người trong đó người gọi là chư Phi Yến, Lưu Bàn nhớ tới người này chính là sau đó hoành hành Hoàng Hà lấy Bắc Địa khu Hắc Sơn tặc thủ lĩnh Trương Yến, tính toán ra, gia hỏa này cũng là một thành viên tướng tài nhá. Chỉ ít hần có thể cùng Trương Phi đại chiến hơn mười lần hợp, tuy rằng trong này có Trương Phi mới vừa mới xuất đạo nguyên nhân, thế nhưng không thể phủ nhận, thật là của hần có chỗ hơn người. Bất quá Lưu Bàn nhớ tới hần hần là Hoàng Cân quân dư nghiệt nhá. Bây giờ lập tức liền muốn khởi nghĩa khăn vàng rồi, tại sao hần vẫn còn ở nơi này làm sơn tặc đây? Trải qua một phen hỏi dò, Lưu Bàn mới biết nguyên lai chư Phi Yến nhận thức Hoàng Cân quân một cái cao tăng gọi là Trương Ngưu gốc đích, Trương Ngưu giác đã mời quả hần đi Hoàng Cân quân bên trong, bất quá hần đang suy nghĩ thời điểm, đã bị Lưu Bàn đại quân công phá sơn trại. Vậy hần cũng sẽ không dùng suy tính. Lưu Bàn suy nghĩ một chút, nếu để cho chư Phi Yến bây giờ cùng chính mình trở lại, chính mình rồi không nói cũng chính là nhiều hơn một cái đại tướng, có thể là thế nào để chư Phi Yến kế tục ẩn núp đến Hoàng Cân quân bên trong, như vậy chính mình ở Hoàng Cân quân bên trong thì có nội ứng, dù sao khởi nghĩa khăn vàng tuy rằng rất nhanh sẽ bị dập tắt, thế nhưng Hoàng Cân quân nhưng là liên miên mấy chục năm mới hoàn toàn diệt vong. Liền ngay cả về sau Trương Yến Hắc Sơn Quân ở cường thịnh thời kì đều có mấy trăm ngàn người nhá. Đây một khoản buôn bán đến cùng làm thế nào, Lưu Bàn trong lòng cũng có nhất định tính toán. Hần trong bóng tối cùng chư Phi Yến thương lượng một chút, hần thả chư Phi Yến trở lại, để cái kia hần gia nhập Hoàng Cân quân, thế nhưng đợi được Trương Ngưu giác chết rồi sau đó, nếu như Lưu Bàn muốn chiêu mộ bọn họ, chư Phi Yến lại muốn lần trở về.

Lưu Bàn cũng không lo lắng đến thời điểm hần không trở lại, dù sao ở trong lịch sử, Trương Yến cùng hần Hắc Sơn Quân cuối cùng cũng là quy thuận Tào Tháo rồi, chỉ cần Lưu Bàn thế lực mạnh nhất, sẽ không sợ Trương Yến bọn họ không quy thuận. Lại nói chư Phi Yến cũng không phải kẻ ngu dốt, đến thời điểm hần tự nhiên sẽ phát hiện Hoàng Cân quân không có cái gì tiền đồ. Chính mình muốn vùi hàng hần, cũng không coi vào đâu việc khó. Vì lẽ đó hần vẫn thả chư Phi Yến, để hần đi gia nhập Hoàng Cân quân. Còn có một người là Tang Bá. Tang Bá phụ thân hần trước kia là một cái nha dịch, làm người chính phái, đắc tội rồi Thượng Quan, bị nhốt lại, Tang Bá vì cứu phụ thân hần, chiêu tập vài bằng hữu đi cướp xe chở tù, sau đó lưu vong thiên hạ. Phụ thân hần sau đó nhiễm bệnh tạ thế sau đó, hần liền bắt đầu vào rừng làm cướp là gác rồi. Ai biết mới vừa trở thành gác cỏ, đã bị Lưu Bàn đại quân quét ngang. Bất đắc dĩ, hần cũng cũng chỉ phải quy hàng rồi. Lưu Bàn đối với hần ngã: cũng là không có để hần đi, mà là để hần theo chính mình đi trở về. Dù sao Tang Bá người này cũng là rất có tài cán, văn võ song toàn, cũng là đại tướng tài năng.

Nhất làm cho Lưu Bàn không có nghĩ tới một người dĩ nhiên sẽ là Quan Vũ. Quan Vũ ngã: cũng là không có làm sơn tặc, hần bởi vì ở quê hương giết người, vì lẽ đó muốn đi ra chạy trốn rồi. Ai biết mới vừa đến nơi này, liền bị một đám sơn tặc vây công, trong tay hần chỉ có một thanh đơn đao, đối mặt một đám như lang như hổ giặc cướp, hần tự nhiên thật là miễn cưỡng, phải biết hần lúc này về nhà lần lượt không có trải qua sa trường. Lưu Bàn đại quân vừa vận đi tới nơi này, đánh lui sơn tặc, cũng coi như là cứu hần. Lưu Bàn vừa nghe gia hỏa này là Quan Vũ, có chút không nói gì. Không nghĩ tới hậu thế như vậy trâu bò Quan Công, dĩ nhiên sẽ bị một đám tiểu sơn tặc vây công. Thật là khiến người ta bất ngờ nhá. Bất quá nói thật Lưu Bàn vẫn đứng là không thể nào yêu thích Quan Vũ người này, gia hỏa này không có gì học vấn, võ nghệ cũng không tính là đứng đầu nhất, thế nhưng xác thực ngạo khí bó tay rồi. Quan Vũ sở dĩ ở đời sau có danh khí lớn như vậy, phần lớn là Thanh triều người đem hần nâng lên. Kỷ thực đối với Hán tộc người mà nói, chân chính Vũ Thánh hần là Nhạc Phi. Lưu Bàn vẫn không thể nào yêu thích hần. Hay là tại U Châu thời điểm cũng không có phải người làm sao tra tìm hần, thế nhưng không nghĩ tới tên này còn thật sự cùng U Châu nơi này có duyên như vậy nhá. Cuối cùng vẫn là ở đây gặp phải Trương Phi rồi. Nếu gặp phải rồi, cũng coi như là có duyên phận, vì lẽ đó Lưu Bàn cũng cũng chỉ phải thu nhận giúp đỡ hần. Nói đến Trương Phi hai người bọn họ cũng thật là hợp ý, vèn vèn nói rồi mấy câu nói, giống như là huynh đệ giống nhau.

Lưu Bàn mang theo bọn hần về tới Lưu gia trang. Thông qua những này diệt cướp kinh nghiệm, để hần cái này hai ngàn bộ dưới đã gia tăng rồi không ít thực chiến kinh nghiệm. Chủ yếu nhất là để hần hiểu được không ít đạo lý, hơn nữa hiện tại Lưu Bàn làm giáo úy, trở thành chính thức biên chế võ quan, có thể quang minh chính đại coi một ít quân đội, vì lẽ đó hần liền từ những này quy thuận sơn tặc bên trong, lại lấy ra hai ngàn người, tạo thành mới hộ vệ, cũng coi như là dưới trướng hần chính thức biên chế rồi. Những sơn tặc này nói thế nào cũng là trải qua không ít chiến đấu, hơn nữa là từ mấy vạn người bên trong chọn lựa ra, thân thể cũng coi như là cường tráng không ít, Lưu Bàn đơn giản huấn luyện sau đó, đem này hai ngàn người phân cho Quan Vũ cùng Tang Bá, để hai người bọn họ thống lĩnh. Tính như vậy, Lưu Bàn thủ hạ thì có bốn ngàn bộ đội, thủ hạ nhân viên, cũng vượt qua mười vạn người. Thế lực đạt được to lớn tăng lên, hơn nữa có thể quang minh chính đại hoạt động.

Lưu Bàn bận rộn một phen, rốt cục an ổn xuống rồi. Lưu Bàn cũng quyết định tạm hoãn một điểm mở rộng thế lực bước tiến, hiện tại thế lực của hần đã không coi là nhỏ, ở khởi nghĩa khăn vàng trước đó, ở mở rộng, liền sẽ khiến cho một ít ánh mắt của người rồi, khiến người ta hoài nghi mục đích của hần rồi, đối với hần về sau phát triển có chỗ bất lợi. Hần hiện tại cần phải làm là sửa sang một chút bên trong động thế lực, giải quyết một cái của mình mằm họa vấn đề, để mình có thể cân nhắc vô ưu. Hơn nữa hiện tại hần đã đã có được bốn ngàn đại quân, hơn nữa còn đều là kỵ binh, đã là một luồng sức mạnh rất lớn rồi. Phải biết ở Tam Quốc Diễn Nghĩa trong, Lưu Bị mới vừa kì binh thời điểm mới chỉ có năm trăm hương dũng mà thôi nhá. Có này bốn ngàn đại quân, hơn nữa Trương Phi, Triệu Vân, Quan Vũ cùng Tang Bá bốn Viên đại tướng dẫn dắt, Lưu Bàn tin tưởng đối đầu những kia Hoàng Cân quân là hoàn toàn không thành vấn đề. Triệu Vân tuy rằng còn nhỏ, thế nhưng đã vừa lộ ra anh khí rồi. Hơn nữa hần theo Lưu Bàn thời gian dài nhất, được Lưu Bàn ảnh hưởng to lớn nhất, hơn nữa đối với Lưu Bàn những này thủ hạ cũng là quen thuộc nhất, vì lẽ đó cũng không có ai dám xem thường cùng hần.

Bốn người bọn họ từng người thống lĩnh một ngàn người, thường thường lẫn nhau diễn tập, tăng cường kinh nghiệm thực chiến cùng nhân viên ở giữa phối hợp kinh nghiệm, bận rộn không được, còn Lưu Bàn thì lại là có thể nhàn nhã một phen, ngoại trừ mỗi ngày học tập võ nghệ bất ngờ, hần liền không có quá nhiều sự tình, hiện tại Trịnh Huyền cũng gạt giáo những hài tử kia, không có thời gian để ý tới hần, hơn nữa Lưu Bàn hiện tại tiếng tăm đã khá lớn, học tập cũng không xê xích gì nhiều, vì lẽ đó Trịnh Huyền liền tạm thời đình chỉ đối với hần dạy học. Lưu Bàn một người nhàn nhã đi nhậu không được, lúc không có chuyện gì làm, liền đùa giỡn một chút tiểu Triệu Vũ, loại này phong kiến giai cấp địa chủ hủ bại sinh hoạt, cũng thật là một sự hưởng thụ nhá. Lưu Bàn bây giờ còn thật sự có điểm (đốt) say sưa với loại này hưởng thụ. Bất quá hần cũng biết trước mắt bình tĩnh chỉ là gió bão Vũ Tiên một điểm an bình. Từ năm tiếp theo bắt đầu chính là liên miên mấy chục năm náo loạn rồi, trước mắt loại này an bình là rất khó ở sẽ có. Thừa dịp hiện tại cố gắng hưởng thụ một chút đi.

Bất quá hần không có hưởng thụ mấy ngày, liền chịu đến Triệu Phong sinh bệnh nằm trên giường không nổi tin tức. Triệu Phong là Triệu Vân đại ca, lại là của mình Đại quân gia, thay mình quản lý láng, còn trông coi tài chính, tác dụng rất lớn, nếu như hần hiện tại một bệnh không nổi, đối với Lưu Bàn ảnh

hướng cũng là rất lớn. Lưu Bàn đến trong phòng của hắn nhìn một chút hắn, Triệu Phong đích thật là bệnh không nhẹ, còn là cái gì bệnh, Lưu Bàn cũng nhìn không ra đến, chỉ có thể suy đoán là nội thương. Hắn nhìn con người hồng hồng Triệu Vân cùng Triệu Vũ, thở dài một hơi nói rằng: "Các người yên tâm, ta nhất định sẽ đi mời danh y, cho Triệu đại ca chữa bệnh, các người cũng không cần quá mức lo lắng. Không có việc gì."

Triệu Vân huynh muội cũng chỉ đành gạt gù, hiện tại bọn hắn có thể dựa vào cũng chính là Lưu Bàn rồi.

Mà Lưu Bàn chính mình cũng không có chút tự tin nào. Hắn nhớ tới không cảm quyền lịch sử bên trong ghi lại, Triệu Phong hay là tại lúc còn trẻ, thân nhuộm trọng bệnh, không trùng trị bỏ mình. Hiện tại hắn cũng chỉ có thể tận lực. Thật ở thời đại này còn có hai cái tuyệt thế danh y, Lưu Bàn cũng vừa hay biết. Một cái liền là thần y Hoa Đà rồi, hắn thường thường du lịch tứ phương, khắp nơi trị liệu bách tính, muốn tìm có thể sẽ có chỗ bất tiện, bất quá hắn đội buồn khắp toàn quốc các nơi, phải tìm được một cái danh nhân, cũng không thành vấn đề. Còn một cái khác, tự nhiên chính là Y Thánh Trương Trọng Cảnh rồi, Trương Trọng Cảnh còn từng làm Thái Thú đây. Hiện tại phòng chừng đã từ quan không làm. Ở Kinh Nam nơi đó nghiên cứu y học. Cái này hắn là dễ tìm một điểm. Hai người kia dù sao, một cái am hiểu ngoại khoa, một cái am hiểu nội khoa, hai người tất cả có sở trường. Lưu Bàn quyết định đem hai người bọn họ đều mời về. Minh là kim cương bất hoại thân, hắn là sẽ không bệnh gì, cũng sẽ không bị thương, cũng không cần lo lắng, nhưng là đem đến thủ hạ của chính mình liền không nói được rồi, vạn nhất một điểm cũng, liền để cho mình mất đi một nhân tài, cái kia Lưu Bàn còn không phiền muộn hơn từ nhà. Vì lẽ đó mời tới hai cái danh y tọa trấn, liền không cần lo lắng nhiều như vậy. Hơn nữa Lưu Bàn còn chuẩn bị ở quân đội của hắn thành lập hậu cần chữa bệnh đội, cũng cần có tiếng y đến chỉ điểm nha. Vì lẽ đó Hoa Đà cùng Trương Trọng Cảnh là nhất định phải mời về.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hoa Đà

Lưu Bàn phái rất nhiều người ra đi tìm hai vị thần y, vốn là hắn cho rằng Hoa Đà không có chỗ ở cố định là rất khó tìm được, mà Trương Trọng Cảnh cách nơi này tuy rằng cái kia khá xa, nhưng là có mục tiêu, hắn là rất dễ tìm, ai biết hắn phái đi ra người chỉ tìm mấy ngày, đã tìm được Hoa Đà, đồng thời đã tại trở về đồ bên trong. Nguyên lai Hoa Đà vừa lúc ở U Châu cảnh nội chung quanh làm nghề y, Lưu Bàn người tùy ý hỏi một thoáng, hỏi lên hành tung của hắn. Còn Trương Trọng Cảnh ngã : cũng là không có gặp phải, tuy rằng tìm tới hắn ở Kinh Nam nơi ở, nhưng là vừa vặn hắn vào núi hái thuốc đi tới, bất quá tới chỗ nào cái kia thuộc hạ, chỉ là khiến người ta truyền quay lại tin tức, chính mình ở nơi nào ôm cây đợi thỏ, nhất định phải đợi đến Trương Trọng Cảnh trở về không thể. Bất quá bây giờ Lưu Bàn đã tạm thời không để ý tới. Bởi vì Hoa Đà đã đến Lưu gia trang rồi. ~

Hoa Đà nghe nói là Lưu Bàn Lưu người lương thiện ở tìm kiếm khắp nơi hắn, vì lẽ đó hãy cùng những kia người đi tới Lưu gia trang. Hắn cũng muốn nhìn một chút cái này Lưu người lương thiện. Hắn chung quanh làm nghề y cứu người làm việc thiện, mà cái này Lưu người lương thiện sửa cầu lót đường, tiếp tế dân chạy nạn cũng là làm việc thiện. Bất quá rất hiển nhiên Lưu người lương thiện làm so với hắn thân thiết. Chỉ ít hắn này hơn nửa đời người cứu được người vẫn không có Lưu người lương thiện một năm này cứu được nhiều, hơn nữa hắn nhiều nhất là làm việc thiện không lấy tiền, nhưng là những người kia nên nghèo vẫn là nghèo, mà Lưu người lương thiện làm việc tốt nhưng có thể để những ông chủ kia tính nhẫn nại có đường sống. Hai người thật đúng là có điểm (đốt) khác biệt nha.

Lưu Bàn ở Lưu gia trang bên ngoài đến, chờ đến Hoa Đà, hiện tại Hoa Đà cũng mới vừa vặn bốn mươi tuổi, bất quá nhưng dường như một bộ tiên phong đạo cốt mô dạng. Lưu Bàn dẫn đầu nói: "Tiểu tử Lưu Bàn gặp Hoa thần y, lần này làm phiền thần y rồi."

Tình huống cụ thể, Hoa Đà hắn là đã biết rồi, vì lẽ đó Lưu Bàn cũng không có giảng giải cặn kẽ, chỉ là rất cung kính thi lễ một cái. Hoa Đà liền vội vàng nói: "Không dám Hầu Gia đại lễ như thế. Hầu Gia sửa cầu lót đường, tiếp tế dân chạy nạn, làm nhiều như vậy việc thiện, quả thực là vạn dân tái sinh phụ mẫu. Hầu Gia có chỗ sai phải, thảo dân tự nhiên là không chỗ nào không theo rồi."

Lưu Bàn nghe xong không khỏi vui mừng một thoáng, xem ra Hoa Đà đối với mình ấn tượng cũng không tệ lắm, cái kia nói không chắc liền có cơ hội làm cho hắn lưu lại. Quá tuyệt vời.

Lưu Bàn cười cùng Hoa Đà cùng đi đến Triệu Phong nơi ở, dọc theo đường đi, nhìn thấy Lưu gia thôn phát triển, Hoa Đà cũng không khỏi đến chà chà tán thưởng, từ một cái thôn nhỏ phát triển tới hôm nay như thế đồ sộ thành nhỏ, Lưu Bàn đích thật là có hiển năng nha. Lưu Bàn dẫn đã đến Triệu Phong nơi ở, Hoa Đà thông qua một phen vọng, vẫn, vẫn, thiết, cuối cùng nói rồi một phen Lưu Bàn không hiểu y học lý luận, để Lưu Bàn có chút trong mây sương mù lượn quanh, bất quá con chuột ah cuối cùng Hoa Đà vẫn là nói: "Cũng còn tốt bệnh này còn rất cạn, trị liệu kịp lúc, hơn nữa vị tiểu huynh đệ này bình thường sinh hoạt coi như không tệ, vì lẽ đó chỉ cần dựa theo phương pháp của ta trị liệu một quãng thời gian, hắn là có thể bình an vô sự rồi."

Nghe xong Hoa Đà nói như vậy, Lưu Bàn cùng Triệu Vân huynh muội cũng mới xem như là thở phào nhẹ nhõm, Triệu Vân vội vàng hướng Hoa Đà ngỏ ý cảm ơn, Hoa Đà cười cợt, nói rằng: "Thầy thuốc lòng cha mẹ, những thứ này đều là ta phải làm."

Lưu Bàn cũng cười cười nói: "Thần y cực khổ rồi, kính xin tiến vào phòng khách nghỉ ngơi một chút, một lúc ta lại mời thần y dùng cơm."

Hoa Đà ngược lại là phải ở chỗ này một quãng thời gian, chăm sóc bệnh nhân, vì lẽ đó sẽ không có chối từ, lưu tại nơi này tạm ở mấy ngày.

Lúc buổi tối. Lưu Bàn thiết yến khoản đãi Hoa Đà, Đồng Uyên làm Lưu Bàn cùng Triệu Vân sư phụ, tự nhiên là cũng phải ra trận. Ai biết đi vào sau đó, mới phát hiện hẳn nhận thức Hoa Đà, hai người ngồi cùng một chỗ thật là hàn huyên một trận. Lưu Bàn trong lòng mừng thầm, như vậy Hoa Đà lưu lại khả năng càng lớn hơn rồi. Ở tiệc rượu trong, Lưu Bàn lấy ra Ngũ Lương Dịch để Hoa Đà thật là than thở một phen, đương nhiên trước đây hẳn là nghe nói qua loại này rượu ngon, thế nhưng là là không có tiền mua, tự nhiên là uống không tới được rồi. Hiện tại rốt cục có thể một no lộc ăn. Lưu Bàn ở hẳn lúc uống rượu, chứa vô tình diễn tấu cho nói rằng: "Không biết thần y sau này có thể có tính toán gì nha?" Hoa Đà lắc lắc đầu, nói rằng: "Còn có thể có tính toán gì nha. Chính là chung quanh làm nghề y, tiếp xúc mọi người đau khổ mà thôi."

Lưu Bàn cười nói: "Vậy không biết Đạo Thần y có thể có cái gì khôn thì sao? Tại hạ có chút tiền tài, không biết có thể hay không giúp đỡ thần y cái gì?"

Hoa Đà cười khỏ khoát tay áo một cái, nói rằng: "Vô dụng. Người có tiền cũng không không giúp được bao nhiêu bận bịu. Thiên hạ to lớn, không là một người hai người có thể giải quyết được. Ta tuy rằng bị mấy người đệ tử, nhưng là vẫn là chung quanh bốn ba, xấu hổ vì tiền rỗng tuếch, ta chỉ có thể giải cứu tất cả mọi người trên ốm đau, nhưng là không thể thay đổi cuộc sống của bọn họ trên thống khổ. Ai."

Lưu Bàn nghe được Hoa Đà như vậy trách trời thương người tình hoài, cũng không khỏi đến hơi nhỏ cảm động, bất quá hẳn vẫn là nói: "Ồ. Như vậy nha. Nếu là như vậy, tại hạ đúng là có một cái biện pháp, không biết thần y ý như thế nào nha?" Hoa Đà nói rằng: "Hầu Gia có biện pháp gì, cứ nói đừng ngại. Tại hạ rửa tai lắng nghe."

Lưu Bàn cười cợt, nói rằng: "Thần y có y thuật, tại hạ có tiền chúng ta gì không kết phùng đây. Đương nhiên thần y không nên hiểu lầm, ta nói cái này kết phùng là như vậy, người xem ta ở chúng ta nơi này mở rất nhiều Tư Thực, không chỉ có phụ trách giáo dục đọc sách nhận thức chữ, còn học tập các loại bản lĩnh, nếu như thần y người cũng có thể đem y thuật của người dạy cho đại gia, thành lập viện y học, như vậy người thì có đồng đạo đệ tử, như vậy sẽ có thể giúp trợ càng nhiều nghèo khó bách tính rồi. Hơn nữa thần y cũng có thể như cháu trai bách gia như vậy, được hậu nhân cung phụng, một lần đạt được nhiều, có thể vui mừng mà không vì là đây?"

Lưu Bàn, thật ra khiến Hoa Đà có điểm tâm động, bất quá hẳn đã quen chung quanh bốn ba sinh sống. Lưu Bàn nơi này dần xếp lại, hẳn còn thật sự có chút không thích ứng nha. Hơn nữa thật muốn lưu lại, còn không biết cái này Lưu Bàn lương thiện làm sao đối xử hẳn, lợi dụng nó đây, hẳn sau này có hay không còn có thể duy trì nguyên tắc của hẳn, hẳn cũng là có điểm hoài nghi nha. Lưu Bàn nghe lời đoán ý, biết Hoa Đà đã động tâm rồi, bất quá vẫn là có chút lo lắng, liền liền nói: "Hoa thần y cứ việc yên tâm, người ở nơi này hết thấy đều là tự do, ta ngoại trừ xuất tiền xuất lực ra người bên ngoài, viện y học tất cả sự vật đều có thần y người chủ trì. Hơn nữa ta mời được Nam Phương Trương Cơ Trương Trọng Cảnh thần y tới nơi này, Hoa thần y người ở lại chỗ này cũng có thể cùng Trương tiên sinh cùng nhau nghiên cứu y thuật nha? Hơn nữa nơi này còn có ta sư phụ người bạn già của người, ở đây có thể vui cười mà không vì là đây?" Lưu Bàn biết Hoa Đà người như thế không phải tiền tài có thể đã động, vì lẽ đó chỉ có thể hiểu chỉ lấy tình, động chỉ lấy lý, dụ chỉ lấy tên. Dùng hậu thế tên, lão hữu tình, cùng Hoa Đà ưa thích của mình xuất phát, thế muốn lưu Hạ Hoa đã không thể. Đồng Uyên nhìn thấy đệ tử của mình, nghĩ như vậy muốn Hoa Đà lưu lại, biết hẳn có nhất định mục đích, hơn nữa hiện tại đem mình đều dời ra ngoài, chính mình cũng không thể không nói một câu lời hay rồi, liền Đồng Uyên liền nói: "Đúng nha. Nguyên hóa, người liền ở lại đây đi. Ta tên đồ nhi này vẫn là nói lời giữ lời, đến thời điểm nếu như người có bất mãn, đại khái có thể lại đi nha."

Hoa Đà suy nghĩ một chút, Lưu Bàn nói rất có lý, hơn nữa tính toán ra, chính mình cũng không có cái gì tổn thất nha. Nếu như không được lời nói, chính mình tương lai còn có thể tùy ý rồi đi.

Liền Hoa Đà liền nói: "Được rồi. Nếu Hầu Gia như vậy nhìn lên tại hạ, tại hạ liền lưu lại. Bất quá ta cũng hi vọng Hầu Gia nói lời giữ lời."

Lưu Bàn cười cười nói: "Thần y yên tâm. Tại hạ nói chuyện tuyệt đối sẽ không đổi ý. Người liền an tâm ở lại chỗ này được rồi."

Cứ như vậy, Hoa Đà lưu tại Lưu Bàn nơi này, Lưu Bàn ngày thứ hai liền phái người cho hẳn sửa lại một cái học xã, làm sắp cơi mở viện y học, đồng thời còn tại phụ cận chiêu mộ không ít đại phu, giao cho Hoa Đà trước tiến hành huấn luyện, cuối cùng còn điều đến rồi một nhóm đã từng đọc sách bọn nhỏ, để cho bọn họ cho này Hoa Đà học y. Lưu Bàn phối hợp, để Hoa Đà cũng rất cảm động, hẳn cũng lục tục đem mình trước kia kia mấy cái đệ tử đều triệu hồi đến giúp đỡ, viện y học CV tiến hành đầu vào đây. Đương nhiên Lưu Bàn cũng bắt đầu xây dựng lập hẳn hậu cần lính quân y, những này hậu cần lính quân y chỉ phải hiểu được một ít y học thường thức, hiểu được vết thương băng bó liền cơ bản có thể rồi. Vì lẽ đó đúng là hoa không được bao lớn công phu, Lưu Bàn chính mình là có thể dạy bọn họ. Lưu Bàn biết Hoa Đà là ngoại khoa thủy tổ, hơn nữa phối được phương diện này cũng có rất lớn cống hiến, vì lẽ đó hẳn suy nghĩ một chút, liền đem ngoại thương muốn dùng Vân Nam bạch dược cùng làm giải phẫu muốn dùng thuốc tê phương pháp phối chế cùng Hoa Đà nói một lần, để chính hẳn thử một chút. Những này bí phương ở đời sau cũng đã là công khai đồ vật rồi. Mà Lưu Bàn bọn họ tại đã ngoại sinh tồn thời điểm cũng thường thường dùng đến những thứ đồ này, vì lẽ đó Lưu Bàn nhớ tới một ít. Đương nhiên, những này hẳn vẫn mượn có Thần Tiên tên, nói những này phương pháp phối chế là trước đây ông lão kia cho hẳn. Hoa Đà nghe xong vội vã như phụng chỉ bảo như thế, lấy về cố gắng nghiên cứu. Lưu Bàn lại bị ném bỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Luận võ

Triệu Phong ở Hoa Đà tỉ mỉ chăm sóc dưới, rốt cục khỏi rồi. Hắn lại một lần nữa bắt đầu rồi hẳn Lưu phủ Đại quân gia thân phận. Cái gọi là đại ân không lời nào cảm ơn hết được, vì lẽ đó hắn cũng không có cảm tạ Lưu Bản cùng Hoa Đà, đương án hai người nghĩ tại cũng đều không có thời gian tiếp thu cảm tạ của hắn. Bởi vì cái này thời điểm viện y học đã xây xong, Hoa Đà đã bắt đầu giờ học rồi. Hơn nữa Trương Cơ Trương Trọng Cảnh cuối cùng cũng bị nhận lấy rồi, vốn là hắn là không nghĩ đến, bất quá vận bất quá Lưu Bản thủ hạ dấy dưng, hơn nữa hắn cũng nghe nói Lưu Bản danh tiếng cùng Hoa Đà đã ở Lưu Bản nơi đó, hắn và Hoa Đà một nam một bắc, nổi danh thiên hạ, bất quá vẫn không có cơ hội gặp mặt, hắn cũng muốn cùng Hoa Đà thảo luận một chút y thuật, vì lẽ đó liền cùng đi theo rồi. Bất quá nếu đến rồi, vậy cũng không cần đi rồi, ở Lưu Bản kích động dưới, ở nhà vẫn là cái kia có Hoa Đà này một cái ví dụ sống sờ sờ, Trương Trọng Cảnh cũng chỉ đành ngoan ngoãn đến ở viện y học đảm nhiệm phó viện trưởng. Hai đại danh y đều bị Lưu Bản thu làm túi bên trong. Để Lưu Bản đi nhậu không được.

Hết bận những chuyện này, Lưu Bản cùng Triệu Vân ở Đồng Uyên yêu cầu dưới, bắt đầu rồi tiến một bước học tập, lần này học tập là Đồng Uyên sư môn chân chính tuyệt kỹ, Bách Điều Triều Phượng thương. Vốn là Đồng Uyên cảm thấy còn vì thời thượng sớm, bất quá ở Lưu Bản cùng Triệu Vân phân biệt biểu diễn một lần Bạo Vũ Lê Hoa thương sau đó, Đồng Uyên cũng sẽ không nói cái gì. Hai người cùng nhau học tập, chính là cái này một điểm chỗ tốt, chính là lẫn nhau siêu đuổi, lẫn nhau đốc thúc, hơn nữa Lưu Bản thường thường chà đạp Triệu Vân, vì lẽ đó Triệu Vân là rơi xuống hoàn toàn công phu, mà Lưu Bản vì không muốn để cho Triệu Vân vượt qua chính mình, vì lẽ đó cũng là ở trong lúc cấp bách nhìn chút thời gian luyện võ, ở nhà vẫn là cái kia hắn đã có nhất định võ học bản lĩnh, kiếp trước đã là người trưởng thành nguyên nhân, cho nên cũng là tiến bộ nhanh chóng. Bạo Vũ Lê Hoa thương cũng không phải có cỡ nào đến khó, vì lẽ đó hai người ở một năm không tới thời gian bên trong, liền nắm giữ.

Đồng Uyên giáo bọn hắn Bách Điều Triều Phượng thương sau đó, tự nhiên không có cái gì để dạy được rồi, tục ngữ nói được, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở cá nhân, còn lại phải nhờ vào mỗi người bọn họ cố gắng. Bất quá tuy rằng sư môn tuyệt học Bách Điều Triều Phượng thương bọn họ đã học tập, nhưng là bọn họ vẫn không tính là là xuất sư, bởi vì Đồng Uyên đối với bọn họ là có mang lớn nhất hy vọng, cho nên đang dạy xong Bách Điều Triều Phượng thương sau đó, không chỉ có yêu cầu bọn họ muốn đem một bộ này thương pháp có thể vận dụng như thường, còn muốn cầu bọn họ khẩu súng pháp thông hiểu đạo lý rồi, sáng chế một bộ thuộc về mình thương pháp, như vậy mới để cho bọn họ chân chính xuất sư. Đương nhiên nếu muốn sáng chế thuộc về mình võ học, không thời gian dài trải qua chân chính chém giết, là không thể nào sáng tạo ra. Hai người bọn họ nghĩ tại cũng đều nhỏ, ra chiến trường cơ hội còn không nhiều, vì lẽ đó xuất sư sự tình còn rất sớm cái kia. Phải biết ở thế giới cũ trong, Triệu Vân mãi cho đến chur hầu thảo phạt Đồng Trác thời điểm mới rời khỏi sư môn, khi đó hắn tuy nhiên đã sáng chế ra một bộ thuộc về mình thương pháp —— Thất Thảm bàn xà thương, nhưng là mãi cho đến trường sư môn chém giết sau đó, Triệu Vân bộ này thương pháp mới xem như là chân chính đại thành. Hiện tại bọn họ đều vẫn không có trải qua tàn khốc chém giết, liền ngay cả Bách Điều Triều Phượng thương cũng là mới học chợt luyện, tự nhiên là không có khả năng sáng chế thuộc về mình thương pháp. Hai người bọn họ phải đi con đường, còn rất dài vô cùng đây.

Bất quá sau đó chiến tranh có nhiều cơ hội lắm, cũng không nhất thời vội vã, hiện tại có chút gấp là vũ khí của bọn họ. Hiện tại Lưu Bản thể lực trùng, bao quát Lưu Bản ở bên trong, có năm Viên đại tướng, có thể là trừ Triệu Vân ở ngoài, những người khác đều không có chính mình tiện tay binh khí, năm tiếp theo liền muốn khởi nghĩa khăn vàng rồi, không có tiện tay vũ khí, làm sao có thể ra chiến trường giết địch đây. Vì lẽ đó Lưu Bản chuẩn bị cho mình đại tướng chế tạo vũ khí. Về phần tại sao Triệu Vân không cần phải để ý đến, một là Triệu Vân còn nhỏ, Đồng Uyên còn không nỡ để hắn lập tức ra chiến trường, hai là đồng nguyên đã sớm vì hắn chuẩn bị kỹ càng vũ khí —— Long Tuyền thương, một cái bách luyện thép chế tạo, đầu súng hay là dùng Huyền Thiết, được cho một cái tuyệt thể vũ khí. Đây một món vũ khí vốn là hắn vì mình đệ tử cuối cùng chuẩn bị, còn Lưu Bản, dùng Đồng Uyên lại nói, người có tiền như vậy, khí lực lại lớn như vậy, ta chuẩn bị cho người được, cũng không phải cùng người, người còn là mình nghĩ biện pháp chế tạo đi. Lưu Bản chỉ có thể buồn bực.

Kỳ thực muốn rèn đúc vũ khí cũng không phải khó, Lưu Bản chính mình thì có vũ khí nhà xưởng, phải cho bốn người chế tạo vũ khí, tự nhiên là thật đơn giản, thế nhưng Lưu Bản khí lực quá lớn, chính là Tinh Cương chế tạo vũ khí cũng dùng không thuận lợi, hắn vốn là muốn tìm một ít Huyền Thiết hàn thiết các loại khoáng thạch chế tạo, nhưng là trong khoảng thời gian ngắn, lại đi nơi nào tìm tới những này cực phẩm khoáng thạch nha. Coi như là dùng một ít huân thiết, cũng chính là tinh tinh thiết, cũng chính là hiện đại thiên thạch, nhưng là thiên thạch vốn là rất ít ỏi, chính là tìm tới một chút, cũng không đủ chế tạo một cây thương nha. Bất đắc dĩ, Lưu Bản vừa vặn trước tiên đánh tạo một cái Tinh Cương thương trước tiên dùng. Bất quá hắn thương so với bình thường thương muốn nặng, chủ yếu là đầu súng của hắn muốn so với bình thường đầu súng to lớn, lại như đao như thế, xem ra khá giống Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nhưng là vừa có chỗ bất đồng. Vừa có thể phát huy ra thương pháp đặc điểm, lại có thể như đao như thế chém vào, đây là Lưu Bản vì có thể phát huy ra sự cường đại của mình khí lực, cố ý tìm người chế tạo. Miễn cưỡng dùng còn thuận lợi, chỉ là có chút nhẹ.

Mà Trương Phi còn có Quan Vũ vũ khí còn là dựa theo nguyên lai lịch sử như vậy, một cái dùng Trọng Bát Xà Máu, một cái dùng Thanh Long Yển Nguyệt Đao. Còn Tang Bá cũng là dùng một cây đao, bất quá không có Quan Vũ Thanh Long Yển Nguyệt Đao như vậy thô bạo thôi. Vũ khí nhà xưởng chỉ dùng hai ngày, thì đem bọn họ yêu cầu vũ khí chế tạo được rồi, mấy người cảm chính mình âu yếm vũ khí, yêu thích không buông tay. Lưu Bản nhìn thấy mấy người bọn họ cao hứng như thế, liền liền cười nói: "Các vị, nếu cảm âu yếm vũ khí cao hứng như thế, không bằng mấy người chúng ta đến luận bàn một chút đi. Cũng coi như là thông thạo một thoáng vũ khí trong tay. Không biết cực kỳ ý như thế nào nha?" Triệu Vân vừa nghe Lưu Bản muốn luận bàn một chút, mau mau liền nói: "Sư huynh. Còn có các vị, gia huynh bệnh vừa vặn, ta còn có đi chăm sóc nàng, hơn nữa sư phụ giao cho công khóa của ta, ta vẫn không có làm xong, vì lẽ đó ta tự đi trước rồi. Chúng ta lần sau cùng nhau luận bàn."

Nói xong không giống nhau: không chờ người khác nói cái gì, xoay người liền chạy. Đùa giỡn, cùng các người luận bàn, ta đây không phải là tìm tai vạ đây sao? Các người đều là người trưởng thành rồi, ta còn chỉ là một cái hài tử, hơn nữa ta dùng không phải sư huynh loại kia biến thái, cùng các người đánh, sẽ đã kích lòng tự tin của ta, sẽ ảnh hưởng ta thuần khiết mà lại tâm linh nhỏ yếu. Muốn đánh, chờ ta lớn rồi, ta ở cùng các người đánh, đến thời điểm có các người khỏe nhìn. Triệu Vân một bên chạy, một bên nghĩ như vậy. Hắn theo Lưu Bản lâu như vậy rồi, được Lưu Bản ảnh hưởng rất lớn, trước kia Triệu Vân là cỡ nào thuần phác thiện lương nha. Hắn bây giờ, cũng học được chơi xấu rồi. Thực sự là gần gần mực thì đen, gần đèn thì sáng nha.

Quan Vũ mấy người bọn họ nhìn thấy Triệu Vân liền chạy như vậy, mặc dù có chút thất vọng, bất quá cũng không phải rất lưu ý, dù sao Triệu Vân vẫn như thế nhỏ, hắn cho dù lưu lại, mấy người bọn họ cũng không tiện hướng về hắn ra tay nha. Còn Lưu Bản, hắn hiện tại đã dài đến cùng Triệu Vân gần như, hơn nữa hắn nhất quán tới nay cường hãn biểu hiện, căn bản là không có người đem hắn xem thành một đứa bé. Huống hồ Quan Vũ cùng Tang Bá

cũng nghe Trương Phi nói rồi, hắn đã thua ở Lưu Bàn tay lần sau, Trương Phi cường hãn, bọn họ cũng từng thấy, bọn họ tự trù cùng Trương Phi tới đa cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, Lưu Bàn nếu có thể đánh bại Trương Phi, tự nhiên là không thể chỉ xem là một đứa con. Nói thật, hiện tại ba người này đều muốn cùng Lưu Bàn tỷ thí một chút. Trương Phi là muốn xuyên thấu qua tỷ thí, có thể rửa sạch nhục nhã, bởi vì dưới cái nhìn của hắn, chính mình trên thất bại lần trước chính là một cái sỉ nhục. Tuy rằng hắn đã nương nhờ vào Lưu Bàn rồi, thế nhưng hắn vẫn rất khó chịu đựng chính mình thua với một cái tám, chín tuổi hài tử trong tay. Mà Quan Vũ cùng Tang Bá nhưng là muốn thông qua tỷ thí, mở mang kiến thức một chút Lưu Bàn đến cùng lợi hại đến mức nào, có đáng giá hay không được bản thân vẫn công hiến cho cùng hắn. Hơn nữa bọn họ cũng muốn thông qua tỷ thí, để Lưu Bàn biết sự lợi hại của bọn họ chỗ, để Lưu Bàn không nên coi thường bọn họ. Đặc biệt Quan Vũ, hắn hiện tại tuy rằng còn không có danh tiếng gì, thế nhưng một thân này ngạo khí đã biểu hiện ra, hắn cũng không cam chịu tâm hận Lưu Bàn tiểu hài tử này, vì lẽ đó hắn muốn chiến thắng Lưu Bàn.

Bất quá ba người đều là người trưởng thành rồi, nói thế nào cũng phải một chút mặt mũi, vì lẽ đó bọn họ đều thật không tiện trước mặt nhiều người như vậy, nói muốn cùng Lưu Bàn tỷ thí. Cho nên bọn họ liền có chút bối rối, không biết rõ làm sao mở miệng tốt. Lưu Bàn nhìn thấy ba người bọn họ bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi, không thể nín được cười cười, lấy hắn khôn khéo, tự nhiên là có thể nhìn ra ba người bọn họ đang suy nghĩ gì. Nếu bọn họ không biết rõ làm sao mở miệng, vậy thì có chính mình mở miệng được rồi. Các người đã mấy cái hiện tại cũng không phải thật tâm nương nhờ vào của ta, vậy ta liền lấy ra một chút bản lĩnh, chấn động người một chút nhóm, để cho các người không dám xem thường cùng ta, để cho các người sau đó không dám có chút bất kính với ta chi tâm. Để cho các người từ nay về sau, không dám có một chút đối địch với ta ý nghĩ, chỉ có một lòng một ý theo ta tranh đấu giành thiên hạ. Liền Lưu Bàn liền nhẹ nhàng nở nụ cười, dùng một bộ rất lạnh nhạt ngữ khí nói rằng: "Đã như vậy, thì có ta cùng ba vị đơn giản luận bàn một chút đi. Còn hy vọng là vị nào không nên khách khí nha."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thuyết phục chúng tướng

Quan Vũ Trương Phi cùng Tang Bá ba người nghe xong Lưu Bàn, có chút hai mặt nhìn nhau, bọn họ còn coi chính mình là nghe lầm, vì lẽ đó nhìn đối phương một cái, hi vọng đối phương nhắc nhở hắn. Ai biết còn lại hai người cũng có chút mê man. Xem ra Lưu Bàn sách đều chuyên biến xấu, mình là thật không có nghe lầm. Ba người bọn họ cùng Lưu Bàn quen thuộc nhất, vì lẽ đó Trương Phi liền nói: "Ta nói Tiểu Hào gia nha. Người lời mới vừa nói, rốt cuộc là ý gì?" Mấy người bọn họ đều không phải thật tâm quy thuận Lưu Bàn, vì lẽ đó một mực sửa Lưu Bàn vì là Hào Gia, mà không phải chúa công gì gì đó. Đêm nay để cái kia Lưu Bàn vẫn có chút khó chịu. Vì lẽ đó hắn mới có thể muốn kinh sợ bọn họ một cái. Liền Lưu Bàn liền cười nói: "Ý của ta là, ta muốn ba người các người cùng tiến lên, ba người các người đồng thời đối phó chính ta."

Ngược lại Lưu Bàn chính mình biết mình cân lượng, dù sao chính mình có Kim Cương không trả thân, đánh như thế nào cũng chắc là sẽ không bị thương, đã như vậy, vậy mình còn không cố gắng lợi dụng một chút tư nguyên của mình.

Lưu Bàn, để ba người có chút không biết làm sao, thế nhưng quay trở lại, lại để ba người bọn họ rất phẫn nộ, đây là trần trụi sỉ nhục nha. Lưu Bàn này bằng với là ở đánh ba người bọn họ bại tại nhà. Dưới cái nhìn của bọn họ, Lưu Bàn cũng không tránh khỏi quá cuồng vọng đi chứ. Dĩ nhiên chuẩn bị lấy một địch ba. Để ba cái tự nhận là vô địch thiên hạ biết dùng người làm sao chịu được đây? Đặc biệt Quan Vũ, hắn đã đủ kiêu ngạo, không nghĩ tới có người so với hắn càng thêm cuồng ngạo, liền Quan Vũ liền hí mắt, nói rằng: "Tiểu Hào gia, người xác định người không đang nói đùa?" Lưu Bàn cười lạnh một tiếng, nói rằng: "Làm sao? Các người sợ hãi? Ba người các người đường đường nam tử hán, còn không dám cùng ta một đứa bé giao thủ sao? Nếu như vậy, sau đó các người còn thế nào đi ra ngoài hỗn [lấn] nha?" Lưu Bàn ngữ khí để Quan Vũ càng là không chịu nổi, Quan Vũ nói rằng: "Đã như vậy, vậy thì mời Hào Gia chỉ giáo đi. Chẳng qua nếu như chúng ta thất thủ thương tổn tới Hào Gia, còn hi vọng Hào Gia không nên trách tội chúng ta."

Lưu Bàn ngửa mặt lên trời hét dài một hồi, nói rằng: "Nếu lời nói đều nói đến nước này rồi, ta liền rõ ràng nói cho các người đi. Các người nếu cảm thấy theo ta, không còn mặt mũi, không có tiền đồ, có thể là các người có nguyên nhân vì là lời hứa hoặc là ân tình một loại nguyên nhân, không được không ở nơi này. Đã như vậy, vậy thì thông qua lần này tỷ thí đến quyết định các người về sau tiền đồ đi. Nếu như các người có thể đánh bại ta, hoặc là nói thương tổn được ta, như vậy các người muốn đi nơi nào, ta tuyệt không ngăn trở, còn có thể tiễn các người một món lễ lớn, có thể là thế nào ba người các người nếu bị thua, như vậy sau đó, liền ngoan ngoãn một lòng một ý ở lại chỗ này, không thể lại có lòng dạ khác. Các người cảm thấy thế nào?"

Ba người nhìn nhau, cuối cùng đồng thời nói rằng: "Vậy làm phiền Hào Gia chỉ giáo rồi."

Nói xong ba người liền đem Lưu Bàn vây lại, cầm vũ khí chuẩn bị muốn bắt đầu. Lưu Bàn khẽ mỉm cười, cảm của mình Tinh Cương thương, tùy ý hoạt động một chút gân cốt. Sau đó đưa bốn một cái thương hoa, sau đó chiếu Quan Vũ liền đâm tới, nếu Quan Vũ là người kiêu ngạo nhất, vậy hắn trước hết đánh bại hắn lại nói Quan Vũ nhìn thấy Lưu Bàn động thủ, bỗng nhiên một lảng, dùng sống dao bổ về phía Lưu Bàn báng súng, bọn họ bây giờ là ba người đánh một cái, chính mình chỉ cần tạm hoãn một thoáng Lưu Bàn hành động, còn lại hai người kia có thể phản ứng lại, đến thời điểm Lưu Bàn ở ba người vây công dưới, tự vệ cũng thành vấn đề rồi, còn thế nào công kích hắn đây? Trương Phi cùng Tang Bá nhìn thấy Lưu Bàn động thủ, cũng liền bận bịu cầm vũ khí của chính mình bắt đầu công kích, trong những người này chỉ có Trương Phi biết Lưu Bàn lực lớn vô cùng, Quan Vũ một chiêu này căn bản là không ngăn cản được Lưu Bàn, vì lẽ đó hắn cầm Trọng Bát Xà Mâu ngay tại chỗ một cái Hoàn Hảo Thiên Quân, công kích Lưu Bàn hạ bàn, mà Tang Bá nhưng là cũng dùng sống dao bổ về phía Lưu Bàn, bọn họ cũng không dám thật sự xúc phạm tới Lưu Bàn, vì lẽ đó đều lưu có nhất định chỗ

trống

Nhưng là lại như Trương Phi nghĩ, Lưu Bàn chiêu thức là dễ dàng như vậy hóa giải đây sao? Hắn năm đó nhiều đến, luyện tập võ nghệ, luyện được chính là một cái chữ mau. Ở Trương Phi cùng Tang Bá phản ứng đến đây thời điểm, Lưu Bàn thương đã sắp đâm tới Quan Vũ rồi, Quan Vũ một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, chỉ là để đầu súng của hắn hơi hơi lừa một thoáng, nhưng là vẫn không có thay đổi phương hướng. Quan Vũ trong lòng lấy làm kinh hãi, thế nhưng dưới chân nhưng là không chậm, mau mau sau lui một bước, tách ra phong mang. Thế nhưng hắn này lùi lại, vừa vặn lên Lưu Bàn cái bẫy, Lưu Bàn theo tiến lên một bước, vừa vặn né tránh mặt sau hai người kia công kích. Lưu Bàn mục tiêu bất biến, cũng tới một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, khẩu súng xem là còn dùng, vung lên báng súng hướng về Quan Vũ đánh tới, Quan Vũ mới vừa lui một bước, bị thương động tác vẫn không có thu hồi lại, đã tới không kịp phản kích, không thể làm gì khác hơn là thu hồi Thanh Long Yển Nguyệt Dao, chống đỡ Lưu Bàn Hoành Tảo Thiên Quân. Lưu Bàn nhìn thấy Quan Vũ cử động, khẽ mỉm cười, báng súng phương hướng bất biến, lập tức quét đến Thanh Long Yển Nguyệt Dao dao cái bên trên, hai cỗ sức mạnh không lồ va vào nhau, Quan Vũ bị nguồn sức mạnh này đánh bay lên, rơi xuống ba trượng có hơn trên đất, trong khoảng thời gian ngắn, là không đứng lên nổi, tạm thời mất đi sức chiến đấu.

Phía sau Trương Phi cùng Tang Bá nhìn thấy Quan Vũ đã vậy còn quá nhanh chính là đi chiến đấu lực, không khỏi giật nảy cả mình, động tác trên tay không khỏi chậm một thoáng. Bọn họ chậm một thoáng, Lưu Bàn có thể chắc là sẽ không chậm lại, Lưu Bàn nghiêng người sang một chiêu truy tinh cán nguyệt, bức lui Tang Bá, sau đó nhân cơ hội xoay người, một chiêu Tảo Đường thối, đem Tang Bá **** trên mặt đất, lấy sau cùng thương chỉ vào Trương Phi, ba người bọn họ mau mau lui đã thất bại. Nếu như là trên chiến trường, Lưu Bàn đã giết chết bọn họ. Lưu Bàn nhìn bọn họ ba cái, mỉm cười nói: "Ba vị, hiện tại các ngươi còn có cái gì có thể nói nha?" Quan Vũ mấy người nhìn nhau, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, kỳ thực nói đến Lưu Bàn chiêu thức vốn là không có gì lạ, nhưng là động tác của hắn quá nhanh, khí lực quá lớn, đã có thể hóa thứ tâm thường thành thần kỳ rồi. Tuy rằng đơn giản chiêu thức, nhưng trở nên không gì địch nổi rồi. Hiện tại bọn hắn ba cái chỉ là ở ngăn ngừa mấy chiêu bên trong, đã bị Lưu Bàn dễ dàng tiêu diệt từng bộ phận rồi. Kết cục như vậy, để ba người bọn hắn có chút khó mà tiếp nhận, bất quá bọn hắn cũng không phải loại kia không thể tiếp thu thực tế người, vì lẽ đó mấy người nhìn nhau, thở dài một hơi, sau đó đồng thời ngả quỵ ở mặt đất bái nói: "Thuộc người hạ đẳng bái tâm phục khẩu phục, (nhất định là khẩu phục, tâm không phục.) thuộc hạ sau này đồng ý một lòng truy Tùy Hầu gia, phụng dưỡng Hầu Gia khoảng chừng : trái phải, một đời trung trinh nhất quán, lấy Hầu Gia làm chủ, kính xin Hầu Gia thu nhận."

Đã đến dưới tình huống này, bọn họ ngoại trừ một lòng theo Lưu Bàn bên ngoài, cũng không có biện pháp khác. Nếu thua, tự nhiên là muốn giữ lời nói. Bất quá tính toán ra, Lưu Bàn có thể ở mấy chiêu bên trong, liền đánh bại ba người bọn hắn, cũng coi như là một cái cao thủ tuyệt thế rồi, thật muốn đi theo hắn cũng không tính là chuyện mất mặt gì. Vì lẽ đó từ góc độ này tới nói, mấy người bọn hắn theo Lưu Bàn cũng coi như là một chuyện tốt. Bọn họ nghĩ không ra là, chính mình những người này như thế thua ở Lưu Bàn thủ hạ, cũng không có để Lưu Bàn nhìn thấy năng lực của chính mình, sau đó cũng không biết có thể hay không bị Lưu Bàn xem nhẹ bọn họ, nhưng là câu nói như thế này lại không thể nói ra miệng, làm hại biểu hiện tâm duyệt thành phục, nói chung là buồn bức không được.

Lưu Bàn nghe bọn hắn mà nói, đang nhìn đến vẻ mặt của bọn họ, tự nhiên là biết bọn họ là nghĩ như thế nào, cho nên nâng cười cợt nói rằng: "Ừm. Như vậy là tốt rồi, các vị đều đứng lên đi."

Đội được Trương Phi bọn họ lên sau đó, Lưu Bàn lại nói: "Thua dưới tay của ta, các ngươi cũng không cần cảm thấy mất mặt. Chính là ta sư phụ, một đời Thương Thần Đồng Uyên đại sư, cũng là nhiều nhất có thể cùng ta đánh một cái hoà nhau, thế nhưng là là không có cách nào đánh bại ta đấy. Ta trước kia trải qua các ngươi là không biết. Ta trước đây lúc nhỏ có thể là theo chân Thần Tiên lớn lên, mặc dù không có học được Thần Tiên phép thuật, thế nhưng cũng học được không ít thứ."

Nói xong, gục lấy chính mình Tinh Cương thương hướng về trên người mình đâm tới, nhưng là mới vừa đâm tới thân thể, thương liền không đi vào. Lưu Bàn cử động để Trương Phi đâm người giật nảy cả mình, nhưng nhìn đến đầu súng không có đâm vào đi, lại rất kỳ quái, Lưu Bàn cười cợt, nói rằng: "Đây là ta từ lão Thần Tiên nơi đó trượt lúc đi, lão già kia cho ta hai chỗ tốt. Một cái chính là đao thương bất nhập thân thể, một cái khác chính là trời sinh thân lực, lực lớn vô cùng. Vì lẽ đó các ngươi thua dưới tay của ta, cũng không tính là rất ít thế này chuyện mất mặt tình."

Trương Phi đâm người vừa nghe, không khỏi rất là thán phục, bọn hắn cũng đều nghe nói qua Lưu Bàn lai lịch, không nghĩ tới còn có như thế một câu trả lời hợp lý, xem ở nhóm người mình bại ở trong tay hắn, cũng không tính là chuyện mất mặt gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Tiên Ti xâm lấn

Bất quá Trương Phi bọn họ biết rồi chuyện này sau đó, mới coi như là chân chánh tâm phục khẩu phục, dù sao vào lúc ấy quỷ thần câu chuyện vẫn là rất sâu vào lòng người. Lưu Bàn nếu là theo cuộc sống thần tiên quá thời gian dài như vậy, lại có hai cái pháp thuật này, tuy rằng không tính là cả người ah, thế nhưng cũng coi như là thân thể Bán Tiên rồi, nhóm người mình sau đó cũng không thể lại có thêm mạo phạm, nếu không, cái kia chính là đắc tội thần linh. Sau đó chỉ có toàn tâm toàn ý theo Lưu Bàn rồi. Vậy cũng là đối với Thần Tiên có chỗ khai báo. Lưu Bàn đã thu phục được Trương Phi mấy người bọn hắn, cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm, mấy người bọn hắn nếu xin thể muốn cống hiến cho chính mình, vậy sau này nhất định là muốn toàn tâm toàn ý

đổi xử của mình, không còn dám có cái gì nhị tâm, chỉ cần mình không chán nản, bọn họ tự không khả năng cách mình mà đi.

Thu phục Trương Phi bọn họ sau đó, Lưu Bàn không sao rồi, rốt cục có thể yên tâm, mình bây giờ không có chuyện gì, có thể an tâm nghỉ ngơi một quãng thời gian, lẳng lặng chờ đợi một năm khỏi nghĩa khải vàng rồi. Hiện tại lúc không có chuyện gì làm phiền thừa dịp nhàn rỗi thời điểm, cố gắng hưởng lạc một chút đi. Sau đó khả năng liền không có cơ hội. Hiện tại mới mới vừa gia nhập tám tháng, khỏi nghĩa khải vàng là năm tiếp theo bốn vào tháng năm bắt đầu, nhưng là Lưu Bàn muốn nhàn nhã hưởng lạc, thế nhưng người khác không nên để cho hắn nhàn nhã hưởng lạc. Ngày đó Lưu Bàn vừa luyện xong Bách Điều Triều Phượng thương, chuẩn bị đi nghỉ ngơi một chút, dù sao bây giờ thiên khí còn rất nóng, nhưng là ai biết từ kế huyện đi ra một con ngựa đi tới Lưu gia trang, đã xong Lưu Bàn an nhàn sinh hoạt.

"Người nói cái gì? Tiên Ti đại quân xâm lấn?" Lưu Bàn từ nơi này binh lính báo tin khải ở bên trong lấy được một cái tin tức kinh người, Lưu Yên phủ Thái thú truyền ra một cái tin, Tiên Ti đại quân liên hợp Ô Hắc, tập kết ba 100 ngàn đại quân muốn xâm lấn U Châu. Người binh sĩ này chính là Lưu Yên phái người đến đưa tin Lưu Bàn, dù sao Lưu Bàn hiện tại cũng có chức quan tại người rồi, hơn nữa thủ hạ của hắn còn có mấy ngàn đại quân, ở triều đình không có phái binh trước đó, có thể tập hợp một ít quân đội chính là một ít đi. Lưu Bàn từ đưa tin trong miệng binh lính cũng không chiếm được cái gì cận kề tình báo, bất đắc dĩ, hắn mau để cho cái kia tránh cùng thủ hạ binh sĩ chuẩn bị tập kết, chính mình nhưng cười ngựa hướng về kế huyện chạy đi. Hắn phải biết cận kề tình báo mới có thể quyết định nên làm như thế nào. Bất quá Lưu Bàn tận cùng bên trong vẫn là thăm mắng những này câu Thất tử, lúc nào không đi được nha. Các người một mực vào lúc này đến, sang năm chính là khỏi nghĩa khải vàng rồi. Thủ hạ mình mặc dù có mấy ngàn quân đội, nhưng là này mặt đối với Hoàng Cân quân còn có thể, thế nhưng đối diện với mấy cái này như lang như hổ Tiên Ti đại quân, chỉ sợ cũng quá chừng rồi. Các người mấy tên khốn kiếp này cũng thật là không khiến người ta yên tĩnh nha. Đồng thời Lưu Bàn đã ở chú chửi mình những cái kia thủ hạ, công tác tình báo là làm thế nào, trên thảo nguyên động tĩnh lớn như vậy, các người dĩ nhiên không có ai báo lại, thật đem sở hữu sự chú ý đều đặt ở kiếm tiền phía trên, các người mấy tên khốn kiếp này, trở lại muốn hảo hảo giáo huấn người nhóm.

Lưu Bàn thân là người của đời sau, tự nhiên biết đánh trận trọng yếu nhất chính là tình báo, vì lẽ đó hắn một mực tại công tác tình báo trên dưới không ít tâm huyết, ở hắn trong thương đội có rất nhiều tình báo nhân viên, đặc biệt trên thảo nguyên cái kia tình báo càng là trọng yếu nhất. Nhưng là biết lần này chuyện lớn như vậy, bọn họ dĩ nhiên không biết, vẫn muốn tới đợi được chiến tranh bạo phát, Lưu Bàn mới từ chỗ khác nhận được tin tức, điều này làm cho hắn làm sao sẽ không tức giận chứ? Bất quá nói thật Lưu Bàn nghĩ : cũng là có chút hiểu lầm thủ hạ của hắn rồi, bọn họ cũng không nghĩ tới Tiên Ti đại quân sẽ ở thời điểm này xâm lấn U Châu, dù sao dựa theo trên thảo nguyên quy củ, đều là ở mùa đông cùng mùa xuân mới xuất phát muốn nội lục tấn công, ở Hạ Thiên cùng trời thu bọn họ đều là cố gắng ở tại trên thảo nguyên chăn thả. Là biết lần này là tên khốn kiếp kia không theo lý giải bài rồi. Bọn họ cũng là rất oan uổng. Đợi được bọn họ biết sau đó, muốn phải quay về truyền tin tức thời điểm, đại quân đã đem bọn họ nhốt lại rồi. Hơn nữa trước đây Tiên Ti đều là hướng về Tịnh Châu xâm lấn, ai biết lần này dĩ nhiên sẽ hướng về U Châu phương hướng tiến lên.

Lưu Bàn chạy tới phủ Thái thú, đã có người chờ ở bên ngoài hắn, người này chính là Lưu Chương. Lưu Bàn xem hiểu Lưu Chương liền vội vàng hỏi: "Huynh trưởng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào nha?" Lưu Chương cũng không kịp cùng hắn nói chuyện rồi, lôi kéo nàng liền đi vào bên trong, vừa đi vừa nói rằng: "Chuyện cụ thể, ta cũng không rõ ràng, chỉ biết bên trong đã sắp tranh cãi ngắt trời rồi, người cũng là có quan chi người, vì lẽ đó phụ thân mới thả mặc cho thống trị người, người đi vào sau đó thì nên biết chuyện gì xảy ra."

Lưu Bàn nhìn hắn cũng không biết cận kề tình huống, cũng sẽ không thật đặt câu hỏi rồi, chỉ thật trầm mặc không nói, đi theo hắn đi vào trong đến thư phòng chạy đi.

Đã đến Lưu Yên thư phòng, U Châu văn võ đại thần hầu như đều ở nơi này, nhìn thấy Lưu Bàn vào được, Lưu Yên chỉ là tùy ý gật gật đầu, ngang người cho Lưu Bàn dọn chỗ, cứ tiếp tục cùng cái khác quan chức thương lượng rồi. Lưu Bàn ngồi ở chỗ đó lẳng lặng mà ngừng những người này trao đổi, mới cuối cùng cũng coi như rõ ràng đến cùng là chuyện gì xảy ra. Nguyên lai mấy năm trước Tiên Ti một đời Thiên Kiêu tự ý thạch khôi chết đi sau đó, Tiên Ti liền bắt đầu đi xuống dốc rồi, bộ lạc cũng biến thành chia năm xẻ bảy đi lên. Tự ý thạch khôi nhi tử cùng liền kế thừa tự ý thạch khôi đơn độc với vị trí, nhưng là hắn chỉ có phụ thân hắn chỉ hướng, nhưng không có phụ thân hắn tài năng của, vì lẽ đó Tiên Ti bên trong có rất nhiều người đối với hắn bất mãn, còn có người tuyên bố, nói hắn căn bản là không xứng làm Thiên Vu vị trí này, để hắn thôi vị nhượng chức. Cùng liền bị khiến cho sút đầu mẻ trán, trải qua mấy năm cuối cùng là miễn cưỡng duy trì trụ cục diện, nhưng là hắn cũng biết nếu như mình không có cái gì lớn công lao, những kiêu binh này hắn tương sớm muộn vẫn là sẽ phế bỏ hắn, vì lẽ đó hắn liền muốn thông qua tình công Đại Hán triều, giống như là phụ thân hắn như vậy, đi kiêu binh này hắn lao, khiến những này người không lời nào để nói. Vốn là Tiên Ti xâm lấn Hán triều, bình thường đều là thông qua Tịnh Châu phương hướng, thế nhưng gần nhất Tịnh Châu thứ sử Đinh Nguyên thủ hạ có một Viên đại tướng Lữ Bố, người này cùng với dũng mãnh, hơn nữa Tịnh Châu Thiết kỵ cũng là uy chấn thiên hạ, không thể khinh thường, hơn nữa Hung Nô những người kia cùng Tịnh Châu người ở chung thật lâu, hơn nữa cùng Tiên Ti là kẻ thù truyền kiếp, cùng liền sợ sẽ bị Hung Nô từ phía sau giáp công, vì lẽ đó liền lựa chọn U Châu phương hướng, U Châu Thiết kỵ tuy rằng cùng Tịnh Châu Thiết kỵ kỳ danh, thế nhưng gần nhất U Châu nhưng là không có có cái gì đặc biệt lợi hại võ tướng, chỉ có một Công Tôn Toàn còn có một chút như vậy bản lĩnh, thế nhưng cũng không đáng sợ, vì lẽ đó hắn quyết định xâm lấn U Châu, hơn nữa rất quyết định thừa dịp thảo nguyên tươi tốt thời điểm xuất phát, đánh người Hán một trời tay không kịp, tin tưởng đến thời điểm, những người Hán kia nhất định bị hắn đánh cho toi bờ hoa lá, đến thời điểm là hắn có thể đạt được kiêu nhân công lao, hắn Thiên Vu vị trí liền vững như thái sơn, không còn có người có thể lay động.

Hiện tại U Châu thế cuộc chính là như vậy, Tiên Ti liên hợp Ô Hắc điều động ba 100 ngàn đại quân, từ Thượng Cốc phương hướng tiến vào Trường Thành, hiện tại Thượng Cốc một đời, đến Ngự Dương trong lúc đó, đã trở thành Tiên Ti địa bàn, hiện tại hai phe địch ta chính đang Ngự Dương triển khai đánh giằng co, bất quá Ngự Dương quân coi giữ không có bao nhiêu rồi, toàn bộ U Châu quân đội hầu như có một nửa đều bị đưa tới đó rồi, U Châu Đô Ủy mới vừa vận mang binh đi vào, toàn bộ U Châu ngoại trừ cần thiết thủ vệ binh lực, đã không có bao nhiêu binh lực có thể phái, chỉ có chờ triều đình phát bệnh rồi, nhưng là Ngự Dương cách nơi này gần như vậy, đợi được triều đình đại quân đã đến, bọn họ chỉ sợ cũng đều xong đời. Hiện tại cái này những người này đều tại tranh luận, rốt cuộc là chống lại đến cùng hay là trước đi lùi lại, đợi được triều đình đại quân đã đến đang tiến hành phản công. Lùi lại mặc dù là rất nhiều người đều muốn, thế nhưng lại không có người dám đánh nhịp dưới mệnh lệnh này, nếu như bọn họ thật rơi xuống mệnh lệnh này, vậy bọn họ hoạn lộ coi như xong. Nhưng là phải chống lại đến cùng có người hay không dám mang binh đi vào, hiện tại hay là tại này hai cái lựa chọn bên trong giằng co.

Lưu Bàn nghe rõ sự tình đến cùng chuyện gì xảy ra sau đó, mới xem như là thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai chuyện là như vậy. Rõ ràng sự tình Thạch Mặc là tốt rồi, như vậy chính mình liền có thể phải nghỉ ngơi sách rồi, không đến nỗi hai mắt tối tối rồi. Đối với những thứ này người tranh chấp, Lưu Bàn chỉ là khịt mũi con thường, này có cái gì tốt lựa chọn, đương nhiên chỉ có liều mạng chống lại rồi, nếu quả thật trước phải đi lùi lại, đợi được triều đình đại quân

đã đến, như vậy U Châu liền trên căn bản xong đời, nếu muốn thu phục, không biết phải bỏ ra bao nhiêu đánh đổi đây. Hiện tại liều mạng chống lại mặc dù sẽ có nhất định tổn thương, thế nhưng tổng thể tiêu hao nhưng là tiêu rất nhiều nha. Lại nói Tiên Ti đại quân lần này chỉ là đánh Đại Hán triều một trở tay không kịp, nếu quả thật phải kiên trì không nói lui, để cái kia Tiên Ti có lớn một chút tổn thất, chính bọn hắn liền sẽ chịu không nổi, dù sao hiện tại chính là trên thảo nguyên cây cỏ tươi tốt thời tiết, là trong một năm chăn thả tốt nhất thời tiết, hiện tại Tiên Ti đại quân đều chạy đến nơi đây rồi, vậy ai còn chăn thả nha. Bọn họ thật muốn có cái gì tổn thất lớn, cái kia chính là thương gân động cốt rồi, đến thời điểm bọn họ không chịu nổi, tự nhiên là muốn chủ động rút lui. Vì lẽ đó nhất định phải đem bọn họ cho đánh đau mới có thể.

Lưu Bân đi tới nơi này cái thời tiết chính là vì trải nghiệm chiến trường chém giết vui vẻ, hiện tại có cơ hội, hơn nữa còn là chống lại Dị tộc xâm lược chiến tranh, hắn tự nhiên chắc là sẽ không lùi bước được rồi, liền hắn tự đối Lưu Yên nói rằng: "Thúc phụ đại nhân. Tiêu chất đồng ý mang binh đi tiền tuyến trợ giúp quân ta. Kính xin thúc phụ đại nhân ân chuẩn."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đại quân xuất phát

Lưu Bân dứt tiếng đi sau đó, ở đây những người kia đều đình chỉ cãi vã, một mặt giật mình nhìn Lưu Bân, có hâm mộ, có tán dương, đương nhiên cũng có khinh bỉ, bất quá Lưu Bân đều là khẽ mỉm cười, không để ý chút nào, cuối cùng vẫn là Lưu Yên nói rằng: "Hiện chất. Người thật sự muốn đi tiền tuyến?" Lưu Bân cười nói: "Ra trận giết địch, bảo vệ gia Vệ Quốc, chính là chúng ta người chuyên nên làm, càng có thể hướng ta chính là Hán thất dòng họ, càng phải làm một cái đại biểu. Thúc phụ đại nhân còn phải ở chỗ này chủ trì đại cục, tự nhiên là không thể thân ra tiền tuyến. Vì lẽ đó tiêu chất thức ăn thân ra tiền tuyến, vì là công chính là biểu hiện ta Hán thất dòng họ khí khái, thuần chất trung thành báo quốc. Vì là tư, vậy cũng là tiêu chất thay thúc phụ ra tiền tuyến, xem như là hết hiếu đạo. Kính xin thúc phụ đại nhân ân chuẩn."

Lưu Bân lời nói này, tức biểu lộ thái độ của mình, lại vỗ Lưu Yên nịnh nọt, để Lưu Yên nghe xong rất thoải mái. Bất quá Lưu Bân đối với hắn mà nói cũng là một cái người rất trọng yếu, hắn cũng không nỡ lòng bỏ liền để cái kia Lưu Bân cứ như vậy đi tới hy sinh, cho nên vẫn là nói rằng: "Nhưng là bây giờ toàn bộ U Châu đã điều không ra có bao nhiêu sĩ tốt rồi, người cũng không thể độc thân đi vào đi."

Lưu Bân cười cợt nói rằng: "Đây cũng không sao, tiêu chất dưới trướng còn có hơn bốn ngàn tên quân sĩ, tiêu chất mang theo bọn hắn đi là đủ rồi."

Nghe xong Lưu Bân, Lưu Yên cùng người chung quanh thấp giọng thương lượng một chút, Lưu Bân nếu dị tâm muốn đi ra chiến trường, bọn họ những người này tự nhiên là không thể ngăn trở, trong lòng bọn họ sợ sệt, không làm đi, nhưng là có người đi tới, bọn họ cũng phải biểu thị một thoáng nha. Lưu Bân cứ như vậy đi tới, cái kia không phải là là đưa dê vào miệng cọp sao? Bọn họ nói thế nào cũng phải biểu hiện ra của mình khí độ nha. Lưu Yên cùng người chung quanh thương lượng thỏa đáng sau đó, liền nói: "Được. Nếu hiện chất một lòng vì nước, ta cái này làm thúc phụ tự nhiên là không thể ngăn trở. Bất quá vì hiện chất có thể ở tiền tuyến có chỗ thu hoạch, vì lẽ đó ta cùng các vị người phóng khoáng lạc quan thương lượng một chút, quyết định lại cho người điều mấy người, ân. Những người này có một ngàn kỵ binh, năm ngàn bộ binh, cùng người dưới trướng vừa vận tập hợp một vạn người, mặt khác ta ở bề ngoài người vì Phá Lô Trung Lang tướng, cho người có thể cố gắng thống lĩnh những người này. Hi vọng hiện chất người muốn chính mình bảo trọng chính mình nha. Ta ở chỗ này chờ đợi người chiến thắng trở về trở về."

Lưu Bân vừa nghe, còn có lớn như vậy chỗ tốt, liền vội vàng nói: "Tiêu chất đa tạ thúc phụ cùng các vị đại nhân quá yêu, tiêu chất nhất định sẽ không phụ lòng các vị thân tha thiết hy vọng."

Phải biết lúc này Trung Lang tướng đã coi như là cao cấp quan quân rồi, ở bình định khởi nghĩa khẩn vàng thời điểm, Lô Thực ba người bọn hắn chủ tướng cũng chỉ là được phong làm Trung Lang tướng mà thôi nha. Minh bây giờ liền có thể có được chức vụ này, sau đó có thể nói là tiền đồ Vô Lượng nha. Hơn nữa còn có sáu ngàn binh sĩ đây. Tuy rằng Lưu Bân đối với những binh sĩ này không báo cái gì hi vọng, thế nhưng thêm một cái người chính là nhiều một phần hi vọng nha. Hắn cũng sẽ không ghét bỏ nhiều lính của chính mình.

Nói xong những này Lưu Bân hãy đi về trước chuẩn bị xuất chinh. Cái kia sáu ngàn binh sĩ còn muốn một quãng thời gian điều phối, vì lẽ đó hắn trước hết về Lưu gia trang rồi. Trở lại Lưu gia trang, hắn cái kia bốn ngàn binh sĩ đã tập kết xong rồi, bốn Viên đại tướng cùng chuẩn bị xong, Triệu Văn cùng Lưu Bân quan hệ tốt nhất, vì lẽ đó liền lên trước hỏi: "Sư huynh. Đến cùng xảy ra chuyện gì rồi, nghe nói có đại trận chiến muốn đánh rồi. Hiện tại đến cùng thế nào rồi?" Lưu Bân khẽ mỉm cười, nói rằng: "Tiên Ti Thiên Vu liên hợp Ô Hằng, phát động ba 100 ngàn đại quân tiến công ta U Châu, hiện tại đại quân còn tại Ngư Dương giăng co đây. Ta hướng về Thái Thú đại nhân chờ lệnh, muốn dẫn đại gia xuất chinh, thảo phạt Tiên Ti. Thái Thú đại nhân đã nói muốn bề ngoài ta là Phá Lô Trung Lang tướng, muốn chúng ta sau ba ngày tự xuất phát."

Mấy Viên đại tướng vừa nghe muốn đi đánh Tiên Ti Thát tử cũng rất cao hứng, nam tử hán đại trượng phu tự nhiên là muốn rong ruổi sa trường, bảo vệ gia Vệ Quốc. Hiện tại có cơ hội, tự nhiên là không thể bỏ qua. Tuy rằng cái kia người của đối phương tương đối nhiều, nhưng là bọn hắn nhưng là không để ý chút nào.

Trương Phi hưng phấn hô: "Hầu Gia theo người quá tuyệt vời. Không nghĩ tới nhanh như vậy chúng ta cũng có thể đi đánh những kia Hồ Lô rồi. Người

liền ra lệnh đi."

Quan Vũ cùng Tang Bá cũng là một mặt nóng bỏng, Lưu Bàn xem mấy người bọn hắn thái độ sau đó, hơi hơi gật gật đầu, bắt quá quang có mấy cái đại tướng tỏ thái độ còn không được, liền Lưu Bàn tự đối bốn ngàn đại quân nói rằng: "Các vị huynh đệ. Hiện tại 30 vạn Tiên Ti cùng Ô Hắc Hồ Lỗ ngay khi Bắc Phương Ngự Dương quân, cùng ta đại hán quân đội ở gần co , bọn họ muốn tới hủy diệt gia viên của chúng ta, cướp giật tài sản của chúng ta, si nhục vợ của chúng ta nữ tử muội, nô dịch chúng ta. Nếu như tiền tuyến chiến sự không thuận, hạnh phúc của chúng ta tháng ngày tự không có, các người đồng ý bị những tộc tử kia nô dịch bắt nạt sao?" Lưu Bàn những này hộ viện trước đây đều là không nhà để về nhà nghèo khổ, hiện tại thật vất vả có yên ổn sinh hoạt, bọn họ tự nhiên là không muốn buông tha cho, bọn họ nghĩ đến quê hương của chính mình bị đánh phá, thế nữ tử muội bị vũ nhục, chính mình lại một lần nữa không nhà để về hoàn cảnh, liền bốn ngàn đại quân đồng thời hô: "Không muốn, không muốn."

Lưu Bàn gật gật đầu nói rằng: "Vậy chúng ta như thế nào mới có thể phòng ngừa tình huống như thế phát sinh đây?" Triệu Vân cùng Lưu Bàn thời gian dài nhất, cùng hắn cũng cực kỳ có mô hình (khuôn đúc) cast, liền liền nói: "Liều mạng với bọn họ, giết lui bọn họ. Giết chết bọn họ."

Bốn ngàn đại quân phảng phất bị truyền nhiễm đồng thời hô: "Giết chết bọn họ. Giết chết bọn họ."

Lưu Bàn này mới xem như là hải lòng gật gật đầu, chỉ cần những binh sĩ này có sĩ khí, liền vạn sự thuận lợi. Liền hắn liền hô: "Được. Chính là muốn liều mạng với bọn họ. Chỉ có giết chết bọn họ, mới có thể bảo vệ gia viên của chúng ta. Đại quân xuất hiện khi tiến vào cấp một trạng thái, ba ngày sau đó, đại quân xuất phát. Chúng ta đi giết Hồ Lỗ."

Sách chạy xong liền để đại quân từng người đi chuẩn bị. Hắn chưa hề hoàn toàn hi vọng Lưu Yên những người kia cho hắn cấp pháp lương thảo quân giới, cho nên vẫn là muốn từ của mình làm trong phương điều phối đi ra một ít. Lần này là sinh tử đại chiến, vì lẽ đó Lưu Bàn hầu như lấy ra chính mình sở hữu tiền vốn, bởi vì người bắn tên thời gian huấn luyện quá dài, vì lẽ đó bộ đội của hắn không có bao nhiêu người bắn tên. Bất quá Lưu Bàn cho bộ hạ của hắn trang bị không ít cung nỏ, cung nỏ sử dụng dù sao muốn dễ dàng, hơn nữa Lưu Bàn trước đây cũng chơi đùa nỏ, vì lẽ đó liền sản xuất không ít cung nỏ. Mà những kia thợ thủ công ở hắn chỉ đạo gửi tới lời cảm ơn có thay đổi một chút, sinh sản ra không ít liên nỏ, ở nhà yếu nguyên bản quân đội thì có xe bắn tên, Lưu Bàn bộ đội tấn công từ xa năng lực đã vượt qua cái thời đại này bộ đội.

Vốn là Lưu Bàn còn muốn giữ lại một ngàn người, bảo vệ tốt Lưu gia trang, không qua đi đến ngấm lại, nếu như tiền tuyến thật sự chiến bại, toàn bộ U Châu khả năng liền muốn sinh linh đồ thần rồi, lưu lại một ngàn người cũng không được bao nhiêu tác dụng. Vì lẽ đó hắn cuối cùng vẫn là quyết định đem chính mình sở hữu bộ đội đều mang tới. Bất quá vì bảo đảm Lưu gia trang sẽ không bị một ít đồ xâm phạm, vì lẽ đó hắn có khẩn cấp để tìm trong trang bách tính tạo thành hộ viện, bảo vệ quê hương, ngược lại trong những người này có rất nhiều trước đây chính là son tặc, đối với quân giới cũng không phải xa lạ, tin tưởng bọn hắn hiện tại trải qua ngày thật tốt, nhất định sẽ đề tâm bảo vệ tốt Lưu gia huy tổ ngang. Những người này Lưu Bàn toàn bộ đều giao cho Đồng Uyên thống lĩnh. Hắn và thủ hạ mấy Viên đại tướng thương lượng một chút, nhận lệnh bọn họ vì là nha môn tướng, như vậy bọn họ sẽ chính thức trở thành quân đội của triều đình rồi.

Hai ngày sau đó, Lưu Yên điều phối sáu ngàn quân đội đã tập kết xong rồi, Lưu Bàn mang theo hắn này bốn ngàn người cũng chạy tới kế huyện, nhìn thấy Lưu Yên chuẩn bị cho hắn lương thảo cùng quân giới, Lưu Bàn cũng biết Lưu Yên bọn họ lần này là thật sự bỏ ra vốn lớn rồi. Hắn đơn giản động viên một thoáng, liền mang theo đại quân xuất phát. Tiến từ tình huống nguy cấp, cũng quân không được nhiều như vậy, năm ngàn kỵ binh tập kết đến đồng thời, mang tới một ít lương thảo trước hết đi ra phát. Lưu Bàn đem Triệu Vân lưu tại phòng thủ hậu phương, để hắn dẫn năm ngàn bộ binh, làm vận tải đội, bảo vệ tốt lương thảo. Năm ngàn kỵ binh thẳng đến Ngự Dương mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chiến chuẩn bị trước

Lưu Bàn mang theo năm ngàn đại quân liên tục chạy được rồi một ngày một đêm, rốt cục ở ngày thứ hai trước khi trời tối chạy tới Ngự Dương thành, Tiên Ti công thành đại quân vừa lui bước, Lưu Bàn mang người nhân cơ hội tiến vào Ngự Dương thành. Nghe được mới Phá Lô Trung Lang tướng đến rồi, Ngự Dương thành quan chức mau mau tới tiếp đãi, nhưng nhìn đến là đại danh鼎鼎鼎鼎 lưu Đại Hài gia, tất cả mọi người vẫn là có chút ngoài ý muốn. Lưu Bàn tuy rằng nổi danh bất phàm, thế nhưng những thứ này đều là tuyên dương hắn ở tài hoa phương diện cùng làm việc thiện trên, còn ở vũ lực bên trên ngã : cũng là không có danh tiếng gì nha. Làm sao Thái Thủ đại nhân sắp xếp hắn đã tới? Bất quá nói thế nào Lưu Bàn cũng là một cái Hài Gia, hơn nữa là đến trợ giúp, tất cả mọi người vẫn là muốn lấy lễ để tiếp đón rồi. Thật tính ra hắn quan chức cùng tước vị đều không ở mọi người dưới, cũng không thuộc về người ở chỗ này quân hạt, tự nhiên là không ai dám đối với hắn không khách khí.

Bất quá Lưu Bàn cũng không hề quá cao thân phận của chính mình, mà là rất khách khí cùng các vị đại nhân chào hỏi, sau đó sẽ chứng vị đại nhân cùng đi dưới, tiến vào phủ nha bên trong. Ngự Dương Thái Thủ xem như là chủ nhân, vì lẽ đó hắn trước tiên là nói về nói: "Không biết Hài Gia lần này tới, phai nhạ bao nhiêu viện binh nha? Hiện tại phương vây công rất nhanh, thành lập A Mẫn binh tướng thương vong nặng nề, đã sắp không kiên trì nổi."

Lưu Bàn cười khổ một tiếng nói rằng: "Các vị đại nhân, các người cũng biết hiện tại ta U Châu cũng không có bao nhiêu binh tướng có thể sai rồi. Ta lần

này đến, ngoại trừ bản bộ thủ hạ bất ngờ, cũng chỉ dẫn theo lục thân nhiều người, hợp lại cũng là hơn một vạn người. Hiện tại triều đình còn không có phản ứng quá á..., trong khoảng thời gian ngắn, ta có chu cũng không có bao nhiêu binh tướng rồi. Thái Thủ đại nhân cũng biết đại gia cực khổ rồi, có thể là chúng ta vẫn là phải kiên trì lên nha. Chỉ cần triều đình đại quân vừa đến, chúng ta nguy cơ, tự nhiên là có thể giải trừ. Ta lần này đến trước tiên điều năm ngàn kỵ binh lại đây, còn lại năm ngàn bộ binh còn ở phía sau chậm rãi chạy tới."

Mọi người vừa nghe, chỉ có một vạn người không khỏi tâm tình hạ rồi, hiện tại một vạn người có người sao dùng nha. Đối phương nhưng là có ba trăm ngàn người nha. Được xưng tám mươi vạn nha. Mặc dù nói hiện tại bọn hắn đứng phòng ngự ưu thế, có thể là đứng Phương Nguyên nguyên không ngừng không ngừng người, để cho bọn họ vẫn rất có áp lực.

Đối phương Lưu Bàn nhìn bọn họ tâm tình có chút sa sút, liền lại hỏi: "Phe địch đã có nhiều người như vậy, không biết bên ta có thể có phái người đi ra ngoài cùng đối phương đại chiến?" Ngự Dương Thái Thủ khóc rơi xuống lắc lắc đầu, nói rằng: "Vốn là ta U Châu còn có bệnh viện hân tướng Công Tôn Toàn A Cam, Công Tôn bá khuê, hân quan đến kỵ Đô Úy, nhưng là trước một quãng thời gian hắn bị điều đến Lương Châu đánh giá một bên Chương phản loạn rồi. Vốn là lấy dưới tướng hân Bạch Mã Nghĩa Tông là có thể Tiên Ti những người kia chống đỡ được một quãng thời gian, nhưng là bây giờ... Ai. Chúng ta cũng là không thể ra sức nha."

Lưu Bàn nghe xong, gật gật đầu, Tiên Ti cùng Ô Hằng đều là dân tộc du mục, quân đội của bọn hắn phần lớn đều là kỵ binh, nếu như không có một con cường hân kỵ binh bộ đội, muốn cùng bọn họ đã chiến, chuyện này quả là là tự tìm đường chết nha. Bất quá Lưu Bàn lần này 19, mang đều là kỵ binh, hơn nữa Lưu Bàn đến cũng không phải cho bọn họ thủ thành dùng, vì lẽ đó Lưu Bàn liền nói: "Ta lần này đến đều là kỵ binh, thủ thành bọn họ cũng không giúp được bao nhiêu bận bịu, không bằng đợi ngày mai, để bộ hạ của ta ra khỏi thành gặp gỡ một lần những kia Hồ Lỗ, ít nhất cũng phải diệt nhất diệt sự oai phong của bọn họ cùng sĩ khí, cũng cho thủ thành đại quân tranh thủ một ít thời gian, có thể gia cố một thoáng phòng thủ thành phố nha. Không biết đại nhân ý như thế nào?"

Ngự Dương Thái Thủ nhìn thấy Lưu Bàn chủ động xin mời chiến, tự nhiên là không có cái gì tốt phản đối, kỵ binh thủ thành vốn là binh gia tối kỵ. Hơn nữa bọn họ quãng thời gian này không gián đoạn thủ thành, lên mạng nặng nề, hơn nữa tướng thành cũng có một phần hư hại, Lưu Bàn có thể cho bọn họ tranh thủ một ít thời gian, tự nhiên là chuyện tốt. Bất quá hắn vẫn có chút không yên lòng Lưu Bàn tự mình ra chiến trường. Cái này Lưu Bàn tuổi còn trẻ đã bị Phong Hầu, còn bá Thái Thủ đại nhân Vi thúc phụ, rất được đương kim Thánh Thượng sủng tín, nếu như hắn trừ cái gì sai lầm, chính mình làm sao có thể dám đương lên đây? Vì lẽ đó hắn vẫn nhân hạ phần này mê hoặc, nói rằng: "Hầu Gia thân phận tôn sùng, tại sao có thể tùy ý ra chiến trường đây? Nếu như Hầu Gia trừ chuyện gì, người để cho ta làm sao cho Thái Thủ đại nhân cùng đương kim Thánh Thượng bàn giao nha?"

Lưu Bàn nghe xong không thể nín được cười cười, hắn tự nhiên coi đã hiểu lời này tập hợp ý tứ, cái này Ngự Dương Thái Thủ đúng là rất muốn cho hắn xuất chiến, bất quá lại sợ chính mình ra cái gì sai lầm, không tiện khai báo, vì lẽ đó Lưu Bàn liền nói: "Đại nhân không cần phải lo lắng. Khi ta tới rồi cùng thúc phụ bảo đảm đã qua, ta lần này là lấy một cái Đại Hân triều phù phù con dân đến, bảo vệ gia Vệ Quốc, chỉ cần đối với thủ thành có lợi, ta liền trở về làm, Thái Thủ đại nhân không cần lo lắng, thúc phụ sẽ không trách tội cho người."

Ngự Dương Thái Thủ nhìn thấy Lưu Bàn nói như vậy, cũng biết Lưu Bàn quyết tâm, liền cũng sẽ không lại nói những kia ngăn trở rồi, chỉ là để Lưu Bàn nhanh đi về nghỉ ngơi, thật ngày thứ hai cùng Tiên Ti Thát tử đại chiến một trận.

Lưu Bàn trở lại trong quân doanh, chiêu tập đến mình dưới tướng quan quân, nói rằng: "Ta đã hướng về Ngự Dương Thái Thủ đại nhân xin phép qua rồi, ngày mai sẽ có chúng ta này một nhóm người xuất chiến, nghênh chiến Tiên Ti cùng Ô Hằng Hồ Lỗ, cho thủ thành các anh em tranh thủ một chút thời gian. Ngoài thành còn có tiến vào 30 vạn đại quân, chúng ta đi ra, khả năng có rất nhiều người liền không về được, đại gia tốt nhất chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nếu như ai sợ hãi lời nói, hiện tại là có thể cùng ta nói một tiếng, hiện tại vẫn tới kịp, ta để cho các người lui ra."

Lưu Bàn lời nói xong, nhìn một chút người ở chỗ này, không có một người muốn lui ra, Lưu Bàn gật gật đầu, nói rằng: "Rất tốt. Không hổ đều là nam tử hân đại trượng phu. Không có ném chúng ta đại hân mặt. Bất quá ta vẫn còn muốn đem xấu nói tới phía trước, hiện tại các người không có ai lui ra, nếu như đợi ngày mai ra chiến trường, có người làm trận bỏ chạy, vậy cũng đừng trách ta không khách khí. Ta tuy rằng yêu thích làm việc thiện, thể nhưng trên chiến trường quy củ ta vẫn là hiểu được. Làm trận bỏ chạy, chỉ có ba chữ —— giết không tha. Ta không hy vọng có huynh đệ của chính mình chết ở dưới đao của ta. Hi vọng đại gia không để cho ta thất vọng."

Mọi người các loại (chờ) Lưu Bàn nói hết lời sau đó, nhìn nhau, cuối cùng đồng thời chấp tay nói rằng: "Nguyên vì là Hầu Gia hiệu lực. Dũng mãnh giết địch, bách chiến không lùi."

Lưu Bàn nghe xong hài lòng gật gật đầu, nói rằng: "Được. Rất tốt. Hiện tại cũng đi về nghỉ ngơi đi. Chờ ngày mai A Chiến dịch sau, ta đang cùng đại gia lấy tay nói chuyện vui vẻ. Đến thời điểm, ta xin mọi người uống Ngũ Lương Dịch."

Mọi người vừa nghe, đều rất cao hứng rồi đi. Liền là hướng về phía Ngũ Lương Dịch rượu ngon, ngày mai cũng phải giết nhiều mấy cái Tiên Ti Thát tử nha. Cái kia nhưng là đương kim cao cấp nhất rượu ngon nha.

Các loại (chờ) những người này rồi đi sau đó, Lưu Bàn một người ở lại trong đại trướng, thở dài một tiếng, nói thật đối với ngày mai chiến đấu, hắn cũng không có mấy phần chắc chắn. Nghịch cảnh hắn cũng là lần đầu tiên chân chính tham gia vũ khí lạnh thời đại đại hội chiến nha. Trong lòng ít nhiều có chút thấp thỏm bất an, vũ khí lạnh thời đại, nhân số cũng là một cái tính quyết định nhân tố, hiện tại địch cường ta yếu, nếu muốn dựa vào này mấy ngàn người hiểu (giải trừ) U Châu chi vậy, quả thực là chuyện không thể nào. Dù sao đối phương nhưng là có ba trăm ngàn người nha. Chính là đứng ở nơi đó bất động để cho bọn họ giết, cũng phải đem này năm ngàn người cho một chết. Lần này hội chiến là đứng hân xuyên qua tới nay lần thứ nhất thử thách, cũng là đối với hân thành lập thế lực một lần thử thách, nếu như hân có thể ứng phó, cái kia không thể nghi ngờ là một lần biến hóa thoát thai hoán cốt, thế lực của hân cũng sẽ có một lần bay vọt về chất. Mà nếu như ứng phó không qua đi, vậy thì vạn sự đều hư, hân thành lập cái thế lực này chỉ sợ cũng muốn hôi phi yên diệt. Hân nếu muốn ở thời đại này có tư cách, tất cả còn muốn làm lại lần nữa, hân hơn một năm nay khổ cực làm lụng, cũng sẽ biến thành vô dụng công. Vì lẽ đó ngày mai nhất định phải thành công.

Bất quá hắn cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị, hắn cầm một bao quần áo hình dáng đồ vật cho, nhẹ nhàng vuốt ve, nhỏ giọng nói: "Ngày mai

thành bại ở cái này một lần hành động, tất cả liền nhờ vào người. Hi vọng người không để cho ta thất vọng, người dù sao thuộc về vượt thời đại sản phẩm, giống như ta không thuộc về cái thời đại này, bất quá nếu ta tới nơi này cái thời đại, hi vọng người cũng có thể giống như ta, để người sư đệ này ah người nhìn với cặp mắt khác xưa. C V một phần không gì sánh được công lao. Người có thể ngàn vạn muốn phát huy ra người uy lực thật sự nha."

Liền với một cái trả thù chính là ngày mai Luru Bản chuẩn bị quyết phân thắng thua chỗ máu chốt, cái này cũng là hẳn hơn một năm nay đến, ẩn giấu tất cả mọi người thiên tân vạn khổ chế tạo ra đồ vật, hi vọng có thể sáng tạo ra một cái kỳ tích. Luru Bản thầm nghĩ nói: "Nếu ngày mai là muốn tiến hành một mất một còn chiến đấu. Nhưng là tử đạo hữu bất tử bản đạo, nếu muốn một mất một còn, vậy hay là người chết, ta sống đi. Ta còn không chuẩn bị cứ như vậy buồn bã rời đi cái thời đại này nha."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đại chiến tương khởi

Luru Bản an tâm nghỉ ngơi một đêm, sáng ngày thứ hai thần thái sáng láng đi ra. Luru Bản trên người chỉ mặc một cái giáp da, vốn là chuẩn bị cho hán cái trông khôi giáp, hẳn nhưng dùng nó bao gồm vừa lúc bên trong, thật giống bên trong có cái gì quý trọng đồ vật, so với thân thể của hán còn muốn quý giá như thế. Đợi được đại quân ăn xong điểm tâm sau đó hán để ty lính kèn thổi sáo, tập kết của mình năm ngàn đại quân, bởi vì lập tức liền sắp đại chiến rồi, vì lẽ đó này một hồi bữa sáng, nhưng là phong phú cực điểm, mỗi người cũng có thể dẫn tới một cân thịt bò, cái khác bánh bao trắng càng là bao ăn no, tùy tiện ăn. Dù sao bữa cơm này khả năng chính là rất nhiều người một lần cuối cùng. Luru Bản nhìn một chút đại quân, sau đó nói: "Ta đã hướng về Ngự Dương Thái Thú đại nhân xin phép qua rồi. Ngày hôm nay liền có chúng ta đoàn người đi đầu xuất chiến. Cho thù thành các huynh đệ tranh thủ một chút thời gian. Tối ngày hôm qua, ta đã cùng trưởng quan của các người đều đã nói, hiện tại ta lập lại lần nữa, nếu có ai sợ hãi, không dám ra chiến, ta có thể cho các người thêm một cơ hội, hiện tại liền đứng ra, ta tuyệt đối sẽ không khó xử. Nhưng mà nếu như các người không có ai đứng ra, đã đến phía trên chiến trường, lại lâm trận chạy trốn lời nói, vậy cũng đừng trách ta không thể. Người như vậy chỉ có một kết cục, chính là giết không tha. Có không người nào nguyện ý lui ra, có, hiện tại liền đứng ra."

Luru Bản sau khi nói xong, liền nhìn phía dưới các binh sĩ, binh sĩ nghe xong Luru Bản, cũng đều thấp giọng bắt đầu nghị luận, những người này trước đây cũng đều là một ít nhân tình bách tính, tuy rằng huấn luyện thời gian dài như vậy, hiện tại phải ra khỏi thành đối mặt hầu như gấp trăm lần với bản thân kẻ địch, nói không sợ vậy khẳng định là giả dối, thế nhưng cũng không có ai dám thật sự đứng ra, mặt mặt xấu hổ là nhỏ, vạn nhất Hầu Gia nói không giữ lời rồi, tại chỗ đem bọn họ giết, vậy bọn họ còn không chết oan nha. Lại nói rồi, nhóm người mình hiện tại có thể đứng ở chỗ này, còn không phải thoát Luru Tiểu Hầu gia ban ân, làm người muốn học có ơn tất báo, hiện tại chính là báo đáp Hầu Gia ân tình lúc. Càng có thể hướng, Hầu Gia bực này tôn quý mọi người muốn đích thân ra khỏi thành giết địch, chính mình người bậc này có thể cùng Hầu Gia đồng sinh cộng tử đã là đã kiếm được, còn có cái gì tốt nói. Hầu Gia trước khi đi đã nói rồi, nếu như ở đây không chống đỡ được những kia Tiên Ti Hồ Lỗ, cái kia toàn bộ U Châu khả năng liền khó giữ được, mình coi như là có thể rời đi trước, cuối cùng không phải như thế muốn chết đây sao? Cùng với mặt mặt xấu hổ sau khi hay là muốn tử, còn không bằng ở đây cùng những kia Hồ Lỗ đại chiến một trận, tối thiểu, cũng có thể có cái chịu tội thay nha. Lại nói rồi, chúng ta đường đường người Hán, tại sao có thể không đánh mà chạy đây? Đây không phải là quá cho tổ tông nhóm bôi đen sao? Vì lẽ đó không có một người đứng ra, nói muốn rời khỏi.

Luru Bản nhìn thấy tình huống như thế, hơi hơi gật gật đầu, vào lúc này nếu quả thật có người đứng ra lời nói, hẳn còn thật không biết nên làm gì thật đây. Giết bọn hán, liền ra về mình nói chuyện không giữ lời hứa, sau đó cũng sẽ không có người lại đầu nhập vào chính mình rồi, không giết bọn hán mà nói, lại sẽ ảnh hưởng toàn bộ bộ đội sĩ khí. Xuất hiện đang không có người thật muốn rời khỏi, cũng làm cho hán sinh một cái phiền phức. Liền Luru Bản liền nói: "Được. Đều là hảo dạng. Không có cho chúng ta đại hán mất mặt. Nếu đại gia như thế nâng đỡ tại hạ, vậy ta liền ở ngay đây bảo đảm vào lần này đại chiến sau đó, đại gia chính là ta Luru Bản người nhà rồi, chính là ta huynh đệ. Chỉ cần có ta Luru Bản một miếng ăn, liền tuyệt đối sẽ không bội bụng đến mọi người. Nếu có người không được lòng lấy hy sinh, như vậy người nhà của hán thì có ta đến phủ dưỡng. Lão nhân ta bảo đảm dưỡng lão đưa ma, hài tử ta tuyệt đối đem hán nuôi nấng lớn lên thành tài. Được rồi, các huynh đệ, chúng ta xuất phát. Ra trận giết địch."

Luru Bản nói xong cũng trước tiên xuất phát, các binh sĩ ở Luru Bản cảm hoá dưới, cũng cùng một chỗ hô lớn: "Ra trận giết địch. Ra trận giết địch."

Luru Bản bên trên hán Bạch Tuyết, chuẩn bị xuất phát. Bạch Tuyết là Tô song từ trên thảo nguyên mua được một thốt lương câu, có thể ngày đi ngàn dặm. Luru Bản bởi vì cùng không khí chiến tranh cùng nhau thời gian lâu dài, có một số việc cũng nhận được Triệu Văn ảnh hưởng, trong đó một điểm chính là khá là yêu thích màu trắng, vì lẽ đó hán cũng cùng Triệu Văn như thế, lựa chọn một con ngựa trắng. Bạch Tuyết cũng đích thật là một thốt khó được lương câu, bất quá không được hoàn mỹ chính là, nó là một thốt con ngựa mẹ, vốn là con ngựa mẹ thật là thiếu có thể làm thành chiến mã, bất quá Luru Bản nếu yêu thích, đương nhiên sẽ không có người nói cái gì. Vì lẽ đó Luru Bản mới mới lên một cái Bạch Tuyết như thế nữ tính hóa tên. Luru Bản cười Bạch Tuyết, cảm Tình Cương thương, hướng về trên tường thành Ngự Dương Thái Thú chào theo kiểu nhà binh, sau đó liền mang theo đại quân ngoại trừ cửa thành bắc. Muốn hướng về Tiên Ti khởi xướng tiến công.

Luru Bản mang theo đại quân ra khỏi thành sau đó, Tiên Ti đại quân hiển nhiên cũng là bắt đầu chuẩn bị muốn công thành rồi, bọn họ cũng bắt đầu tụ họp lại rồi. Vào lúc này Luru Bản bọn họ ra khỏi thành rồi, Tiên Ti đại quân cũng rất nghi hoặc. Từ khi bọn họ bắt đầu công thành tới nay, người Hán vẫn không có chủ động ra khỏi thành nghênh chiến, ngày hôm nay là chuyện gì xảy ra nha? Chẳng lẽ là hán người đến viện binh hay sao? Cùng liền nghe được thám báo báo lại sau đó, liền rơi vào trầm tư. Theo lý thuyết người Hán viện binh hẳn là sẽ không nhanh như vậy liền đến nha. Có thể là nếu như không

có viện binh, bọn họ như thế nào lại có gan hùm mật gấu, dám ra khỏi thành cùng bọn họ đánh dã chiến đây? Hơn nữa lần này vừa ra tới chính là năm ngàn kỵ binh, kỵ binh đối với Hán người mà nói vẫn là rất ít ỏi nha. Năm ngàn kỵ binh, đã là một luồng ghê gớm lực lượng quân sự rồi. Lẽ nào thật sự là tình báo của chính mình sai lầm. Mặc dù nói cùng liên rất sĩ nhục người Hán, cho rằng người Hán quá mức nhu nhược rồi, nhưng là từ chân chính trong đáy lòng, cùng liên hay là không dám coi khinh người Hán, lúc trước Hung Nô là cỡ nào cường thịnh nha. Còn không phải là bởi vì quá mức hung hăng càn quấy, sĩ nhục người Hán, mới bị người Hán đánh hầu như vong tộc, hiện tại tuy rằng còn có nhất định thế lực, nhưng là ở thảo nguyên đã không thể cùng Tiên Ti chống đỡ được, ở Tịnh Châu nơi đó cũng phải cần dựa vào người Hán triều đình hơi thở, huy hoàng của ngày xưa sớm liền không biết ném đã đi đến đâu.

Hung Nô giáo huấn để cùng liên cũng không thể không cẩn thận, miễn cho Tiên Ti ở bù sau đó bại, vì lẽ đó hán liền tụ tập được đại quân, không ở phân biệt tấn công mấy cái cửa thành, chuẩn bị trước tiên tiêu diệt những người ở trước mắt lại nói, để tránh khỏi chia sau đó, trúng rồi người Hán biên tập, bị tiêu diệt từng bộ phận. Tiên Ti cùng Ô Hắc đại quân, tuy rằng trải qua mấy ngày nay đại chiến, bao nhiêu tổn thương một điểm, thế nhưng tổng cộng gộp lại, vẫn có hai mươi lăm vạn trở lên, đối với nhỏ nhỏ năm ngàn người, hán vẫn không thể nào quan tâm. Liền mấy 100 ngàn đại quân tụ tập lại, chuẩn bị cùng Lư Bán mấy ngàn người đại chiến một trận, tuy rằng tình cảnh thế này có chút buồn cười, bất quá binh gia chi đạo, có lúc chính là muốn tiêu tâm cẩn thận. Cùng liên hiện tại đứng tốt đẹp tinh thể, tự nhiên là không muốn trong khe cống ngầm lật thuyền, tự nhiên là muốn cẩn thận một chút rồi. Đại quân tụ họp lại sau đó, cùng liên liền chuẩn bị phái người tiến lên khiêu chiến. Người Hán lâm trận đầu tướng quy củ, ở Tiên Ti cũng là làm được thông.

Lư Bán nhìn thấy Tiên Ti đại quân tụ họp lại, cũng là có điểm giật mình, tục ngữ nói được, Nhân thượng 10 ngàn, vô biên vô bờ, mấy 100 ngàn đại quân tụ họp lại, đúng là rất đồ sộ. Bất quá càng nhiều người Lư Bán đều gặp, tự nhiên là sẽ không bị điểm này thực sự là bị dọa cho phát sợ, hơn nữa đối phương tụ họp lại, cũng vừa hay phù hợp tâm ý của hán, tương đương với trúng rồi mưu kế của hán, một lúc một chiều kia trào ra, hiệu quả ngược lại sẽ càng tốt hơn. Từ cái quan điểm này tới nói, Lư Bán vẫn rất cao hứng. Bất quá hán đối mặt này mấy 100 ngàn đại quân trong lòng không có cái gì mâu thuẫn cùng sợ sệt, thế nhưng dưới tay hán những lính kia chấp nhận không giống nhau, bọn họ trước đây nếu không tự là một ít trung thực dân chúng, nếu không tự là một ít tiểu binh tiểu tướng, dù cho đánh giặc, cũng chỉ là phạm vi nhỏ chiến đấu, nếu không tự là tham gia một ít tiêu diệt sơn tặc chiến đấu, lúc nào, gặp nhiều như vậy quân đội nha. Liền ngay cả Trương Phi cùng quan với mấy người bọn họ hán thấy, trong lòng cũng là có chút lo lắng. Nghịch cảnh trước đây bọn họ cũng là không có đi lên chiến trường, cũng là lần đầu tiên lập tức thấy nhiều người như vậy nha. Tuy rằng đừng khí kinh người, thế nhưng trong lòng vẫn có chút bờ ngỡ.

Lư Bán nhìn thấy tình huống như thế cũng có chút bất đắc dĩ chuyện như vậy đến không khó giải quyết, chỉ cần nhiều trải qua mấy lần liền không có gì lớn rồi, nhưng là trước mắt có thể không có thời gian để cho bọn họ phản ứng. Bất đắc dĩ, Lư Bán không thể làm gì khác hơn là trước tiên trên mình đi, cho bọn họ một điểm thời gian phản ứng, nếu không, chỉ bằng bọn họ hiện tại trạng thái, đi tới cũng chỉ là chịu chết mà thôi. Huống hồ kế hoạch của chính mình cũng phải bọn họ cùng Tiên Ti đại quân duy trì khoảng cách nhất định. Chỉ cần kế hoạch của chính mình thành công, Tiên Ti đại quân quân lòng vừa loạn, binh bại như núi đổ dưới, bọn họ này năm ngàn người mới ăn có thể đứng hàng chỗ đại dụng. Bất quá vì là phòng ngừa chính mình thực thi kế hoạch thời điểm, liền bọn họ cũng bị giật mình, vì lẽ đó Lư Bán hay là muốn trước tiên thông báo một chút, Lư Bán quay về Trương Phi bọn họ nói rằng: "Một lúc, ta đi lên trước cùng bọn họ đầu tướng. Nếu như nhân cơ hội thành thực lời nói, ta còn sẽ phóng đi phe địch trong trận doanh mặt, các người ở chỗ này chờ, không có mệnh lệnh của ta, các người tuyệt đối không nên có hành động. Nhớ chưa có."

Trương Phi mấy người bọn họ hán cũng biết Lư Bán lại kim cương bất hoại thân hộ thể, cũng không cần lo lắng an nguy của hán, vì lẽ đó cũng chín gât gât đầu, Lư Bán lại nói: "Các người trước tiên đem các người lỗ tai của chính mình cùng ngựa lỗ tai cho chặn lại, miễn cho một lúc ngựa chần chừ không kiểm soát."

Trương Phi bọn họ không biết Lư Bán để cho bọn họ lấp kín ngựa của chính mình lỗ tai có ích lợi gì ý, liền Trương Phi lại hỏi: "Hầu Gia. Nếu như chúng ta đều lấp kín lỗ tai, cái kia một lúc người ra lệnh để cho chúng ta xung phong, chúng ta nghe không tới làm sao bây giờ nha?"

Trương Phi nói xong, Quan Vũ mấy người bọn họ hán cũng không khỏi đến gât gât, nếu như Lư Bán ra lệnh, mà bọn họ lại không nghe thấy, cái kia tự khả năng sẽ đến trễ thời cơ nha. Phía trên chiến trường, cơ hội chớp mắt là qua, nhưng là tuyệt đối không thể trì hoãn. Lư Bán sớm có đối sách, liền liền chỉ chỉ chính mình khỏi giáp bao thành cái xách tay kia, cười nói: "Một lúc, ta đem vật này cho mắt rồi, đối phương đại quân khả năng liền sẽ khiến cho cuồng loạn, cái kia chính là mệnh lệnh. Các người trực tiếp xung phong là được rồi. Còn những chuyện khác, các người liền không cần lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Trước khi chiến đấu hiển uy

Lư Bán bàn giao xong sau đó, Trương Phi bọn họ cũng hiểu rõ, liền mọi người liền đồng thời gât gât đầu, Lư Bán nói một tiếng, liền giục ngựa hướng về hai trong quân đi đến. Đi tới hai quân trận doanh trung gian, Lư Bán tự đối Tiên Ti đại quân trận doanh hô: "Ta chính là đại hán Phá Lỗ Trung Lang tướng Lư Bán. Tiên Ti trong đại quân, có thể có người đánh với ta một trận?" Cùng liên ở bên trong đại trận, nhìn thấy Lư Bán đi một mình đến hai trong trận, chính ở chỗ này tuyên bố muốn khiêu chiến Tiên Ti dũng sĩ, không khỏi hai mặt nhìn nhau, hán hiện tại thật là có chút không làm rõ được những người Hán này muốn làm gì. Biểu hiện chỉ phái năm ngàn đại quân ra đi tìm cái chết, sau đó có người cái kia một đứa bé ra tới khiêu chiến, này không khỏi có chút... Công việc như khác thường bức là yêu, mình nhất định phải cẩn thận kỹ thuật đây này cùng người, tuyệt đối không nên tổn thương

người Hán gian kế nha.

Tiên Ti đại quân ở Lư Bàn tiếng nói đã qua một khắc thời gian bên trong đều là yên tĩnh, đã qua một khắc thời gian, bên trong mới truyền ra từng trận tiếng cười, bọn họ cũng không nghĩ tới Hán quân bên trong, dĩ nhiên sẽ phái một đứa bé ra tới khiêu chiến, này không khỏi cũng quá trò đùa đi. Tiên Ti tìm bên trong truyền ra một ít châm chọc âm thanh, hô: "Ha ha. Người Hán dĩ nhiên phái một đứa bé ra ngoài đón chiến, như vậy không khỏi buồn cười quá đi."

"Hán quân thật là không có nhân tài rồi, dĩ nhiên để cái kia một đứa bé đi ra."

"Ha ha. Tiểu hài tử này vẫn đúng là buồn cười, hẳn lại muốn khiêu chiến chúng ta Tiên Ti dũng sĩ. Ha ha. Dùng người Hán lại nói, này có phải là có chút không biết tự lượng sức mình nha."

Bọn họ tuy nhiên tại bên trong cười nhạo Hán quân, cười nhạo Lư Bàn, tuy nhiên lại không có một người muốn đi ra, không phải là bọn họ sợ hãi, mà là bọn họ cảm giác mình thân là Tiên Ti dũng sĩ, nếu như ra tới đối phó một đứa bé, không khỏi quá ném thân phận, cho dù thắng lợi, trở lại cũng là sẽ đánh vào đồng bạn cười nhạo. Vì lẽ đó bọn họ một mực tại nơi nào cười ha ha, nói trào phúng, nhưng là không có người thật muốn đi ra.

Tiên Ti trong đại trận cười nhạo lời nói, Lư Bàn tự nhiên là nghe được nhất thanh nhị sở, đối với bọn họ trào phúng, Lư Bàn nhếch miệng mỉm cười, không để ý chút nào. Nếu đối phương không ra, vậy mình không ngại lại thêm một cây đuốc, liền Lư Bàn rồi hướng Tiên Ti đại trận hô: "Làm sao vậy? Lẽ nào không có một người đuổi ra cùng ta đánh sao? Lẽ nào này chính là các người được xưng là Tiên Ti dũng sĩ sao? Ta xem các người cũng đừng có tự xưng là dũng sĩ rồi, ta xem các người vốn là một đám kẻ nhu nhược. Ta xem các người vẫn là ngoan ngoãn trở lại trên thảo nguyên, trốn ở nữ nhân các người dưới quần mặt, run lấy bấy đi. Hoặc là thắng thần biến thành nữ nhân rồi. Ha ha ha."

Nói xong chỉ có một người cười ha ha. Lư Bàn vừa dứt lời, liền đưa tới Tiên Ti trong đại trận mắng to, bọn họ cảm giác mình không ra đứng là không muốn bắt nạt Lư Bàn tiểu hài tử này, Lư Bàn hẳn là cảm động đến rơi nước mắt, ai ngờ đến hẳn không chỉ có không cảm kích, còn dám ở chỗ này trào phúng đại Tiên Ti dũng sĩ. Thực sự là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Cùng liền những này Tiên Ti cao tăng, cũng không khỏi đến nhú mày, Hách Liên bên người một cái thân tín nói khẽ với cùng liền nói: "Đại đan với, mặc kệ đối phương có hay không có âm mưu quỷ kế gì, chúng ta cũng không trả lời nên cứ như vậy liều mạng nha. Nếu như tùy ý tiểu hài tử này ở trước trận điều vô dương oai, mà chúng ta còn không phái người xuất chiến, đối với ta quân tinh thần còn có Thiên Vu tên của người vẫn là đây này cái đều là Dục Đức tổn thất nha. Lấy tiểu nhân ý kiến, chúng ta hay là trước phái ra một cái dũng sĩ trước tiên giải quyết xong đứa bé này nói sau đi."

Cùng liền nghe xong, gật gật đầu, liền liền ra hiệu thủ hạ tướng lĩnh tiến lên nghênh chiến. Tiên Ti trong trận doanh mặt tướng lĩnh nhìn thấy Thiên Vu đồng ý xuất chiến rượu ngon có chút vội vã không nhịn nổi rồi. Một tên ở trước đại trận mặt Thiên phu trưởng trước tiên thúc ngựa xuất trận, quay về Lư Bàn hô: "Người Hán tiểu oa nhi, người đã một lòng thu tử, vậy chúng ta đánh Tiên Ti dũng sĩ sẽ tác thành người. Chịu chết đi người."

Nói xong cũng cầm trong tay mình ba nhận cái nĩa xiên thép hướng về Lư Bàn đâm tới.

Lư Bàn chửi bới một hồi, cũng cảm thấy có điểm (đốt) khát nước, chính không dần nổi thời điểm, nhìn thấy đối phương rốt cục có người chịu xuất chiến rồi, cũng là vô cùng cao hứng. Hắn dùng chân nhẹ nhàng nói ra một thoáng Bạch Tuyết cái bụng, ra hiệu Bạch Tuyết bắt đầu chạy trốn, đón tên kia Tiên Ti Thiên phu trưởng mà đi. Tới gần Tiên Ti cái này Thiên phu trưởng thời điểm, Lư Bàn một tay ấn xuống một cái lưng ngựa, hai chân từ bàn đạp bên trong vươn ra, từ trên lưng ngựa nhảy lên. Hai tay nắm Tinh Cương thương, dùng một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, hướng về Tiên Ti Thiên phu trưởng bổ tới. Lực Phách Hoa Sơn vốn là dùng đao hoặc là dùng lưỡi búa mới sử dụng chiêu thức, bất quá Lư Bàn Tinh Cương thương chú ý đao thương có chút, xuất hiện đang tuôn ra đến, ngược lại cũng có thể phát huy ra một chiêu này uy lực. Còn bàn đạp nhưng là Lư Bàn rất sớm tự phát mình ra tới, vào lúc này ít nhất còn chỉ có một bàn đạp, chỉ là phụ trợ lên ngựa thời điểm một cái công cụ. Ở học tập thuật cưỡi ngựa thời điểm, nhưng là để Lư Bàn chịu không ít khổ đầu, sau đó hẳn mới nghĩ đến bàn đạp, liền liền thuận tiện làm đi ra, còn đem sắt móng ngựa cùng Cao Kiêu yên ngựa cũng phát minh ra đến rồi, cuối cùng là giải quyết xong cưỡi ngựa cái vấn đề này, hơn nữa có lên mã đàng, kỵ binh của hắn bộ đội, luyện tập cưỡi ngựa bắn cung cũng thuận tiện rất nhiều. Một lần đạt được nhiều nha. Hiện tại kỵ binh của hắn bộ đội cưỡi ngựa đã không thể so Tiên Ti những này ở trên lưng ngựa lớn lên dân tộc du mục người chênh lệch. Bất quá Lư Bàn cũng biết bàn đạp mặc dù coi như không đáng chú ý, thế nhưng là là một cái có thể thay đổi kỵ binh, thay đổi toàn bộ vũ khí lạnh thời đại chiến tranh Pháp Bảo, xuất hiện ở thế lực của chính mình còn rất nhỏ, kỵ binh bộ đội còn rất nhỏ yếu, hơn nữa lập tức liền muốn thiên hạ đại loạn rồi, nếu như những thứ đồ này lưu truyền ra ngoài, trí tuệ để cái kia chút ả tại đối thủ thu lợi, đem tới đối phó chính mình liền dễ dàng rất nhiều. Đặc biệt trên thảo nguyên những kia dân tộc du mục. Vì lẽ đó những thứ đồ này hắn đều không có truyền ra ngoài, chỉ là tại chính mình trong phạm vi thế lực bắt đầu vận dụng.

Tiên Ti tên kia Thiên phu trưởng nhìn thấy Lư Bàn trực tiếp từ trên lưng ngựa nhảy vừa lúc bên trong, muốn chém vào chính mình, không khỏi bắt đầu cười ha ha. Hắn càng ngày càng xem thường Lư Bàn rồi, tiểu hài tử liền là tiểu hài tử, tuy rằng rất hung hăng rất dũng cảm, thế nhưng vừa đến chân chính nguy cơ bước ngoặt sẽ thất kinh rồi. Phía trên chiến trường, thân là một cái kỵ binh tướng lĩnh tại sao có thể tùy tiện liền vứt bỏ mã rồi, hơn nữa hẳn rõ ràng dùng là cướp, nhưng tác dụng loại này dùng đao có khả năng sử dụng chiêu thức, thực sự là thật là tức cười. Bất quá đối phương lập tức liền muốn phách chặt đi xuống rồi, hẳn cũng không có thể không làm một ít phòng hộ động tác, liền liền một tay giơ lên trong tay cái nĩa xiên thép, muốn chống đối một thoáng Lư Bàn chiêu thức. Dưới cái nhìn của hắn, Lư Bàn chỉ là một cái hài tử, có thể có sức khỏe lớn đến đâu, lần này chỉ sợ cũng sẽ bị đánh bay ra ngoài, té xuống đất. Đến thời điểm mình chính là dùng mã va hắn, hoặc là đâm đạp, cũng có thể đem hắn giết chết rồi. Xuất hiện ở đứa bé này nhất định là bị dọa đến thất kinh, hai tay run rẩy. Hắn nhìn thấy Lư Bàn trường vẫn rất mi thanh mục tú, hơn nữa cái kia một mặt non nớt, hiện ra được rất là đáng yêu, hẳn bây giờ đang ở cân nhắc một lúc có muốn hay không giết chết đứa bé này, xinh đẹp như vậy một đứa bé, giết liền thật đáng tiếc rồi, không bằng đem hắn tóm lại, xem là một tên đầy tớ cũng tốt nha.

Nhưng là để hắn không nghĩ tới là, hắn ngẩng đầu bỏ về phía Lư Bàn, Lư Bàn không chỉ có không có thất kinh, còn đầy mặt nụ cười, một cái hoàn toàn trắng muốt hàm răng cũng để lộ ra, trong lòng hẳn không khỏi nghĩ đến, đứa bé này hàm răng thật trắng nha. Bất quá hầu hạ, hắn liền trực tiếp mất đi trí giác, mắt tối sầm lại, liền trực tiếp đến Địa Phủ báo danh đi tới. Lư Bàn khí lực vốn là lớn đến kinh người, hơn nữa từ trên trời giáng xuống, Tinh Cương thương lại là bách luyện thép chế tạo, so với cái này Thiên phu trưởng trong tay dùng sinh sắt chế tạo cái nĩa xiên thép không biết phải cứng rắn

bao nhiêu lần, vì lẽ đó Luru Bán trực tiếp chém đứt hán cái nữa xiên thép, sau đó từ đầu đến chân, liên đới hán dưới trướng ngựa, lập tức liền cho chém thành hai nửa.

Nói thời gian dài, trên thực tế chỉ là ngăn chặn chuyện trong nháy mắt, Luru Bán chỉ chớp mắt ở giữa, liền đem Tiên Ti một cái Thiên phu trưởng cho chém thành hai nửa. Người ở chỗ này, bất kể là Tiên Ti cùng Ô Hằng, vẫn là Luru Bán những cái kia thủ hạ, đều trở nên yên tĩnh, có chút trợn mắt ngoác mồm. Bọn họ bị trước mắt tình cảnh này cho chấn động đã đến. Không ai từng nghĩ tới Luru Bán về lập tức chế tạo ra như thế một màn. Tiên Ti cùng Ô Hằng người cũng không cần nói, bọn họ trước đây không biết Luru Bán danh tiếng, tự nhiên là bị đứa bé này dọa sợ. Mà Luru Bán những cái kia thủ hạ, trước đây tuy rằng biết mình cái này Tiểu Hầu gia rất lợi hại, thế nhưng cũng không nghĩ tới hán có thể lợi hại đến nước này nha. Cũng chỉ có cùng Luru Bán từng giao thủ Trương Phi đám người ít nhiều có chút có thể tiếp thu, dù sao Luru Bán cường hãn, bọn họ nhưng là thân thân thế sẽ đến. Luru Bán chính là làm ra ở hành động kinh người, ở tại bọn hán xem ở cũng là chuyện đương nhiên tình. Dù sao hán là thân thể Bán Tiên đi. Biết một chút phép thuật, cũng là việc nên làm sự tình. Vì lẽ đó bọn họ chỉ là ở lại một hồi, liền âm âm khen hay rồi, Luru Bán những binh sĩ kia cũng phản ứng lại, âm âm khen hay.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trước trận trăm tướng

Hán quân người âm âm khen hay, mà Tiên Ti trong trận doanh mặt nhưng là chữ ảm lên, dưới cái nhìn của bọn họ Luru Bán mặc dù có thể chiến thắng cái kia Thiên phu trưởng, nhất định là dùng âm mưu quỷ kế gì, bằng không không thể nào biết đánh thắng, vì lẽ đó bọn họ đều rất giận phần. Không giống nhau: không chờ cùng liền bọn họ ra lệnh, liền lại có một cái Tiên Ti tướng lĩnh chạy ra, hán chỉ vào Luru Bán hô: "Người tên tiểu tử thôi này. Người lại dám dùng âm mưu quỷ kế, hại của ta an đáp, ta muốn báo thù cho hán. Tiểu tử. Nạp mạng đi."

Hán dùng chính là một cái đồng nhân đại giáo, online bị trong bộ lạc, cũng có nhất định tiếng tăm, là một cái đại lực sĩ, hán vừa vặn cùng vừa nảy cái kia Thiên phu trưởng là kết bối huynh đệ, cho nên nhìn thấy cái kia Thiên phu trưởng chết thảm, tự nhiên là rất giận phần, la hét muốn báo Cừu Tuyệt hận.

Luru Bán nhìn thấy lại ra tới một người chịu chết, không thể nín được cười cười, nghĩ thầm, đến đây đi. Có bao nhiêu đến bao nhiêu đi. Ta vừa vặn một thu thập các người. Như vậy vừa có thể đã kích Tiên Ti đại quân sĩ khí, lại có thể đưa đến kéo dài thời gian hiệu quả, nhất cử lưỡng tiện, Luru Bán tự nhiên là rất cao hứng. Hán lại trở về Bạch Tuyết trên người, nhìn cái này cầm đồng nhân đại giáo đại lực sĩ, khẽ mỉm cười, đối với hán công lao không để ý chút nào, ở cái này đại lực sĩ sắp đến Luru Bán bên người thời điểm, Luru Bán cảm Tinh Cương thương chính là một cái Hoàn Hảo Thiên Quân, ở cái này đại lực sĩ còn chưa kịp phản ứng thời điểm, liền một chiêu bắt hán cho chém ngang hông rồi. Đợi được hán phản ứng đến đây thời điểm, nửa người trên của chính mình cùng nửa người dưới đã chia lìa, hán ruột, nội tạng đều lập tức rơi mất đi ra. Hán một mặt không giải thích được nhìn Luru Bán, không biết Luru Bán làm sao làm đến bước này. Mà lúc này đây hán đại giáo mới vừa vặn rơi xuống, bị Luru Bán một vòng đánh bay đi. Đại lực sĩ chết rồi, hán dưới trướng ngựa chạy tới trên người nhẹ đi, tự chậm chậm ngừng lại, đại lực sĩ hai đoạn thi thể mới rơi xuống đất.

Luru Bán hoạt động một chút gân cốt, cười cợt, sau đó quay về Tiên Ti đại quân hô: "Những người này chính là của các người cái gọi là dũng sĩ nha. ? Thực sự là nghe danh không bằng gặp mặt nha. Lần sau có thể không thể đi ra một cái lợi hại một chút, tối thiểu cũng cho ta có chút cảm giác thành công nha. Mặt hàng này, ta chính là giết, cũng không có cảm giác nha. Nếu như các người dũng sĩ đều là mặt hàng này, vậy cũng làm phiền các người một lần nhiều đến mấy lần nha. Các người tối thiểu cũng phải chống đỡ hai chiêu nha. Nếu không, sẽ làm ta rất mất hứng."

Nói xong còn một bộ lắc đầu thở dài bộ dáng, tựa hồ đối với Tiên Ti những này dũng sĩ rất là thất vọng. Luru Bán vừa dứt lời, Tiên Ti trong đại quân lại là chữ ảm như nước thủy triều, để Luru Bán ngưng cuồng không được. Tiếp theo lại có người chạy đến, muốn thu thập Luru Bán, nhưng là đều là bị Luru Bán mau mau lưu loát giải quyết xong.

Một cái hai cái là như thế này, vẫn ra được cái thứ bảy, vẫn là đồng dạng, đều là bị Luru Bán một chiêu liền miểu sát. Tiên Ti đại quân rốt cục bị kinh sợ đã đến. Kêu gào âm thanh cũng tiểu không ít, không có người nào là ngu ngốc, cũng không có ai có thể che giấu lương tâm nói Luru Bán là xoay âm mưu quỷ kế gì, người ta thật là dũng mãnh không ngớt. Liền ngay cả cùng liền những này Tiên Ti cao tầng cũng bị Luru Bán dũng mãnh hành vi cho kinh sợ đã đến, một mặt trợn mắt hốc mồm đáng vẽ. Cùng liền một mặt khó mà tin nổi nói; "Người Hán bên trong lúc nào dĩ nhiên ra một cái quái thai như vậy nha? Hán... Hán quả thực là không thể chiến thắng nha."

Cùng liền thủ hạ thân tín nhưng là khổ não cười cười, nói rằng: "Thiên Vu, bây giờ không phải là quân những này thời điểm nha. Chúng ta muốn tranh thủ thời gian nghĩ ra một cái biện pháp, phải người chen ép một ít tên tiểu tử này hung hăng kiêu ngạo nha. Nếu không, chúng ta mấy 100 ngàn đại quân công lấy một đứa bé cho làm được sĩ khí hoàn toàn không có, đây chính là rất chuyện mất mặt tình nha. Cũng sẽ có tổn hại Thiên Vu uy danh của người nha."

Cùng liền vừa nghe, liền năm sau gât đầu, nói rằng: "Đúng là nên như thế. Nhưng là bây giờ để ai đi tới đây? Xem bộ dáng này, ai đi tới, đều là chịu chết nha."

Tín phục của hán thủ hạ nói rằng: "Ô Mông đạt là ta Tiên Ti đệ nhất dũng sĩ, hơn nữa lực lớn vô cùng, không bằng liền để hán đi đi. Ta hướng về hán ít nhất cũng có thể chống đối mấy chiêu."

Cùng liền nghe xong, liền gật gật đầu. Tâm phúc của hắn tiếp tục nói: "Nếu như Ô Mông đạt cũng không được, vậy chúng ta liền một lần nhiều hơn mấy người, một cái không được hai cái, hai cái không được liền ba cái. Nói chung không thể để cho tên tiểu tử thú này vẫn hung hăng xuống. Hắn hiện tại cái này sao tiểu cứ như vậy tuyệt vời rồi, lớn rồi vậy còn không lật trời đi. Giữ lại người này, tương lai nhất định là ta Tiên Ti đại họa tâm phúc, ngày hôm nay nhất định phải chấm dứt hắn. Nếu không, ta Tiên Ti tự khả năng phải đi ngày xưa Hung Nô lão Lộ rồi."

Cùng liền vốn là đối với mấy người cùng tiến lên đối phó một đứa bé, còn có ý kiến, dù sao đây cũng không phải là cái gì về vang sự tình, lan truyền ra ngoài, uy danh của hắn liền xong đời. Nhưng là đối được tâm phúc của hắn nói hết lời, cùng liền mới hiểu được sự tình gấp gáp tính. Đứa bé này đúng là không thể lưu lại nhà. Nếu không liền hậu họa vô cùng rồi. Liền hắn liền gật gật đầu. Đề Tiên Ti đệ nhất dũng sĩ Ô Mông đạt ra trận.

Lưu Bán liền tiếp chém Tiên Ti bảy Viên đại tướng, trong lòng cao hứng vạn phần. Tiên Ti đại quân hiện tại đã sĩ khí hạ rồi, điểm này hắn tự nhiên là có thể thấy. Hành động của mình không chỉ có hoàn mỹ thực hiện mong muốn mục đích, cho binh lính thủ thành trì hoãn thời gian, cũng kinh sợ đã đến Tiên Ti đại quân. Hơn nữa xuất hiện tại chính mình làm tất cả nhưng là ở dưới con mắt mọi người làm, các loại (chờ) đến đại chiến đã xong, chính mình vũ dũng uy danh sẽ phải lan truyền ra ngoài rồi. Đến thời điểm nhất định có thể hấp dẫn đến càng nhiều nhân tài nương nhờ vào, chuyện này đối với chính mình đại nghiệp nhưng là chỗ tốt liên tục nha. Huống chi mình làm được chứ một ít chuyện xuân đến ah bên trong triều đình, triều đình còn có thể bộ đội chính mình tiến hành ngợi khen sao? Lần này tới cũng thật là đáng giá.

Chính đang Lưu Bán mừng rỡ vạn phần thời điểm, Tiên Ti trong đại quân, lại ra tới một người. Lưu Bán cười mĩa một thoáng, không nghĩ tới bọn này man di lại vẫn dám phái người ra đi tìm cái chết nha. Bất quá lần này nhân vật tựa hồ có chút không giống nhau. Chỉ nhìn người này lưng hùng vai gầu, thân cao ít nhất quá trường, trong tay cầm một cây đại đao, cùng Quan Vũ Thanh Long Yên Nguyệt Đao có tám phần mười tương tự. Nhìn dáng dấp cũng là một trời sinh thần lực người. Lưu Bán giục ngựa tiến lên một bước, hô: "Tướng đến người phương nào? Hãy xưng tên ra. Bản Hầu Gia thương hạ không chém vô danh tiểu tốt."

Tiên Ti thủ lĩnh nhóm nếu vào lúc này phái gia hỏa này ra trận, nhất định có hắn chỗ hơn người, đã như vậy, Lưu Bán tự nhiên là còn muốn hỏi một phen. Tiên Ti này Viên đại tướng dùng thanh âm trầm thấp nói rằng: "Ta chính là Tiên Ti đệ nhất dũng sĩ Ô Mông đạt. Người Hán tiểu tử, không muốn hung hăng, để cho ta gặp gỡ một lần người."

Lưu Bán vừa nghe tên của hắn, thiếu một chút không vọt đến eo, Ngô Mạnh Đạt? Ô Mông đạt? Danh tự này cũng thật là... Lưu Bán nhìn kỹ một thoáng cái này Ô Mông đạt, xem ra cùng trong phim ảnh Ngô Mạnh Đạt vẫn đúng là giống nhau đến mấy phần nha. Bất quá cũng còn tốt, tuy rằng cùng Ngô Mạnh Đạt đều giống nhau có vẻ có chút hèn mọn, thế nhưng cái này Ô Mông đạt nhưng là tráng thật không ít, hơn nữa một mặt râu quai nón, cuối cùng cũng coi như để Lưu Bán biết Ngô Mạnh Đạt không có xuyên qua đã tới. Liền Lưu Bán liền cười nói: "Ô Mông đạt. Tên rất hay. Tiên Ti đệ nhất dũng sĩ. Hào khí thế, kỳ nhìn các người có chút bản lĩnh thật sự, không để cho ta thất vọng. Có thể cùng ta chơi nhiều một lúc."

Ô Mông đạt ha ha cười lớn nói: "Người Hán tiểu tử thú, không muốn hung hăng. Ta sẽ cố gắng thương yêu người, cho người dục tiên dục tử. Cuối cùng ta mới có thể đại Lam người cái kia đầu nhỏ."

Lưu Bán cười lắc lắc đầu, nói rằng: "Mạng của ta liền ngay cả Địa Phủ quỷ thần cũng không dám thu, chỉ bằng người, còn hơi non. Có bản lĩnh, người liền thử một lần đi."

Ô Mông đạt nghe xong cũng không tức giận, nói rằng: "Được. Vậy ta liền để người ném thử ta Tiên Ti dũng sĩ lợi hại. Tiểu tử, xem nào."

Nói liền giơ lên trong tay đại đao hướng về Lưu Bán đánh tới. Lưu Bán bất đắc dĩ cười cười, cười ngựa ở nơi nào không nhúc nhích, lẳng lặng mà chờ đợi Ô Mông đạt công kích. Ô Mông đạt cũng học Lưu Bán dùng một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, hướng về Lưu Bán bổ tới, chuẩn bị một chiêu đem Lưu Bán cho chém thành hai khúc. Lưu Bán nhìn thấy chiêu thức của hắn, chỉ là dùng tay phải tùy ý cầm Tinh Cương thương, nhẹ nhàng một đương, liền đem Ô Mông đạt chiêu thức chặn lại. Ô Mông đạt giật nảy cả mình, hắn sức mạnh của chính mình, mình đương nhiên rất rõ ràng, hắn một chiêu này hơn nữa chính đang cười ngựa xung phong, ừ nói cũng có hơn một nghìn cân nha. Tên tiểu tử thú này, một cái tay liền chặn lại rồi chiêu thức của chính mình, còn đem hai tay của chính mình chấn động đến mức tê dại, ngay cả vật cười cũng lùi lại mấy bước. Mà chính hắn một chút chuyện đều không có, chỉ là của hắn vật cười lui về sau hai bước, có thể thấy được tiểu hải tử này bên trong đến cái kia kinh người đến mức nào.

Ồ hắn còn tại giật mình thời điểm, Lưu Bán cười nói: "Không sai. Sức mạnh nhưng thật ra vô cùng lớn. Bất quá đến mà không trả lễ thì không hay. Người cũng tiếp ta một chiêu."

Nói xong cầm Tinh Cương thương liền hướng Ô Mông đạt vọt tới. Hắn cũng học Ô Mông đạt, dùng một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, hướng về Ô Mông đạt bổ tới, bất quá hiếm thấy có một cái có thể chơi đùa con mèo, hắn không nỡ lòng bỏ ngay lập tức sẽ giết chết hắn, vì lẽ đó hắn lần này cũng không hề dùng đầu súng lưỡi dao sắc, mà là ngã : cũng cầm Tinh Cương thương, đem Tinh Cương thương xem là côn bồng dùng, xoay tròn hướng về Ô Mông đạt đập tới. Ô Mông đạt vốn đang cả đôi tay tê dại, ở nơi nào giật mình, nhìn thấy Lưu Bán đã giết tới, mau mau giơ lên đặt đến chống đối. Lưu Bán báng súng cùng đao của hắn cái trong giây lát đụng vào nhau, một trận chói tai kim thiết tiếng va chạm vang lên, Ô Mông đạt hai tay đã không có tri giác. Liền ngay cả tọa kỵ của hắn cũng hai chân mềm nhũn, thiếu một chút bị này cỗ bên trong đến cái kia bị áp đảo trên mặt đất.

Thế nhưng không giống nhau : không chờ Ô Mông đạt phản ứng lại, đã chơi hưng khởi Lưu Bán cầm Tinh Cương thương chính là một trận đập loạn. Ô Mông đạt bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là liều mạng chống đối, một trận binh binh thương thương âm thanh không dứt bên tai, Ô Mông đạt về mặt đưa đám, thế này sao lại là một đứa bé cần phải có khí lực nha. Đây rõ ràng là một cái Hồng Hoang cự thú nha. Của ta thiên đầu. Ta thế nào lại gặp loại này quái thai nha. Ô Mông đạt chứng kiến trong tay mình đại đao đã bị Lưu Bán một trận đập loạn, cho nên trở thành cong, mà tọa kỵ của mình cũng bị gân công kích ép miệng sùi bọt mép rồi, nhưng là Lưu Bán tiểu tử này còn không biết ngừng tay, vẫn là hào hứng bùng bùng đập loạn. Hắn biết mình không kiên trì nổi, ở tiếp tục như vậy, chính mình không phải bị nghiền thành thịt vụn không thể, ở bước ngoặt sinh tử, hắn cũng không lo nổi cái gì đại Tiên Ti dũng sĩ tôn nghiêm, thừa dịp Lưu Bán khe hở, giục ngựa liền hướng mình đại trận chạy đi. Lưu Bán cả đêm cao hứng thời điểm, làm sao sẽ để hắn chạy cơ chứ? Liền Lưu Bán cũng hô to một tiếng: "Đừng chạy, chúng ta tiếp theo chơi đùa."

Nói xong cũng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Xung phong

Ô Mông đạt nghe được Lưu Bàn, không khỏi cười khổ một tiếng, Nghĩ thầm "Người tên biến thái này, ai có thể dám cùng người so với nha? Dữ dội như vậy hiểm chiến trường, người dĩ nhiên là đang ngoạn nhi. Ta cùng không cùng người điên rồi. Mạng nhỏ quan trọng hơn nha."

Liền Ô Mông đạt có hung hăng rút ra tọa kỵ của mình, hi vọng nó có thể chạy nhanh một chút, sớm một chút chạy đến bên trong đại trận, tách ra Lưu Bàn quái thai này. Hắn hiện tại có thể là thật sự rất sợ sệt Lưu Bàn rồi. Gia hỏa này quả thực cũng không phải là người cái kia. Hầu như chính là không chèn vào đâu được. Vốn là võ nghệ chính là sức mạnh kỹ xảo cùng tốc độ kết Hợp Thể,, không có ai có thể làm được thập toàn thập mỹ, đều sẽ có thiếu hụt cùng khe hở, đối thủ chỉ cần bắt được hắn thiếu hụt cùng khe hở, tự có khả năng đánh bại hắn. Nhưng là Lưu Bàn đây? Tiểu tử này lực lớn như trâu, chiêu thức cũng rất tinh diệu, càng quá phận hắn vẫn tốc độ cực nhanh, coi như là người phát hiện hắn khe hở, thế nhưng vẫn không có cho người thừa dịp sự thiếu sót này công kích thời điểm, chiêu thức của hắn liền đã đến, người cũng chỉ còn sót lại chống đỡ đường sống. Người như thế chỉ có thể dùng vấy vấy đi chống hắn, để tốc độ của hắn nhanh hơn nữa cũng không có cơ hội ra tay, mệt chết hắn, mới có thể tay, đây chính là Ô Mông đạt đối phó Lưu Bàn chiêu thức, bất quá hắn không biết là Lưu Bàn còn đao thương bất nhập, dùng người chống, cũng không nhất định có thể lên tới hắn, còn muốn phải mệt chết hắn liền càng không có thể, Lưu Bàn vốn là trời sinh thần lực, hai năm qua liền cố ý huấn luyện của mình sự chịu đựng, muốn mệt đến hắn, cái kia còn không biết phải bỏ ra bao nhiêu mạng người.

Ô Mông đạt hiện tại chỉ muốn cách Lưu Bàn rất xa, hắn cũng không tiếp tục muốn đối mặt Lưu Bàn rồi, đối đầu hắn, quả thực là sống không bằng chết nha. Nhưng là hắn muốn chạy, cũng chuyện không phải dễ dàng như vậy nha. Tọa kỵ của hắn vốn là bị bọn họ đến thần lực cho một miệng sùi bọt mép, thoi thóp rồi, đầu còn có khí lực lớn như vậy thôi hắn chạy về đi nha. Càng có thể hướng Lưu Bàn Bạch Tuyết cũng là ngăn trướng tuyến một lượng cầu, tốc độ kinh người, há lại là hắn muốn chạy có thể chạy thoát. Mắt thấy Ô Mông đạt liền phải chạy đến Tiên Ti trong đại trận rồi, tọa kỵ của hắn rốt cục ngã lăn ở trước trận rồi, mà lúc này đây Lưu Bàn cũng đuổi kịp hắn. Lưu Bàn cầm Tinh Cương thương liền muốn lập tức đâm chết hắn. Ô Mông đạt ai thần một tiếng, chỉ có nhắm mắt chờ chết rồi. Nhưng là ai biết vào lúc này, Tiên Ti trong đại trận lại chạy ra hai người, bọn họ hô: "Hán quân mắc cở tùy tiện. Ăn huynh đệ chúng ta một chiêu."

Ô Mông đạt được chứng kiến hai người kia, mau mau hô: "Hai vị huynh đệ, mau mau quá tới cứu ta."

Lưu Bàn vừa nhìn, lại có hai người ra đi tìm cái chết rồi. Không sai, thật tốt. Đã như vậy, như vậy ta liền không khách khí. Còn Ô Mông đạt, hắn hiện tại chính là vẫn đợi làm thịt heo dê, chính mình muốn giết hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể, liền Lưu Bàn liền đón hai người kia mà đi. Vừa vặn hai người kia chèn lệch một cái thân ngựa, lại chia làm khoảng chừng : trái phải hướng về Lưu Bàn giáp công mà tới. Lưu Bàn nhẹ nhàng nở nụ cười, tay phải cầm Tinh Cương thương bỗng nhiên vung lên, ở bên trái đây này cá nhân còn chưa kịp phản ứng thời điểm, đem hắn đầu cho chém đứt rồi. Tiếp theo tay trái thuận lợi cầm lấy thi thể của hắn, hướng về bên phải gia hỏa kia ném đi. Người này mất tới sấm lại, một vật ném qua, ở hắn còn chưa kịp phản ứng thời điểm, rồi cùng cái kia thi thể đụng vào nhau, lập tức đã bị tên kia vũ khí trong tay, bị rạch rách cái cổ, sau đó một mặt trợn mắt hốc mồm từ trên ngựa rớt xuống, tiếp theo đầu đội của hắn hạt dưa, cũng bị Lưu Bàn Bạch Tuyết cho giẫm thành dưa hấu nát. Còn Ô Mông đạt vẫn không có chạy tới cái kia không, đã bị Lưu Bàn đuổi tới thuận lợi cho một thương chọc thủng trái tim rồi.

Lưu Bàn trước trận liên sát phe địch mười Viên đại tướng. Hán quân khí thế đại chấn, như ngày Trung Thiên, mà trái lại Tiên Ti một phương, ở dưới con mắt mọi người, của mình mười Viên đại tướng bị đối phương một đứa bé như giống như ăn cháo giết đi không còn một mống. Khí thế tự nhiên là cũng không khá hơn chút nào nha. Hướng chỉ mình trong quân đội nhất dừng sĩ đi tới cũng chỉ là nhận đối phương mấy chiêu liền bị thua, còn ở tại bọn hắn trước trận bị giết chết rồi, bọn họ còn có cái gì khí thế nghiên cứu khoa học. Những kia mới vừa rồi còn đang chửi bậy người, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám ở là mắng. Cùng liền bọn họ những người này ở đây bên trong đại trận nhìn thấy Ô Mông đạt những người này ở đây trước trận bị giết, không khỏi vừa kinh vừa sợ. Vốn là bọn họ cho rằng Ô Mông đạt đi tới, coi như là không thể đánh bại Lưu Bàn, thế nhưng chỉ ít cũng có thể cùng hắn đánh một cái hoà nhau nha. Nhưng là ai biết hắn mới vừa lên đi tập hợp sẽ cùng, liền chạy trốn chết rồi. Cuối cùng đi ra hai người kia, cũng bị Lưu Bàn ở trong vòng nhất chiêu liền cho giết chết. Mà Ô Mông đạt ở tại bọn hắn còn chưa kịp phản ứng thời điểm, đã bị Lưu Bàn cho giết chết. Đây liền tiếp sự tình để cho bọn họ có chút đáp ứng không xuê. Cùng liền một mặt bất hòa chỉ tâm nói: "Sao có thể có chuyện đó. Sao có thể có chuyện đó?" Tâm phúc của hắn nhìn thấy cùng liền đã thất kinh rồi, đã không biết nên xử lý như thế nào rồi. Liền liền chuẩn bị thay hắn ra lệnh, danh nhân vậy công Lưu Bàn, không được lời nói, liền phát lệnh bắn tên, loạn tiễn bắn chết hắn.

Nhưng là ở hắn vẫn không có ra lệnh thời điểm, Lưu Bàn đã vọt vào Tiên Ti trong đại trận. Lưu Bàn ở giết Ô Mông đạt sau đó, đã cách Tiên Ti đại trận rất gần rồi, hắn suy nghĩ một chút, hiện tại chính là một cái tuyệt hảo thực tế, Tiên Ti đại quân đã sĩ khí hoàn toàn không có rồi, nếu như mình vọt vào, lại chém giết một phen, có thể để Tiên Ti đại quân triệt để hỗn loạn, đợi được thực tế vừa thành : một thành thực (quen thuộc), chính mình liền đem của mình Pháp Bảo cho ném vào, cho bọn họ thêm một cây đuốc, đến thời điểm bọn họ chính là muốn không hỗn loạn cũng không được. Vào lúc ấy, của mình đại quân ở nhân cơ hội xung phong tiến công, còn sợ không thể lập xuống đại công sao? Đến thời điểm Tiên Ti đại quân tuy rằng nhân số đông đảo, thế nhưng thất kinh dưới, nhân số đông đảo chỉ có thể tăng lên hỗn loạn trình độ mà thôi. Ba 100 ngàn đại quân cũng chỉ là 30 vạn con trâu dê mà thôi,

không có gì ghê gớm lắm.

Lưu Bán vọt vào Tiên Ti trong đại quân, liền là liễu mạng lung tung chém giết, ngược lại này bốn phía đều là kẻ địch, hắn cũng không sợ thương tới vô tội. Mà hắn lo lắng cho mình vọt vào trong này sẽ thương tổn đến tọa kỵ của mình Bạch Tuyết, vì lẽ đó trước lúc này, hắn liền thay đổi một con ngựa, để Bạch Tuyết trước quay về của mình trong trận doanh mật. Lưu Bán cầm Tinh Cương thương đầu đá lung tung, gặp người liền giết. Tiên Ti đại quân Belley sĩ khí liền rất hạ, hiện tại Lưu Bán một người một ngựa liền làm vọt vào bọn hắn mấy 100 ngàn đại quân bên trong, càng làm cho bọn họ sĩ khí hạ. Bất quá Tiên Ti trong đại quân vẫn có một ít dũng mãnh người, bọn họ biết Lưu Bán thật là dũng mãnh, thế nhưng ở đại quân chém giết trong, cá nhân vô công dù tốt thì có ích lợi gì nha? Chỉ cần mọi người vây kín, Lưu Bán một người có thể giết được bao nhiêu người đây? Liền mọi người liền đồng thời vây công Lưu Bán.

Thế nhưng Lưu Bán là dễ giết như vậy sao? Lưu Bán cầm Tinh Cương thương chỉ cần một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, là có thể đem những này vây công người cho quét qua một bên rồi. Lưu Bán một phương chém giết dưới, chung quanh hắn liền đều là một ít thi thể. Hắn phỏng Nguyên Nhất trượng bên trong, sẽ không có người dám gần người rồi. Lưu Bán tuy rằng lợi hại, thế nhưng Tiên Ti trong đại quân cũng không thiếu lợi hại người, Lưu Bán mặc dù không có bị thương, nhưng là trong tay hắn Tinh Cương thương liền có chút thâm. Tinh Cương thương mặc dù là bách luyện Tinh Cương, thế nhưng rất cứng là sắt thường nha. Hơn nữa Tiên Ti trong đại quân đều là trên thảo nguyên như vậy man di, trong bọn họ người, phần lớn đều là dùng một ít khá là nặng nề vũ khí, Lưu Bán dùng Tinh Cương thương chống đỡ mấy lần, vì lẽ đó Tinh Cương thương cũng biến thành uốn cong đi lên, Lưu Bán bắt đầu đi cười cười, sau đó trong giây lát hai tay hơi dùng sức, liền đem Tinh Cương thương cho tách ra thành hai khúc, hắn cầm hai con cái vò, dùng sĩ một trận đánh lung tung, cuối cùng lại thuận lợi ném ra ngoài, bắn thủng mấy cái người. Hắn nhìn chung quanh, phát hiện khoảng cách cùng liền vị trí trung quân đã rất gần rồi, hắn Thiên Vu đại kỳ đã ở đón gió lay động, Lưu Bán nhìn một chút khoảng cách, sau đó lấy ra bi thương đại cung, ngắm chuẩn lấy cùng liền đại kỳ, đem dây cung kéo còn như trắng tròn, sau đó buông ra dây cung, cung tên giống như là mọc ra cánh như thế, chạy vội tựa như hướng về cùng liền đại kỳ vọt tới. Cùng liền đại kỳ hết lên rồi ngã gục.

Mà người chung quanh nhìn thấy Lưu Bán bị thương đã không có vũ khí, vốn còn muốn tiến lên vây công hắn. Nhưng là Lưu Bán nhìn thấy cùng liền đại kỳ ngã, liền nhân cơ hội hô: "Cùng liền chết rồi. Cùng liền chết rồi."

Người chung quanh nghe vậy, vội vã kinh hoàng quay đầu nhìn lại, phát hiện cùng liền đại kỳ quả nhiên ngã. Đều để hoà hợp liền thật sự bị Lưu Bán cho bắn chết. Liền vội vàng hướng bên kia tụt tới. Mà Lưu Bán thì lại là nhân cơ hội đoạt lấy một cái to lớn Lang Nha bổng, lại bắt đầu giết. Lang Nha bổng mặc dù coi như không dễ nhìn, hơn nữa còn rất cồng kềnh, thế nhưng chính dễ dàng phát huy ra Lưu Bán thần lực. Vì lẽ đó Lưu Bán chém giết càng quá ần. Bất quá hắn chém giết cũng không phải mù quáng đích chém giết, dù sao Tiên Ti đại quân nhiều người như vậy, chính là đứng ở chỗ này để hắn giết, hắn cũng phải giết cái mấy ngày mấy đêm. Một mỗi đều có thể đem Lưu Bán cho một chết đi được. Vì lẽ đó Lưu Bán liền thừa dịp hỗn loạn hướng về cùng liền vị trí trung quân đánh tới.

Bất quá Lưu Bán rất nhanh sẽ đi không tới, hiện tại Tiên Ti đại quân bắt đầu đều để hoà hợp liền chết rồi, đều muốn trung quân tụt tới, Lưu Bán chính là giết người giết nhanh hơn nữa, cũng không khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn, đem này mấy trăm ngàn người cho giết hết. Bất quá Lưu Bán nhìn thấy hình thức đã gần đủ rồi, chính mình trong khoảng cách quân đã không xa, lại tiến vào trong đi, một lúc muốn muốn đi ra ngoài liền hơi rắc rối rồi. Liền hắn liền một bên theo dòng người đi về phía trước, một bên mở ra trên người mình bao quần áo. Bên trong chính là Lưu Bán xuyên qua tới nay cực khổ kết tinh, dùng hắc hỏa dược chế tạo túi thuốc nổ, Lưu Bán dựa theo hắc hỏa dược tốt nhất phương pháp phối chế hợp với hắc hỏa dược, lại ở bên trong thêm một chút ôxy hoá đồng cùng Ma-giê (Mg) phản các loại đồ vật, mà thôi tăng mạnh hắc hỏa dược uy lực. Hắn lại hắc hỏa dược thực có như thế một cái đại túi thuốc nổ, bên trong dùng hai mươi cân hắc hỏa dược. Nhiều như vậy hỏa dược lập tức nhen lửa, ở cái này trong đại quân nhất định sẽ rất náo nhiệt. Càng có thể hưởng Tiên Ti đại quân phần lớn đều là kỵ binh, nếu như túi thuốc nổ nổ tung, dưới một tiếng vang thật lớn, những kia ngựa còn có thể không chấn kinh? Đến thời điểm lấy ngựa bị hoảng sợ thót làm làm vũ khí, Tiên Ti đại quân liền là trở thành như chim sợ cành cong, của mình năm ngàn đại quân, chỉ ít có thể giết chết năm vạn người.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tiên Ti đại bại

Lưu Bán đốt lên túi thuốc nổ, sau đó dụng lực hướng về cùng trùng liền quân địa phương tung đi. Tiếp theo sẽ cầm Lang Nha bổng điên cuồng quét sạch. Ở Lưu Bán lúc giết người, túi thuốc nổ rất thuận lợi ném cho Tiên Ti trung quân đại doanh bên trong, mỗi dẫn hỏa vào lúc này cũng vừa nóng quá xong. "Oanh."

Một tiếng, túi thuốc nổ rất cực nổ tung. Chỉ thấy túi thuốc nổ chu vi mười mét bên trong ở không có một cái người sống rồi, trên đất cũng bị trát ngoại trừ một cái mấy mét rãnh sâu. Cùng liền bọn họ những người này bởi vì Lưu Bán vừa nẩy mũi tên kia bắn trúng đại kỳ, lo lắng Lưu Bán đang tiến hành đánh lên, vì lẽ đó liền nhân cơ hội hướng về phía sau lui một khoảng cách. Chính là bởi vì như vậy, bọn họ mới không có bị túi thuốc nổ nổ đến. Bất quá này một tiếng vang thật lớn, cũng đem bọn họ dọa cho phát sợ, trên chiến trường trong lúc nhất thời yên tĩnh, sở hữu Tiên Bi Nhân cùng Ô Hắc người tưởng rằng Thượng Thiên nổi giận, muốn trừng phạt bọn họ. Cho nên mới phải gây ra trận thế lớn như vậy. Bọn họ đều ở nơi nào sống sờ, nhìn cái rãnh to kia cùng những kia chân tay cụt.

Bất quá bọn hán sùng sờ, người khác sẽ không sùng sờ nha. Luru Bân càng là thừa cơ hội này, trắng trợn tàn sát giết. Hôn nữa mới kinh hoàng cũng bắt đầu rồi. Đây một tiếng vang thật lớn chính là nghiêm chỉnh huấn luyện quân đội cũng sẽ nhất thời choáng váng, chớ đừng nói chỉ là bọn họ dưới trướng chiến mã rồi. Tiên Ti chiến mã bị cả đời này nổ vang dưới gầm hét lên rồi. Sở hữu ngựa cũng bắt đầu không kiểm soát. Chúng nó ở trong đại trận đấu đá lung tung, cũng không biết muốn chạy đi nơi đâu. Bởi vì vừa nãy Tiên Ti đại quân đều tại sùng sờ, vì lẽ đó không có trước tiên khống chế lại ngựa bị hoảng sợ thót, đội được phản ứng lại muốn khống chế thời điểm, toàn bộ cục diện đã triệt để không kiểm soát. Phải biết ngựa thật là dễ dàng mù quáng theo, ở dưới loại tình huống này, một con ngựa chân kinh không kiểm soát, cái khác mã cũng sẽ đi theo chân kinh mất khống chế lên. Tiên Ti cùng Ô Hằng đều là dân tộc du mục, ngựa so với người còn nhiều hơn, đặc biệt trong đại quân, một người thân thiết mấy thót ngựa. Giờ có khỏe không rồi, sở hữu ngựa đều không kiểm soát, ở trong đại doanh khoe khoang chạy loạn khắp nơi, làm sao kéo đều kéo không được. Càng không được chính là, vào lúc này Hán quân năm ngàn kị binh cũng bắt đầu xung phong. Tiên Ti đại quân tại nạn bắt đầu rồi.

Vốn là Trương Phi mấy người bọn hán còn không rõ Luru Bân ra trận trước đó, tại sao để cho bọn họ đem mình cùng ngựa lỗ tai đều chấn lên. Đội được nghe được cái kia một tiếng vang thật lớn, nhìn thấy một cái đám mây hình nấm từ Tiên Ti trong đại quân phóng lên trời, mới hiểu được chuyện gì xảy ra. Tuy rằng không biết Luru Bân làm sao cao hơn động tĩnh lớn như vậy, nhưng là bọn hán cũng biết đến phiên trên mình trảng lúc. Luru Bân đã phát ra tín hiệu rồi. Liền Trương Phi cùng Quan Vũ liền ra lệnh một tiếng, mang theo đại quân bắt đầu hướng về Tiên Ti đại quân xung phong. Hiện tại không thừa dịp Tiên Ti đại quân đã hỗn loạn, mau mau xung phong, chẳng lẽ còn phải chờ tới bọn họ ổn định lại lại xung phong sao? Vừa nãy cái kia một tiếng vang thật lớn đối với bọn họ cũng có một ảnh hưởng nhất định, may là bọn họ do sự trước tiên ngăn chặn lỗ tai, ngựa mặc dù có chút kinh hoàng, thế nhưng còn có thể khống chế trụ. Hôn nữa bọn họ khoảng cách nổ vang địa phương có chút xa, vì lẽ đó ảnh hưởng không lớn. Bọn họ đều hứng chịu tới ảnh hưởng, tự không dùng nói Tiên Ti đại quân.

Luru Bân ở Tiên Ti trong đại quân một trận chém giết, đứng dịp thấy bộ đội của mình đã bắt đầu xung phong, hán không khỏi bắt đầu cười ha hả, lần này đại chiến thắng bại đã định rồi. Liền hán cũng không quan những thủ hạ của mình có thể nghe được hay không hán nói chuyện, liền hô lớn: "Các huynh đệ. Giết cho ta nha. Sát quang bọn này man di khốn kiếp. Cho ta bao vây lại, khỏe mạnh giết."

Lấy năm ngàn người đã nghĩ bảo vệ nhân gia ba trăm ngàn người, Luru Bân cũng không sợ vọt đến đầu lưỡi.

Trương Phi bọn họ dẫn dắt Luru Bân năm ngàn đại quân ở khoảng cách Tiên Ti đại quân còn có mấy trăm bước thời điểm, liền từ trên lưng ngựa lấy ra một cái nỏ, đặt ở trên chân, dùng sức giảo một cái, một nhóm mũi tên nhọn liền hướng Tiên Ti đại quân bay đi. Những này **** gọi là vênh lên trương nỏ, vốn là bộ binh trang bị, bởi vì quá khó mở ra, muốn binh sĩ nằm trên đất, dùng chân mới có thể đem nó nẩy nỏ, vì lẽ đó gọi là vênh lên trương nỏ. Bất quá chính là bởi vì khó mở, cho nên mới uy lực vô cùng lớn, tầm bắn cực xa, trong quân đội vênh lên trương nỏ, xa nhất có thể bắn tới tám trăm bước, tương đương với hiện tại hơn một ngàn mét. Luru Bân có chính thức chức quan sau đó, liền từ Luru Yên nơi đó nắm một chút loại này vênh lên trương nỏ, cũng tại chính mình làm cơm cái kia trong đó hơn nữa cái tiền, trở nên khéo léo một điểm, có thể để cho kỵ binh sử dụng. Tuy rằng tầm bắn ngắn một chút, nhưng vẫn là so với bình thường ****, tầm bắn muốn xa nhiều lắm. Bất quá bởi vì là kỵ binh muốn dùng, mà kỵ binh xung phong lên, loại này vênh lên trương nỏ chỉ có thể dùng một lần, vì lẽ đó Luru Bân đại quân tại dùng xong sau đó, liền treo ở trên lưng ngựa, sau đó lấy ra Luru Bân thiết kế loại nhỏ liền nỏ lại là một trận loạn xạ. Đội được liền nỏ mũi tên phía trên chỉ bắn xong, bọn họ cũng vọt tới Tiên Ti trong đại quân, ở Trương Phi cùng Quan Vũ hai người này tuyệt thế dũng tướng dẫn dắt đi, này năm ngàn đại quân còn hồ hê bấy dề, giết Tiên Ti đại quân hầu như không có khe hở chống đỡ.

Luru Bân đại quân từ ở ngoài bên trong đánh tới, mà Luru Bân nhưng là từ trung gian nở hoa, giết Tiên Ti đại quân chỉ có chạy trốn chết. Bọn họ cũng không phải là không muốn chống lại, nhưng là bây giờ làm lên đều mất đi sự khống chế rồi, đầu đá lung tung, nhảy nhót tung bồng, làm không cẩn thận sẽ thương tổn được người mình, bọn họ làm sao chống lại nha. Huống hồ Luru Bân một trận chém giết đã để bọn họ đau lòng đảm tét, hiện tại lại chạy đến nhiều người như vậy, bọn họ như thế nào dám đi chống đối đây? Cùng liền mấy người bọn hán vừa tới mặt sau, liền xảy ra chuyện như vậy rồi, trong khoảng thời gian ngắn, Tiên Ti cao tăng cũng là trọn mắt hốc mồm. Tại sao lại như vậy nha? Bất quá cuối cùng nhìn thấy Luru Bân đại quân ở mấy Viên đại tướng dưới sự hướng dẫn, vọt vào. Tiên Ti đại quân vốn là không cách nào chống đối, chỉ có thể ở nơi nào ngược đãi giết.

Những người này nhìn đều rất lo lắng, thế nhưng là là không có cách nào, hiện tại đại quân quân tâm đã loạn, muốn chấn chỉnh lại cờ trống cũng không phải dễ dàng như vậy, cùng liền tâm phúc quay về cùng liền lo lắng nói rằng: "Thiên Vu, như vậy không được đâu. Như vậy chúng ta cũng quá bị thua thiệt. Không bằng chúng ta trước tiên mình kim thu binh đi. Dựa vào trong đại doanh khoe khoang công sự phòng ngự chúng ta lên mạng còn có thể sẽ nhỏ hơn một chút."

Cùng liền nghe xong, gật gật đầu. Hán tự nhiên cũng là không hy vọng có trọng đại thương vong, hán lần này mang binh tới là muốn thành lập công lao, ở trong tộc lập uy, nếu quả thật xuất hiện trọng đại thương vong, vậy hán không chỉ có lập uy không được, trở lại còn muốn được những kia bộ lạc thủ lĩnh trách cứ, đến thời điểm vị trí của chính mình khả năng thì càng thêm khó giữ được. Vì lẽ đó hán nhất định phải bảo toàn được phần lớn binh tướng. Liền hán đã đi xuống một cái đề hán hối hận cả đời mệnh lệnh. Cùng liền nói: "Tốt lắm. Mình kim thu binh đi. Chúng ta đánh chính một thoáng, sẽ cùng Hán quân quyết một trận tử chiến."

Những kia bộ lạc thủ lĩnh nghe được cùng liền ra lệnh mình kim thu binh, lo lắng thủ hạ của chính mình có trọng đại thương vong, liền liền mau mau danh nhân bây giờ.

Theo lý thuyết ở tình thế không lợi cho mình nhất phương thời điểm, mình kim thu binh là chính xác. Nhưng là bọn hán không có cân nhắc đến, hoặc là không để ý đến thế cục bây giờ. Tiên Ti đại quân xuất hiện loại cục diện này, không chỉ có là có nơi khác nguyên nhân, còn có bọn họ nội bộ ngựa chân kinh, sĩ khí hạ nhân tố. Bọn họ hiện tại mình kim thu binh đích thật là có thể động viên một chút những kia ngựa bị hoảng sợ thót, cũng có thể tạm thời giảm bớt một ít bộ đội sĩ khí vấn đề. Nhưng là... Có thể là đối thủ của hán, sẽ cho hán cơ hội này sao? Luru Bân là người nào nha? Đây chính là điển hình đại hán chủ ý bên trên người, là chính chính kinh kinh quân nhân chuyên nghiệp nha. Thừa dịp người bệnh đòi mạng người, chính là bọn họ những người này cách ngôn. Lại nói Luru Bân vốn là ổn định ở lại trong nhà, hưởng thụ phong kiến giai cấp địa chủ hủ bại sinh hoạt, còn không phải là bởi vì những người này quấy rối, hán mới ở bất đắc dĩ kết thúc loại cuộc sống đó, hán đối với mấy cái này Tiên Ti Nhân, nhưng là hận thấu xương nha. Hiện tại có cơ hội, hán làm sao sẽ dễ dàng buông tha đây.

Luru Bân nghe được đối phương vào lúc này dĩ nhiên mình kim thu binh, không khỏi bắt đầu cười ha hả. Hán tùy tiện nói: "Các người những này ngu

ngốc, dĩ nhiên vào lúc này mình kim thu binh, xem ở các người là chê các người từ quá ít người rồi. Vậy thì tốt, vậy ta sẽ tác thành các người."

Vốn là Luru Bản còn có chút lo lắng, dù sao hẳn những bộ hạ kia không phải là loại người như hẳn kim cương bất hoại thân nha. Không thể đao thương bất nhập. Nếu để cho Tiên Ti đại quân ở kiên trì một lúc, những kia ngựa bị hoảng sợ thót đạt được khổng chế sau đó, Luru Bản đại quân tận thế là đến. Mấy 100 ngàn đại quân vây quanh bọn họ, mệt mỏi cũng mệt mỏi chết bọn họ. Năm ngàn người bên trong e sợ ngoại trừ Luru Bản cùng mấy Viên đại tướng, những người khác đều phải xong đời. Nhưng là hẳn không nghĩ tới những người này dĩ nhiên vào lúc này mình kim thu binh, chuyện này quả thật là giúp hẳn một đại ân nha. Luru Bản cũng không biết cần phải thế nào cảm tạ dưới mệnh lệnh này người. Vì lẽ đó hẳn không thể làm gì khác hơn là giết càng nhiều người để báo đáp hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: U Châu đại thắng

Ở Tiên Ti mình kim thu binh mệnh lệnh ra sau đó, những kia Tiên Ti đại quân liền bắt đầu hướng phía sau chạy. Không phải mỗi người đều có dũng khí đối mặt tử vong. Đặc biệt đã tạo ngộ này liền tiếp ngăn trở sau đó. Nhưng là bọn họ hẳn không mình kim thu binh, không lui lại còn khá một chút, chỉ ít còn có người đi chống đối một thoáng. Này ra lệnh rút lui một thoáng, những kia chuẩn bị ngăn cản người cũng chỉ đành nghe theo mệnh lệnh rút lui. Thế nhưng ngang bọn họ rút lui, Luru Bản đại quân không có lui lại nha. Bọn họ thừa dịp cái này cơ hội thật tốt, càng là công kích mãnh liệt hơn rồi. Còn có Tiên Ti trong đại quân những kia chấn kinh mất khổng chế ngựa vẫn không có bình tĩnh lại, hiện tại có một con ngựa đi đầu hướng phía sau chạy, còn lại ngựa tự nhiên là theo nó, đồng thời hướng về phía sau chạy đi rồi, hơn nữa Luru Bản bọn họ ở phía sau truy sát, hơn nữa vẫn chưa có người nào chống lại. Nhất thời Tiên Ti đại quân triệt để không kiểm soát. Bình bại như núi đổ. Mấy 100 ngàn đại quân đồng thời lui lại, vừa không có Nhân Điện sau, hơn nữa ngựa chấn kinh, triệt để không còn một cái trận hình.

Luru Bản năm ngàn đại quân chỉ là ở phía sau chém giết, đuổi theo những này Tiên Ti đại quân. Những này Tiên Ti đại quân một khi lui bước, tự rút cuộc không khổng chế được tình thế rồi, mấy trăm ngàn người ở ngựa khích lệ chạy trốn dưới, không thể làm gì khác hơn là theo ngựa chạy trốn. Cùng liền đám người chỉ có thể trốn mất ngoác mồm, bọn họ cũng không nghĩ tới chỉ là rơi xuống một cái mình kim thu binh mệnh lệnh, mấy 100 ngàn đại quân dĩ nhiên sẽ thất bại thảm hại. Nhìn thấy mấy 100 ngàn đại quân hướng về nơi này chạy tới bọn họ bắt đắc dĩ, cũng chỉ đành theo những kia thiếp thân thị vệ chạy trốn. Liền ngay cả trong quân doanh tập trung cũng không để ý tới, mấy 100 ngàn đại quân hướng bắc một đường lao nhanh. Hiện tại nếu như từ trên bầu trời nhìn xuống, liền sẽ phát hiện một cái rất buồn cười tình cảnh, chính là mấy trăm ngàn người lại bị mấy ngàn người truy sát. Nhưng là cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng không phải buồn cười như vậy, ở cái này thông tin thủ đoạn khá là la tay thời đại, quân kỳ sẽ chờ đại biểu quân tâm ổn định, quân kỳ đã không có, binh tướng là được rồi mục tiêu, binh sĩ không tìm được tướng lĩnh, tướng lĩnh cũng không có cách nào trí tuệ binh sĩ, ở dưới loại tình huống này, bọn họ chỉ có chạy trốn một con đường.

Luru Bản chỉ là phái mấy cái cơ trí binh sĩ trở lại đưa tin, sau đó liền dẫn còn lại mấy ngàn đại quân, một đường điên cuồng đuổi theo. Thế phải để Tiên Ti nhớ kỹ cái này nặng nề giáo huấn. Luru Bản phái trở về người trong có một cái là thiếp thân thị vệ của hẳn, liền làm Luru Tam, Luru Tam toàn là thân tín của hẳn gia tướng, liền đồng họ đều là theo chân Luru Bản. Luru Tam mang theo mấy người trở lại Ngư Dương trong thành khoe khoang, thành người ở bên trong đều là một bộ đồ đắc ý vẻ. Đặc biệt Ngư Dương Thái Thủ, vốn là bọn họ cho rằng Luru Bản mang theo năm ngàn người đi ra ngoài, chỉ là vì kéo dài một thoáng, vì cho bọn họ đỉnh chính tướng thành tranh thủ thời gian. Không nghĩ tới bọn họ sẽ thất sự cùng Tiên Ti đại quân đại chiến. Đang nhìn đến Luru Bản hướng về Tiên Ti đại quân khiêu chiến thời điểm, hẳn còn thờ dài, Luru Bản Luru người lương thiện, thật tốt một đứa bé nha. E sợ muốn khó giữ được cái mạng nhỏ này rồi. Hẳn cứ thế mà chết đi, cũng thật là đáng tiếc. Nhưng là chuyện kể tiếp nhưng là để cho bọn họ trốn mất ngoác mồm. Tiên Ti trong đại quân, không biết nguyên nhân gì, bỗng nhiên một đời nổ vang, sau đó Luru Bản cái kia năm ngàn thủ hạ, chợt bắt đầu xung phong. Bọn họ lại muốn hướng về gấp trăm lần cùng quân đội của mình khiêu chiến. Thế nhưng hay là tại loại này bất lợi cho bản thân dưới tình huống, bọn họ dĩ nhiên thật sự ngán sinh sinh đánh bại mấy trăm ngàn Tiên Ti đại quân. Chuyện này... Này không khỏi có chút thật bất khả tư nghị đi.

Mãi cho đến Luru Tam đã đến bên cạnh hẳn, hẳn mới phản ứng được. Luru Bản phái Luru Tam trở về, một là vì hướng về phía sau báo hi, hai là để Ngư Dương Thái Thủ phái người mau mau quét tước chiến trường, bây giờ thiên khí còn rất nóng bức, nếu như thời gian lâu dài, trên chiến trường thì thế mục nát, cái kia tự khả năng sẽ có ổn định phát sinh. Luru Tam đem Luru Bản muốn truyền đạt tin tức nói cho Ngư Dương Thái Thủ, Ngư Dương Thái Thủ mau mau phái người đi quét tước chiến trường, sau đó lại phái người theo Luru Tam bọn họ trở lại báo hi. Luru Tam chỉ là để lại một người ở đây, sau đó liền mang theo những người khác ra khỏi thành hướng nam chạy như bay. Luru lại một người nguyên nhân, một là chờ đợi Luru Bản bọn họ trở về, hai mà, cũng coi như là giám sát cái này Ngư Dương Thái Thủ. Dù sao xuất hiện tại quét dọn chiến trường, lấy được chiến lợi phẩm, theo lý thuyết đi ra bộ phận muốn lên giao nộp triều đình bên ngoài, cái khác nhưng cũng là Luru Bản hết thảy nha. Tiên Ti cùng Ô Hằng mấy 100 ngàn đại quân chiến lợi phẩm là bức nào phong phú nha. Luru Bản coi như là như thế nào đi nữa phóng khoáng, cũng là không thể không để ý. Đương nhiên, Ngư Dương Thái Thủ hiện tại cũng không có cái nào là gan tham ô Luru Bản chiến lợi phẩm. Không nói Luru Bản là vì cứu vớt bọn họ, mới không ngại cực khổ quá tới cứu viện, cái này ân tình hẳn còn có toàn bộ Ngư Dương người đều là muốn báo đáp. Càng quan trọng hơn là, Luru Bản lập xuống như thế một cái đại công, mười người liền biết Luru Bản tiền đồ Vô Lượng rồi. Nếu như vào lúc này bởi vì cái này một điểm cực nhỏ lợi nhỏ, đắc tội rồi Luru Bản, cái kia không khỏi cũng quá không đáng được rồi. Nếu như Luru Bản tấu xin mời thánh thượng, năm tiền đồ của mình sẽ tèo mất. Vì lẽ đó Ngư Dương Thái Thủ vẫn là rất thức thời. Nên thuộc về Luru Bản đồ vật, hẳn là một điểm đều không có tham ô.

Đương nhiên trong này còn có một chút nguyên nhân, chính là bị Lư Bán dùng mãnh dọa sợ. Hắn tại quét dọn chiến trường thời điểm, bị những kia chân tay cụt cùng hỗn độn không thể tả Thạch Đầu cho dọa cho phát sợ. Lư Bán người tổng cộng mới bao nhiêu nha. Sẽ giết nhiều người như vậy. Bọn họ tại quét dọn chiến trường thời điểm, Lư Bán thuộc hạ thi thể tổng cộng mới tìm được hơn một trăm cái, nhưng là Tiên Ti cùng Ô Hằng thi thể bây giờ còn chưa có chỉnh lý xong, thế nhưng đã có hơn ba vạn. Còn những kia không có cách nào liêu hợp đến cùng nhau thi thể liền càng không biết có bao nhiêu rồi. Hắn nhìn thấy những này thi thể cũng đã ra đổ mồ hôi rồi. Là cho sợ đến. Bởi vì theo Lư Bán cái kia thuộc hạ nói, những người này hầu như đều là Lư Bán một người giết. Lư Bán lần này đại chiến, cho dù không có đạt đến Vạn Nhân Trảm cảnh giới, cũng có thể hoàn thành Thiên nhân trảm. Thứ hỏi loại này thành tích thả ở một cái vẫn chưa tới mười tuổi hài tử trên người, ai không trong lòng run sợ nha? Còn không đối với này cái hài Tử Kính sợ rất nhiều nha?

Những này phe địch thi thể, thoải mái một phần chặt bỏ đầu lâu, làm chứng cứ cùng công lao muốn trình triều đình bên ngoài, cái khác hẳn đều ngay tại chỗ vùi lấp rồi. Dù sao khí trời nóng như vậy, hơi hơi tri hoãn một thoáng, thi thể sẽ mục nát có mùi, đến thời điểm phát ra ôn dịch sẽ không hay rồi. Vì lẽ đó hẳn đều mau mau vùi lấp rồi. Cứ như vậy, Ngự Dương thành bắc liền nhiều hơn không ít Vạn Nhân khanh. Đương nhiên Lư Bán thi thể của thuộc hạ đều hoá táng rồi, tro cốt đều thu lại. Cái này cũng là Lư Bán có ý bàn giao. Bất quá quang thu dọn thi thể, bọn họ liền thu xếp ba ngày, cuối cùng xác nhận Tiên Ti cùng Ô Hằng thi thể có hơn năm vạn người, mà Lư Bán thuộc hạ không tới hai trăm. Gần như ba mươi so một. Đây chính là một hồi xưa nay chưa từng có thắng trận lớn nha. Còn chiến lợi phẩm, vậy thì càng là đếm không xuể rồi. Không nói vô số lương thảo lều trại, chỉ là vàng bạc châu báu liền không phải số ít.

Quét tước chiến trường cùng chiến lợi phẩm vấn đề trước hết nhường một chút. Lư Tam bọn họ rồi đi Ngự Dương hướng về kế huyện chạy đi. Ở nửa đường trên vừa vặn gặp phải Triệu Vân lãnh đạo cái kia năm ngàn bộ binh. Lư Tam đem sự tình cùng Triệu Vân nói một lần. Triệu Vân vừa nghe, chiến đấu đã kết thúc rồi, Lư Bán bọn họ đã dẫn người đi truy sát Tiên Ti cùng Ô Hằng rồi. Kết quả này đem hẳn buồn bực không được, chính mình mang người khản cạn mạn cạn, cuối cùng cũng đã chậm rồi một bước, chiến đấu đều đã xong, chính mình vẫn không có chạy tới đây. Đây không phải để cho mình một chuyên tay không sao? Những này Tiên Ti Nhân cùng Ô Hằng người quá vô sỉ quá không chịu trách nhiệm. Hắn hỏi Lư Tam: "Vậy chúng ta bây giờ làm sao bây giờ? Chúng ta là kẻ tặc chạy đi, vẫn là chạy trở về?" Lư Tam cười cợt nói rằng: "Thiếu trang chủ còn tiếp tục đi Ngự Dương đi. Tin tưởng Hầu Gia trở về sau đó, nhất định là muốn sau đó rất nhiều chiến lợi phẩm, người mang người đi, cũng tốt giúp một thoáng Hầu Gia nha."

Triệu Vân vừa nghe lời này, liền thật buồn bực rồi, không ngờ như thế, náo loạn nửa ngày, chính mình còn thật thành vận tài đội rồi, việc này là tại sao vậy nha? Quá vô sỉ, quá không công bình. Sau đó mình nhất định muốn làm kỳ binh tướng lĩnh, nói cái gì cũng không mang theo bộ binh. Nếu không, chính mình lấy Hậu Hải ân có thể có trận chiến đánh sao? Triệu Vân không biết, hẳn này một cái phiền muộn thời điểm ý nghĩ, ảnh hưởng tới hẳn rằng rõ một đời, sau đó hẳn lãnh đạo bộ đội, liền thuần một sắc toàn bộ đều là kỳ binh, đã trở thành Lư Bán thuộc hạ lợi hại nhất tinh khiết kỳ binh tướng lĩnh. Bộ đội của hắn ở tất cả lần trong chiến đấu lập được công lao hẳn mã, trở thành Lư Bán tin cậy nhất người. Đương nhiên, đây đều là nói sau rồi. Triệu Vân tuy rằng phiền muộn, nhưng là vẫn mang theo bộ đội, hướng về Ngự Dương xuất phát, bất quá vừa nhưng đã trễ rồi, chiến đấu đã kết thúc rồi, vậy cũng không cần đi đường như vậy kích phá. Ngược lại phòng chừng Lư Bán còn muốn một quãng thời gian mới sẽ trở về, chính mình chỉ cần không tri hoãn hẳn trở về là được rồi.

Mà Lư Tam bọn họ nhưng là rồi đi Triệu Vân, tiếp tục hướng kế huyện chạy đi. Hắn muốn tranh thủ thời gian chạy tới, thông báo một chút, nếu như triều đình đại quân đã đến, cũng không để cho bọn họ cực khổ nữa rồi. Dù sao chiến đấu đã kết thúc rồi. Lấy đương kim Thánh Thượng cá tính, hẳn cũng sẽ không khiến cái kia những này bộ đội đuổi tới trên thảo nguyên đi, nói thế nào ở trên thảo nguyên chiến đấu, không có rất nhiều kỳ binh bộ đội, là rất khó có cái gì lớn chiến công. Đã như vậy, còn muốn tiêu hao nhiều tiền như vậy lương thực làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Báo tiếp

Lư Tam chạy tới kế huyện thời điểm, triều đình đại quân tiên phong cũng đã đến kế huyện rồi. Lư Tam mau mau đã đến phủ Thái thú, cầu kiến Lư Yên. Lư Yên vốn là chính đang tiếp đón triều đình đại quân tướng lĩnh, chợt nghe Lư Bán phái người trở về rồi, mau để cho hắn đi vào. Lư Tam đi vào sau đó, Lư Yên chính ở bên trong đại sảnh, ngoài ra còn có mấy cái tướng lĩnh, bất quá ngoại trừ bốn địa quan lớn, cũng chỉ có một ông già, Lư Tam không quen biết. Tuy rằng không quen biết, thế nhưng Lư Tam cũng có thể đoán được đây chính là triều đình phái tướng lĩnh, Lư Tam hướng về đang ngồi quan chức thi lễ một cái. Lư An liền vội vàng hỏi: "Ngự Dương tình huống đến cùng thế nào rồi? Chiến sự tiến triển còn thuận lợi sao? Vẫn là tình thế nguy cấp, nhơ nhỡ hương hầu cho người trở về thỉnh cầu trợ giúp cái kia?" Những người khác tuy rằng do thân phận hạn chế không có thẳng Tiếp Văn hóa, thế nhưng cũng là một mặt cấp bách nhìn Lư Tam. Lư Tam lớn như vậy, còn chưa từng thấy nhiều như vậy quan chức đây. Hiện tại lập tức bị nhiều người như vậy chú ý, ít nhiều có chút không dễ chịu. Bất quá cũng may hắn trời sinh gan lớn, theo Lư Bán lâu như vậy rồi, cũng học xong không ít Lư Bán khí độ.

Hắn hít sâu một thoáng, sau đó nói: "Không phải. Tiểu nhân là phụng Hầu Gia mệnh lệnh, trở về cho các vị đại nhân báo hi. Các vị đại nhân, Tiên Ti cùng Ô Hằng đại quân, đã bị Hầu Gia cho đánh bại. Hiện tại Hầu Gia chính đang truy đuổi những kia man di đây."

"Cái gì? Đánh bại?" Người ở chỗ này đồng thời kinh hô. Lư Tam khe khẽ gật đầu. Tên kia triều đình phái tới lão già liền vội vàng hỏi: "Đến cùng là

chuyện gì xảy ra? Người nói nhanh một chút rõ ràng?" Lưu Tam nhìn hắn, không biết nên xưng hô như thế nào. Lưu Yên nói rằng: "Vị này chính là triều đình phái tới Lô Thực Lô đại nhân, Lô đại nhân văn hóa, người cứ nói đừng ngại."

Lưu Tam vừa nghe liền vội vàng hành lễ. Lô Thực danh tiếng hắn cũng là nghe nói qua, vị này chính là văn võ toàn tài nhà. Luận văn hắn là hiện thời đại nho, luận võ, hắn cũng coi như là triều đình một thành viên danh tướng. Hơn nữa Lô Thực đối với bình dân bách tính rất tốt, ở trong triều cũng thường thường vì là dân chúng giữ gìn lẽ phải, ở dân gian có thể nói là rất được dân tâm nhà.

Nhưng là không đợi Lưu Tam hành lễ xong, Lô Thực liền trực tiếp đánh gãy hắn, nói rằng: "Không cần Victoria, vội vàng đem sự tình nói rõ ràng."

Cũng khó trách Lô Thực khắt khe, hắn cũng đánh nhiều như vậy trận chiến, lần này đến vậy là ôm quyết tâm quyết tử, dù sao xuất hiện ở trong triều hỗn loạn, ngoại thích sĩ tộc cùng hoạn quan tại không ngừng mà tranh quyền đoạt lợi, lần này triều đình đúng là đập không ra bao nhiêu quân đội, vì lẽ đó chỉ cho hắn 80 ngàn bộ đội, để hắn đến trợ giúp U Châu. Nhưng là Tiên Ti đại quân nhưng là có 30 vạn cái kia. Hơn nữa đều là kỵ binh, làm sao toán, lần này cũng rất khó thủ thắng. Thế nhưng chính là ở tình huống như vậy, một cái chỉ dẫn theo một vạn người, hơn nữa còn có năm ngàn người không có chạy tới hiện trường tiểu hải tử lãnh đạo bộ đội, dĩ nhiên đánh bại Tiên Ti cùng Ô Hằng mấy 100 ngàn đại quân, này không khỏi cũng quá khó có thể tin đi.

Lưu Tam hít sâu một thoáng, sau đó chậm rãi đem chuyện đã xảy ra nói một lần, ngược lại những này cũng không phải là cái gì không thể cho ai biết bí mật, mà mà nên lúc còn có nhiều người nhìn như vậy, hắn chính là muốn ẩn giấu, cũng ẩn không che giấu nổi nha. Người đang ngồi nghe được Lưu Bàn một người lao ra, chém liên tục đối phương mười Viên đại tướng, cũng không khỏi đến kinh ngạc. Đợi được nói rằng Lưu Bàn một người một ngựa vọt tới đối phương mấy 100 ngàn đại quân bên trong, càng là trọn mắt ngoác mồm. Tiếp theo tựu là Lưu Bàn bắn ngã đối phương đại kỳ, đối phương quân tâm hỗn loạn, sau đó bọn họ năm ngàn người đây này bắt đầu xung phong, mãi đến tận đối với Phương Minh kim thu binh, binh bại như núi đổ thời điểm Lưu Bàn ném túi thuốc nổ gây nên ngựa bị hoảng sợ sự tình, hắn ngã : cũng là không có nói, bởi vì túi thuốc nổ sự tình, ngoại trừ Lưu Bàn chính mình, những người khác căn bản cũng không biết. Vì lẽ đó cũng không thể nào nói tới nha.

Nghe xong Lưu Tam, người ở chỗ này đều yên lặng vừa lúc bên trong. Bọn họ muốn hảo hảo thưởng thức một thoáng này ảo diệu bên trong. Hơn nữa có người còn muốn cân nhắc sau đó muốn làm sao định bọ thói xấu đây. Lưu Bàn tuy rằng tuổi còn nhỏ, thế nhưng đã lập được lớn như vậy công lao, triều đình nhất định là muốn hảo hảo ngợi khen. Lại nói rồi, Lưu Bàn vẫn là Hán thất dòng họ, trong nhà có có tiền như vậy, đương kim Thánh Thượng có như vậy yêu tiền, nhất định sẽ trọng dụng hắn. Nói không chắc đến thời điểm chính mình những người này còn muốn dựa vào Lưu Bàn đây. Mà qua một thời gian thật dài, Lô Thực mới đánh vỡ bình tĩnh, hắn nhẹ nhàng thở dài một cái, nói rằng: "Có một không hai kỳ tài. Người này nhất định là một cái có một không hai kỳ tài."

Hắn hiện tại không chịu nhận mình già cũng không được, Lưu Bàn người này không tới mười tuổi thì có bức này công lao, thật sự là lớn hán phúc khí nha. Người này lại là Hán thất dòng họ, cùng đương kim Thánh Thượng huyết mạch cũng khá xa rồi, không cần lo lắng hắn sẽ oán vị cướp ngôi sự tình. Nhỏ như vậy, cũng làm kim hai vị Hoàng tử gần như, nếu như cố gắng bồi dưỡng lời nói, nhất định là một cái có thể phụ trợ tân hoàng nhân tài trụ cột. Đương nhiên sẽ là cái kế tiếp Hoắc Quang cũng khó nói nha.

Nghe được Lô Thực đối với Lưu Bàn dựa vào, tất cả mọi người không khỏi trong lòng Lăng Nhiên. Lưu Bàn đích thật là nên phải cái này đánh giá nha. Xem ra sau này thật muốn đối với Lưu Bàn dùng điểm tâm nha. Ở đây quan chức liền mấy Lưu Yên vui vẻ nhất rồi. Lưu Bàn có thể có ngày hôm nay, nhờ có hắn tiến cử, hơn nữa hắn rất sớm tựu nhận thức Lưu Bàn vì là cháu trai rồi, quan hệ của hai người rất tốt. Lưu Bàn công lao càng lớn, càng có vẻ hắn thức nhân chính xác, lại nói lấy Lưu Bàn cơ linh, lần này thắng trận lớn công lao cũng không thiếu được hắn, đến thời điểm nếu bàn về công lực phần thưởng, còn có thể có thể thiếu cái kia một phần? Bất quá sau đó hay là muốn nhiều cùng Lưu Bàn giao hảo nha. Chính mình cũng không cần nói, dù sao chính mình số tuổi đã kinh (trải qua) lớn như vậy, ngã : cũng là không có cái gì có thể lo lắng, nhưng là đời sau của mình thì không được. Của mình hai đứa con trai đều là đại tướng tài năng, đem đến từ bản thân không ở, bọn họ có thể làm sao bây giờ nha? Lưu Bàn bây giờ còn nhỏ như vậy, sĩ đồ của hắn chỉ ít vẫn là có bốn mươi năm, để con trai của chính mình cùng hắn giữ gìn mối quan hệ, tương lai tức khiến cho chính mình không ở, Lưu Bàn cũng sẽ xem ở trên mặt của chính mình, đối với bọn họ chăm sóc một hai.

Mọi người trầm tư một lúc, Lưu Yên mới phản ứng được, nói rằng: "Chư vị. Nếu nho nhã hương hầu đánh như thế một cái thắng trận lớn, lập được như vậy công lao, chúng ta còn muốn tranh thủ thời gian hồi báo cho triều đình nha. Triều đình đại quân vừa tới, triều đình còn rất lo lắng, chúng ta nên để thánh thượng không muốn lo lắng nha."

Mọi người vừa nghe, đứng rồi. Đây chính là khoe thành tích thời cơ tốt nhất nha. U Châu đánh thắng trận lớn, tự nhiên là muốn tranh thủ thời gian thông báo triều đình, mặc dù mình những người này không có thân ra chiến trường, nhưng là cũng có thể tỏ một chút công nha. Này thắng trận lớn công đầu tự nhiên là nho nhã hương hầu, đây là người nào đều cướp không đi, thế nhưng lấy Lưu Bàn khôn khéo, hắn cũng sẽ không phản đối phân cho mình những người này một ít công lao. Vì lẽ đó muốn tranh thủ thời gian hướng về triều đình khoe thành tích. Lưu Yên mau mau viết một phong tấu chương, đem sự tình nói đơn giản một lần, trong bóng tối cũng biểu thị ra chính mình những người này công lao, cuối cùng quay về Lưu Tam nói rằng: "Nếu nho nhã hương hầu phái người trở về, người rồi hướng tình cảnh lúc ấy hiểu khá rõ, như vậy thì có người dẫn người đi Lạc Dương một chuyến, đem phản tấu Chương này, hiến cho hoàng thượng đi."

Axit sunfuric Na-tri cũng đã nhận được Lưu Bàn dẫn dò, muốn hắn nghĩ biện pháp đi một lần Lạc Dương, đem sự tình hướng về hoàng đế hồi báo một chút, như vậy có thể hiện ra ra chiến công của mình rồi, cũng không cần lo lắng những người kia đem công lao của chính mình toàn bộ đều cho qua phân. Cho nên đối với Lưu Yên, Lưu Tam khắt khe nói ra: "Tiêu nhân cần tuân phân phó của đại nhân. Nhất định đem sự tình làm thỏa đáng."

Lưu Yên lúc này mới gật đầu, sau đó lại để cho hắn mang tới của mình một cái thân tín, liền ngay cả Lô Thực cũng vỗ một cái thân binh, với bọn hắn trở lại. Mấy người đơn giản nghỉ ngơi một thoáng, tựu xuất phát đi Lạc Dương rồi. Mà toàn bộ U Châu cũng nghe nói Lưu người lương thiện ở Ngự Dương đánh bại Tiên Ti cùng Ô Hằng mấy 100 ngàn đại quân tin tức, nhất thời toàn bộ U Châu đã trở thành sung sướng hải dương.

Lưu Tam ra khỏi thành sau đó, có tiện đường đã đến Lưu gia thôn một chuyến, hắn đem Lưu Bàn chiến tích cùng thôn người ở bên trong nói một lần, trong thôn nhất thời hoan hô lên. Lưu Bàn chính là bọn họ thần bảo hộ, hiện tại cái này cái thần bảo hộ một lần nữa bảo hộ được quê hương của bọn họ,

bảo vệ toàn bộ U Châu. Chân Dật cùng Đồng Uyên còn có Trịnh Huyền nghe xong Lưu Bân công lao, càng là cười đến không khép miệng được. Lưu Bân là con rể của bọn họ hoặc là đệ tử, Lưu Bân lập xuống lớn như vậy công lao, bọn họ tự nhiên cũng là có mặt mũi. Bọn họ không có ngăn cản Lưu Tam hành động. Mà Chân Dật còn để Lưu Tam đem quân gia của mình mang tới Lạc Dương. Lưu Bân hiện tại tuy rằng lập được lớn như vậy công lao, nhưng là Lưu Tam đi báo tiếp thời điểm, nếu như không lên dưới chuẩn bị một chút, cái này phần đại công khả năng liền đã biến thành công lao nhỏ, thậm chí không có công lao. Chân gia ở Lạc Dương ăn bớt chỉ nhánh, ở nơi nào có thể lấy ra một ít tiền tài đi hồi lộ một thoáng những đại thần kia. Lưu Tam nghe xong cũng không có từ chối, kỳ thực Lưu Bân cũng có ý định này. Diêm Vương thật thấy, tiểu quỷ khó chơi một câu nói này, hần nhưng là tràn đầy nhận thức nha. Vì lẽ đó vì là phòng ngừa chuyện như vậy phát sinh, nên dùng tiền thời điểm, hay là muốn dùng tiền. Lưu Tam ở Lưu gia trang nghỉ ngơi một hồi, cứ tiếp tục chạy đi, hướng về Lạc Dương xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tiến vào Kinh Báo nhanh

Lưu Tam mấy người bọn hắn cố gắng càng nhanh càng tốt, một đường cơ hồ không ngừng giống Lạc Dương chạy đi, sau năm ngày, rốt cục chạy tới Lạc Dương. Chạy tới thời điểm, sắc trời đã có điểm (đốt) chậm. Lưu Tam để Chân gia quân gia cho bọn họ an bài nơi ở, chuẩn bị ngày thứ hai lại hướng về triều đình báo cáo. Được an bài những người khác sau đó, Lưu Tam rồi cùng cái này Chân gia quân gia đi lặng lẽ đi ra ngoài, hai người ở Chân gia ở Lạc Dương chỉ nhánh bên trong nắm một chút vàng cùng trân bảo, sau đó cứ dựa theo Lưu Bân dẫn dò đi bãi phóng đại thần trong triều rồi.

Bất quá đầu tiên đi bãi phóng cũng không phải là những thứ này đại thần, mà là Thập Thường Thị đứng đầu Trương Nhượng. Trương Nhượng thân là Thập Thường Thị đứng đầu, rất được hoàng thượng tín nhiệm, bị hiện nay hoàng thượng tôn xưng vì là "A phụ", có hỗ trợ của hắn, Lưu Bân tự nhiên không sợ bị bôi người đi công lao. Huống hồ Trương Nhượng người này mặc dù so sánh so sánh tham tài, thế nhưng thu rồi tiền, sẽ làm việc. Những người khác, thân là ngoại thích Hà Tiến hiện tại mới là một cái tùy tùng bên trong thân phận, quyền lực chưa đủ lớn, hơn nữa người này lòng ghen tỵ quá lớn, tìm hắn hỗ trợ, ngược lại sẽ công việc có thể lên phản, lòng tốt làm chuyện xấu.

Còn không bằng không nói đây này. Còn những kia thế gia đại tộc, bọn họ càng không phải là cái gì người tốt, bọn họ liền hoàng đế đều không để vào mắt, đối với Lưu Bân cái này mới phát thế lực, tự nhiên là ôm chèn ép thái độ. Cũng may còn có một chút Thanh Lưu văn nhân, bọn họ nghĩ: cũng là có thể giúp được bận bịu, hơn nữa bọn họ vẫn là đối với triều đình khá là Trung Quốc và Phụng Tây người, đến thời điểm Jean-Loup thực người mang theo đi bãi phóng bọn họ, bọn họ xem ở Lô Thực cùng Trịnh Huyền mặt mũi, cũng sẽ không làm khó Lưu Bân. Vì lẽ đó điểm này cũng không cần gấp.

Bây giờ sắc trời đã muộn, Trương Nhượng đã về tới phủ đệ của mình. Hắn vừa ăn xong để chỗ nào, chuẩn bị lúc nghỉ ngơi, bỗng nhiên thu được có người bãi phóng, có chút kỳ quái. Vào lúc này sẽ có cái gì người đến bãi phóng nha. Bất quá mặc kệ là người nào, nếu đến rồi, liền nhất định sẽ để cái kia chính mình kiểm một món hời. Hơn nữa bọn họ nếu lựa chọn vào lúc này đến, kính hiển lễ vật tự nhiên là phong phú hơn rồi. Vì lẽ đó hắn vẫn rất cao hứng khiến người ta vào được.

Lưu Tam cùng Chân gia quân gia đồng thời bị dẫn theo tiến vào đến trong đại sảnh, bọn họ nhìn thấy một cái không có chòm râu lão già, biết hắn chính là Trương Nhượng, liền liền đồng thời quỳ xuống đến, nói rằng: "Tiểu nhân bái kiến Trương hầu gia. Chúc Hầu Gia phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn."

Trương Nhượng đã bị Hán Linh Đế cho phong hầu, vì lẽ đó Lưu Tam bọn họ mới nói là Trương hầu gia.

Trương Nhượng nhìn bọn họ đến quần áo vẫn tính là khá là hoa lệ, biết là người nhà có tiền người, vì lẽ đó cũng là gật gật đầu, nói rằng: "Đứng lên đi."

Hai người mới đồng thời nói rằng: "Đa tạ Hầu Gia."

Trương Nhượng xem thần thái của bọn hắn cử chỉ, cũng không giống là loại kia lại đây cầu quan người, trái lại như là gia đình giàu có đáng sợ, vì lẽ đó hắn liền trực tiếp hỏi: "Các người lần này đến, có chuyện gì nha? Chủ nhân của các người ai nha?" Trương Nhượng nếu nhìn ra bọn họ không phải chủ nhân, tự nhiên lui cùng bọn họ quanh co vòng vòng rồi, hần gần đang cùng những kia thế gia đại tộc người tranh quyền đoạt lợi, sự tình rất bận rộn. Lưu Tam liền vội vàng nói: "Hồi bẩm Hầu Gia. Chúng ta là U Châu nho nhã hương hầu Lưu Bân người nhà, lần này tới là thay chúng ta Tiểu Hầu gia, hướng về Trương hầu gia hỏi tốt đẹp."

Nói xong cũng lấy ra một cái hộp gấm đưa cho Trương Nhượng.

Lưu Bân những năm này không ít cho Hán Linh Đế cung phụng đồ vật, đổi lấy Hán Linh Đế niềm vui, làm Hán Linh Đế bên người đệ nhất hồng nhân Trương Nhượng, tự nhiên cũng ít dùng tới phần của hắn rồi. Vì lẽ đó hắn đúng là đối với Lưu Bân ấn tượng rất sâu. Bởi vì Lưu Bân mỗi lần đưa cái hần lễ vật đều rất phong phú, để hắn thực tại mò được không ít chỗ tốt, vì lẽ đó vừa nghe là Lưu Bân người nhà, sắc mặt của hắn liền lập tức uyển chuyển rất nhiều, cười nói: "Ha ha. Hóa ra là nho nhã hương hầu người nhà nha. Ai. Các người Hầu Gia cũng thật là quá khách khí. Đến nơi này của ta, còn nắm lễ vật gì nha. Thực sự là quá khách khí."

Lưu **** cười nói: "Là Hầu Gia ngài khách khí. Ngài đối với chúng ta Hầu Gia vẫn là chăm sóc rất nhiều, chúng ta Hầu Gia cũng không biết nên báo đáp thế nào đây. Huống hồ lần này cũng chỉ là chúng ta ở nông thôn một ít thổ đặc sản, để Hầu Gia ngài nếm thử tiên mà thôi. Không coi là quý trọng."

Trương Nhượng lút lút hộp gấm, phân lượng rõ ràng không nhẹ, bên trong khẳng định không thể thiếu vàng, làm sao có thể sẽ là ở nông thôn thổ đặc sản đây này huống hồ Lưu Bản nói đó đặc sản nhưng là một ít tinh mỹ pha lê chế phẩm nha, càng là giá trị Liên Thành nha. Trương Nhượng làm sao lại không biết đây. Vì lẽ đó hắn liền cười ha ha nhận.

Sau đó lại nói: "Không biết các người Hầu Gia lần này phái các người tới, đến cùng có chuyện gì nha?" Trương Nhượng tuy rằng tham tài, thế nhưng cũng vẫn là có một cái chỗ tốt, chính là hắn gây người ta lễ vật, sẽ cho người ta làm việc, Lưu Bản từ hậu thế đến, tự nhiên rõ ràng triều đình có người, thật chức vị đạo lý, cho nên đối với Trương Nhượng vẫn ôm hữu hảo thái độ. Lưu Tam nghe xong Trương Nhượng văn hóa, liền liền đem U Châu chuyện đã xảy ra, cùng Lưu Bản công lao nói một lần, sau đó nói: "Chúng ta Hầu Gia biết trong triều có chút thế gia đại tộc người đối với hắn có bất mãn, lo lắng những người này mai một chiến công của hắn, cho nên muốn xin mời Hầu Gia ngài hỗ trợ, hướng về thánh thượng hồi báo một chút. Chúng ta Hầu Gia không cầu bao nhiêu ban thưởng, nhưng là cũng không hy vọng chiến công của mình bị người qua phân, xin mời Trương hầu gia hỗ trợ."

Nói xong lại thì lễ một cái.

Mà Trương Nhượng vừa nghe chuyện này, nhưng là không khỏi đại hi lên. Khoảng thời gian này hắn và những kẻ sĩ nhóm còn có ngoại thích, đang hướng bên trong tranh quyền đoạt lợi, đánh đến không thể tách rời ra. Bất quá bây giờ là người này cũng không thể làm gì được người kia. Mà làm vì là Hán Linh Đế bên người đệ nhất hồng nhân Trương Nhượng, tự nhiên biết hoàng đế hiện tại miệng quan tâm chính là U Châu chiến cuộc. Hiện tại Lưu Bản đạt được trận này thắng trận lớn, nếu có chính mình hồi báo cho đối nên đi, nhất định sẽ làm cho hoàng thượng mặt rồng vô cùng vui vẻ, đến thời điểm chính mình có thể áp chế lại kẻ sĩ cùng ngoại thích hung hăng kiêu ngạo rồi. Tự mình nói bất định cũng có thể tiến hơn một bước. Huống hồ huống hồ Lưu Bản có thể có hôm nay chức quan tước vị, hắn Trương Nhượng cũng coi như là nửa cái người giới thiệu, Lưu Bản đạt được lớn như vậy công lao, cũng coi như là hắn thức nhân có tiếng nha. Liên hắn liền nói: "Ha ha. Không nghĩ tới thực sự là anh hùng xuất thiếu niên nha. Các người Hầu Gia làm thật sự là quá tốt. Các người yên tâm, chuyện này liền ôm ở trên người ta. Ta nhất định sẽ ở trước mặt bệ hạ nêu ý kiến. Nói thế nào tiền tuyến các tướng sĩ ở nơi nào không sợ sinh tử giết địch, làm sao có thể để phía sau mấy người chia cắt chiến công của bọn hắn đây? Đây không phải quá đau đớn chiến sự tiền tuyến nhóm đến tâm sao?" Lưu Tam vừa nghe Trương Nhượng nói như vậy, liền biết sự tình xong rồi. Không khỏi đại hi.

Bất quá vì sau đó không cho Trương Nhượng hoài hận bọn họ, hắn vẫn là nói: "Hầu Gia. Vậy chuyện này cần phải nhanh nha. Bởi vì triều đình phái đến U Châu đại quân trong hàng tướng lĩnh, Lô Thực Lô đại nhân cũng phái một người trở về rồi, tiểu nhân sợ đến thời điểm bị bọn họ trước tiên như thánh thượng nói rồi chuyện này, đến thời điểm liền..." Lô Thực người là đi theo bọn hắn đồng thời trở về, cũng là vì hướng về triều đình báo cáo chuyện này. Trương Nhượng sớm muộn sẽ biết. Hiện tại Trương Nhượng cùng những kẻ sĩ đánh đến không thể tách rời ra, nếu như chuyện này để những người kia biết trước, hướng Hoàng thượng hồi báo cho, nói không chắc Trương Nhượng sẽ đối với bọn họ sản sinh oán hận, vậy thì tính không ra rồi. Vì lẽ đó Lưu Tam vẫn là đem chuyện này nói ra. Trương Nhượng vừa nghe vẫn còn có những kẻ sĩ người trở về, không khỏi sắc mặt lạnh lẽo, đương nhiên đây không phải nhắm vào Lưu Tam bọn hắn. Liên hắn nói rằng: "Các người yên tâm. Chuyện này liền bao ở trên người ta. Hừ. Bọn này kẻ sĩ mỗi một cái tốt đồ vật. Lần này ta không sẽ dễ dàng như vậy để cho bọn họ được như ý."

Lưu Tam bọn họ nghe xong, cũng không dám nói tiếp, xem sắc trời đã tối rồi, một hồi sẽ qua nhi khả năng liền muốn cầm đi lại ban đêm rồi, cho nên bọn họ mau mau hướng về Trương Nhượng cáo từ. Trương Nhượng gật gật đầu. Để quân gia đưa bọn họ rồi đi. Một người trốn ở bên trong phòng kế sách vạch lên đèn. Chuyện này nhưng là quan hệ rất lớn, ngàn vạn không thể để cho những kẻ sĩ nhóm đắc thủ, nếu không, biên ân có thể có của mình kết quả tốt sao? Trương Nhượng suy nghĩ một hồi, cuối cùng đem sự tình nghĩ thấu rồi, này mới an tâm đi về nghỉ. Hắn chuẩn bị sáng sớm ngày mai liền tiến công gặp vua, có thể ngàn vạn không thể cho này chút kẻ sĩ cơ hội.

Mà Lưu Tam bọn họ cũng về tới trụ sở của chính mình, chỉ cần Trương Nhượng sắp xếp xong xuôi, chuyện còn lại liền không dùng tới bọn họ lo lắng. Huống hồ Lô Thực người cũng bắt đầu hoạt động, Lưu Bản đại công tích là trốn cũng không thoát rồi. Bọn họ cũng chuẩn bị một thoáng, ngày mai nói không chắc còn có thể bị truyền đòi đến hoàng cung gặp vua đây. Nhanh nghỉ ngơi được, ngày mai mới có thể tinh thần chấn hưng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Trương Nhượng

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Trương Nhượng tự tiến cung! Bất quá hắn suy nghĩ một chút, hay (vẫn) là tạm thời không đề cập tới sớm nói cho Hoàng Thượng, hay (vẫn) là đợi đến lúc vào triều thời điểm tại báo cáo hiệu quả rất tốt! Vì vậy hắn bỏ chạy đi phụng dưỡng hoàng thượng! Hắn cùng Hán Linh đế trêu đùa trong chốc lát! Thế nhưng mà một lát sau, vào triều đã đến giờ rồi, Hán Linh đế rơi vào đường cùng, đành phải đi vào triều rồi!

Hắn hiện tại thật sự là chẳng muốn vào triều rồi, một là hiện tại vào triều thì hoàn toàn bao nhiêu hưởng lạc thời gian, hai là hiện tại vào triều, những đại thần kia tự sẽ không ngừng cãi lộn, tranh quyền đoạt lợi. Căn bản không để ý và cảm thụ của hắn, cho nên hắn cũng chẳng muốn đi vào triều rồi! Nhưng là bây giờ thiên hạ đúng là thời buổi rối loạn, công việc bẽ bộn, hắn không đi cũng không được nha! Vì vậy rơi vào đường cùng, hắn cũng chỉ tốt hơn hướng

rồi!

Hán Linh đế đã đến trên đại điện, đánh cho một cái ngáp, nói ra: "Các vị khanh gia, hôm nay có chuyện gì không? Không có chuyện gì đâu lời nói đều nhanh đi về a!" Chứng kiến Hán Linh đế vào triều lại nhưng cái này thái độ, những đại thần kia cũng không khỏi được hào khí mà bắt đầu..., ra lóp bắt đầu tấu thỉnh Hoàng Thượng, nói Hoàng Thượng có lẽ cần chính yêu dân, ứng làm như thế nào thể nào!

Sau đó lại có người bắt đầu tham tấu người này, tham tấu người kia, một đám người lại ở nơi nào cái vớ, đứng đần triều chính ngược lại là không có mấy người quân! Lư Thực đám người báo cáo mấy cái quan viên đều là Thanh Lư nhất phái đấy, chức vị tương đối thấp một chút, bọn hắn chứng kiến phía trước có người tại cái lộn, cũng không có ý tứ đánh gãy bọn hắn mà nói, vì vậy đành phải tạm thời nhẫn nại rồi!

Hán Linh đế chứng kiến những người này lại bắt đầu ở chỗ này cái lộn rồi, càng là không nhìn được! Các người nói ta không quan tâm triều chính, có thể các người đâu này? Cái gọi là triều chính chẳng lẽ tự là cả ngày xem các người ở chỗ này cái lộn sao? Hán Linh đế bắt đầu đi lác đầu, thờ dài một tiếng!

Ở bên cạnh hắn Trương Nhượng chứng kiến Hán Linh đế cái này biểu lộ, trong nội tâm không khỏi vui vẻ. Thời cơ đã đến! Vì vậy hắn tự quý tại trước ghế rồng, nói ra: "Khởi bẩm bệ hạ, lão nô có việc khởi tấu!" Chứng kiến Trương Nhượng thậm chí có sự tình khởi tấu, Hán Linh đế lập tức đã có hứng thú, chính mình tập tễnh, Trương Nhượng có lẽ hiểu rõ đấy, hắn cái lúc này có việc khởi tấu, có phải là vì trẫm phân ưu đấy, vì vậy Hán Linh đế tự nói ra: "A phụ, người có chuyện gì nha? Cứ nói đừng ngại!"

Trương Nhượng cười ha hả nói: "Bệ hạ! Lão nô là cho người báo tin vui đấy! Thiên đại việc vui nha!" Hán Linh đế nghe xong, không khỏi vui mừng, chẳng lẽ Trương Nhượng có làm ra cái gì kỳ lạ quý hiếm cổ quái đồ chơi, muốn trước cho mình! Vì vậy hắn tự vội vàng nói: "A phụ rốt cuộc là việc vui gì nha? Người ngược lại là nói nhanh một chút nha!"

Chứng kiến Trương Nhượng vẻ mặt vui mừng quý tại trước ghế rồng, đang tại cái lộn đám văn võ đại thần cũng ngừng lại, muốn nhìn một chút, Trương Nhượng rốt cuộc là đùa nghịch cái gì âm mưu quỷ kế!

Trương Nhượng chứng kiến đôi nên đi cùng văn võ đại thần đều tại chú ý hắn, không khỏi một hồi đắc ý, hắn cười ha hả nói: "Bệ hạ, đêm qua, lão nô trở lại tại ngoài cung chỗ ở thời điểm, vừa lúc ở trên đường cái gặp được mấy người quen, cái này mấy người đứng là tại U Châu Thái Thú Lư Yên cùng Bản Hương hầu Lư Bản gia tướng, bọn họ là đến hướng Hoàng thượng báo tin vui đấy! Bệ hạ U Châu đại thắng nha! Bản Hương hầu Lư Bản tại triều đình đại quân đến trước khi, đã suất lĩnh bộ hạ của hắn đánh bại Tiên Ti xâm lấn hơn mười vạn đại quân rồi! Hiện tại đang tại truy giết bọn hắn! Bệ hạ, U Châu chi kiếp đã giải khai! Tiên Ti cùng Ô Hoàn cũng đã tạo ngộ thảm bại! Bệ hạ, chẳng lẽ cái này còn không phải đại hỷ sự sao?"

Hán Linh đế cùng cả triều văn võ ngừng gác lời mà nói..., lập tức đều sợ ngây người, trong đại điện cũng im ắng đấy! Mấy ngày hôm trước bọn hắn còn đang tại vì Tiên Ti hơn mười vạn đại quân xâm lấn mà buồn rầu đây này! Tự là phái mấy vạn đại quân cũng rất lo lắng, Hán Linh đế cũng là rất lo lắng đấy! Dù sao coi như là lại ngu ngốc hoàng đế cũng là hi vọng chính mình giang sơn vững chắc đấy, vì vậy Hán Linh đế kinh hi này ra nói: "A phụ! Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Bản Hương hầu đánh bại Tiên Ti hơn mười vạn đại quân?"

Trương Nhượng nói ra: "Ta nghe bọn hắn nói, tại Tiên Ti xâm lấn U Châu thời điểm, Bản Hương hầu chủ động xin đi giết giặc, muốn trên chiến trường giết địch, U Châu Thái Thú Lư Yên còn ban cho hắn vì Phá Lỗ Trung Lang tướng sao? Sau đó Bản Hương hầu tự dẫn đầu chính mình dưới trướng nhân mã cùng U Châu Thái Thú cho hắn một ít binh mã, tổng cộng một vạn người xuất phát, Bản Hương hầu trước dẫn theo 5000 kỵ binh xuất phát, tại Ngư Dương thành bắc, cùng Tiên Ti đại quân đã xảy ra một hồi đại chiến, kết quả Tiên Ti hơn mười vạn đại quân chạy trốn chết, Bản Hương hầu cũng mang người đuổi theo giết bọn hắn rồi! Chuyện cụ thể, lão nô cũng không rõ ràng lắm! Bất quá U Châu Thái Thú Lư Yên cùng Bản Hương hầu báo tiếp là cái này đã đến Lạc Dương rồi, lão nô thì đem bọn họ an bài tại ngoài cung, bệ hạ nếu như muốn biết rõ tình huống cụ thể, không bằng đem bọn họ triệu lên điện, hỏi thăm một phen là được!"

Nghe xong Trương Nhượng lời mà nói..., cả triều văn võ càng là lặng ngắt như tờ, năm ngàn người vậy mà đánh bại Tiên Ti hơn mười vạn đại quân, cái này không khỏi có chút không thể tưởng tượng nổi đi à nha! Vì vậy thì có thể gia đại tộc nhiệt [nóng] đi ra nói ra: "Khởi bẩm bệ hạ, 5000 quân đội làm sao có thể đánh lui Tiên Ti hơn mười vạn đại quân đâu này? Cái này nhất định là có người báo cáo lão (sai) quân tình! Bệ hạ nhất định phải nghiêm trị những người này!"

Bọn hắn đối với Lư Bản cái này mới phát thế lực một mực thì có chỗ bất mãn, đối với Lư Bản kinh thương sự tình, càng là xem thường Lư Bản! Tuy nhiên bọn hắn trong tộc cũng là âm thầm việc buồn bán đấy, nhưng là đây chẳng qua là thông qua một ít hạ nhân đi làm đấy! Hơn nữa những...này thế gia đại tộc còn một mực tại chèn ép Hán thất dòng họ bên trong đích nhân tài, hoàng tộc nếu như thế lực quá lớn, sẽ ảnh hưởng bọn họ những...này thế gia đại tộc lợi ích đấy! Cho nên những năm gần đây này, Hán thất dòng họ bình thường chỉ là làm được một châu Thái Thú chức vị, ngoại trừ Cửu khanh một trong tông chính ngoại trừ đối chiếu cổ người trong những người khác không có cách nào đảm nhiệm ngoài ý muốn, cả trong đó triều đình tự không có một cái nào trong hoàng tộc người rồi!

Bây giờ nghe đến Lư Bản lập nhiều lớn như vậy công tích, bọn họ tự nhiên là sẽ không tin tưởng rồi! Tự thật sự, bọn họ cũng muốn chèn ép, càng có thể hưởng, năm ngàn người muốn đã bại hơn mười vạn đại quân, cần bản tự không khả năng! Đương nhiên, hắn là không biết trên cái thế giới này là không có chuyện không thể nào, tại chính sự phía trên, Nam Bắc triều thời kì, thì có một cái Nam Triều tướng lĩnh dẫn đầu mấy ngàn người Bắc Phạt, hắn mấy ngàn đại quân, vậy mà ngành sanh sanh công phá có hơn mười vạn người gác thành trì, đây chính là công thành chiến nha! Hiện tại Lư Bản đã chiến trong đã bại hơn mười vạn đại quân, cũng không phải cái gì chuyện không thể nào!

Hán Linh đế nhưng lại trắng rồi người này liếc, nói ra: "Sự tình đến cùng như thế nào, thấy những cái...kia sử giả chẳng phải sẽ biết sao?" Nói xong cũng lại để cho người thờ gấp những cái...kia sử giả yết kiến!

Lư Tam cùng nhẫn lại người nhà, còn có Lư Thực thân binh sáng sớm ngay tại phía ngoài hoàng cung chờ đợi hoàng thượng triệu triệu! Cái lúc này đã chờ thật lâu rồi! Bất quá khá tốt, Hoàng Thượng rốt cuộc triệu bọn họ rồi, xem ra Trương Nhượng đích thật là rơi xuống không ít công phu!

Lưu Tam bọn hắn đi theo một cái tiểu thái giám đến trên đại điện, cùng một chỗ quỳ xuống mà nói: "Tiểu nhân bái kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế!" Hán Linh để xem của bọn hắn, nói ra: "Trẫm nghe nói Bản Hương hầu tại Ngự Dương đại bại Tiên Ti đại quân, còn có việc này?" Lưu Tam lại để cho Lưu Yên người nhà đem Lưu Yên tấu chương đưa cho Hoàng Thượng, nói ra: "Bệ hạ, đây là U Châu Lưu Thái Thú ghi tấu chương! Thỉnh Hoàng Thượng xem qua!"

Trương Nhượng kết quả tấu chương, đưa cho Hán Linh để, Hán Linh để nhìn nhìn, không khỏi cười lên ha hả, sau đó nói: "Tốt! Tốt! Tốt! Thật sự là đại khoái nhân tâm! Bất quá này đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Đã có Lưu Yên tấu chương, hơn nữa có nhiều người như vậy tận mắt thấy chuyện này, nhưng lại có Lưu Thực làm chứng, chuyện này tự nhiên là thật được rồi! Hán Linh để tự nhiên là nguyện ý tin tưởng thân nhân của mình có thể làm ra loại này đại sự rồi! Bất quá Hán Linh để hay là đối với Lưu Bản như thế nào đã bại Tiên Ti hơn mười vạn đại quân cảm thấy hứng thú! Cho nên hắn hay (vẫn) là muốn hỏi một câu rồi!

Lưu Tam nói ra: "Khởi bẩm bệ hạ, tiểu nhân chính là Bản Hương hầu thân binh, lúc ấy đại chiến cụ thể tình hình, tiểu nhân là tự mình kinh nghiệm! Thì có tiểu nhân hướng bệ hạ báo cáo một chút đi!" Hán Linh để nghe xong người này nay vậy mà tự mình tham gia chuyện này, hắn tự nhiên là rất hưng phấn, vì vậy hắn tự lại để cho Lưu Tam tranh thủ thời gian nói.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Hung Nô

Hán Linh để nghe xong Lưu Tam lời nói..., không khỏi cười lên ha hả, nói ra: "Tốt! Tốt! Tốt! Lưu Bản tiểu tử này làm thật tốt! Không hổ là ta hoàng gia ngàn dặm câu!"

Cả triều văn võ đại thần nghe xong Lưu Tam lời nói..., cùng hoàng thượng ca ngợi chỉ nhãn, cũng không khỏi bắt đầu trầm mặc rồi, những cái...kia thể gia đại tộc người cũng không biết hiện tại nên nói cái gì cho phải! Mà những cái...kia Thanh Lưu kẻ sĩ ngừng trong chớp lát, thì là bắt đầu hướng Hoàng thượng ca ngợi Lưu Bản công lao, dù sao Lưu Bản cũng là Trình Huyền đệ tử, cùng bọn họ những...này Thanh Lưu cũng là có nhất định được quan hệ đấy, hơn nữa chuyện này cũng có Lưu Thực bóng dáng, cho nên bọn hắn tự nhiên là muốn tán thành chuyện này rồi!

Hán Linh để cười lên ha hả, đối với Lưu Tam nói ra: "Àn! Tốt! Các người Hầu gia lúc nào có thể trở về đến nhà?" Lưu Tam cười trả lời: "Hồi bẩm bệ hạ, chúng ta Hầu gia nói, những...này Tiên Ti cùng Ô Hoàn man di cũng dám ở thời điểm này xâm lấn chúng ta Đại Hán, chọc giận bệ hạ, vậy hắn với tư cách thần tử, với tư cách Hán thất dòng họ, tự nhiên là muốn vì Bệ Hạ phân ưu rồi! Hầu gia nói muốn đem những này man di cho để đùa, lại để cho bọn hắn biết rõ Đại Hán hoàng đế là thiên Thiên Vu, là thần thánh không thể xâm phạm đấy! Hắn muốn cho những cái...kia man di nhớ kỹ cái này giáo huấn! Đến lúc đó hắn sẽ chiến thắng trở về hồi trở lại đến rồi!"

Lưu Tam lời mà nói..., lại để cho Hán Linh để không khỏi mặt rộng cực kỳ vui mừng, hắn vừa cười vừa nói: "Ha ha! Thiên Thiên Vu! Ha ha! Cái này thuyết pháp tốt! Ta Đại Hán chính là thiên triều thượng quốc, là bọn hắn những...này man di tông chủ! Chính là muốn lại để cho bọn hắn biết rõ thiên triều là thần thánh không thể xâm phạm đấy!"

Cả triều văn võ nghe được Hán Linh để lời mà nói..., cũng mau chạy ra đây ca ngợi, a đua nịnh hót, Hán Linh để cái này trong chớp lát thật đúng là cao hứng cực kỳ khủng khiếp! Lưu Bản cái này một câu thiên Thiên Vu, lại để cho Hán Linh để xác thực là quét qua mấy ngày hôm trước xui! Lưu Bản đứa bé này, thật đúng là biết dỗ người vui vẻ nhà! Bình thường thời điểm có thể cho mình tiến hiến một ít thứ tốt, lại để cho chính mình thái không thôi! Đợi đến lúc đã có chiến sự, lại có thể cho mình phân ưu giải nạn! Không hổ là hoàng gia ngàn dặm câu nha! Nhưng lại rất khó được chính là văn võ toàn tài. Thật sự là một nhân tài nha!

Hán Linh để ha ha cười lớn nói: "Tốt! Chờ chúng ta được đại công thần sau khi trở về, chúng ta tại luận công đi phần thưởng! Mấy người các người hiền lành U Châu đi, đợi Bản Hương hầu sau khi trở về, tự lại để cho hắn đến Lạc Dương một chuyến! Trẫm muốn hảo hảo xem xem chúng ta hoàng gia ngàn dặm câu! Ha ha! Thủy triều xuống!"

Nói xong chỉ có một người cười ha ha lấy rồi đi! Lưu lại hai mặt nhìn nhau văn võ đại thần Trương Nhượng chứng kiến Hoàng Thượng cao hứng như vậy, biết rõ đại sự trở thành, vì vậy cùng với Lưu Tam bọn hắn khiến một cái ánh mắt, lại để cho bọn hắn đi đầu trở về, sau đó chính mình hãy theo Hoàng Thượng về tới hậu điện!

Lưu Tam mấy người bọn hắn chứng kiến Trương Nhượng ánh mắt, vì vậy rồi đi rồi hoàng cung, tại Lạc Dương nghỉ ngơi một đêm, tự ly khai hội (sẽ) U Châu đi rồi! Mà những cái...kia văn võ đại thần thì là vụng trộm bắt đầu thương lượng rồi, có ít người cảm thấy Lưu Bản quật khởi đã là không thể ngăn cản sự tình, cho nên vì để tránh cho hắn bị kéo đến kẻ thù chính trị hoạn quan một phương, bọn hắn quyết định muốn lôi kéo Lưu Bản, những người này dùng Thái Ung những...này Thanh Lưu làm chủ! Mà có ít người thì là cảm thấy Lưu Bản nếu như quật khởi mà nói đối (với) uy hiếp của bọn hắn tự quá lớn, cho nên liền quyết định nhất định phải trắng trợn chen ép Lưu Bản, lại để cho cái kia Lưu Bản không thể quật khởi nhanh như vậy! Những người này dùng thể gia đại tộc Viên gia cầm đầu!

Lưu Tam mấy người bọn hắn chậm rãi rời đi Lạc Dương, trở lại U Châu đợi Lưu Bản tin tức! Hiện tại Lưu Bản bọn hắn đến nơi đó, là ai cũng không biết! Lưu Thực lo lắng bọn hắn có việc, hội (sẽ) xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên cũng không có trực tiếp khai hoàn hồi trở lại hướng, mà là phải đi một tí người hướng Ngự Dương phương bắc đuổi theo, hi vọng có thể tiếp ứng đến Lưu Bản bọn hắn.

Bất quá vì dùng phòng ngừa vạn nhất, Lưu Thực chỉ là lại để cho bọn hắn đuổi tới Trường Thành cũng có thể rồi, ngàn vạn không nên vào nhập thảo nguyên! Lưu Thực đại quân đại bộ phận đều là bộ binh, những người này tiến vào thảo nguyên, chỉ có bị tàn sát phần! Đi cũng bang (giúp) không đến bao nhiêu bề bọn!

Mà Lưu Bản hiện tại đến ở đâu rồi! Hắn tự nhiên là đã giết đến trên thảo nguyên rồi! Ngày nào đó tại Ngự Dương thành bắc, Tiên Ti đại quân bại trận chết về sau, Lưu Bản bọn hắn tự nhiên là theo đuổi không bỏ. Hiện tại Tiên Ti đại quân đã trở thành chó nhà có tang, không hề ý chí chiến đấu, hắn tự nhiên là muốn thừa cơ đánh chó mù đường rồi! Tiên Ti đại quân một đường hướng bắc bỏ chạy, bọn hắn tự nhiên không ngừng hướng bắc đuổi theo!

Đuổi một ngày, Tiên Ti đại quân cũng chậm chậm chậm lại, cũng có một ít Tiên Ti binh tướng tới ngăn cản bọn hắn! Thế nhưng mà bọn hắn chạy một ngày, vừa vội lại đói, đã không có tập trung, đã không có lương thảo, sĩ khí lại sa sút, hơn nữa nhân số cũng ít, chuyện gì xảy ra sĩ khí như cầu vồng quân Hán đối thủ, đại đánh cho một trận chiến. Những người này lại bắt đầu một đường chạy như điên! Lưu Bản bởi vì để cho thủ hạ binh sĩ tùy thân có chứa lương khô, hơn nữa hiện tại đúng là cuối thu thảo mập mùa, ngựa cỏ khô cũng không cần lo lắng! Hướng hồ bọn hắn đều đánh cho một cái đánh thẳng trận, sĩ khí chính tăng vọt thời điểm, tự nhiên là không cần lo lắng cái gì!

Mà trái lại Tiên Ti một phương, bọn hắn hơn mười vạn đại quân lại bị hơn năm ngàn người cho đánh bại, sĩ khí đã sa sút đến tột đỉnh tình trạng rồi! Hơn nữa đang lẫn trốn vòng thời điểm, đem lương thảo cái gì đều cho ném đi. Hiện tại một đường chạy như điên, bọn hắn còn đói bụng, mà ngay cả ngựa cũng chịu không được, càng có thể hoảng là người đâu!

Bọn hắn ngược lại là hướng thông qua cướp bóc, lấy tới một ít đồ ăn, thế nhưng mà Ngự Dương phía bắc địa phương, khi bọn hắn đến lúc sau đã cướp bóc không còn, hơn nữa tại đây người ở thưa thớt, đi nơi nào đoạt nha! Tại loại này cơ hồ đến bước đường cùng dưới tình huống, Tiên Ti trong đại quân bộ cũng xuất hiện mâu thuẫn, bọn hắn đem lúc này đây chiến bại trách nhiệm đổ lên Hòa Liên trên người. Bọn hắn cho rằng đều là Hòa Liên không nên tại nơi này tiết, tiến quân Đại Hán, hơn nữa hắn trí tuệ vô năng, tại tạo thành lúc này đây đại bại đấy!

Hòa Liên tuy nhiên tại rơi vào đường cùng, chém giết cái kia hạ đạt bây giờ thu binh mệnh lệnh tâm phúc, nhưng vẫn là không ngăn lại được những cái...kia tình cảm quần chúng xúc động bộ lạc thủ lĩnh. Ở đằng kia chút ít thủ lĩnh vô cùng bức bách phía dưới, Hòa Liên cũng là nổi giận, giết mấy cái nháo sự nhất hung bộ lạc thủ lĩnh, lần này từ thì càng là tưới dầu vào lửa!

Tiên Ti đại quân phía bắc cũng đã bắt đầu đại chiến! Bọn hắn vì đồ ăn, thậm chí vì sinh tồn được, giúp nhau chém giết! Mặc dù có một ít sáng suốt bộ lạc thủ lĩnh, cực lực ngăn lại những chuyện này phát sinh, thế nhưng mà tại Tiên Ti đại quân đều cảm thấy tuyệt vọng dưới tình huống, thanh âm của bọn hắn lập tức đã bị tiếng chém giết cho che dấu đi qua!

Mà lúc này đây, Lưu Bản đại quân lại thừa cơ vọt lên! Tiên Ti đại quân đã bị Lưu Bản cho giết bề mặt tử, hơn nữa vài ngày không có ăn cơm, không hề khí lực, tự nhiên ưu thế đại bại mà về! Đành phải tự ái một lần đập vào trán chết hành trình! Cứ như vậy, tại ngoài có Lưu Bản đại quân đuổi theo, bên trong có bộ lạc ở giữa chém giết, Tiên Ti đại quân nhân số là càng ngày càng ít. Thế nhưng mà tại loại tình huống này, bọn hắn hay (vẫn) là lướt qua Trường Thành, chạy tới trên thảo nguyên, đã đến trên thảo nguyên, bọn hắn khách sạn đây này cái gấp nhà của mình, rốt cục có thể ăn no rồi!

Hơn nữa thảo nguyên rộng lớn, Lưu Bản chính là muốn truy giết bọn hắn cũng tìm không thấy địa phương nha! Bất quá Tiên Ti cùng Ô Hoàn đại quân đã đến trên thảo nguyên, đã có hơn ba mươi vạn trở nên chỉ còn lại không tới mười ba vạn! Chết tổn thương vượt qua một nửa! Cái này chính thức bị Lưu Bản đại quân giết chết đấy, sẽ không vượt qua tám vạn, Tiên Ti phân đều là tại chính mình bên trong chém giết trung hoà đang lẫn trốn vòng trên đường thất lạc rồi, hoặc là bị ngựa khi hoảng sợ giết chết rồi!

Lưu Bản đại quân cũng đi theo tiến vào thảo nguyên, bất quá tại trên thảo nguyên, bọn hắn rất dễ dàng mất phương hướng phương hướng, hơn nữa thảo nguyên rộng lớn bao la bát ngát, người ở thưa thớt, Lưu Bản cũng không biết nên không nên tiếp tục đuổi giết rồi! Hướng hồ bọn hắn cũng đã đuổi giết đã lâu như vậy, cũng là thời điểm đi trở về! Tại quan nội đuổi giết những cái...kia đã không hề ý chí chiến đấu đại quân không có vấn đề, thế nhưng mà đã đến trên thảo nguyên, hắn 5000 đại quân tương đương đã đến người khác địa bàn, rất dễ dàng gặp được mai phục đấy! Cho nên Lưu Bản tại thảo nguyên biên giới, tập kích đi một tí bộ lạc, bắt được rất nhiều dê bò ngựa về sau, liền chuẩn bị chiến thắng trở về mà về!

Thế nhưng mà cái lúc này, Tiên Ti lại phái người đến! Đương nhiên bọn hắn lúc này đây phái người đến, không phải là vì chiến tranh, mà là vì cầu hoà! Hòa Liên coi như là phúc lớn mạng lớn, tại một đường chạy như điên, một đường chém giết ở bên trong, hắn vậy mà không có chết! Nhưng lại bình yên vô sự chạy trở về rồi! Bất quá hắn tự nhiên chạy trở về rồi, thế nhưng mà hắn muốn đổi mặt vấn đề thế nhưng mà không ít đấy! Đầu tiên tự nhiên là Tiên Ti đại quân chiến bại, hơn mười vạn đại quân tổn thất thảm trọng. Hơn nữa bởi vì đang lẫn trốn vòng trên đường, Hòa Liên lại giết đi một tí bộ lạc thủ lĩnh, về tới trên thảo nguyên, những cái...kia bộ lạc tự nhiên là muốn tìm Hòa Liên báo thù rồi!

Hơn nữa Lưu Bản đại quân cũng đuổi tới trên thảo nguyên, ai biết hắn phía sau còn có ... hay không viện quân nha! Vạn nhất Đại Hán muốn như đối phó Hung Nô đồng dạng, đem toàn bộ Tiên Ti đều tiêu diệt, cũng không phải là không được đấy, tại loại này loạn trong giặc ngoài dưới tình huống,

Hòa Liên đành phải hướng Đại Hán cầu hoà rồi! Hi vọng có thể tranh thủ nhất định ah thời gian, lại để cho hắn chính đón bên trong gian nan khổ cực! Vì có thể làm cho Đại Hán tin tưởng hắn là thật tâm cầu hoà đấy, nhưng hắn là bỏ hết cả tiền vốn, không chỉ có xưng thần quy hàng, hắn nguyện ý cho Đại Hán cung phụng đại lượng dê bò ngựa!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hoàn toàn thắng lợi

Ở tình huống như vậy, bọn họ gặp phải Lư Bán, Lư Bán vừa nghe, thiếu chút không có bật cười. Chính mình vốn là đã chuẩn bị đi trở về rồi, gia hoà này dĩ nhiên chạy tới cho mình tặng lễ. Thực sự là một cái thức thời vụ người nha. Bất quá lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhân cơ hội vợ vết là Lư Bán sở trường trò hay. Nếu cùng liên đã yêu cầu cùng, vậy mình còn không mau mau cho mình vợ vết một điểm đồ vật, vậy thì quá có lỗi với chính mình rồi. Liên hẳn liên nhân cơ hội hướng về cùng liên vợ vết một vài thứ, ngoại trừ cho triều đình đồ vật, hẳn còn để cùng liên cho mình cũng chuẩn bị một ít, cùng liên cân nhắc đến mười tám bái đều quý giá, cũng không kém này vừa làm áp rồi, liên cũng là cần răng đáp ứng. Lư Bán cười ha ha, rốt cục xả được con giận. Xem ra lần này chính mình tham gia lần này đại chiến, cũng thật là lựa chọn đúng rồi. Hẳn lại để cho những kia Tiên Bì Nhân lấy một phần thư xin hàng, cũng phải một ít sử giả đi theo hẳn vào kinh, hướng về triều đình thỉnh tội. Cùng liên cũng mau mau đáp ứng rồi. Cứ như vậy, Lư Bán rốt cục có thể khai hoàn hồi triều.

Tới thời điểm, Lư Bán người là một đường lao nhanh, mà lúc trở về bọn họ nhưng trở thành một đám chặn thả. Vội vàng lên tới hàng ngàn, hàng vạn dê bò ngựa. Lư Bán lần này nhưng là thu hoạch phong phú nha. Quang ngửa liền bắt làm tù binh hơn tám vạn thớt, hiện tại hẳn đại quân mỗi người đều có thể có mười mấy thớt ngựa. Hơn nữa hơn vạn đầu dê bò còn có một chút đoạt lấy làm đến vàng bạc châu báu, nếu như là đổi thành tiền tài, cũng có thể vượt quá Lư Bán hơn một năm nay tích lũy của cải rồi. Lư Bán tự nhiên là cao hứng vạn phần. Lần này quang thu hoạch những này ngựa, cũng có thể để cái kia kỵ binh của hẳn bộ đội mở rộng không chỉ gấp mười lần. Hơn nữa hẳn lần này đánh thắng trận lớn, triều đình nhất định là muốn ngợi khen hẳn, đến thời điểm hẳn chức quan còn có thể nhỏ sao?

Lư Bán đại quân đã qua Trường Thành không đến bao lâu, liền gặp phải Triệu Vân lãnh đạo hít sâu cát cái kia năm ngàn bộ binh, còn có một chút triều đình phái quân đội. Xem hiểu Lư Bán bọn họ âm u u ám bên trong, Triệu Vân rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Có Triệu Vân bọn hẳn tiếp ứng, Lư Bán đại quân tiến lên tốc độ liền nhanh rất nhiều. Bọn họ có thể giúp một tay nhìn dê bò ngựa. Đám người bọn họ đi rồi mấy ngày, rốt cục về tới Ngự Dương. Ngự Dương Thái Thú biết sau đó, cũng mau chạy ra đây nghênh tiếp, đồng thời đem Lư Bán chiến lợi phẩm trả lại cho Lư Bán. Đồng thời còn cảm tạ cùng chúc mừng Lư Bán, cảm tạ là vì Lư Bán cứu bọn hẳn toàn bộ Ngự Dương thành, chúc mừng là Lư Bán đã thương nặng Tiên Ti đại quân, lập được lớn như vậy công lao hẳn mã. Sau này trở về, triều đình nhất định sẽ đại đại ngợi khen hẳn. Lư Bán cũng không phải loại kia không biết thời vụ người, có chỗ tốt đương nhiên là mọi người cùng nhau phân ra. Vì lẽ đó hẳn tuy rằng thủ hạ này chút chiến lợi phẩm, nhưng là vẫn tặng lại cho Ngự Dương Thái Thú một phần kim ngân tài bảo, hơn nữa bái kết những kia tịch thu được dê bò, cũng cho Ngự Dương Thái Thú để lại một phần. Vào lúc này, ngư chính là cày ruộng chủ yếu công cụ, đại hẳn vẫn là khá là thiếu hụt ngư, hiện tại Lư Bán cho hẳn nhiều như vậy ngư, Ngự Dương Thái Thú an là cảm kích vạn phần.

Lư Bán cười cợt, ở Ngự Dương trong thành sửa một ngày, sau đó lại một lần nữa xuất phát hướng về kế huyện đi đến. Bất quá vì nuốt riêng một thoáng chiến lợi phẩm, Lư Bán ở tịch thu được chiến Mali mặt chọn lựa ra một ít tốt hơn chiến mã, cùng một ít vàng bạc châu báu, để Triệu Vân mang người trước tiên đuổi về Lư gia trang, những thứ đồ này cho đều là hẳn tịch thu được, hẳn tự nhiên là có quyền chi phối rồi. Những người còn lại, lại từ từ hướng về kế huyện đi đến. Tới thời điểm, từ kế huyện đến Ngự Dương, Lư Bán năm ngàn kỵ binh, chỉ đi rồi một ngày một đêm, nhưng là lần này lúc trở về, bọn họ nhưng là đi suốt ba ngày nhiều nha. Đã đến kế huyện, Lư Yên cùng Lô Thực mang theo U Châu to nhỏ quan chức, ra khỏi thành hai mươi dặm nghênh tiếp Lư Bán bọn họ, Lư Bán nhìn thấy Lư Yên tự mình ra khỏi thành nghênh tiếp hẳn, mau mau xuống ngựa tiến lên nghênh tiếp, nói rằng: "Tiểu chất bái kiến thúc phụ đại nhân."

Lư Yên một mặt cao hứng nói: "Được được được, thật không hổ là ta hoàng gia ngàn dặm câu. Ngươi lần này làm thật sự là quá tốt rồi."

Lư Bán cười cợt nói rằng: "Đây đều là thúc phụ đại nhân cùng các vị đại nhân điều hành có cách, làm cho cả U Châu vững như Thái Sơn, tiểu chất mới có thể lập xuống lớn như vậy công."

Hoa Hoa cổ kiệu người người nhắc, ngược lại Lư Bán hiện tại công lao là ai cũng cướp không đi, vậy hẳn cũng không tha nói vài lời lời hay, cho Lư Yên bọn họ tỏ một chút công lao. Như vậy người tốt ta thật mọi người đều tốt.

Lư Yên cười cợt, nói rằng: "Đến. Hiền chất, ta giới thiệu cho ngươi, này một vị là triều đình phái tới Lô Thực Lô đại nhân. Lô đại nhân anh minh, ngươi nên nghe qua, tự không dùng ta nhất nhất giới thiệu rồi."

Lô Thực là hiện thời đại nho, lại là hiện thời danh tướng, Lư Bán tự nhiên là biết đến, người này còn là Lư Bị tiểu tử kia lão sư đây. Lư Bán liền vội vàng nói: "Văn bối Lư Bán gặp Lô đại nhân."

Lô Thực cũng cười ha ha nói: "Khang Thành công gọi ra đệ tử giới nha. Ta nhưng thật ước ao hẳn nha."

Trịnh Huyền, chữ Khang Thành, cùng Lô Thực cũng coi như là người quen cũ. Hai người đều là hiện thời đại nho, trước đây tự nhiên là trao đổi qua rồi. Lư Bán xấu hổ nở nụ cười, nói rằng: "Lư sư quá đề cao ta. Văn bối đây đều là được các vị giáo dục, mới có tiến vào quá khó thành tựu."

Mấy người lại khách khí một phen, xin mời Lư Bán đi phủ Thái thú rồi. Lư Bán ra hiệu Trương Phi bọn họ mang theo bộ đội, đi về trước Lư gia

trang, sau đó hãy cùng Lưu Yên bọn họ tiến vào phủ Thái thú.

Đã đến phủ Thái thú, Lưu Yên cùng Lô Thực đều hỏi dò Lưu Bàn lần này đại chiến quá trình cụ thể cùng tới Chung Kết quả. Lưu Bàn lại cùng bọn họ giằng giãi một phen, cuối cùng còn đem cùng liền thư xin hàng lấy ra. Lưu Yên cùng Lô Thực nghe nói cùng liền dĩ nhiên cầu hoà quy hàng rồi, cũng không khỏi đến đại hi. Lưu Bàn lần này giết Tiên Ti cùng Ô Hăng gần hai trăm ngàn người, hơn nữa cùng đến đây này quy hàng, đại hán bắc bộ biên cương, có ít nhất hai mươi năm hòa bình. Đây là so cái gì đều việc trọng yếu nha. Mà Lưu Bàn thu được cùng vợ vết những kia tài vụ, cũng có thể đại đại giảm bớt triều đình tài chính căng thẳng. Công lao thật sự là không nhỏ nha. Lưu Yên là tới nội liễm gặt đầu nha. Cuối cùng hắn nói rằng: "Hiền chất. Ngươi lần này nhưng là vì ta đại hán đã thành lập nên trăm năm qua lớn nhất công lao nha. Thật sự là quá tốt rồi. Đúng rồi, bệ hạ chỉ nói muốn ngươi trở về sau đó, tự mình đi Lạc Dương một chuyến, bệ hạ muốn đích thân nhìn một chút ngươi. Ngươi đi về nghỉ một ngày, liền chuẩn bị lên đường thôi. Ngươi tiệc khánh công, đợi được từ Lạc Dương trở về, các loại (chờ) triều đình phong thưởng sau đó, cùng nhau cử hành đi."

Lưu Bàn đã sớm ngờ tới sẽ có như thế một cái, liền liền gặt gặt đầu, nói rằng: "Cái kia tiểu chất liền xin được cáo lui trước. Ha ha. Nói thật, gần bận rộn, ta ngược lại thật ra mệt mỏi thật sự. Đúng rồi, đây là tiểu chất hiến cho thúc phụ cùng Lưu sư một điểm tâm ý, kính xin hai vị trưởng bối nhận lấy."

Nói xong cũng lấy ra hai phần danh mục quà tặng, đưa cho Lưu Yên cùng Lô Thực, cái này cũng là hắn từ chiến lợi phẩm bên trong chọn lựa ra một vài thứ. Ngoại trừ vàng bạc châu báu, còn có chính là một ít súc vật. Bất quá ở Lô Thực danh mục quà tặng trên đúng là còn nhiều thêm 10 ngàn con chiến mã. Những thứ đồ này cho ngược lại cũng phải giao cho triều đình, còn không bằng để hắn lấy ra làm một thoáng ân tình đây.

Lưu Yên cùng Lô Thực đúng là đều thu nhận. Lưu Yên là thu quen rồi Lưu Bàn lễ vật, lần này chỉ là càng thêm phong phú một điểm thôi. Mà Lô Thực nhận lấy nguyên nhân chính là cái kia 10 ngàn con chiến mã, đại hán quân đội ngoại trừ tới gần biên cương U Châu, Tịnh Châu còn có Lương Châu có một ít kỵ binh bộ đội bên ngoài, những chỗ khác quân đội rất khó có thành kiến chế kỵ binh, liền ngay cả triều đình tinh nhuệ Bắc Quân, kỵ binh tỉ lệ cũng rất ít. Không phải là không có nhân tài, mà là thiếu hụt chiến mã. Hiện tại Lưu Bàn lập tức lấy ra 10 ngàn con chiến mã, hắn làm sao có thể từ chối đây. Nhìn thấy Lưu Yên cùng Lô Thực đều nhận danh mục quà tặng, Lưu Bàn mới cười cáo lui. Nói thật hắn bốn ba thời gian dài như vậy, thật là có chút mệt mỏi. Đang đuổi giết Tiên Ti đại quân thời điểm, cũng chỉ có thể ăn một điểm lương khô, sau đó chính là ăn những kia dê bò. Vốn là Lưu Bàn cũng là quá quen rồi cuộc sống khổ, nhưng là đi tới thế giới này, hưởng thụ lấy một năm, ở đây hắn quá loại kia cuộc sống khổ, hắn tự nhiên là có điểm (đốt) không chịu nổi. Vì lẽ đó hắn cũng phải cần đi về nghỉ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Lạc Dương hành trình

Lưu Bàn trở lại trước cùng Đồng Uyên, Trịnh Huyền còn có Chân Dật những trưởng bối này lên tiếng chào hỏi sau đó, liền trực tiếp ôm đầu ngủ say. Một tháng qua, hắn hầu như sẽ không có ngủ quá một lần thật cảm giác, bây giờ trở về đến rồi, tự nhiên là trước phải cố gắng đánh một giấc rồi. Hắn từ giữa trưa vẫn ngủ thẳng xong xuôi vô cùng, mới lên, cùng Đồng Uyên bọn họ đồng thời ăn xong cơm tối sau đó, Lưu Bàn liền chiêu tập của mình những thuộc hạ kia còn có Đồng Uyên bọn họ, đem hoàng đế muốn hắn vào kinh sự tình nói một lần, sau đó nói: "Lần này đại gia trên căn bản đều rất mệt mỏi, vì lẽ đó Dục Đức mấy người các ngươi, ta liền không để cho các ngươi theo ta đi rồi. Các ngươi trước hết ở lại chỗ này nghỉ ngơi một chút đi. Đại quân bốn ba mấy ngày nay cũng là cần nghỉ dưỡng sức. Thi có nhạc phụ đại nhân cùng đi với ta đi. Ta mang tới mấy cái thân binh là được rồi, ngược lại đến thời điểm là muốn cùng triều đình đại quân đồng thời trở về, trên đường an toàn hắn không có vấn đề."

Trương Phi mấy người bọn hắn ngã : cũng là không có ý kiến gì, bọn họ cũng không nhất định hướng về thấy hoàng đế lão nhi, tên ngọc ah nơi này tình dưỡng một thoáng cũng tốt, cho nên bọn họ liền gặt gặt đầu.

Bất quá Đồng Uyên nhưng là cười cợt nói rằng: "Nho nhã, lần này, ta cùng Vân Nhi cùng đi với ngươi."

Lưu Bàn vừa nghe có chút kỳ quái, Đồng Uyên ngoại trừ thu đồ đệ thời điểm sẽ ra ngoài đi một chút bên ngoài, những thời điểm khác trên căn bản đều là ở lại trong nhà, làm sao lần này chủ động đưa ra muốn dẫn Triệu Vân cùng hắn cùng đi Lạc Dương đây? Đồng nguyên nhìn thấy Lưu Bàn có chút nghi hoặc dáng vẻ, liền cười nói: "Hiện tại ngươi và Vân Nhi võ nghệ đã học gần đủ rồi. Ta đã không có gì hay dạy các ngươi rồi. Vì lẽ đó ta đã sớm muốn mang bọn ngươi đi ra ngoài bãi phóng một cái thoáng tiền bối, để cho bọn họ giáo dục các ngươi một thoáng. Ngươi không phải là đã sớm muốn học thương kiếm song tuyệt sao? Lần này đi Lạc Dương chính là vì cái này."

Lưu Bàn sớm ở kiếp trước thời điểm, liền biết Triệu Vân sẽ thương kiếm song tuyệt, trước đây hắn cũng hỏi qua Đồng Uyên, hi vọng Đồng Uyên có thể truyền thụ cho bọn họ. Nhưng là Đồng Uyên lúc đó nhếch miệng mỉm cười, nói võ học của bọn họ thành tựu vẫn chưa tới thời điểm học tập thương kiếm song tuyệt, vì lẽ đó sẽ không có dạy bọn họ. Lưu Bàn không nghĩ tới Đồng Uyên dĩ nhiên vào lúc này, muốn dạy bọn họ thương kiếm song tuyệt. Hắn tự nhiên là rất cao hứng. Tuy rằng hắn bây giờ, căn bản cũng không cần luyện tập súng gì kiếm song tuyệt rồi, dựa vào thân thể của hắn, hắn là có thể vô địch thiên hạ rồi. Bất quá hắn cũng không phản đối chính mình lại thêm một cái bản lĩnh. Vì lẽ đó hắn đáp ứng.

Lưu Bàn ở Lưu gia trang khỏe mạnh tu dưỡng một ngày, cho sau đó liền mang theo mười mấy thân binh, cùng Triệu Vân bọn họ mang theo rất nhiều lễ

vật muốn đi Lạc Dương rồi. Bọn họ tổng cộng bắt làm tù binh hơn mười vạn thớt có thể sử dụng chiến mã, (Triệu Vân bọn họ cũng thu được một chút, thêm vào Lưu Bân bọn họ, vừa vượt quá mười vạn.) trong đó Lưu Bân từ đó chọn lựa tốt nhất 50 ngàn thớt lưu cho mình, lại đưa cho Lô Thục một đê mốt thớt, còn lại gần như 50 ngàn thớt liền toàn bộ chuẩn bị mang tới Lạc Dương, đưa cho triều đình rồi, còn có một chút Tiên Ti bồi thường dê bò, tổng cộng có mấy vạn con súc vật. Lô Thục 80 ngàn đại quân cũng cùng Lưu Bân bọn họ như thế, đã trở thành chặn thả người, một đám người vội vàng những này súc vật, hướng về Lạc Dương bước đi. Bất quá tốc độ của bọn họ liền thật sự có điểm (đốt) khiến người ta không dám khen. Lô Thục gánh Tâm Hoàng thượng đành nôn nóng, vì lẽ đó liền quyết định mang theo Lưu Bân đám người bọn họ đi về trước, đại quân để hấn phó tướng mang theo trở lại. Lưu Bân cũng không hướng về theo những người này chậm rãi trở lại, hấn còn muốn mau mau kết thúc ở Lạc Dương sự tình, nhanh đi về đây. Lại quá mấy tháng, hoàng gia gần đây đã liền muốn bắt đầu, hấn còn muốn tranh thủ thời gian đuổi theo chuẩn bị đây. Hấn nhưng là rất bận rộn, không có cơ hội cùng những kia người sắp chết, làm cái nào chuyện nhàn chán. Dưới cái nhìn của hấn, Lạc Dương những quan viên kia, có phần lớn đều là người sắp chết. Hiện tại Lô Thục muốn mang theo bọn họ đi trước một bước, hấn tự nhiên là phi thường cam tâm tình nguyện rồi.

Lưu Bân đoàn người mang theo một ít thuận tiện mang theo lễ vật nên rời đi trước đại quân, hướng về Lạc Dương mà đi. Trải qua vài ngày lặn lội đường xa, cuối cùng đã tới Lạc Dương. Nhìn thấy Lạc Dương cái kia hùng vĩ đồ sộ thành trì, Lưu Bân một nhóm người, cũng không khỏi đến sợ hãi than. Nói thật, Lưu Bân cũng là gặp qua không ít hiện đại kiến trúc, nhưng khi nhìn đến Lạc Dương cái kia cao tới mấy chục mét tường thành, Lưu Bân vẫn không khỏi chạy tới chấn động. Đây chính là cổ đại kiến trúc kết tinh nha. Đây chính là mình lão tổ tông cần mẫn khổ nhọc thành quả nha. Hậu thế những kia hùng vĩ kiến trúc ở trước mặt hấn, cũng không khỏi đến âm thầm phai mờ. Đã đến trước cửa thành, đoàn người đều thả chậm bước chân, vừa đi vừa nhìn Lạc Dương hùng vĩ. Canh gác cửa thành người nhìn thấy nghề này hơn trăm người cầm đao thương, không chút kiêng kỵ ở đây một vòng, không khỏi bắt đầu bắt đầu đề phòng. Tuy rằng bọn họ đều là ăn mặc quân đội trang phục, nhưng là vào lúc này không có nghe nói có đại quân chạy tới Lạc Dương nha. Bất quá cũng may Lô Thục có kinh nghiệm, cầm lệnh bài, đề thủ thành binh tướng nhìn một chút, này mới khiến bọn họ yên tâm. Nghe nói lần này là cái nào đánh bại mấy trăm ngàn Tiên Ti đại quân Tiểu Hầu gia vào kinh gặp vua, bọn này binh tướng cũng không khỏi đến nổi lòng tôn kính.

Lưu Bân trốn ở trong đám người, cũng không hề biểu lộ thân phận của chính mình, hấn cũng không thèm để ý những người này. Tiến vào thành sau đó, Lô Thục liền chuẩn bị mang theo Lưu Bân đi tiến cung thấy hoàng đế, bất quá Lưu Bân nhìn bầu trời sắc đã đến chiều, Hấn Linh Đế vào lúc này hiện đang chơi đùa, mình bây giờ đi, đây không phải là tự tìm phiền phức sao? Vì lẽ đó hấn liền uyển chuyển, chuẩn bị ngày thứ hai vào triều thời điểm lại đi. Lô Thục suy nghĩ một chút cũng có đạo lý, hơn nữa dọc theo đường đi lữ đồ mệt nhọc, bọn họ cũng có thể nghỉ ngơi một chút, vì lẽ đó hấn liền để Lưu Bân đi nhà mình nghỉ ngơi, Lưu Bân ở Lạc Dương cũng có nơi ở, vì lẽ đó liền nói phải về đi xem một chút. Cuối cùng Lô Thục nói muốn ở lúc buổi tối cho hấn thiết yến, giới thiệu với hấn mấy người, Lưu Bân không cần nghĩ liền biết chắc là những kia đại thần của triều đình, rất có thể vẫn là Lô Thục nhất phái những kia Thanh Lưu, vì lẽ đó liền cười đáp ứng rồi. Thanh Lưu nhất phái người vẫn có rất nhiều danh nhân, bọn họ ở kẻ sĩ trong đều có rất lớn danh vọng, kết bạn bọn họ đối với sau này mình cũng mới có lợi, Lưu Bân tự nhiên là sẽ không cự tuyệt. Lưu Bân có lúc phát hiện mình hiện tại càng ngày càng không giống như là quân nhân, trái lại như là một cái chính trị gia rồi. Xem ra chính mình đi tới phía trên thế giới này, không chỉ có là chính mình đang thay đổi thế giới này, thế giới này cũng đang thay đổi chính mình. Cũng không biết loại sửa đổi này thì tốt, vẫn là không tốt. Tổng tất cả đều phải nhìn lên cơ hiệu quả. Tuy nhiên ít nhiều như một điểm chính trị gia đối với mình thay đổi thế giới này vẫn có chút chỗ tốt.

Lưu Bân ở Lạc Dương nơi ở kỳ thực chính là Chân gia ở đây mua xuống sân, Lạc Dương nói thế nào cũng là đại hấn kinh thành, là triều đình vị trí, sau này nơi này vẫn là sự việc đại hấn trung tâm, Lưu Bân cần nghĩ kỹ thật phát triển, tự nhiên không thể không cân nhắc chánh sách của trung ương cùng hướng đi. Vì lẽ đó hấn lần này vào kinh, liền chuẩn bị ở đây xếp vào một ít nhân viên, một đây, tự nhiên chính là hiểu rõ triều đình đông Tây Cưng, hai đây, chính là vì tương lai một cái nào đó thời khắc làm chuẩn bị. Hơn nữa ở Lạc Dương nhân tài đông đảo, chính mình cũng muốn hảo hảo mời chào mấy người. Vì mình đã kích làm chuẩn bị. Hấn lần này ngoại trừ ở bề ngoài mang những người này, kỳ thực âm thầm còn đập một chút người vào kinh. Tình báo của hấn tổ chức trải qua hai năm qua phát triển đã hơi có quy mô rồi, chỉ là bây giờ còn chưa có một cái tốt người lãnh đạo, chỉ có thể có Lưu Bân tạm làm quản lý, kỳ thực hấn đã có một cái tốt mục tiêu, chỉ bất quá bây giờ vẫn không có thời cơ chín muồi, vì lẽ đó còn tạm thời không có mời chào lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tiệc rượu

Lưu Bân theo Lô Thục người nhà ra cửa, hấn hôm nay là một thân sĩ tử trang phục, vì lẽ đó sẽ không có cưỡi ngựa, mà là ngồi xe ngựa. Ngồi ở trên xe ngựa, đi rồi chỉ chốc lát sau, là đến Lô Thục phủ đệ, Lưu Bân xuống xe, tại hạ nhân dẫn dắt đi, tiến vào Lô Thục trong phủ. Lưu Bân xem như là vẫn bối, hơn nữa chức quan cũng không có Lô Thục cao, vì lẽ đó Lô Thục không tự mình ra nghênh tiếp, cũng không tính là không có lễ phép. Lưu Bân cũng không có để ý. Đợi được Lưu Bân tiến vào trong đại sảnh, bên trong đã làm không ít người. Lô Thục nhìn thấy Lưu Bân đi vào, mau mau cười nói: "Đến. Ta giới thiệu cho ngươi một chút các vị tiền bối."

Hấn chỉ vào một vị lão nhân nói rằng: "Đây là đương triều Tư Không Tuân Sáng lão đại nhân."

Lưu Bân vừa nghe vội vàng hướng Tuân Sáng hành lễ vãn an. Cái này Tuân Sáng đến cùng có bản lĩnh gì, Lưu Bân không làm sao biết, nhưng là trong nhà hấn đến hai cái hậu bối Tuân Úc cùng Tuân Du hai thúc cháu hấn nhưng là rất rõ ràng, một cái là có Vương Tá tài năng, một cái nhưng là được gọi là "Chủ mưu", nhưng là hai Đại Ngưu người nha. Bọn họ nhưng là Tào Tháo ngũ đại mưu thần bên trong hai vị nha. Mà cái này Tuân Sáng có thể làm được

Tư Không vị trí, cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Tuần thị một Mendo anh tài, sau đó nói không chắc mình còn có dùng đến đến bọn hán thời điểm đây. Hiện tại kết giao được rồi Tuần Sảng, cái kia nói không chừng Tuần Du cùng hơn liền sẽ trở thành vì là thủ hạ của chính mình.

Lưu Bân ở Tuần Sảng trước mặt biểu hiện nho nhã lễ độ, bệnh tán dương mấy lần Tuần thị đa nhân tài sự tình. Tuần Sảng cũng là một mặt ôn hòa cùng Lưu Bân chào hỏi. Lô Thực lại mang Lưu Bân, giới thiệu với hán những người khác, những người này Lưu Bân phần lớn đều là nghe nói qua tên của bọn họ, đương nhiên trong đó trọng yếu nhất hai người chính là Thái Ung cùng Vương Duẫn. Hai vị này nhưng là đại danh đình đình Ngưu Nhân nha. Luận ở đời sau tiếng tăm, người đang ngồi không có cao hơn bọn họ rồi. Thái Ung không cần nói, tứ đại danh cầm bên trong tương đối thân chính là xuất từ tác phẩm của hán, hơn nữa hán còn dư một cái hậu thế nổi danh tài nữ, Thái Văn Cơ đây. Mà Vương Duẫn nhưng là dựa vào Điều Thuyền kể liên hoàn, một lần thành danh. Tuy rằng hậu thế đối với hán cũng có rất nhiều chữ bôi, bất quá ở Lưu Bân đã thấy ra, nhưng không có gì ghê gớm lắm, chính khách trong lúc đó lẫn nhau đầu đá, bóng tối thủ đoạn nhiều hơn nhiều, Vương Duẫn thủ đoạn còn không coi vào đâu.

Đối với những thứ này người, Lưu Bân đều là ôm nho nhã lễ độ, đúng mực lại mang theo tôn kính thái độ đúng ah, đương nhiên có phải không thật sự là như thế này, cũng chỉ có Lưu Bân trong lòng mình biết rồi. Mà mọi người ở đây tuy rằng bôi phẫn chức quan đều so với Lưu Bân lớn, thế nhưng Lưu Bân còn nhỏ tuổi liền đã thành lập nên lớn như vậy công, hơn nữa hán vẫn Hán thất dòng họ, lại là Trịnh Huyền đệ tử, về sau tiền đồ Vô Lượng, hơn nữa những người này có lúc muốn lôi kéo hán, vì lẽ đó bọn họ cũng không có bùng nổ bực tức cái giá, đối xử Lưu Bân ngược lại cũng thật là khách khí. Thấy nhiều người như vậy, Lưu Bân đương nhiên không thể thiếu mời rượu, bất quá hán trước đây liền khá là có thể uống rượu, hiện tại lại có một câu như vậy siêu nhân thân thể, thì càng là rượu đến chén khô rồi. Khiến những này người nhìn cũng rất thoải mái. Nói đến chỗ rượu này, vẫn là Lưu Bân nơi đó sản xuất, tuy rằng không phải cao cấp nhất cái loại này, thế nhưng cũng là vị không tệ.

Uống một hồi rượu, Thái Ung liền cười ha hả nói: "Nho nhã hương hầu theo Khang Thành công học văn, không biết đối với thi từ ca phú, có thể đã có giải, không bằng làm một đầu, để mọi người chúng ta cũng mở một mở tầm mắt nha."

Cái thời đại này, rượu trên trận ngâm thơ lời ca tụng cũng là chuyện rất bình thường, huống hồ đang ngồi đều là đương thời đại hiền, bọn họ tự nhiên là muốn dùng văn kết bạn rồi. Lưu Bân hiện tại mặc dù là quan võ, thế nhưng hán dù sao cũng là theo Trịnh Huyền cái này lúc đó đại nho học tập, ngâm thơ lời ca tụng tự nhiên cũng có thể biết một chút rồi. Lưu Bân nói thật, theo Trịnh Huyền còn thật không có học được cái gì thi từ ca phú, hán theo Trịnh Huyền học tập nhưng cũng là nghiêm chỉnh đồ vật, không có thời gian học tập những này nhằm chán trò chơi. Bất quá làm xuyên qua người, người nào không là kẻ chép văn nha. Làm một bài thơ tính là gì nha. Liền hán liền cười nói: "Thái đại gia trực tiếp gọi tên của ta là được rồi. Ha ha. Đang ngồi đều là đương thời đại hiền, Lưu Bân chính là một lần mộng đồng, như thế nào dám ở các vị đại hiền trước mặt khoe khoang đây?" Lưu Bân bây giờ còn chưa có cập quan, hơn nữa số tuổi tiểu học, vì lẽ đó vẫn không có tự. Mà lúc đó phong tục lại là trong tình huống bình thường, đều là gọi tự cùng chức quan, trực tiếp gọi tên là một loại không tôn trọng người biểu hiện.

Nhìn thấy Lưu Bân khách khí như vậy, Thái Ung cũng liền tiếp tục nói: "Không sao. Không sao. Mọi người chúng ta đối với tiểu hữu vô công của người là hiểu rất rõ rồi, chính là còn không biết người này tài hoa làm sao. Người cũng không nên khách khí."

Thái Ung cảm thấy trực tiếp gọi tên không được, vì lẽ đó liền gọi một tiếng tiểu hữu, đây đã là rất cao xưng hô. Những người khác cũng là dốc hết sức giựt giây Lưu Bân, để hán ngâm thơ. Liền ngay cả Lô Thực cũng là cực lực tán thành. Lưu Bân xem nếu như mình từ chối nữa rồi, chính là quá mức làm ra vẻ rồi. Liền liền bùng chén rượu, đứng lên, nói rằng: "Nếu các vị trưởng bối không chê văn bối tài năng kém cỏi, muện như vậy bối liền bêu xấu."

Hán bùng chén rượu, suy tư một chút, suy nghĩ một chút, xem thơ Đường ba trăm đầu bên trong có hay không có thể hợp với tình hình thi từ, bỗng nhiên nghĩ đến một tay tuyệt diệu, liền liền nói: "Có."

Liền hán liền bắt đầu ngâm khê lên.

Quân không gặp, Hoàng Hà chi Thủy Thiên tới, tuần trào đến biển không còn nữa về.

Quân không gặp, cao đường gương sáng bi tóc bạc, hướng như Thanh Ti mộ Thành Tuyết.

Nhân sinh đặc ý tu tạn hoan, mặc sử kim tôn không đối nguyệt.

Trời sinh ta mới tất hữu dụng, thiên kim tan hết còn phục đến.

Nấu dê mổ trâu mà là vui cười, sẽ cần một ấm ba trăm chén.

Từ minh công, Thái đại gia, cùng nhau say, quân mặc ngủng.

Cùng quân ca một khúc, xin mời quân vì ta nghiêng tai nghe.

Chung cổ soạn ngọc không đủ đất, chỉ mong trường say không còn nữa tỉnh.

Xưa nay Thánh Hiền đều im lặng tịch, chỉ có ả người lưu kỳ danh.

Cao Tổ ngày trước yến Bình Nhạc, đầu rượu 10 ngàn tứ hoan hước.

Chủ nhân như thế nào Ngôn thiếu tiền, kính cần cô lấy đổi với quân chúc.

Ngũ Hoa mã, thiên kim cầu,

Hồ nhi sắp xuất hiện đổi rượu ngon, cùng người cùng tiêu vạn cổ buồn.

Một bài thực hiện Lý Bạch cùng nhau say, ở Lưu Bân trong miệng, chậm rãi ngâm tụng đi ra. Bất quá hắn cũng không phải đùa ngốc, tự nhiên không thể rập khuôn rồi. Đem bên trong vài nhân vật hơi hơi sửa lại một thoáng, có vẻ càng thêm hợp với tình hình. Người đang ngồi tự nhiên đều là tài hoa văn hoa người, tự nhiên rõ ràng này một bài thơ tuyệt diệu chỗ, nhất thời đều là ăm ăm khen hay. Lưu Bân ngượng ngừng cười cợt, nói rằng: "Văn bối nhất thời trêu tức tác phẩm, không ra hồn, để các vị trưởng bối cười chê rồi. Xấu hổ. Xấu hổ."

Đương nhiên hắn này là làm bộ làm tịch, thực hiện Lý Bạch tác phẩm đỉnh cao, đặt ở trong miệng hắn tự thành nhất thời trêu tức tác phẩm, để không được mặt bần. Nếu để cho vẫn không có ra đời Lý Bạch biết rồi, không biết có thể hay không tại chỗ chết trẻ rồi. Thái Ung cười lắc đầu, nói rằng: "Xấu hổ? Ha ha. Nếu như ngươi này một bài thơ còn chỉ là không ra gì, vậy chúng ta mới thật sự là muốn xấu hổ. Ngươi có thể ở năm bước bên trong, liền có thể làm ra một bài thơ, đã là rất tốt, càng có thể hướng bài thơ này còn nhất định phải truyền lưu thiên cổ. Lão phu bội phục nha. Cùng nhau cùng tiêu vận cô buồn, thực sự là thiên cổ tuyệt cú nha. Nên uống cạn một chén lớn."

Những người khác cũng cùng một chỗ nói rằng: "Bá dê lời ấy đại thiện. Nho nhã hương hầu này một bài thơ, đích thật là nên uống cạn một chén lớn."

Lưu Bân cũng cười bùng rượu lên, cùng đang ngồi uống chung một chén, sau đó một đám người liền quỳ ngồi xuống, bắt đầu nói cười rộ lên. Tuy rằng Lưu Bân hiện tại thông qua đội buôn tiêu thụ ra đi rất nhiều trải qua hắn chỉ đạo, chế tạo gia cụ. Nhưng là chân chính có thân phận văn nhân còn là ưa thích ngồi quỳ chân. Lưu Bân cũng chỉ đành nhập gia tùy tục rồi. Lần này Lô Thực thiết yến mời khách, chính là là vì khoản đãi Lưu Bân, một là vì hắn bày tiệc mời khách, hai là vì hắn khánh công. Cho nên nói lần này yến hội trung tâm tự nhiên chính là Lưu Bân rồi. Hơn nữa những người này đều tương đối quen thuộc rồi, hiện tại bỗng nhiên tới một người danh tiếng cường thịnh Lưu Bân, tự nhiên là sẽ đối hắn nhiều tìm hiểu một chút. Lưu Bân vì tương lai, cũng chỉ đành cười theo, cùng bọn họ từng cái ứng phó. Thái Ung lại một lần nữa trong lúc vô tình còn hỏi dò Lưu Bân có hay không định ra phòng ngủ, hắn xem Lưu Bân quả thực là quá vừa mắt rồi. Văn võ song toàn nhà đây là. Hơn nữa hắn là Trịnh Huyền đại sư đệ tử, lại là Hán thất dòng họ, có chức quan cùng tước vị tại người, vì lẽ đó hắn chuẩn bị đem con gái của chính mình nói cho Lưu Bân, bọn họ cũng coi như là môn đăng hộ đối. Những người khác nghe xong Thái Ung, cũng không khỏi nổi hồng đi lên. Nếu như Lưu Bân cùng Thái Ung trong nhà kết thành thân gia, cái kia Lưu Bân rồi cùng Thanh Lưu triệt để kéo lên quan hệ. Đến thời điểm Lưu Bân hắn muốn rửa sạch cũng khó khăn. Vì lẽ đó bọn họ cũng là cam tâm tình nguyện nhìn thấy tình huống như thế phát sinh. Hơn nữa Lưu Bân tuy rằng tuổi rất nhỏ, nhưng nhìn cũng đã là một cái mười ba mười bốn tuổi đến người tuổi trẻ, ở thời đại này đã là có thể kết hôn.

Nhưng là Lưu Bân nhưng là một mặt khó xử. Tuy rằng hắn không thể nào yêu thích Thái Văn Cơ, cho rằng Thái Văn Cơ không có cái gì cốt khí, có thể là thể nào có thể cùng những người này kéo lên quan hệ, Lưu Bân vẫn là rất vui lòng. Dù sao những này Thanh Lưu vẫn rất có năng lực cùng danh vọng, tương lai cũng có thể từ trong bọn họ đạt được không ít nhân tài. Nhưng là hắn đã cùng Chân gia định xuống thân chuyện. Hiện tại làm sao có thể đang cùng Thái Ung một nhà kết thân đây? Tuy rằng cái thời đại này nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, thế nhưng Lưu Bân không cho là Thái Ung sẽ để con gái của chính mình gả cho Lưu Bân làm thi thiếp hoặc là bình thê, lấy Thái Ung thân phận, con gái của hắn tự nhiên là muốn làm người ta vợ cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: bàn luận

Cho nên Lưu Bân đành phải thật khó khăn đem mình đã cùng Chân gia gia cảm sự tình nói thoáng một phát, hắn cuối cùng cười khổ nói: "Thái mọi người thật sự là xin lỗi! Cái môn này hôn sự là lúc trước ân sư của ta Đồng Uyên đại sư giúp ta định ra đây! Ta làm làm đệ tử đây, cũng không nên phản đối, huống hồ lúc ấy ta còn nhỏ, còn không hiểu chuyện, cho nên về đẹp của người ý, văn bối đành phải tâm linh! Ai! Là văn bối thẹn với ngài!"

Nói xong, tự chính mình uống một ly! Kỳ thật trong lòng của hắn cũng là có chút điểm đáng tiếc đấy, cũng không phải vì mình đã đính hôn đáng tiếc, chỉ là vì không có cùng những... này Thanh Lưu nhất phái càng sâu làm sâu sắc quan hệ! Trên thực tế hắn đối (với) Thái Văn Cơ không có cảm tình gì! Nói thật, Thái Văn Cơ người này nha! Nói khó nghe thật đúng là có chút khắc chồng mệnh, tại trong lịch sử, nàng thế nhưng mà thay đổi nhiều cái trạng thái! Đương nhiên đối tượng phụ cũng không có cái gì, mặc dù nói mạng của nàng rất khổ, bị Hung Nô bắt được trên thảo nguyên vài chục năm, tuy nhiên hồ giả thập bát phách rất nổi danh, thế nhưng mà nàng tại ** gả cho lưỡng giới Thiên Vu, giảm đi không ít hải tử, nhưng là nàng cũng không sao cả dạy bảo những hải tử kia, nàng những hải tử này cuối cùng còn không phải từng cái tranh nhau muốn xâm lấn Đại Hán! Mặc dù nói lúc kia trình tiết mấu chốt còn không phải rất nghiêm trọng, nhưng là nàng xác thực có chút... . . . Lưu Bân có chút xem thường nàng! Hơn nữa, Thái Văn Cơ mặc dù tốt giống như cái mỹ nữ, nhưng là nàng còn có thể xưng được đến qua Chân Mật, nhân gian yêu Chân Mật thế nhưng mà đại danh鼎鼎 Lạc Thần nha! Hắn còn tình nguyện cưới Chân Mật đây này!

Thái Ung nghe xong Lưu Bân đã đã đính hôn sự tình, bao nhiêu có hơi thất vọng, những người khác nghe xong cũng có hơi thất vọng! Bọn hắn cũng biết dùng Thái Ung thân phận, nữ nhi của hắn tự nhiên là không thể cho người khác làm nhỏ! Hơn nữa bọn hắn cũng có chút vì Lưu Bân đáng tiếc, dùng Lưu Bân thân phận cưới một cái thương nhân con gái làm vợ, xác thực là có chút mất thân phận! Bất quá nếu là Lưu Bân sơ phó thay hắn đính ở dưới việc hôn nhân, bọn hắn cũng không nên nói cái gì đấy! Cho nên bọn hắn cũng chỉ tốt lắc đầu thờ dài rồi! Cái đề tài này bọn hắn cũng không nên hơn nữa! Cho nên bọn hắn cũng chỉ tốt tạm thời buông tha cho cái đề tài này rồi!

Lư Thực xem tình hình không đúng, tranh thủ thời gian thay đổi dùng chủ đề! Lại đề cho Lư Bân nói một chút hấn đã bại những cái...kia Tiên Ti đại quân sự tình, Lư Bân bắt đầu cười cười, hấn tự nhiên biết rõ chính mình chẳng khác gì là cự tuyệt Thái Ung, lại đề cho cái kia Thái Ung ơ bờ bên kia khó chịu nổi rồi! Cho nên hấn cũng muốn tranh thủ thời gian chấm dứt vấn đề này! Lư Thực đưa ra U Châu đại chiến cái đề tài này, hấn tự nhiên là biết rõ Lư Thực không muốn làm cho hào khí thái quá mức cứng nhắc, cũng không muốn lại đề cho chính mình cùng Thái Ung khó chịu nổi, cho nên rất cảm kích nhìn thoáng qua Lư Thực, dung nạp sau tự kể ra khỏi lúc này đây đại chiến sự tình! Bất quá trải qua cái này một cái chủ đề về sau, yện hội hào khí một mực vận lên không được, cuối cùng bao nhiêu có chút tan rã trong không vui cảm giác!

Lư Bân cũng chưa say khướt đi nha. Dù sao đằng sau hào khí quá không tốt rồi, Lư Bân đành phải chứa say rượu rồi! Cuối cùng vẫn là Lư Thực người nhà đem Lư Bân đưa trở về đâu! Lư Bân đợi đến lúc Lư Thực người nhà sau khi rời đi, tự lập tức đi lên! Hấn kiếp trước từ lượng tự không chỉ như thế, thì càng không cần ở kiếp này rồi! Hấn nhìn nhìn thời tiết, mặc dù có điểm đã muộn! Nhưng là sự tình quan trọng hơn, hấn còn muốn đi cùng Trương Nhượng gặp mặt một lần đây!

Nếu như không cùng Trương Nhượng gặp mặt một lần, nói không chừng Trương Nhượng biết rõ chính mình cùng những cái...kia Thanh Lư cùng một chỗ, tự hội (sẽ) có chỗ hiểu lầm đây! Mình ở Hán Linh để trước khi chết, còn nhiều hơn dựa Trương Nhượng cái này hoàn quan đây này! Hơn nữa chính mình một lần lập công lớn, còn muốn Trương Nhượng cái này người hỗ trợ, tranh thủ một cái tốt chức vụ đây này! Cái lúc này bởi vì này một chuyện nhỏ đặc tội Trương Nhượng, đích thật là có chút không đáng! Cho nên hấn hay (vẫn) là mang lên Lư Tam, thừa dịp cảnh ban đêm, nhẹ chân nhẹ tay hướng Trương Nhượng phủ đệ đi đến!

Đã đến Trương Nhượng phủ đệ, thủ vệ hạ nhân nghe xong là vừa lập công lớn Bân Hưong hầu tự mình đến tìm hiểu rồi, hơn nữa Lư Bân tiền thưởng cũng nhiều, cho nên bọn hấn đều cười theo, đem Lư Bân thỉnh tiến vào! Mà chính mình lại tranh thủ thời gian chạy đến đằng sau cùng Trương Nhượng thông báo đi rồi!

Lư Bân cùng Lư Tam bọn hấn ngồi ở trong sảnh, ở nơi nào lẳng lặng uống trà, đợi Trương Nhượng! Vốn Trương Nhượng đã chuẩn bị nằm ngủ rồi! Nói thật, hấn hôm nay thật đúng là có hơi thất vọng! Hấn đã đã biết Lư Thực cùng Lư Bân bọn hấn đã vào kinh rồi! Hấn hướng Lư Bân ngay từ đầu tại ban ngày thì không sẽ đi qua thấy mình đây, nhưng là muộn một chút có lẽ sẽ đến đây! Cho nên hấn ngay tại sắc trời quá không có đến chạng vạng tối thời điểm, tự cố ý theo trong hoàng cung đi ra! Trong nhà đợi Lư Bân tới! Thế nhưng mà mãi cho đến đây này cảm động ah muộn như vậy Lư Bân còn chưa có tới, hơn nữa hấn còn rất nói Lư Bân cùng những cái...kia Thanh Lư nhất phái người đang tại uống rượu ăn uống tiệc rượu! Nghe nói chuyện này, Trương Nhượng thật đúng là có chút sinh khí!

Hấn và Thanh Lư nhất phái người giúp nhau xem không vừa mắt, hiện tại Lư Bân vì cùng Thanh Lư nhất phái người ăn uống tiệc rượu, vậy mà không đến thấy mình, cái này lại đề cho keo kiệt Trương Nhượng có chút khó chịu rồi! Cái này Lư Bân không khỏi cũng có chút quá không thức thời vụ đi à nha! Đây không phải cho mình khó chịu nổi sao? Đồng thời hấn cũng có chút lo lắng! Hán Linh để đối (với) Lư Bân là thập phần ưa thích cái đó! Hấn cả ngày đi theo Hán Linh để, tự nhiên đối (với) điểm này là rất rõ ràng đây! Nếu như Lư Bân cùng Thanh Lư nhất phái người câu kết đến cùng một chỗ, cái kia chính mình tự có chút khó khăn rồi!

Hấn đang tại khó xử thời điểm, dọa người sẽ tới thông báo, Lư Bân tự mình đến rồi! Trương Nhượng nghe xong, không khỏi tinh thần chấn động! Tranh thủ thời gian một lần nữa mặc chỉnh tề, sau đó tranh thủ thời gian hồi trở lại hướng Lư Bân chỗ chính là cái kia thiên sảnh đi đến! Bất quá nhanh đến thiên sảnh thời điểm, hấn lại thả chậm bước chân, hấn vội vã như vậy vội vàng đi vào, có chút không thích hợp, có khi thân phận của mình! Cũng ra về mình có chút chột dạ vội vàng xao động rồi!

Hấn bước chậm đi đến trong sảnh, trông thấy trước đó lần thứ nhất chính là cái kia Lư Tam còn có một thiếu niên đang tại ngồi ở chỗ kia uống trà! Thiếu niên kia không cần phải nói tự là trong truyền thuyết Bân Hưong hầu rồi! Tuy nhiên hấn biết rõ Bân Hưong hầu còn rất nhỏ, nhưng là hay (vẫn) là bị tuổi của hấn nhẹ cho khiếp sợ đã đến! Bất quá hấn hay (vẫn) là tranh thủ thời gian sửa sang lại tốt biểu lộ, cười ha hả nói: "Vị này tự là Bân Hưong hầu đi à nha? Ha ha, chúng ta chậm trễ, lại đề cho Hầu gia chờ chực rồi!"

Lư Bân kỳ thật đã sớm nghe ra Trương Nhượng cái kia tiếng bước chân dồn dập rồi, cho nên đối với Trương Nhượng lời mà nói..., cũng không thêm đề ý! Hấn nhìn nhìn Trương Nhượng, tầm đó Trương Nhượng trên mặt không cần, da làn da non mịn, giống như hải nhi đồng dạng, mà ngay cả tóc cũng là đen nhánh sáng bóng, cần bản là không giống đã hơn mười tuổi người rồi! Lư Bân cũng cười ha hả nói: "Không có ý tứ! Là tiểu tử ta đêm khuya mạo phạm, quấy rầy Trương hầu gia nghỉ ngơi, tiểu tử thật sự là hổ thẹn nha!"

Trương Nhượng cười cười, không nói gì, ngồi xuống, trong nhà của hấn cũng không phải dùng ngồi chồm hổm, đều là Lư Bân đưa cho hấn đồ dùng trong nhà! Hấn cũng là hơn mười tuổi người rồi, quỳ ngồi xuống, tự nhiên là rất không thoải mái!

Trương Nhượng cũng không phải là cái loại này ủy khuất người của mình! Trương Nhượng ngồi xuống về sau, thì có hạ nhân dâng trà, hấn chứa điềm nhiên như không có việc gì bộ dạng nói ra: "Ha ha! Bân Hưong hầu đêm khuya tới chơi, thật sự là làm khó người rồi! Các người là vừa xong Lạc Dương đây sao?"

Lư Bân nhìn nhìn Trương Nhượng, không có âm đuôi mũi, nói thẳng: "Ha ha! Đây cũng không phải, kỳ thật chúng ta sau giờ Ngọ thời điểm đã đến, vốn là muốn sáng sớm tự tới bãi phòng Trương hầu gia đây, nhưng là muốn đến lúc đó Hầu gia vẫn còn hoàng cung làm bạn thánh thượng, cho nên tự chưa có tới, về nghỉ ngơi thoáng một phát, muốn tại chạng vạng tối thời điểm tới. Thế nhưng mà Lư Thực đại nhân phái người tới mời ta đi dự tiệc! Lư Thực đại nhân chính là tiền bối, tại U Châu đối với ta cũng chiếu cố có gia, hơn nữa lại cùng tại hạ ân sư là hảo hữu chí giao, vẫn bối không có cách nào chối từ, cho nên đành phải tiến đến! Cái này vừa trở về, tiểu nhân tự đêm khuya chạy đến, hi vọng Hầu gia không nên hiểu lầm!"

Trương Nhượng không nghĩ tới Lư Bân đối với mình dự tiệc sự tình, không có một tia giấu diếm, mà là trực tiếp bẩm báo rồi! Bất quá bởi như vậy, Trương Nhượng trong nội tâm cũng thoải mái chưa một điểm! Hấn ngẫm lại cũng thế, thật sự của mình là có chút chuyện bé xé ra to, quá khản trương!

Lư Bân ân sư là Trịnh Huyền, vốn cùng với những...này Thanh Lư có ngàn vạn lần luyện tập, Lư Bân đi bọn hấn chỗ đó dự tiệc, cũng là chuyện đương nhiên sự tình! Kỳ thật chính mình cần bản không cần lo lắng, Lư Bân tuy nhiên cùng Thanh Lư có liên hệ, nhưng là Lư Bân chính mình kinh

thương, dùng Thanh Lưu những cái...kia kẻ sĩ cao ngạo, nhất định là xem thường thương nhân chỉ nhân, bọn hán như thế nào lại kéo liên quan đến nhau đây này! Vì vậy hán cũng tự cười cười, không có nói cái gì nữa! Chuyện này tự khiến nó đi qua đi!

Một lát sau Trương Nhượng mới lên tiếng: "Ha ha! Đệ nhất lần gặp Bản Hương hầu, thật đúng là lại để cho chúng ta có chút giật mình nha! Không nghĩ tới Hầu gia vậy mà còn trẻ như vậy! Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên nha! Khó được! Thật sự là khó được!"

Lưu Bản cũng cười cười nói: "Tiểu tử đúng là trẻ người non dạ, cho nên mới muốn Trương hầu gia những...này lão đại người chỉ điểm nhiều hơn thoáng một phát đấy! Cái này không, vẫn bối đêm khuya mạo phạm, tự là lại để cho Trương hầu gia cho vẫn bối chỉ điểm một chút hoàng cung lễ nghi, hi vọng Trương hầu gia không nên trách tội!"

Nói xong khiến một cái ánh mắt, lại để cho Lưu Tam đem lễ vật đưa cho Trương Nhượng, nói ra: "Nho nhỏ lễ vật không thành kính ý, hi vọng Trương hầu gia không muốn ghét bỏ!"

Trương Nhượng tự nhiên là sẽ không ghét bỏ, Lưu Bản tự mình đến tiến đưa lễ, hội (sẽ) nhỏ hơn sao? Cái kia tự nhiên là so trước kia lễ vật còn muốn trọng nha! Hán cười nhận lấy, nói ra: "Bản Hương hầu khách khí! Kỳ thật nha! Hoàng cung tuy nhiên nhiều quy củ, nhưng là đối với Hầu gia người không có phiền toái như vậy! Người vốn chính là Hán thất dòng họ, hoàng thượng có như vậy thích người, tự là có một điểm chỗ sơ suất cũng là không có vấn đề gì đấy! Cho nên Tiểu Hầu gia không cần lo lắng đấy!"

Bất quá lời nói mặc dù như thế, hán hay (vẫn) là bao nhiêu chỉ điểm một điểm Lưu Bản hoàng cung quy củ! Đối với Lưu Bản hán cũng là rất coi được đấy! Thân thể hoàng thượng không tốt, nói không chừng lúc nào muốn băng hà rồi. Chính mình muốn muốn lâu dài bảo trì hôm nay Địa Vị cùng vinh quang, muốn có cam đoan những điều này thực lực. Trong hoàng cung chính mình ngược lại không cần lo lắng, thế nhưng mà ở bên ngoài chính mình còn không có gì thể lực đây này! Nếu như có thể đem Lưu Bản lôi kéo tới, cầm mình chính là có thể vô tư rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tiến cung gặp vua

Trương Nhượng nếu thả ra khúc mắc, lại một tâm muốn đem Lưu Bản kéo lên của mình chiến xa, vì lẽ đó tự nhiên là chân thành chỉ đạo Lưu Bản rồi. Trương Nhượng chỉ đạo, để Lưu Bản cuối cùng là đối với hoàng cung tình huống hiểu rõ không ít, không cần lo lắng ra cái gì không may. Hai người trò chuyện thật vui, cuối cùng cao hứng tản đi rồi. Lưu Bản rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Từ Trương Nhượng trong khẩu khí mật, Hán Linh Đế đối với mình vẫn là rất ưa thích, chính mình lần này phong thưởng nhất định là không ít. Bất quá bởi vì chính mình tuổi còn nhỏ, không có quá nhiều thực quyền, khả năng chỉ làm cho chính mình thăng một thoáng tước vị, hoặc là cho một cái tướng quân danh hiệu. Chủ chánh một phương tự không khả năng rồi. Dù sao để một cái vẫn chưa tới mười tuổi hài tử chủ chánh một phương, có chút thật bất khả tư nghị. Lưu Bản mặc dù có chút tiếc nuối, bất quá suy nghĩ một chút, mình bây giờ xác thực là không thể quá mức lộ đầu, xuất hiện ở mình đã danh tiếng cường thịnh rồi, nếu như lại chủ chánh một phe, cái kia thì càng tạo người đồ kỵ, bây giờ còn chưa có chân chính thiên hạ đại loạn, chính mình còn chưa thích hợp quá mức lộ đầu. Kẻ nổi tiếng thì dễ bị ghen ghét nha. Chỉ ít bình thường quật khởi tương đối sớm người, đều không có kết quả tốt, đều là người khác làm áo cưới. Vì lẽ đó mình bây giờ không thể chủ chánh một phương cũng coi như là một chuyện tốt.

Lưu Bản trở lại nơi ở, nhớ tới chuyện ngày hôm nay, không khỏi cảm thấy một trận buồn cười. Ngày hôm nay này Đại Hán triều trung ương quan chức, chính mình cũng xem như là nhận thức không ít. Danh nhân trong lịch sử cũng thấy không ít. Ngày mai chính thức vào triều thời điểm, khả năng còn sẽ có một lần tiểu giao phong cũng khó nói nha. Bất quá bây giờ đại cục đã định, chính mình cũng không cần lo lắng. Vì lẽ đó Lưu Bản đúng là rất an tâm giấc ngủ. Còn cái khác hữu tâm nhân có thể hay không ngủ ngon giấc, vậy thì mặc kệ Lưu Bản chuyện rồi.

Lưu Bản ngày thứ hai thiên còn không sáng đã bị kêu lên, mặc dù nói hán không dùng tới lâm triều, nhưng là một lúc ở trên hướng thời điểm, hoàng đế còn có thể muốn triệu kiến hán, vì lẽ đó hán vẫn muốn vào hoàng cung gặp vua. Vì lẽ đó hán liền trời vừa sáng muốn đứng lên. Hán xô vào chính mình màu tím Hầu Gia bào, hán hiện tại ngoại trừ một cái Phá Lô Trung Lang tướng quan võ, còn có một cái Thái Học tế rượu xá nhân nhận biết, bất quá những này chức quan đều là không có tư cách vào triều. Bất quá hán là có tước vị trong người người, cho nên vẫn là ăn mặc này một bộ quần áo tới so sánh thích hợp. Bất quá hán này là lần đầu tiên ăn mặc một bộ quần áo, cũng có khả năng là một lần cuối cùng phải mặc một bộ quần áo rồi. Hán bây giờ là hương hầu, lại hướng phía trên thăng, chính là huyện hầu rồi. Đến thời điểm sẽ có mới quan phục rồi. Lưu Bản mới vừa dậy, Lô Thực đã phái người tiếp nàng. Lô Thực muốn cùng hán đồng thời tiến cung, chủ yếu là sợ hán ở hoàng cung chưa quen thuộc.

Lưu Bản theo Lô Thực đi tới cửa hoàng cung, bên ngoài hoàng cung đã dính đầy văn võ đại thần, Lô Thực mang theo hán và những quan viên này từng cái chào hỏi. Có quan chức nhìn thấy hán là rất hữu hảo chào hỏi, có nhưng là giả vờ kiêu ngạo, đối với hán hờ hững. Bất quá trên căn bản mỗi người đều vì Lưu Bản niên kỉ cảm thấy khiếp sợ. Từ thái độ của những người này, Lưu Bản cũng là đại thể có thể phân ra những người này phe phái, đối với sau này mình làm sao đặt chân, Lưu Bản cũng đại khái phân được đi ra. Quá đã qua không bao lâu, hoàng cung cửa lớn mở ra rồi. Cả triều văn võ bắt đầu tiến vào. Ở Kim Loan điện, (bởi vì gần như vào lúc ấy hoàng cung xung hô, vì lẽ đó ta liền tạm thời dùng hậu thế một ít xưng hô.) Lưu Bản bởi vì phải chờ hoàng thượng truyền gọi, không thể trực tiếp vào triều. Vì lẽ đó hán ngay khi thiên sảnh chờ đợi. Ở nơi nào uống trà.

Mà ở trên Kim Loan điện, Hán Linh Đế lần này đúng là rất đúng giờ xuất hiện. Hán đã ngừng Trương Nhượng nói rồi, Lưu Bàn bọn họ đã chạy đến. Hán cũng rất muốn nhìn một thoáng bọn họ hoàng gia ngàn dặm câu rớt cuộc là tình hình gì. Hán ở trong điện Kim Loan nhìn thấy Lô Thực, thế nhưng là không nhìn thấy có cái gì xa lạ khuôn mặt, vì lẽ đó Hán lại hỏi: "Luschan sách, (Lô Thực khi đó quan báai Thượng Thư. Bất quá Hán triều Thượng Thư, cũng không có hậu thế những kia Thượng Thư quyền lực lớn. Hán triều Thượng Thư chỉ là một chút bị khinh bỉ đồng, hoặc là nói là thư ký mà thôi.) không phải nói, nho nhã hương hầu là cùng người cùng đi đấy sao? Làm sao không gặp đủ Hán nha?" Lô Thực mau mau ra lớp, nói rằng: "Khởi bẩm bệ hạ, bởi vì nho nhã hương hầu chức quan không đủ cùng vào triều, vì lẽ đó vì thần liền để Hán ở Thiên Điện chờ. Nếu như bệ hạ muốn triệu kiến Hán, làm người truyền lời Hán đến là được rồi."

Hán Linh Đế vừa nghe, khần trương nói ra: "Vậy thì nhanh lên truyền cho Hán đi vào nha."

Trương Nhượng mau để cho người đi truyền tìm Hán.

Lưu Bàn đang uống trà, quan sát bên trong hoàng cung bài biện, cảm khái cùng ước ao cổ đại phong kiến giai cấp thống trị hủ bại xa xỉ sinh hoạt, chợt nghe hoàng thượng muốn truyền tìm Hán, mau mau thu thập một chút trang phục của mình, theo nội thị đi tới trong điện Kim Loan. Nhìn thấy cả triều văn võ còn có hoàng đế đều nhìn Hán, Lưu Bàn mau mau giả ra rất đáng vẻ kinh hoàng, quỳ xuống lễ bái, nói rằng: "Vi thần báai kiến hoàng thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Kỳ thực Lưu Bàn trong lòng xác thực không khỏi thầm mắng Hán Linh Đế, Hán đòi trước ngoại trừ cha mẹ tổ tông, còn quỳ quá ai nha? Bây giờ lại phải cho cái này sắp chết hôn quân quỳ xuống dập đầu. Hán trong lòng làm sao sẽ sáng khoái đây. Thế nhưng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu nha. Vì tương lai của mình, Hán không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại đi xuống. Hán Linh Đế cười ha hả nói: "Đứng lên đi. Ngẩng đầu lên, để trẫm ngắm nghía cẩn thận ta hoàng gia ngàn dặm câu."

Lưu Bàn trong lòng cũng không có mấy vực ah những người kia đối với hoàng quyền lòng kính nể, nếu hoàng đế để Hán ngẩng đầu lên, cái kia Hán tự nhiên là không chút khách khí ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Hán Linh Đế rồi. Hán nhìn Hán Linh Đế, cảm giác Hán Linh Đế trường vẫn tính là không sai công chính trang nghiêm, đúng là có một đôi Đế Vương phong thái, nhưng đáng tiếc chính là, Hán bây giờ còn không tới ba mươi tuổi, liền rất rõ ràng tứ sắc quá độ, sắc mặt tái nhợt, hầu như không có một tia màu máu rồi. Rất hiển nhiên không phải là cái gì trường thọ người. Quân không được Hán ba mươi bốn tuổi liền Long điều khiển quy thiên rồi. Chết cũng của Hán dẫn đến Đông Hán vương triều hoàn toàn tan vỡ. Thiên hạ chân chính bắt đầu đại loạn rồi. Nói đến, gia hỏa này cũng coi như là một cái số khổ người. Nếu như Hán chính là một cái bình thường vương hầu, vậy Hán trải qua nhất định rất hạnh phúc, nhưng đáng tiếc Hán không có cái kia mệnh, ở Hán hoàn để chết rồi sau đó, Hán làm Hán hoàn để đường chất, được tôn sùng đến Đế Vương vị trí, bắt đầu rồi Hán bị thảm một đời. Ngay cả chết sau, cũng không có được cái gì tốt danh tiếng. Của mình hai đứa con trai cũng lần lượt bị hai đại quyền thần cầm giữ, trở thành con rối hoàng đế. Có thể nói là đáng thương đáng tiếc.

Mà ở Lưu Bàn làm kém Hán Linh Đế thời điểm, Hán Linh Đế cũng đang quan sát Lưu Bàn. Lưu Bàn môi hồng răng trắng một bộ mặt con nít có vẻ tính trẻ con vị thoát, thế nhưng cũng có vẻ béo mập đáng yêu. Khiến người ta nhìn rất là làm người thương yêu. Nhưng là chính là như vậy một cái tiểu oa nhi, xác thực lấy năm ngàn bên trong, giết chết bại Tiên Ti mấy 100 ngàn đại quân, đã thành lập nên vương triều Đại Hán trăm năm qua lớn nhất công lao, khiến người ta nổi lòng tôn kính. Hán Linh Đế đối với Lưu Bàn tướng mạo rất là ưa thích. Liền Hán liền nói: "Nho nhã hương hầu, người cũng coi như là ta hoàng gia một thành viên, chỉ là không biết người là cái gì bối phận nha?" Lưu Bàn cung kính nói: "Khởi bẩm bệ hạ. Vi thần gia phả là U Châu Thái Thú Lưu Yên Lưu đại nhân hỗ trợ sửa sang lại, Hán nói dựa theo bối phận, vi thần Hán là thừa dịp Hán Vi thúc phụ, vì lẽ đó vi thần đối với cụ thể bối phận cũng là không quá cận kề."

Kỳ thực Lưu Bàn đã sớm biết nha a bối phận của mình là cùng Hán Linh Đế một cái bối phận, bất quá Hán là hồ đồ thời điểm, tự nhiên là muốn hồ đồ. Hán cũng không thể nói ta và người một cái bối phận đi. Cái kia không khỏi có vẻ có chút đại bất kính.

Hán Linh Đế nghe xong, không thể nín được cười cười, nói rằng: "Ừm. Chiều nói như vậy lời nói, người nên cùng trẫm là một cái bối phận. Tông Chính. Cho trẫm tra một chút gia phả, Lưu Bàn có phải là cái này bối phận."

Tông Chính Cao Hằng Lưu Ngu ra lớp nói rằng: "Khởi bẩm bệ hạ, Lưu Bàn thân phận nhưng dường như vậy."

Lưu Bàn thầm nghĩ nói, đương nhiên là như thế này rồi, Lưu Yên dĩ nhiên đã sắp xếp xong xuôi, liền tự nhiên là sẽ không sai rồi. Hán Linh Đế nghe xong cười ha ha nói rằng: "Được. Lưu Bàn, người mặc dù là vào ta Hán thất dòng họ gia phả, bất quá vẫn không có chính thức vào hoàng gia gia phả, ngày hôm nay trẫm liền để người như lão Nhân Hoàng gia tộc phả."

Lưu Bàn khần trương nói ra: "Đa tạ bệ hạ."

Vào hoàng gia gia phả cùng vào bình thường gia phả nhưng là có khác nhau một trời một vực chênh lệch nha. Vậy thì đại biểu Hán là Hoàng thất họ hàng gần rồi. Hôn nữa đây là hoàng đế khâm mệnh để cho mình vào được Hoàng phả, sau đó cũng không ai dám đối với thân phận của chính mình quơ tay múa chân rồi. Không có so với này rất tốt sự tình.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thăm Dò

Hán Linh để nghe xong không khỏi nở nụ cười, Hán Linh để nói ra: "Như vậy tính toán ra, ngươi hay (vẫn) là trăm ngự đệ đấy! Ha ha!"

Lưu Bân vội vàng tỏ vẻ khiêm tốn, xấu hổ không dám nhận! Nhưng là Hán Linh để nhưng lại có ý muốn Lưu Bân kết hôn sư cái này một xưng hô! Lưu Bân cũng chỉ tốt ứng ra rồi!

Hán Linh để sở dĩ làm như vậy, cũng là có nguyên nhân đấy, những năm gần đây này, hắn càng phát ra cảm thấy thân thể của mình đã đại không bằng trước kia rồi, nói không chừng lúc nào chính mình thì không được! Cho nên hắn muốn bắt đầu chuẩn bị vì con của mình cân nhắc rồi!

Con lớn nhất tính cách nhu nhược, hơn nữa ngoại thích thể đại, nếu để cho hắn kế thừa vương vị, như vậy tự dễ dàng ngoại thích kiêu ngạo, bất lợi vương vị ổn định! Mà con thứ hai từ nhỏ cơ linh, bị người yêu thích, cho nên hắn vừa muốn đem vương vị truyền cho con thứ hai, có thể là bởi như vậy, tự dễ dàng thu được ngoại thích cùng những đại thần kia phản đối! Tại bất đắc dĩ phía dưới, hắn không được không vì mình tiểu nhi tử an bài phụ chính đại thân!

Lưu Bân niên kỷ tuy nhỏ, nhưng là văn võ song toàn, chờ hắn trưởng thành, khẳng định có thể thành làm một cái xương cánh tay đại thân! Cho nên Hán Linh để mới muốn lôi kéo Lưu Bân đấy! Hi vọng về sau Lưu Bân có thể an tâm phụ trợ hắn tiểu nhi tử!

Hán Linh để lại hỏi thăm thoáng một phát Lưu Bân tại lúc này đây đại trong chiến đấu biểu hiện, chuyện này, Lưu Bân đã nói mấy lần rồi, Hán Linh để cũng nghe mấy lần rồi! Cho nên Lưu Bân tự rất đơn giản nói thoáng một phát!

Kỳ thật Lưu Bân cùng Hán Linh để đều minh bạch, sở dĩ lập lại lần nữa chuyện này, kế tiếp chính là vì phong thường Lưu Bân đấy! Cho nên Lưu Bân mới có thể chịu đựng không kiên nhẫn kể ra một lần! Hán Linh để nghe xong, cười ha ha nói: "Không tệ! Thật sự là không tệ! Không hổ là ta hoàng gia ngàn dặm câu! Lưu Bân, ngươi coi như là trăm ngự đệ rồi. Ngươi nói ngươi nghĩ muốn cái gì phong thường nha?"

Lưu Bân trong nội tâm kích động dẫn đường: "Ta ngược lại là muốn cho ngươi đem ngươi ngôi vị hoàng đế truyền cho ta, thế nhưng mà ngươi hội (sẽ) sao?" Bất quá trên cái miệng của hắn hay (vẫn) là nói ra: "Bảo vệ quốc gia chính là từng cái Đại Hán hán tử ứng việc! Huống hồ vì thần chính là Hán thất dòng họ, không cho dị tộc xâm lược ta Đại Hán, càng là theo lý thường nên sự tình! Cho nên vì thần không dám yêu cầu phong thường!"

Hán Linh để cười ha ha cả đời, nói ra: "Triều đình quy định, có công muốn phần thưởng! Ngươi không cần lo lắng, có ý kiến gì không tự nói ra đi!"

Lưu Bân nghĩ nghĩ nói ra: "Bệ hạ! Vì thần không còn hắn cầu, chỉ là vì thần thường nghe người ta nói đến, tiền triều thời điểm Quan Quân Hầu, phong lang cư tử, cho ta Đại Hán lập được công lao hân mã! Cho nên vì thần nguyện ý học y Quan Quân Hầu đồng dạng, cho ta Đại Hán bảo vệ quốc gia, khai cương khoách thổ. Kính xin bệ hạ ân chuẩn!"

Hán Linh để nghe xong về sau, không khỏi cười lên ha ha, nói ra: "Tốt! Quả nhiên là có chí lớn hướng đấy! Nói thật, ngươi lúc này đây lập hạ đích đại công mặc dù so với ngày xưa Quan Quân Hầu công tích, nhưng là cũng không thiếu được bao nhiêu! Tốt! Đã như vậy, cái kia trăm tự phong ngươi vì Quan Quân Hầu, lại thêm phong ngươi vì Phiêu Kỵ tướng quân, hi vọng ngươi về sau hảo hảo cho ta hô to khai cương khoách thổ!"

Lưu Bân nghe xong, không khỏi đại hỉ, cái này Quan Quân Hầu chính là huyện hầu, cái này vẫn còn dự liệu của hắn ở trong, nhưng là cái này Phiêu Kỵ tướng quân danh xưng, hắn ngược lại là thật không ngờ! Đây chính là cùng Tam công một cái quan chức tướng quân vị nha! Cái này phong thường không khỏi có chút lớn hơn a! Bất quá cái lúc này tướng quân vị trên cơ bản đều là không có tác dụng đấy, ngược lại là cũng không có bao nhiêu thực quyền! Triều đình quân quyền hiện tại cũng là ở nam quân bắc quân sở hữu tất cả đấy, trên cơ bản đều tại hoàng đế trong tay!

Cả triều văn võ chứng kiến hoàng đế phong thường dày như vậy, đều có chút bất mãn, đã có người muốn đi ra, hướng hoàng đế yêu cầu thu hồi phong thường! Bất quá chứng kiến hoàng đế cái kia một bộ cao hứng bộ dạng, còn muốn muốn Phiêu Kỵ tướng quân tuy nhiên vị trí tương đối cao, nhưng lại không có bao nhiêu thực quyền, hơn nữa Lưu Bân vì Hán thất dòng họ, phong thường dày một chút cũng không gì đáng trách! Hơn nữa Hoàng Thượng như vậy ưa thích tiền, đã công khai mua bán quan tước rồi, mà Lưu Bân lúc này đây chính mình đã hiến cho Hoàng Thượng nhiều như vậy tài vật, tự là phát tiền mua, cũng có thể mua được cao như vậy đích quan chức cùng tước vị! Hay (vẫn) là không cần sở hoàng thượng rủi ro rồi! Cho nên hắn hay (vẫn) là lui về rồi!

Thanh Lưu mọi người là mau chạy ra đây, hướng hoàng đế cùng Lưu Bân chúc! Mà những người khác mặc dù có chỗ bất mãn, nhưng là cũng không nên đem làm trong biểu hiện ra ngoài!

Phong thường đã xong, cũng không có cái gì đại sự rồi, cho nên Hán Linh để mà bắt đầu nói lên sự tình khác rồi, Hán Linh để hướng Lưu Bân hỏi: "Ngự đệ! Ngươi năm nay rốt cuộc là mấy tuổi nha? Nhìn dáng vẻ của ngươi có lẽ có mười ba mười bốn tuổi rồi! Thế nhưng mà theo hoàng thúc Lưu Yên theo như lời đấy, ngươi năm nay mới tám tuổi nha! Đến cùng cái đó một cái là thật sự!"

Lưu Bân cười cười nói ra: "Bệ hạ, kỳ thật vì thần cũng không biết! Vì thần từ nhỏ phụ mẫu đều mất, bị dị nhân ôm đi nuôi dưỡng, đối (với) tuổi của mình không phải rất rõ ràng! Bất quá tại vì thần lúc trở lại, ước chừng là sáu tuổi nhiều bộ dạng, thúc phụ đại nhân trải qua thăm tra gia phả phát hiện vì thần lúc ấy xác thực là chỉ có sáu tuổi. Có thể là vì thần hai năm qua lớn lên so sánh nhanh, cho nên thoát nhìn, so thời cơ niên kỷ muốn đại! Dựa theo gia phả phía trên, vì thần xác thực chỉ có tám tuổi!"

Hán Linh để trên thực tế đối (với) Lưu Bân cụ thể có bao nhiêu là không có hứng thú đấy, nhưng là hắn đối (với) Lưu Bân nghe đồn nhưng lại có hứng

thứ, hắn nói ra: "Trẫm nghe nói ngự đệ là bị Thần Tiên ôm đi nuôi dưỡng lớn lên đấy, không biết có phải hay không là như thế nha! Cái kia ngự đệ có phải thật vậy hay không bài kiến Thần Tiên nha?"

Lưu Bân nghĩ nghĩ, không nghĩ tới lúc trước chính là cái kia nói dối vậy mà truyền lưu rộng như vậy, mà ngay cả Hán Linh đế cũng nghe nói! Xem ra hôm nay hắn hay là muốn dùng càng nhiều nữa nói dối để che dấu cái này nói dối nha!

Hán Linh đế hỏi vấn đề này, hắn mục đích không cần phải nói tự là muốn trường sanh bất lão. Bọn hắn với tư cách hoàng đế ngoại trừ khai cương khoách thổ, sử thượng lưu danh, không chỉ còn lại nguyện vọng này sao?

Lưu Bân không muốn làm cho hắn mượn cơ hội lại để cho chính mình đi tìm Thần Tiên cái gì đấy, cho nên hắn tự nói ra: "Bệ hạ, vì thần cũng không biết, những người kia không phải Thần Tiên, bất quá theo lời nói của bọn hắn, bọn hắn xác thực là cùng cái gọi là Thần Tiên chỉ lưu có lui tới đấy!"

Hán Linh đế nghe xong, không khỏi hai mắt sáng lên, hắn tranh thủ thời gian nói ra: "Như vậy không biết ngự đệ có thể không mời về tới đây chút ít Thần Tiên, lại để cho bọn hắn tiến cung cùng trẫm nha? Nếu như ngự đệ có thể làm được lời mà nói..., trẫm đủ loại có phần thưởng!"

Cả triều văn võ nghe xong, không khỏi kinh hoàng lên, bọn hắn những đại thần này sợ nhất đúng là hoàng đế muốn trường sanh bất lão, như vậy không chỉ có hội (sẽ) hao người tốn của, còn sẽ khiến quốc gia đại loạn, mà ngay cả Tần Thủy Hoàng cùng Hán Vũ Đế cái này hai cái hùng tài đại lược hoàng đế, đều bởi vì chuyện này khiến cho dân chúng lâm than, càng có thể huống là Hán Linh đế cái này công khai mua bán quan tước hoàng đế đây này! Đến lúc đó toàn bộ thiên hạ đại loạn, vậy bọn họ những người này đã có thể phải gặp tai ương!

Nhưng là bọn hắn có biện pháp nào không ngăn cản Hán Linh đế hành động, dù sao hiện tại Hán Linh đế còn cũng không nói đến mục đích này đấy, cho nên bọn hắn chỉ có thể gửi hi vọng ở Lưu Bân rồi, hi vọng Lưu Bân có thể bỏ đi hân ý nghĩ này!

Mà Lưu Bân nghe xong, nghĩ thầm: "Quả là thế! Xem ra thật đúng là từng cái hoàng đế đều mơ tưởng trường sanh bất lão nha! Nếu như có thể thật sự trường sanh bất lão, tự chính mình còn muốn đây này! Còn có thể đến phiên người sao?"

Lưu Bân không muốn cho mình tìm phiền toái, cho nên hắn cũng nhất định phải bỏ đi Hán Linh đế ý nghĩ này! Vì vậy Lưu Bân tự nói ra: "Không đối gạt bệ hạ, vì thần... . . Vì thần lúc trước bởi vì trần duyên chưa xong, cho nên bị nuôi ta lão đầu kia từ cho một cước đá ra rồi, ta hiện tại cũng tìm không thấy hắn tại đâu đó nha! Huống hồ tiên phạm có khác, chính thức Thần Tiên là sẽ không cùng thế gian người có cái gì liên quan đấy! Đây cũng là luật trời chỗ quy định đấy! Cho nên vì thần là không có cách nào đấy!"

Lưu Bân nói xong, cả triều văn võ cũng không khỏi được thở phào nhẹ nhõm! Chỉ cần Lưu Bân không giựt giây Hoàng Thượng là được rồi! Như vậy Hoàng Thượng có lẽ không có có lý do gì đi à nha! Mà Hán Linh đế nghe xong thì là vẻ mặt thất vọng, nói ra: "Là như thế này đấy sao?" Nói thật, hắn thật đúng là có điểm thất vọng!

Lưu Bân chứng kiến Hán Linh đế cái dạng này, không muốn làm cho Hán Linh đế thất vọng phía dưới, giận chó đánh mèo đến chính mình, cho nên lại tranh thủ thời gian nói ra: "Bệ hạ, kỳ thật người không cần thất vọng đấy! Theo ta được biết, Thần Tiên cũng phân là thiết nhiều chủng (trồng) đấy, có Thiên Tiên, Địa Tiên, Quỷ Tiên có khác. Thiên Tiên là ở trên bầu trời đấy, sẽ rất ít xuất hiện ở nhân gian đấy, mà Quỷ Tiên thì là bình thường đều tại Địa phủ! Về phần Địa Tiên thì là thường xuyên bốn phía du ngoạn, ngược lại là có thể ở nhân gian người ở thưa thớt địa phương xuất hiện! Ta nói cái kia mấy vị có lẽ tự thị địa tiên rồi! Mà bệ hạ người tự không giống với lúc trước! Người là bầu trời Từ Vi Tinh hạ phạm, theo như Thần Tiên phẩm giai, người hắn là thuộc về Thiên Tiên đấy, đợi đến lúc tương lai người hay là muốn trở lại bầu trời đấy, cho nên người cần bản là không cần hâm mộ những cái...kia Địa Tiên! Hơn nữa bệ hạ người là thiên tử chỉ đạo, so với cái kia Địa Tiên gợn gợn thanh tâm quả dục chỉ đạo bất tương phù hợp, coi như là bọn hắn đã đến, cũng giúp không được bệ hạ cái gì đấy! Cho nên bệ hạ cũng không cần thất vọng đấy!"

Hán Linh đế nghe xong Lưu Bân lời mà nói..., không khỏi hoan cười rộ lên! Tuy nhiên không thể trường sanh bất lão, nhưng lại là lại để cho Hán Linh đế thoải mái rất nhiều rồi! Mà những cái...kia cả triều văn võ chứng kiến Lưu Bân đàm ba câu phía dưới, tự hổng được Hoàng Thượng vui mừng, cũng không khỏi được yên tâm!

Nhưng là có chút người cũng bắt đầu đề phòng bắt đầu Lưu Bân rồi, tiểu tử này không chỉ có văn võ toàn tài, còn có thể nói hội (sẽ) động, có thể hổng bệ hạ vui vẻ, tương lai nhất định là của mình kẻ thù chính trị! Nhất định phải tiến hành chú ý!

Lưu Bân cũng thật không ngờ chính mình một phen, vậy mà sẽ chọc cho đến người khác chú ý, cùng hắn ước nguyện ban đầu tương vi phạm, bất quá có thể giải quyết phiền toái trước mắt đã xem như không tệ rồi, về phần tương lai... . . . Tương lai muốn thiên hạ đại loạn rồi, Lưu Bân còn có thể sợ bọn họ những người này sao?

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hoàng tử

Lưu Bàn mặc dù là bỏ đi Hán Linh Đế muốn trường sanh bất lão ý nghĩ, thế nhưng hắn cũng không muốn để Hán Linh Đế quá mức thất vọng, không muốn để cho Hán Linh Đế bị chết sớm như vậy. Dù sao mình hiện tại tuổi còn nhỏ, còn muốn thời gian tích lũy thực lực, nếu như Hán Linh Đế chết quá sớm, đối với mình tới nói, là bất lợi. Nếu như Hán Linh Đế có thể so với trong lịch sử trốn hóa mấy năm lời nói, kia thiên hạ đại loạn sẽ không có nhanh như vậy. Chính mình cũng có thể nhiều một ít thời gian chuẩn bị. Dù sao chính mình còn có gần như tám thời gian mười năm đây, không cần lo lắng không có thời gian. Chính mình lược (chịu đựng) nổi, tiện đem nhất những này kiêu hùng toàn bộ lược (chịu đựng) chết rồi, chính mình là có thể dễ như ăn bánh, là có thể thông nhất thiên hạ. Vì lẽ đó hắn vẫn là nói: "Bệ hạ, mặc dù nói bệ hạ là Thiên Tiên, đệ tử nhận thức những thứ kia Địa tiên, thân phận có khác biệt, không thể cùng nhau, nhưng là có chút thứ căn bản đúng là không sao. Bệ hạ, vì thân ở đẳng kia chút Thần Tiên bên trong, cũng ai đó làm việc đến mấy năm rồi, bao nhiêu hiểu một ít đạo đường sinh, nếu như bệ hạ không chê, vì thân đồng ý báo cho bệ hạ."

Lưu Bàn tuy rằng không hiểu được cái gì tiên thuật, có thể trường sinh bất lão, thế nhưng tiên đế ah những kia đạo đường sinh, Lưu Bàn vẫn là chỉ hiểu một chút, hơn nữa bên cạnh hắn có Hoa Đà cùng Trương Trọng Cảnh cái này hai đại danh y, hiểu được một ít đạo đường sinh là chuyện rất bình thường.

Hán Linh Đế vừa nghe, không khỏi đại hỉ, hắn không nghĩ tới ở thất vọng sau khi, vẫn còn có một cái ngoài ý muốn kinh hi. Hắn vốn là đã không ôm hy vọng gì, có thể là không nghĩ tới Lưu Bàn chính mình dĩ nhiên sẽ hiểu được những thứ đó, hắn tự nhiên là rất cao hứng. Vì lẽ đó hắn liền nói: "Được. Chờ một lát hạ triều rồi, điều khiển đệ theo ta đến, chúng ta chậm rãi nói chuyện."

Lưu Bàn có chút khó khăn nói: "Bệ hạ. Chính là trọng địa, chưa từng có nam tử có thể dễ dàng đặt chân trong đó. Vì thân tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng cũng là một người nam tử, này không khỏi có chỗ không thích hợp nha?" Hán Linh Đế cười ha ha, sau đó nói: "Người chính là Hán thất dòng họ, lại là trăm điều khiển đệ, những người kia đều là thân nhân của ngươi, hơn nữa ngươi vẫn không có thành niên. Vì lẽ đó không tính là vi phạm tổ tông quy củ. Người không cần lo lắng."

Lưu Bàn nghe được Hán Linh Đế đều không thêm đề ý, lấy chính mình cần gì phải nghĩ nhiều như thế đây. Liền liền gật đầu đáp ứng.

Hán Linh Đế nhìn thấy Lưu Bàn đáp ứng rồi, liền liền mau mau quay về đám văn võ đại thần nói rằng: "Các vị khanh gia còn có chuyện gì hay không muốn nói? Nếu như không có, vậy thì bãi triều đi."

Văn võ đại thần nhìn thấy hoàng thượng cấp bách như vậy muốn phải đi về, hướng về Lưu Bàn lĩnh giáo đạo đường sinh, tự nhiên là không có ai mất không mở miệng ngăn cản rồi. Lại nói rồi, gần nhất lớn nhất sự tình đã giải quyết xong, chuyện còn lại, cũng đừng có làm phiền hoàng thượng lão nhân gia ông ta. Cho nên những người này đều rất thức thời không có tại tấu xin mời cái gì, ở Trương Nhượng một tiếng gào thét trong, Hán Linh Đế suất rồi đi trước Kim Loan điện, bệnh vẩy tay để Lưu Bàn theo, Lưu Bàn cùng Lô Thực những người này lên tiếng chào hỏi, hãy cùng Hán Linh Đế hướng về đi đến. Mà văn võ đại thần cũng lần lượt cờ ra. Mà Trương Nhượng ở hán xong cái kia một tiếng thủy triều xuống sau đó, cũng đuổi theo sát Hán Linh Đế còn có Lưu Bàn hướng về mà đi rồi.

Đã đến Ngự Hoa Viên, hai người ngồi ở trong lương đình, các cung nữ đưa lên rượu và thức ăn điểm tâm sau đó, liền lui xuống, Trương Nhượng đứng ở một bên hầu hạ. Hắn tuy nhiên tại bên ngoài phong quang vô hạn, thế nhưng vào lúc này, vẫn không có chỗ ngồi của hắn. Hán Linh Đế đợi được mới vừa làm tốt, liền có chút không kịp chờ đợi nói rằng: "Điều khiển đệ. Hiện tại cũng không có người lạ nào rồi, ngươi mau nói đi."

Lưu Bàn cười cợt, đang chuẩn bị há mồm thời điểm, Hán Linh Đế nhìn một chút Trương Nhượng, nói rằng: "Nếu như ngươi những thứ này là tiên gia bí mật bất truyền, như vậy ta để a phụ cùng tạm thời lui ra."

Quan Vũ Lưu Bàn chỗ nói những thứ đồ này, Hán Linh Đế cũng là cho rằng rồi cùng có chút gì bí tịch như thế, là không thể truyền ra ngoài, vì lẽ đó hắn mới sẽ nói như vậy. Trương Nhượng nghe xong, có chút lúng túng, miễn cưỡng cười cười, đang chuẩn bị lui ra, Lưu Bàn khẩn trương nói ra: "Bệ hạ đã hiểu lắm. Những thứ đồ này mặc dù có bí ẩn, nhưng cũng không phải là cái gì không thể cho ai biết, Trương công công ở đây là không quan trọng."

Đùa giỡn, những thứ đồ này vốn là chính hắn tổng kết, có cái gì không thể để cho người khác biết, xem Trương Nhượng vừa mới cái kia sắc mặt, nếu như mình nếu thật là để hắn lui xuống, cái kia Trương Nhượng vẫn không thể hận chết chính mình nha.

Lưu Bàn cười nói: "Bệ hạ, vừa nãy thân đệ chỉ là đang hỏi tường những kia đạo đường sinh một ít chi tiết nhỏ, vì lẽ đó tạm thời chậm trễ. Kính xin bệ hạ tha thứ."

Hán Linh Đế cùng Trương Nhượng nghe xong giờ mới hiểu được. Lưu Bàn lại cười nói: "Bệ hạ, bởi vì những thứ đồ này cho khá là rườm rà, chỉ dựa vào nói, trong khoảng thời gian ngắn còn thật sự a bờ bên kia không tốt giảng giải, huống hồ bệ hạ cũng không dễ nhớ nhớ. Không biết có thể hay không để cho người đem ra giấy và bút mực, để thân đệ cho bệ hạ sao chép một phần."

Hán Linh Đế vừa nghe, liền vội vàng gật đầu, khiến người ta đem ra giấy và bút mực. Nói thật, hắn còn thật lo lắng, những chuyện này chỉ có thể truyền miệng, không thể nói hành chỉ văn tự, vậy hắn còn thật lo lắng nhớ không hoàn toàn những thứ đồ này cho. Hiện tại Lưu Bàn có thể ghi chép xuống, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Cung nữ đem ra giấy và bút mực sau đó, Lưu Bàn hỏi tường một thoáng, liền bắt đầu viết. Phải cho hoàng thượng viết những này đạo đường sinh, tự nhiên là không thể để cho hắn bị khổ, ăn một ít cơm canh đạm bạc, còn có cai rồi từu sắc, những này căn bản là không hiện thực. Lấy Hán Linh Đế cá tính, chỉ sợ cũng không kiên trì được bao lâu. Vì lẽ đó Lưu Bàn căn bản cũng không có ý định này, hơn nữa hắn chỉ là muốn cải thiện một thoáng Hán Linh Đế tình trạng cơ thể, để hắn hơi hơi nhiều sống một ít thời gian. Cũng không phải khiến hắn thật sự thân thể cường tráng. Vì lẽ đó hắn viết một ít phòng ở đều là một ít có thể cải thiện tình trạng cơ thể Được Thiện, còn có sinh hoạt hàng ngày bên trong một ít chú ý việc nhỏ hạnh. Đường nhiên còn có một chút điều trị thân thể phương thuốc, những thứ đồ này, có chút là kiếp trước người người đều biết đồ vật cho, còn có một chút cái kia chút giữ lấy tùy ý cùng hắn nói lên độc môn bí phương, đương nhiên còn có chính là Hoa Đà còn có Trương Trọng Cảnh bọn họ tổng kết một ít phương thuốc. Lưu

Bản tin tưởng có những thứ đồ này, một lúc chính mình sẽ đem Thái Cực Quyền dạy cho Hán Linh Đế, như vậy Hán Linh Đế thân thể hẳn là có thể chuyển biến tốt một ít, chỉ ít có thể để cho hắn kéo dài mấy năm tuổi thọ.

Ở Lư Bán viết những thứ này thời điểm, bỗng nhiên chạy tới mấy đứa trẻ. Bọn họ cùng nhau trêu chọc. Nhìn thấy Hán Linh Đế ở đây, bọn họ liền mau mau chạy tới, kêu lên: "Phụ Hoàng, ngơoi tại sao lại ở chỗ này nha?" Hán Linh Đế cười nói: "Trẫm là bồi các ngơoi hoàng thúc tới. Nhanh gấp các ngơoi hoàng thúc."

Lư Bán ngẩng đầu nhìn, phát hiện lúc hai đứa bé trai cùng một cô gái. Cô gái hơi lớn một điểm, đã có tám, chín tuổi, mà hai bé trai kia vẫn còn tương đối nhỏ, một cái chỉ có sáu bảy tuổi, mà một cái khác chỉ có bốn, năm tuổi. Lư Bán không nên nghĩ, có thể đoán ra mấy người bọn hắn thân phận. Cô bé này phải là Hán Linh Đế thương yêu nhất con gái vạn năm công chúa. Còn còn lại hai bé trai kia, lớn một chút tự nhiên chính là hán thiếu đế Lư Biện rồi, nhỏ hơn một chút chính là Hán Hiến Đế Lư Hiệp rồi. Lư Bán dừng lại viết, mau mau hành lễ nói rằng: "Xin chào vạn năm công chúa và hai vị tiểu Hoàng Tử."

Hán Linh Đế cười cợt, nói rằng: "Điều khiển đệ. Ngày hôm nay ở, không phải trong triều đình, ngơoi là thúc phụ của bọn hắn, không cần nhiều như vậy bên trong. Bọn nhỏ, cho các ngơoi hoàng thúc hành lễ."

Mấy cái này Hoàng tử công chúa nhìn thấy Lư Bán cũng không so với bọn họ đánh qua ít, chuyện gì xảy ra bọn hắn hoàng thúc đây? Thế nhưng nếu Phụ Hoàng nói như vậy, bọn họ tự nhiên là muốn tranh thủ thời gian hành lễ. Mấy người đồng thời nói rằng: "Xin chào hoàng thúc."

Lư Bán mau để cho bọn họ miễn lễ. Hán Linh Đế lại nói: "Được rồi. Bọn nhỏ, các ngơoi đều trước tiên đi chơi đi. Phụ Hoàng còn muốn cùng các ngơoi hoàng thúc nói chuyện một chút chuyện, một lúc Phụ Hoàng lại mang bọn ngơoi đi chơi."

Mấy người bọn hắn tiểu hài tử nghe xong trước hết bước đi chơi đùa rồi. Tuy rằng thời gian gấp mặt tương đối ngắn, thế nhưng Lư Bán cũng nhìn ra rồi mấy người này tính cách. Vạn năm công chúa cũng không cần nói, hiền lành lịch sự, có tri thức hiểu lễ nghĩa, toán là công chúa điển phạm. Mà Lư Biện cùng Lư Hiệp cá tính cũng ở đây ngắn ngủi thời gian bên trong biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Lư Biện tính cách khá là ngại ngùng, có chút hướng nội cùng thẹn thùng, không thích nói chuyện. Mà Lư Hiệp nhưng là khá là khôn khéo, khá là sẽ được người ta yêu thích. Cũng khó trách Hán Linh Đế một lòng muốn phí đi Lư Biện Thái tử vị trí, để cái kia Lư Hiệp làm người thừa kế. Ngoại trừ Lư Biện phía sau có cường đại ngoại thích thân phận bên ngoài, cá tính của hắn cũng đúng là không phải uống là một người Đế Vương. Hán Linh Đế không lựa chọn hắn, cũng là chuyện đương nhiên. Mà những đại thần kia lựa chọn Lư Biện ngoại trừ Lư Biện là con trưởng đích tôn bên ngoài, cũng là bởi vì cá tính của hắn, người như thế làm hoàng đế, như vậy bọn họ những này làm to thân tự nhiên là có thể nắm giữ triều đình quyền to, muốn làm gì thì làm. Mà thôi Lư Hiệp khôn khéo, nói thật, cũng không phải một cái chân chính anh minh Đế Vương sở hữu, hắn chỉ là biết một chút khôn vặt mà thôi, này trong lịch sử đã chiếm được nghiệm chứng. Hai người kia nếu như lại thời kỳ hòa bình làm hoàng đế còn có thể mã mã hồ hồ quá khứ, thế nhưng tại thiên hạ đại loạn thời khắc làm hoàng đế, chính là hai người kia bị ai. Trong lịch sử hai người kia chính là không có đạt được chết từ tể.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hán Linh Đế giao phó

Lư Bán suy nghĩ một chút, âm thầm lắc đầu, tự mình nghĩ nhiều lắm. Mấy người này như thế nào có mắc mớ gì đến chính mình đây? Chính mình chỉ muốn làm tốt chuyện của chính mình là được rồi. Nếu như bọn họ thật là cái gì anh minh thần vũ Đế Vương, lấy chính mình không lâu phiền toái sao? Chính mình tương lai nhưng cũng là chuẩn bị chinh Chiến Thiên dưới nha. Hắn kế tục viết chính tả hắn đạo đường sinh, viết xong mới cười nói: "Bệ hạ. Chính là cái này chút ít. Một lúc thần đệ sẽ dạy bệ hạ tiếp theo quyền pháp, bệ hạ chỉ cần mỗi ngày đánh tới hai lần, lại dựa theo thần đệ những này phương thuốc, hẳn là liền không thành vấn đề."

Hán Linh Đế nhìn, cười ha hả nhận lấy rồi. Bất quá hắn cũng không hề lập tức xem, mà là đối với Lư Bán nói rằng: "Điều khiển đệ. Ngơoi xem trẫm mấy hài tử này như thế nào nha?"

Lư Bán vừa nghe Hán Linh Đế nói như vậy, trong lòng có chút không ổn, liền vội vàng nói: "Bệ hạ, chuyện này... Vì thân thân là thần tử, thật sự là không tiện đối với Hoàng tử loạn thêm dựa vào nha."

Hán Linh Đế cười lắc đầu nói rằng: "Ha ha điều khiển đệ không muốn nghĩ nhiều như thế. Ta vừa nãy đã nói rồi, đây là, không phải trong triều đình. Bọn họ mặc dù là Hoàng tử, thế nhưng ngơoi cũng coi như là bọn hắn hoàng thúc, đối với bọn họ dựa vào một thoáng, cũng là không gì đáng trách sự tình."

Lư Bán vừa nghe, biết đây không qua đi rồi, liền liền suy nghĩ một chút, cân nhắc một chút từ ngữ, sau đó chậm rãi nói: "Đại Hoàng tử có học có lễ nghĩa, làm người thận trọng, có Nho gia phong độ, bất quá tính cách tựa hồ quá mức hướng nội, có chút ngại ngùng chất phác, ta nghĩ có thể là trong lòng có cái gì lo lắng gây nên. Nếu như hơn nửa dẫn dắt, ngã : cũng không phải là không thể cải chính tới được. Còn nhị Hoàng Tử, tính cách rộng rãi, cơ

linh thiện nói, rất được người ta yêu thích. Bất quá nhưng có mũi tên thận trọng, nếu như tính cách lắng đọng xuống, ổn nặng một chút, ngược lại không mất là một cái hoàn mỹ người."

Lưu Bân nói những này đều chỉ là nhắc tới tính cách của bọn họ vấn đề, không có dính dáng đến lập Thái Tử vấn đề, thế nhưng hân cũng mật mờ nói ra này hai đứa bé hiện tại cũng có nhất định khuyết điểm, cũng không phải Đế Vương xứng đáng tính cách. Còn cần hơn nữa cải thiện.

Lưu Bân nói chơi, liền lẳng lẳng mà chờ đợi Hán Linh Đế đánh giá. Trương Nhượng nghe xong Lưu Bân đại, không khỏi ánh mắt kinh hoàng. Hiên nhiên cảm giác được cái gì. Mà Hán Linh Đế nghe xong Lưu Bân, nhưng là nhắm mắt suy tư một hồi, cuối cùng thờ dài một cái, sau đó quay về Trương Nhượng nói rằng: "A phụ. Người đi đem vậy người còn , mang tới đi."

Trương Nhượng ánh mắt lóe lên, thế nhưng về mặt không đối đáp: "Nặc. Lão nô tuân chi."

Sau đó liền lác mình rời khỏi. Lưu Bân nhìn cũng không khỏi đến trong lòng nhảy một cái, muốn đem những kia các hoàng tử đưa tới, cũng cần bản không cần Trương Nhượng người này đi nha. Hiện tại Hán Linh Đế cố ý để Trương Nhượng đi, hiên nhiên là muốn đẩy ra hân, có lời gì, muốn tự nhủ.

Quả nhiên, Hán Linh Đế đợi được Trương Nhượng sau khi rời đi, đối với Lưu Bân nói rằng: "Điều khiển đệ nói, quả nhiên là "nhất châm kiến huyết" nha. Trước đây ta chỉ là không thích Biện nhi, cảm thấy hân quá mức nhu nhược, mà Hiệp nhi nhưng là cơ trí như vậy, hiện tại điều khiển đệ vừa nói như thế, hai người quả nhiên là mỗi người có ưu khuyết điểm, không thể thật đơn giản bằng yêu thích mà kết luận một người. Như vậy người cảm thấy bọn hân hai cái, người nào thích hợp kế thừa của ta ngôi vị hoàng đế nha. ?" Lưu Bân trong lòng có chút bất đắc dĩ cười cười: "Người nha vẫn đúng là muốn hỏi ta cái vấn đề này nha. Đây là ta có thể trả lời được rồi đấy sao? Người có phải hay không muốn ta chết nha?" Lưu Bân mau mau quỳ xuống đến, lấy một loại thất kinh ngữ khí nói rằng: "Bệ hạ. Vì thân thân là bề tôi, thế nào làm một vòng thái tử sự tình đây? Kính xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Huống hồ bệ hạ người chính trực tuổi xuân đang độ kỳ hạn, hiện tại liền thảo luận thái tử vấn đề, tựa hồ có chút quá sớm rồi."

Hán Linh Đế thờ dài một tiếng, nói rằng: "Điều khiển đệ đứng lên đi."

Đợi được Lưu Bân lên sau đó, hân mới lên tiếng: "Người người đều nói làm hoàng đế được, nhưng là làm hoàng đế thực sự là tốt như vậy sao? Đều nói hoàng đế giàu có tứ hải, nhưng là thật muốn làm hoàng đế, mới biết hoàng đế khó xử nha. Trẫm trước đây làm Hầu Gia thời điểm, (Hán Linh Đế trước kia là một cái đình hầu. Bởi vì hân hoàn đế chết rồi không con, mới bị tuyển chọn kế thừa ngôi vị hoàng đế.) không biết sung sướng đến mức nào, khi đó, trẫm muốn cái gì, là có thể làm cái gì, không người nào dám đối với trẫm quơ tay múa chân. Có thể là làm hoàng đế sau đó, trẫm muốn làm gì, muốn ăn cái gì, thậm chí muốn cái gì thời điểm ngủ, đều có người ở bên cạnh quơ tay múa chân. Trẫm muốn sửa chữa một thoáng vườn, sẽ có đại thần ở trẫm trước mặt khổ chết đi sống lại, phảng phất trẫm làm như thế, liền đem nước đem không nước như thế. Thực sự là vô liêm sỉ. Trẫm biết mình thân thể, cho dù có điều khiển đệ phương thuốc, chỉ sợ cũng nhịn không được mấy năm. Vì lẽ đó trẫm hiện tại đã muốn cân nhắc thái tử vấn đề. Biện nhi tính cách nhu nhược, lại tăng thêm mẫu thân hân nguyên nhân, thật sự là không chiều trẫm yêu thích. Cũng không phải một cái Đế Vương xứng đáng khí độ. Hơn nữa hân câu đã tâm rất lớn, từng bước một muốn tranh thủ quyền to, vì phòng ngừa ngoại thích quá lớn, vì lẽ đó Biện nhi theo theo : đế là con trưởng đích tôn, thế nhưng trẫm nhưng là vẫn không muốn để cho hân làm Thái tử. Hiệp nhi khôn khéo thiện nói, có từ nhỏ đã không có mẫu thân, là hậu trường nằng nặc nhân gia nuôi nấng lớn lên, vẫn rất được trẫm niềm vui. Hơn nữa hân mẫu câu một nhà không có cái gì tài năng, thật sự là một cái Đế Vương lựa chọn tốt nhất. Nhưng là dám kia đại thần nhưng là lấy con trưởng đích tôn nguyên nhân vẫn cản trở, để trẫm ưu phiền không được."

Nói xong lại là thờ dài một tiếng, thế nhưng Lưu Bân nhưng là nghe được có chút hải hùng khiếp vía, Hán Linh Đế những câu nói này, tuy rằng người người đều hiểu, thế nhưng xác thực không thể nói ra được nha. Hiện tại Hán Linh Đế ở ngay trước mặt chính mình, nói ra những chuyện này, rốt cuộc là ý gì nha?

Hán Linh Đế dừng lại một chút, lại nói tiếp: "Vì lẽ đó trẫm đã nghĩ lập Hiệp nhi vì là Thái tử. Điều khiển đệ người văn võ toàn tài, tuổi còn trẻ liền như thế, nếu như hơi thêm bồi luyện, chính là một cái nhân tài trụ cột. Điều khiển đệ người cũng coi như là Hiệp nhi bọn hân hoàng thúc, vì lẽ đó trẫm hướng về để điều khiển đệ tương lai người nhiều giúp một thoáng Hiệp nhi. Giúp hân thống trị giang sơn. Hy vọng có thể điều khiển đệ có thể đáp ứng ta."

Lưu Bân vừa nghe, chuyện này làm sao như là uy thác như thế nha? Còn có chính là để giúp mình con trai của hân thống trị giang sơn, ý này liền có chút như là đem mình làm phụ chính đại thần rồi. Khá giống là Chu Công giống nhau. Cái này Hán Linh Đế không khỏi cũng quá tín nhiệm chính mình rồi chứ? Như vậy nhẹ bồng liền đem loại này trọng trách giao cho mình. Chính mình tương lai nhất định là muốn hảo hảo thống trị đại Hán Giang núi, bất quá là không phải thay con trai của người, vậy thì khó nói. Hơn nữa Lưu Bân cũng không tin Hán Linh Đế liền sẽ đơn giản như vậy đem trọng trách này giao cho mình, hân khẳng định vẫn có ngăn được thủ đoạn của chính mình. Hơn nữa dựa theo Hán Linh Đế ý nghĩ, chính mình ở trung ương vốn là không có căn cơ người, nếu như tùy tiện tiến vào trung ương, nhất định là muốn cùng những kia thế gia đại tộc là địch, chính là những kia Thanh Lưu, đến thời điểm e sợ cũng sẽ không giúp của mình. Mình muốn ở trung ương đặt chân, liền chỉ có dựa vào hoàng đế rồi. Hán Linh Đế bàn tính đánh cho rất khôn khéo, thế nhưng hân làm sao cũng sẽ không nghĩ tới, hiện tại đại hân đã ngàn quật vạn lỗ rồi, đã bệnh nhập cốt tủy rồi, thiên hạ đại loạn lập tức liền muốn bắt đầu, hân bàn tính nhất định là không có thể thành công được rồi. Con trai của hân nhất định là muốn trở thành con rối hoàng đế. Đây không là một người hai người có thể thay đổi đâu.

Bất quá Hán Linh Đế nếu như tương lai thật sự cho mình lớn như vậy quyền lực, kia đối chính mình cũng là trăm lợi mà không có một hại, mình đương nhiên nguyện ý, liền Lưu Bân liền quỳ xuống, nói rằng: "Vì thân nhất định cần tuân bệ hạ ý chỉ, toàn tâm toàn ý phục vụ tân hoàng."

Hán Linh Đế thờ dài một tiếng, nói rằng: "Như vậy là tốt rồi. Còn Biện nhi, liền để hân làm một cái hòa bình Vương gia đi. Trẫm cũng coi như xứng đáng hân."

Lời này Lưu Bân tự nhiên là không tốt tiếp lời.

Bất quá Hán Linh Đế cũng không có còn còn thời gian rất lâu, rất nhanh hân liền bắt đầu xem ra, Lưu Bân cho hân viết những thứ đó. Lưu Bân sử dụng chữ Khải tự thư viết, loại này kiểu chữ bây giờ còn chỉ là mới thành lập trong đó, Hán Linh Đế cũng là theo chân Thái Ung đã học, mà Thái Ung lại là hiện thời thư pháp đại gia, một tay phi bạch thể, cũng là lừng danh thiên hạ, vì lẽ đó Hán Linh Đế cũng là là người biết hàng. Hân đối với Lưu Bân chữ lại

là đại gia tán dương. Lại bị trong đó một ít không hiểu đồ vật, hỏi thăm một thoáng Lưu Bàn, Lưu Bàn cũng cho hắn từng cái giải thích. Cuối cùng cũng coi như để hắn hiểu được là chuyện gì xảy ra. Đã qua chỉ chớp lát sau, Trương Nhưộng liền điệu mấy vị này Hoàng tử công chúa đã tới. Hán Linh Đế cười nói: "Điều khiển đệ, người không phải là nói còn có một bộ quyền pháp đấy sao? Không biết Biện nhi Hiệp nhi bọn họ có thể hay không học nha?" Lưu Bàn cười nói: "Bộ quyền pháp này không phải là cái gì bí mật, cũng không phải là cái gì lợi hại võ học, chỉ là thường thường đánh, có thể cường thân kiện thể, Hoàng tử muốn học, cũng không có quan hệ."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Hà Hoàng Hậu

Đội được Trương Nhưộng mang theo hai vị Hoàng tử cùng vạn năm công chúa lại đây sau đó, Hán Linh Đế quay về Hoàng tử công chúa, cười nói: "Bọn nhỏ. Các người hoàng thúc muốn dạy chúng ta một loại võ công, các người có nguyện ý học hay không tập nha? Người hoàng thúc chính là thiên hạ đệ nhất đẳng dũng tướng, võ công của hắn là rất lợi hại."

Lưu Biện cùng Lưu Hiệp vừa nghe tự nhiên là nguyện ý. Không có cái nào con trai trong lòng không có nhiệt huyết địa phương. Bất quá Lưu Biện vẫn là rất ngại ngùng, tuy rằng rất cam tâm tình nguyện, nói quá lời đã cộng lòng hết, nhưng cũng chỉ là xấu hổ gật gật đầu. Mà Lưu Hiệp liền không giống nhau, vui mừng đều phải nhảy cõn lên. Mà vạn năm công chúa nhưng là không có gì cao hứng, cô gái tự nhiên là khá là điềm đạm, học tập những này võ công làm gì nha? Cho nên nàng tự nhiên không thiết có thể lõm hình. Lưu Bàn nhìn một chút vẻ mặt của nàng, cười cợt nói rằng: "Công chúa không cần phải lo lắng, ta lần này dạy những này võ công, không chỉ có thể dùng cho đúng, còn có thể cường thân kiện thể, thường thường luyện tập, có thể đưa đến đường sinh tác dụng, vì lẽ đó công chúa cho dù là nữ nhi, theo luyện tập cũng là không có quan hệ. Hơn nữa bộ quyền pháp này động tác rất duyên dáng, cô gái luyện cũng mới có lợi."

Vạn năm công chúa ngừng Lưu Bàn nói như vậy, mới có chút cao hứng gật đầu đáp ứng.

Lưu Bàn cười cợt, mới dẫn bọn họ đánh một lần Thái Cực Quyền, sau đó đem một ít phải chú ý chi tiết nhỏ giảng giải một lần, sau đó liền rất phiền phức, từng chiều từng thức dạy bọn họ. Đương nhiên, trong thời gian ngắn bọn họ vẫn là không học được hoàn toàn, Lưu Bàn cũng không có nghĩ một hồi liền dạy cho bọn hắn. Đội được cảm giác gần đủ rồi, hắn liền ngừng lại, nói rằng: "Được rồi. Ngày hôm nay trước hết học tới đây. Còn lại chúng ta ngày mai lại học."

Hán Linh Đế mấy người cũng có chút không kiên nhẫn được nữa, nghe được Lưu Bàn rốt cục hán đình rồi, cũng rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Lưu Bàn nhìn thấy bọn hắn diễn tấu cho, không khỏi lắc lắc đầu, mấy người này, nơi đó là học tập võ công vật liệu nha. Bọn họ có thể theo chính mình kiên trì lâu như vậy, đã toán cho mình mặt mũi. Chính mình cũng không thể cường cầu nha. Lưu Bàn nhìn Lưu Biện cùng Lưu Hiệp, cười cợt, từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp gỗ, nói rằng: "Hai vị thay đổi quần áo nên, đây là ta đưa cho các người lễ ra mắt, hi vọng hai vị thay đổi quần áo nên không muốn ghét bỏ."

Hai vị thay đổi quần áo nên vừa nghe đều là một mặt sắc mặt vui mừng, mà vạn năm công chúa nhưng là có chút không cao hứng. Lưu Bàn vừa cười cười, nói rằng: "Những kiến thức này một ít đồ chơi nhỏ, con trai vạn vạn còn có thể, cô gái sẽ không tốt, công chúa cái kia một phần ta cũng chuẩn bị xong, tri thức lần này tiến cung không tiện túi, chờ sau đó một lần ở mang cho công chúa."

Vạn năm công chúa nghe xong, khuôn mặt đỏ một thoáng, cũng có chút cao hứng.

Hai vị thay đổi quần áo nên muốn thủ hạ, bất quá vẫn là nhìn một chút Hán Linh Đế, Hán Linh Đế cười ha hả nói: "Các người đã hoàng thúc cho các người lễ vật, vậy các người còn không mau mau cảm ơn các người hoàng thúc."

Hắn cũng không thiếu được Lưu Bàn lễ vật, cho nên nhìn thấy Lưu Bàn cho con hắn lễ vật, cũng không có cái gì phương án, liền để hai đứa con trai nhận. Hai vị Hoàng tử vừa nghe, mau mau cảm ơn Lưu Bàn, nhận lấy. Bên trong kỳ thực cũng không có gì lớn đồ vật, đều là Lưu Bàn làm một ít món đồ chơi nhỏ, bất quá xem ra đều là rất có đầy đặn đáng vẻ, chỉ ít ở thời đại này là không có người có. Hai cái Hoàng tử cảm chơi cũng không nói quá. Hán Linh Đế nhìn hai đứa con trai cùng nhau đùa giỡn cao hứng như thế, tự nhiên cũng là rất an ủi. Lưu Bàn nhìn bọn họ chơi, không chỉ có nhớ tới mấy năm sau đó, này hai huynh đệ vạn mệnh, ít nhiều có chút thờ dài, bất quá hắn không dám để cho Hán Linh Đế nhìn ra, liền liền nhân cơ hội nói rằng: "Bệ hạ, vì thần lần này, ngoại trừ mang đến một ít tịch thu được chiến lợi phẩm, trả lại bệ hạ đã mang đến một ít mới sinh sản đồ vật, hi vọng bệ hạ không muốn ghét bỏ."

Hán Linh Đế bắt đầu cười ha hả, nói rằng: "Điều khiển đệ đồ vật, tự nhiên đều là đồ tốt rồi. Trẫm như thế nào lại ghét bỏ đây?" Những năm này Lưu Bàn nếu có cái gì mới sản phẩm được xuất bản, liền nhất định sẽ cho Hán Linh Đế đầu tiên đưa tới một phần, Hán Linh Đế đã có kinh nghiệm. Lưu Bàn đưa tới đồ vật không chỉ có giá trị Liên Thành còn tràn đầy mới mẻ, để Hán Linh Đế nhìn vô cùng cao hứng, hắn như thế nào lại ghét bỏ đây?

Hán Linh Đế thật cao hứng, hắn cảm giác Lưu Bàn cái này thần tử quả thực là quá tốt rồi. Không giống những người khác như vậy, mua quan sau đó tự

rốt cuộc không cho hắn đưa tiền rồi. Mà Lưu Bân lòng ra đồ vật, nhưng chưa từng có hỏi mình muốn cái gì. Thật không hổ là Hán thất dòng họ nhà. Vẫn là một nhà người tốt nhà. Nhìn thấy mặt trời đã đến chính vụ, muốn tới ăn cơm trưa lúc, Hán Linh Đế liền thừa dịp cao hứng, lưu Lưu Bân ở trong hoàng cung ăn cơm. Lưu Bân suy nghĩ một chút, cũng không có từ chối, đương nhiên cũng không cho phép hắn từ chối.

Hán Linh Đế ở trong đại điện, để ngự thiện phòng người bắt đầu truyền lệnh, bởi vì vừa nãy số lượng vì là danh nghĩa cùng vạn năm công chúa đều tại, liền Hán Linh Đế cũng để cho bọn họ đồng thời cùng đi theo rồi. Nói thế nào Lưu Bân cũng coi như là hoàng tộc người rồi, lần này liền đánh cái kia thành gia yến được rồi. Nói thật, Lưu Bân cũng muốn ném thử cổ đại hoàng cung mỹ thực đến cùng như thế nào, cái thời đại này Trung Hoa mỹ thực vẫn không có hình thành hoàn chỉnh hệ thống, hơn nữa cũng không có hiện đại nhiều như vậy đồ gia vị, thật không biết ăn lên như thế nào. Bất quá mới vừa đợi được cơm nước vào bàn, bọn họ còn chưa kịp ăn thời điểm, bỗng nhiên có người hô: "Hoàng hậu nương nương giá lâm."

Lưu Bân vừa nghe, hoàng hậu, cái kia chính là Hà Tiến muội muội, cũng chính là Lưu Biện thân sinh mẫu thân rồi. Cái này Hà Hoàng Hậu chính là đồ tể nhà nữ tử, có thể từ một lần bình dân tử nữ làm được hoàng hậu, trường tự nhiên là đặc biệt xuất chúng. Lưu Bân cũng muốn nhìn một chút cái này Hà Hoàng Hậu đến cùng như thế nào khuynh quốc khuynh thành. Bất quá Hán Linh Đế nghe được Hà Hoàng Hậu bỗng nhiên đến rồi, nhưng là có chút không thật cao hứng. Lưu Biện vốn là rất cao hứng, hậu trường cùng Phụ Hoàng đã rất lâu không ở ăn cơm chung với nhau, nếu như hiện tại thừa cơ hội này, có thể đồng thời dùng bữa, vậy thì quá tốt rồi. Nhưng là hắn nhìn thấy Hán Linh Đế một mặt không đáng vẻ cao hứng, cũng không dám biểu hiện ra vui mừng. Còn Lưu Hiệp nhưng là một mặt sợ hãi đáng vẻ.

Lưu Bân nhìn thấy này người một nhà bộ dáng, không khỏi trong bóng tối lắc lắc đầu, vào lúc này hắn cũng nghĩ đến tại sao vẻ mặt của bọn họ sẽ như vậy rồi. Hà Hoàng Hậu gả cho Hán Linh Đế thời điểm bản lệ là được phong làm Quý Phi, bởi vì sinh Lưu Biện sau đó, mẫu bằng đất, được phong làm hoàng hậu. Thời điểm đó nàng, cũng đích thật là rất có thể được đến Hán Linh Đế niềm vui. Bất quá thời gian dài, Hán Linh Đế đối với nàng cũng có chút mệt mỏi, vì lẽ đó lại bắt đầu sủng tín Vương Mỹ Nhân rồi, cũng chính là Lưu Hiệp mẫu thân. Sau đó Vương Mỹ Nhân liền sinh Lưu Hiệp. Hà Hoàng Hậu nhìn thấy Vương Murann như vậy hoàng thượng sủng tín, lại sinh nhi tử, lo lắng nàng sẽ thay thế được vị trí của chính mình, vì lẽ đó liền âm thầm hạ độc giết Vương Mỹ Nhân. Hán Linh Đế rất là tức giận, vốn là muốn phế bỏ Hà Hoàng Hậu, thế nhưng khi đó vẫn vô đại thần phản đối, hơn nữa cũng không có trực tiếp chứng cứ, vì lẽ đó chỉ có thể thôi. Lưu Hiệp cứ giao cho Hán Linh Đế mẫu thân đồng thái hậu phủ đường, Hán Linh Đế cũng không tiếp tục để ý Hà Hoàng Hậu rồi. Lưu Hiệp lớn rồi, khả năng nghe nói mẹ của chính mình là chết ở Hà Hoàng Hậu trong tay, mới sẽ sợ nàng. Vì lẽ đó hiện tại cái này người một nhà mới sẽ bộ dáng này.

Hà Hoàng Hậu đi vào, vẻ mặt tươi cười nói rằng: "Nô tì gặp bệ hạ."

Lưu Biện bọn họ cũng hướng về hoàng hậu hành lễ, nói thế nào hoàng hậu cũng là chi chủ nhà. Lưu Bân cũng chỉ được theo hành lễ. Hán Linh Đế nhưng là một mặt lạnh nhạt nói: "Sao người lại tới đây?" Hà Hoàng Hậu vẫn là cái dạng kia, cười nói: "Nô tì nghe nói bệ hạ ở đây mời tiệc Quan Quân hầu, vì lẽ đó liền tới xem một chút rồi. Nói thế nào nô tì cũng là hoàng hậu, không thể mặt lễ nghi nhà."

Kỳ thực nàng sở dĩ đến, một đây này đích thật là nghe nói hoàng thượng muốn mời tiệc Quan Quân hầu Lưu Bân, hai đây này là bởi vì hắn nghe nói đối nên đi cang nhượng một chút ba đứa hài tử cùng theo dự tiệc rồi. Hoàng thượng bởi vì Vương Mỹ Nhân cái chết, phiền chán chính mình, cũng giận chó đánh mèo đến Lưu Biện trên người, vẫn không thể nào yêu thích Lưu Biện, lần này dĩ nhiên để Lưu Bân cũng cùng đi theo nơi này. Hà Hoàng Hậu nhất thời cảm giác cái này Quan Quân hầu có chút không giống nhau, đối nên đi đối với hắn tựa hồ là đặc biệt tín nhiệm nhà. Nếu như có thể đạt được ủng hộ của nàng, hơn nữa ca ca ở bên ngoài thế lực, như vậy con trai của chính mình Thái tử vị trí liền chạy không được rồi. Vì lẽ đó Hà Hoàng Hậu mới có thể mau mau chạy tới. Chính là vì tranh thủ Lưu Bân chống đỡ.

Lưu Bân nhìn một chút Hà Hoàng Hậu, trường quả nhiên là có mấy phần sắc đẹp, dựa theo nàng số tuổi, đã có hai mươi lăm, hai mươi sáu rồi, nhưng nhìn mới mười bảy mười tám bộ dáng, không một chút nào nghĩ là đã có một đứa tám tuổi mẹ của đứa bé. Cũng khó trách lúc đó nàng mới tiến cung thời điểm, sẽ làm Hán Linh Đế như vậy trầm mê ở nàng đây. Đích thật là có tư cách đó nhà. Bất quá cô gái này cũng xác thực như có điểm độc ác, hơn nữa còn có điểm ngu xuẩn. Bằng không cuối cùng cũng sẽ không hại chết Hà Tiến, để con trai của chính mình trở thành con rỗi, cuối cùng còn cùng con trai của chính mình đồng thời bị Đồng Trắc bị giết chết. Rơi vào thế thảm như vậy kết cục. Cũng không biết có tính hay không là có tội thì phải chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phong quan

Hán Linh đế thì là vẻ mặt lãnh đạm biểu lộ, nói ra: "Trẫm thỉnh Quan Quân Hầu, đó là bởi vì Quan Quân Hầu cho ta Đại Hán lập công lớn, lại đối (với) trẫm trung thành và tận tâm đây, cho nên mới thỉnh hắn dự tiệc đây! Về phần những hài tử này, thì là dưới cơ duyên xảo hợp mới tới! Trẫm xem Quan Quân Hầu cùng bọn nhỏ niên kỷ không sai biệt lắm, cho nên đưa vào ngang bọn hắn đến rồi! Chúng ta tại đây đều là nam nhân gia, muốn uống rượu đây, người hãy đi về trước a!"

Hà hoàng hậu nghe xong Hán Linh đế lời mà nói..., không khỏi một hồi khó chịu nổi, bao nhiêu có chút sinh khí, bất quá nàng còn thật không dám cùng

Hán Linh để trở mặt, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng cười cười, nói ra: "Cái kia tốt! Như vậy nô tì tự xin được cáo lui trước rồi! Quan Quân Hào, người cùng Hoàng Thượng nhiều uống một chút nha! Thật vất vả tới một lần hoàng cung, có thể nhất định phải tận hưởng nha!"

Lưu Bân tranh thủ thời gian mà bắt đầu..., nói ra: "Đa tạ nương nương lo lắng! Vì thần đã hội (sẽ) cùng bệ hạ đây!" Hà hoàng hậu lúc này mới xuống dưới!

Đợi đến lúc Hán Linh để chứng kiến Hà hoàng hậu đi về sau, mới có chút tức giận nói: "Thật sự là mất hứng! Đến, ngự đệ, chúng ta không cần lo cho nàng, chúng ta ăn chúng ta đây!"

Lưu Bân nghe xong, vội vàng bưng chén rượu lên, hướng Hán Linh để mời rượu, những điều này đều là hoàng đế một nhà việc nhà, hân với tư cách ngoại nhân, chỉ ở là bất tiện xen vào, cho nên hay (vẫn) là chưa không phát hiện tốt! Mà Lưu Bân thì là về mặt khó chịu!

Hán vốn cho rằng còn có thể lại để cho phụ hoàng mẫu hậu hòa hảo như lúc ban đầu đây, ai biết vậy mà hội (sẽ) là như thế này! Cái này lại để cho hân một cái chỉ có mấy tuổi đại hài tử có chút khó có thể tiếp nhận!

Trong hoàng cung rượu tự nhiên đều là Lưu Bân cung phụng cực phẩm Ngũ Lương Dịch rồi, này cũng không có gì hay nói, dù sao Lưu Bân muốn nịnh nọt hoàng đế, tự nhiên là muốn xuất ra một ít thứ tốt rồi! Về phần trong hoàng cung thức ăn, Lưu Bân nhắm nháp thoáng một phát, còn coi như không tệ, sắc hương vị đều đủ, mặc dù không có hiện đại cái kia chút ít đồ gia vị, cũng không có hiện đại nhiều như vậy hoa thức, nhưng là khẩu vị quả thật không tệ! Đem làm được ngự thiện xưng hô thế này! Hơn nữa cái lúc này nguyên liệu nấu ăn đều là tinh khiết tự nhiên đây, khẩu vị tự nhiên mang theo một điểm tự nhiên hương vị, lại để cho thường xuyên ăn bị ô nhiễm môi trường nguyên liệu nấu ăn Lưu Bân, tự nhiên hại chết mọi người tán dương rồi!

Hán Linh để chứng kiến Lưu Bân như vậy ưa thích, tự nhiên là cảm thấy rất có mặt mũi. Vì vậy hân tự khích lệ Lưu Bân ăn nhiều một điểm, không cần khách khí. Lưu Bân tự nhiên không phải cái loại này khách khí người, nói như thế nào trong lòng của hân cũng không có cỗ nhân cái loại này hoàng quyền thần thánh không thể xâm phạm quan niệm, đối với hoàng đế tự nhiên sẽ không giống người bình thường như vậy e ngại đây! Lưu Bân ở chỗ này ăn được rất tận hưởng.

Đợi đến xế chiều, hân lại dạy Hán Linh để bọn hân mấy chiêu Thái Cực quyền, tại sắc trời đem muộn thời điểm, hân rồi đi rồi hoàng cung. Giữa trưa đã ở lại hoàng cung rồi, buổi tối dù nói thế nào cũng không thể để lại! Dù sao có nam nhân tiến hậu cung, ban ngày còn không có gì, nhưng là buổi tối thì không được!

Lưu Bân ly khai hoàng cung về sau, trở lại chỗ ở của mình, vừa mới trở về nghe được Đồng Uyên đang cùng một người đang nói giỡn, đợi đi vào trong phòng, Lưu Bân tự chứng kiến Đồng Uyên đang cùng một cái hơn 40 tuổi trung niên nhân đang nói giỡn, mà Triệu Vân thì là đứng ở một bên cùng đi lấy.

Lưu Bân có chút kỳ quái, bởi vì Triệu Vân là Lưu Bân sư huynh đệ, cùng Lưu Bân một khối luyện võ, chẳng khác gì là chơi đùa từ nhỏ đến lớn đây, cho nên tại Lưu gia trang thời điểm, mọi người đều gọi hô Triệu Vân vì Thiếu trang chủ, hoặc là Nhị trang chủ đây, rất là lễ ngộ có gia! Mà ngay cả Đồng Uyên trước mặt cũng là có chỗ ngồi đây, hôm nay là chuyện gì xảy ra, Triệu Vân cũng chỉ là ở chỗ này cùng đi, không có chỗ ngồi! Người trung niên này đến cùng là người nào nha? Lưu Bân không khỏi có chút nghi ngờ!

Chứng kiến Lưu Bân trở về, Triệu Vân vội vàng đem hân ứng đi vào, còn ghé vào lỗ tai hân nhẹ giọng nói: "Sư huynh! Người này địa vị quá nhiều, người nhất định phải có chút lễ phép nha!"

Lưu Bân nghe xong, nhẹ gật đầu! Đi vào trong phòng, Lưu Bân trước hướng Đồng Uyên thì lễ một cái, Đồng Uyên cũng đình chỉ cùng người trung niên kia nói chuyện, cười ha ha đối (với) Lưu Bân nói ra: "Hồi trở lại đến rồi! Nghe nói người tiến vào hoàng cung, thu hoạch không nhỏ nha!"

Lưu Bân cũng vừa cười vừa nói: "Còn có thể rồi! Cuối cùng là không có uống phí bận việc một hồi!" Sau đó hân nhìn nhìn người trung niên kia, chứa có chút nghi hoặc bộ dạng, hỏi: "Không biết vị tiền bối này phải...?"

Người trung niên này cười cười, đối với Đồng Uyên nói ra: "Vị này chính là người nói người đệ tử kia? Chính là vị đã bại Tiên Ti hơn mười vạn đại quân Tiêu Hào gia?"

Đồng Uyên gật đầu cười, sau đó quay đầu đối (với) Lưu Bân, có chút nghiêm túc nói: "Các người không phải muốn học thương kiếm song tuyệt sao? Cái kia còn không tranh thủ thời gian tới thăm viếng, cái này ý tứ hàm xúc chính là vì sư bạn thân, cũng là đại danh鼎鼎 Kiếm Thần Vương Việt! Người muốn học tập thương kiếm song tuyệt, có thể muốn đi theo hân hảo hảo học tập nha!"

Kiếm Thần Vương Việt? Lưu Bân có chút giật mình! Cái này ý tứ hàm xúc xác thực là đại danh鼎鼎 nha! Hay (vẫn) là về sau để sư đây này! Vương Việt đích thật là thời đại này võ lâm cao thủ, một thân sử dụng kiếm công phu đệ nhất thiên hạ! Võ học thành tựu độ cao, chỉ sợ cũng chỉ có Đồng Uyên có thể cùng hân dụng lên!

Lưu Bân trước kia cũng đã được nghe nói hân, đương nhiên là ở đời sau! Vương Việt người này cái gì cũng tốt, tựu là có chút ưa thích làm quan! Vốn dùng võ học của hân thành tựu, cùng trong giang hồ Địa Vị, làm một cái tiêu điều tự tại đại hiệp thật tốt nha! Thế nhưng mà hân nhưng lại hết lần này tới lần khác muốn chạy đến kinh thành đến, tựu là muốn tìm được một cái làm quan cơ hội! Quả thực chính là một cái người mê làm quan! Về sau thật đúng là lại để cho hân thành công rồi! Lại để cho hân làm Lưu Hiệp võ học sư phó, đã trở thành một đời đế sư!

Bất quá hiện tại Lưu Hiệp còn nhỏ, hân tự nhiên là không có cơ hội được rồi! Như vậy một cái Ngưu Nhân, nếu như mình có thể đem hân tranh thủ lại đây, thật là có thật tốt nha! Dù cho Vương Việt không phải cái loại này Đại tướng chỉ tài, nhưng lại có thể giúp mình huấn luyện nhân tài nha! Đã hân ưa thích làm quan, cái kia chính mình tự thỏa mãn hân là được, sợ hãi hân không ngoan ngoãn đi theo chính mình sao?

Vì vậy Luru Bản tranh thủ thời gian nói ra; "Nguyên lai là Vương Việt sư phó nha! Văn bối cái này mới hiển hữu lễ!"

Vương Việt chứng kiến Luru Bản đối với hần hành lễ, tranh thủ thời gian khách khí đáp lễ. Hần tuy nhiên là Đồng Uyên cùng thể hệ, xem như Luru Bản trưởng bối, nhưng là hần cả đời muốn làm quan, đối với quan viên so sánh kính sợ.

Luru Bản không chỉ có là quan, còn có tước vị, còn là một đại quan, hần tự nhiên là không dám thụ Luru Bản lễ rồi! Cho nên tranh thủ thời gian đáp lễ! Đồng Uyên chứng kiến hần cái dạng này, không khỏi cười khò lắc đầu, nói ra: "Ngươi nha! Bản nhi bây giờ là đem ngươi trở thành phát triển bối phận, ngươi cũng đừng có lăm bằm lăm quan!"

Vương Việt cười mĩa thoảng một phát, nói ra: "Ha ha! Thói quen, thực không có ý tứ!" Cùng với cái kia lắc đầu, đối với Luru Bản nói ra: "Ta lúc này đây mang Văn nhi đến, tựu là tìm Vương Việt sư phó đây, các ngươi muốn học tập thương kiếm song tuyệt, kiếm pháp này nhưng là phải Vương sư phó đến giáo sư đây, có thể hay không học được tựu xem biểu hiện của các ngươi rồi!"

Luru Bản nghe xong, vội vàng cùng Triệu Văn đã liễu nhất cá nhãn sắc, hai người cùng một chỗ quỳ xuống, nói ra: "Thỉnh Vương sư phó khai ân, có thể giáo sư chúng ta!"

Vương Việt tranh thủ thời gian nâng dậy bọn hần, nói ra: "Hầu gia ngươi khách khí, không cần đa lễ như vậy! Ha ha! Sư phó của các ngươi nói với ta hai người các ngươi đều là học võ đích thiên tài, ta cũng muốn biết một chút về Hầu gia đại bại hơn mười vạn Tiên Ti đại quân khí thế! Nếu như Hầu gia không chê lời mà nói..., như vậy tại hạ cũng không phải chú ý dốc túi tương thụ!"

Luru Bản hiện tại thiên hạ nổi tiếng, nếu như có thể làm sư phó của hần, như vậy mình cũng có thể thanh danh đại chấn rồi, đến lúc đó nói không chừng mình cũng có thể có làm quan rồi! Hơn nữa chính mình vốn chính là tại làm dạng mở võ quán giáo đồ đây, khoản này mua bán không thiệt thời!

Luru Bản nghe xong Vương Việt đã đáp ứng, tranh thủ thời gian mà bắt đầu..., hần suy nghĩ một chút nói ra: "Văn bối nghe nói Vương sư phó tại Lạc Dương mở một nhà võ quán, mở quán giáo đồ. Dừng Vương sư phó nhân tài như vậy làm loại sự tình này chân tình là ủy khuất, không bằng như vậy đi, nếu như Vương sư phó không chê lời mà nói..., không bằng theo chúng ta huy U Châu a!"

Vương Việt ở lại Lạc Dương chính là vì làm quan, hiện tại như thế nào lại cùng Luru Bản hồi trở lại U Châu đâu rồi, vì vậy hần tựu có chút khó khăn nói: "Tiểu Hầu gia thịnh tình mời, tại hạ bản không có lẽ cự tuyệt, thế nhưng mà... Nhưng mà cái gì hần tựu không có ý tứ nói nữa!"

Luru Bản cười cười, nói ra: "Hôm nay ta tiến công gấp mặt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đã phong ta vì Quan Quân Hầu Phiêu Kỵ tướng quân rồi, sau này trở về, ta nhất định là muốn huấn luyện binh mã đây, nếu như Vương sư phó theo chúng ta trở về, ta có thể bề ngoài Vương sư phó cùng sư phụ ta cùng một chỗ làm của ta những cái...kia quân đội tổng giáo đầu, bao nhiêu có thể trộn lẫn cái giáo úy chức quan, không biết Vương sư phó, có nguyện ý hay không chịu thiệt nha?"

Chịu thiệt? Cái này không phải chịu thiệt nha! Đây rõ ràng là thăng chức! Vương Việt biết rõ Luru Bản sẽ không cái kia loại chuyện này hay nói gờn đây, đây chính là mấy vạn đại quân tổng giáo đầu nha, đây chính là giáo úy nha! Minh chính là tại Lạc Dương đã có cơ hội, cũng không có khả năng biết làm lớn như vậy quan, hơn nữa đi theo Luru Bản, dùng chính mình cùng Đồng Uyên quan hệ, Luru Bản hồi trở lại ủy khuất chính mình sao?

Luru Bản hiện tại tuổi còn nhỏ, liền làm đến cao như thế quan, chờ hần trưởng thành, tự nhiên là nâng cao một bước rồi! Cho đến lúc đó, mình cũng muốn nước lên thì thuyền lên rồi! Đây chính là một chút cũng không ủy khuất nha! Vì vậy vội vàng nói: "Như vậy tại hạ là hơn chút ít Hầu gia rồi! Về sau là hơn làm phiên phiên Hầu gia rồi!"

Luru Bản cười cười không nói gì! Mà Triệu Văn cùng Đồng Uyên nghe được Luru Bản bị phong lại đại quan cũng thật cao hứng, huyện hầu nha, nhân thân phong tước cảnh giới cao nhất rồi! Phiêu Kỵ tướng quân nha! Đây chính là gần với Tam công quan lớn nha!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nhân tài

Nếu Vương Việt quyết định theo chính mình những người này trở lại, như vậy lần này Lạc Dương hành trình coi như là không uổng chuyện này rồi. Minh bây giờ thế lực, võ tướng trong thời gian ngắn đã cơ bản đủ rồi, mà mưu thần bởi vì tạm thời vẫn không có địa bàn của chính mình, muốn cũng không có bao nhiêu tác dụng, hơn nữa những kia ở lịch sử lưu danh mưu thần nhóm bây giờ còn sẽ không theo chính mình nha tổ, vì lẽ đó Luru Bản cũng là tạm thời không có đi mời chào những này mưu thần. Bất quá đối với thợ thủ công, Luru Bản vẫn là ai đến cũng không cự tuyệt nha. Hần vừa tới Lạc Dương liền để Chân gia ở Lạc Dương chỉ nhánh, giúp hần mời chào trong nội tổng cộng nương, đặc biệt loại kia phi thường nổi danh. Lạc Dương làm hiện nay trên đời thành thị lớn thứ nhất, lại là đại hần chính trị kinh tế trung tâm văn hóa, nổi danh thợ thủ công, tự nhiên là có rất nhiều. Bất quá những này thợ thủ công đại thể đều đã có chủ nhà, không tốt lắm chiêu mộ. Luru Bản không thể làm gì khác hơn là từ đài ngộ khắp mọi mặt ra tay, hi vọng có thể tìm đi tới một ít nổi

danh thợ thủ công. Bất quá những chuyện này Lưu Bân chỉ cần ra lệnh là được rồi, chuyện cụ thể cũng không cần hấn bận tâm.

Vì lấy phòng ngừa vạn nhất, Vương Việt người này nếu như làm kích chú ý lấy chính mình nhưng là rõ ràng mức nước rồi, vì lẽ đó ngày thứ hai Lưu Bân liền để Vương Việt thu thập hành lý rồi, đem hấn võ quán cho đóng cửa. Để hấn chuẩn bị cùng Đồng Uyên trước về U Châu lại nói. Còn Vương Việt những đệ tử kia, chỉ cần đồng ý theo đi U Châu, Lưu Bân đều đồng ý tiếp nhận. Đùa giỡn, này nhưng đều là nhân tài nha. Bọn họ tự thân võ nghệ cao cường, nếu như lại thêm lấy huấn luyện quân sự, cái kia chính là một cái bảo bối nha. Mặc dù nói trên võ lâm võ công ở chiến trường trên võ công vẫn là có điều khác biệt, thế nhưng Lưu Bân cũng không có muốn những người này trở thành một y hệt quân nhân cái kia. Những người này nhưng cũng là bộ đội đặc chủng hoặc là sát thủ thích khách tuyệt hảo nằm nha. Chính mình sao nhóm có thể làm cho cái kia bọn họ trở thành một y hệt quân nhân đâu? Đây không phải là quá tàn diệt mọi vật sao?

Vương Việt võ quán vốn là không có bao nhiêu số thu thập, hấn những đệ tử kia ngoại trừ là Lạc Dương bốn địa người, còn lại đều đồng ý theo Lưu Bân bọn họ trở lại U Châu. Dù sao Quan Quân hầu đại danh, bọn họ cũng là như sấm bên tai rồi. Đi theo hấn là sẽ không lỗ. Hiện tại triều đình đã chiêu cáo thiên hạ, phong Lưu Bân vì là Quan Quân hầu, Phiêu Kỳ tướng quân. Lưu Bân mấy ngày nay ngoại trừ tiến cung báo Hán Linh Đế mấy người bọn hấn Thái Cực Quyền bắt ngờ, hay là tại gia nghỉ ngơi, vào thời khắc này, hấn cũng không tiện ở Lạc Dương đảo sức loạn đi dạo, phòng ngừa hữu tâm nhân chú ý. Mấy ngày nay hấn ở hoàng cung tập hợp, cùng Hán Linh Đế còn có mấy vị kia Hoàng tử công chúa quan hệ khiến cho đặc biệt số, một bên là Lưu Bân không có loại này đối với hoàng quyền lòng kính nể, một phương khác liên tục là Lưu Bân nói chuyện khôi hài, đem bọn họ chọc cho cười ha ha, đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là Lưu Bân mỗi một lần tiến cung, đều cho bọn họ ở một chút không ít lễ vật., tại đây chút viên đạn bọc đường công kích dưới, bọn họ tự nhiên là bị Lưu Bân dễ dàng bắt lại. Liền ngay cả một hạng xấu hổ Lưu Biện, ở Lưu Bân trước mặt cũng sáng sủa không ít.

Lưu Bân ở Lạc Dương gần như đợi nửa tháng, Lô Thực những đại quân kia rốt cục chạy tới Lạc Dương, nhìn thấy vậy được quần dê bò ngựa, nhìn thấy vậy được xe chiến lợi phẩm, không còn có người dám đối với Hán Linh Đế muốn làm phong Lưu Bân có ý kiến gì rồi. Người ta công lao nên phải cao như vậy tước vị. Hán Linh Đế cũng chính là trao tặng Lưu Bân ân vàng tím thụ, Lưu Bân chức quan cùng tước vị cứ quyết định như vậy đi. Lưu Bân đại danh, lại một lần nữa truyền khắp cả đại hấn. Mà ở trên thảo nguyên, Lưu Bân tên càng là có thể dùng tiêu nhĩ gào khóc. Hấn đã trở thành trên thảo nguyên người nghe tiếng đã sợ mất mật nhân vật. Nếu sự tình đã trần ai lạc định, Lưu Bân cũng chuẩn bị muốn trở về U Châu rồi. Hấn ở trong triều không có đảm nhiệm chức vụ, vì lẽ đó bất tiện ở lâu Lạc Dương. Bất quá mấy ngày nay, Chân gia mà hướng đối với đúng là mang đến cho hấn không ít tin tức tốt, dựa theo Lưu Bân chỉ thị, Chân gia đội buôn, ở toàn quốc trong phạm vi bắt đầu vẫy tay rất nhiều thợ thủ công, bất kể là nghề nghiệp gì, chỉ cần cần người có bản lĩnh thật sự, Chân gia đội buôn sẽ lương cao mời mọc. Trong đó hai người để Lưu Bân càng là vui mừng dị thường, một cái là Trịnh Hồn, một cái là phổ nguyên. Ở Lưu Bân trong ký ức, Trịnh Hồn sau đó đã trở thành Ngụy Quốc tương tác bậc thầy, cũng chính là tương đương với hiện tại công trình chế tạo bộ bộ trưởng. Ở Tam Quốc chí trung đô để lại đại danh của chính mình. Mà phổ nguyên cũng rất trò chuyện, Lưu Bị Thực quốc người thứ nhất tượng nha. Lưu Bị đều phải xin hấn cho mình chế tạo dụng cụ cắt gọt. Có thể nói nói ra một đời tài tuyệt thế Mã Quân ở ngoài, liền hai người kia miệng lợi hại. Mà Mã Quân hiện tại phỏng chừng còn chỉ là một cái mười mấy tuổi hài tử.

Trịnh Hồn là Dự Châu người, hấn vốn là mới từ Lương Châu trở về, muốn phải đi về Dự Châu, vừa lúc bị Chân gia ở Lạc Dương chi nhánh phát hiện, vì lẽ đó đem hấn mời về rồi. Trịnh Hồn cũng nghe nói Lưu Bân ở U Châu một ít chuyện, ở hấn nơi đó, thợ thủ công địa vị vẫn còn rất cao, hấn cũng chuẩn bị đi xem một chút. Hấn hiện tại mặc dù là rất nổi danh đến thợ thủ công, thế nhưng xã hội địa vị xác thực rất thấp, vì lẽ đó hấn cũng muốn đi xem vừa nhìn. Vừa vặn Lưu Bân biết rồi, tự mình đến nhà bái phỏng, Hứa Hạ rất nhiều lời hứa, Trịnh Hồn xem Lưu Bân có thành ý như vậy, liền liền đáp ứng theo Lưu Bân đi trở về. Còn phổ nguyên nhưng là Chân gia đội buôn ở Ích Châu phát hiện, phổ nguyên một nhà là đời đời thợ rèn thế gia, lần này nhà bọn họ chuyện gì xảy ra đặc tội rồi Ích Châu một cái nhà giàu, nhất định phải đối với bọn họ đuổi tận giết tuyệt, vừa vặn Chân gia đội buôn đi ngang qua, thì đem bọn hấn cứu, bọn họ cũng đáp ứng theo Chân gia đội buôn đến U Châu đi.

Lưu Bân có cái này hai đại công tượng tự nhiên là vô cùng cao hứng, hấn hiện tại thật là có chút nôn nóng rồi, hấn Tinh Cương thương đang cùng Tiên Ti đại chiến thời điểm đã bị phá hủy, vì lẽ đó hấn đã nghĩ lại luyện chế một vũ khí. Có thể là thế nào vẫn là luyện chế với nguyên lai như vậy Tinh Cương thương, luyện cũng không có tác dụng gì, làm không cần thận còn có thể bị hủy đầu. Vì lẽ đó hấn lần này đã nghĩ tìm một ít tên tượng, để cho bọn họ cho tự mình luyện chế một cái khá hơn một chút vũ khí. Có Trịnh Hồn cùng phổ nguyên, hi vọng càng lớn hơn một chút. Hấn cũng đem ý nguyện của chính mình, cùng bọn họ nói một lần, Trịnh Hồn cùng phổ nguyên nghe xong đều biểu thị không có vấn đề, Trịnh Hồn lần này đi Lương Châu còn được đến một điểm thiên thạch còn có Tây Phương kim tinh, đem ra luyện chế vũ khí, không chỉ có thể tăng cường vũ khí độ cứng, vẫn có thể tăng cường vũ khí dẻo dai độ. Mà phổ nguyên cũng chứa chấp không ít cực phẩm khoáng thạch, hai người hợp lực nói không chắc vẫn đúng là có thể luyện chế một cái Lưu Bân có thể sử dụng vũ khí đầu. Lưu Bân nhìn thấy bọn họ nói như vậy, thật cao hứng, liền liền để cho bọn họ đi đầu trở lại, làm quen một chút Lưu gia trang sự tình, sau đó liền chuẩn bị bắt đầu cho hấn luyện chế vũ khí, chờ hấn sau này trở về, Lưu Bân sẽ món vũ khí bản vẽ cho bọn họ.

Lưu Bân chuẩn bị phải đi, tự nhiên là muốn hướng về Hán Linh Đế còn có Lô Thực bọn họ chào từ biệt rồi. Hán Linh Đế ngã: cũng không ý tưởng gì, Lưu Bân không thể ở lâu ở Lạc Dương, vì lẽ đó hấn đã sớm a chuẩn bị rồi. Mà Lưu Biện mấy người bọn hấn thì lại là có chút không nỡ lòng bỏ Lưu Bân bọn họ đi rồi, Lưu Bân mấy ngày nay đối với bọn họ quá tốt rồi. Để cho bọn họ ở trong hoàng cung đã qua một đoạn vui vẻ nhất tháng ngày. Đặc biệt Lưu Biện, hấn từ nhỏ đã chờ ở trong hoàng cung, căn bản cũng không có cảm nhận được người bình thường cuộc sống tự do. Đặc biệt thói xấu đối với hấn tốt như vậy, để hấn càng là khó có thể quên. Hiện tại Lưu Bân phải đi, hấn tự nhiên là không nỡ lòng bỏ rồi. Nhưng là hấn cũng biết Lưu Bân không thể dừng lại ở Lạc Dương thời gian quá dài, Lưu Bân hay là muốn đi. Vì lẽ đó hấn chỉ có giữ yên lặng rồi.

Lưu Bân cũng nhìn ra rồi Lưu Biện chỗ dị thường, thế nhưng hấn cũng không có cách nào, hấn cũng không thể vẫn dừng lại ở Lạc Dương. Vì lẽ đó hấn cũng chỉ đành chứa cùng không nhìn thấy như thế. Mà Lưu Bân trở lại hướng về Lô Thực bọn họ cáo từ thời điểm, thu lại bọn họ nhưng là có chút kinh hoàng. Bọn họ còn không chắc chắn lôi kéo Lưu Bân đây, nếu như Lưu Bân cứ đi như thế, vậy bọn họ sau đó thì càng thêm không có hi vọng rồi. Hơn nữa Trương Nhượng ở lần này Lưu Bân phong quan thời điểm, ra không ít khí lực, vạn nhất Trương Nhượng cũng lôi kéo Lưu Bân, như vậy Lưu Bân rất có thể liền muốn đi theo Trương Nhượng nhất đẳng rồi. Vì lẽ đó bọn họ tự lấy phải cho Lưu Bân thực tiễn lý do, mời Lưu Bân buổi tối đi dự tiệc. Lưu Bân suy nghĩ một chút, những này Thanh Lưu một phái, sau đó hay là muốn duy trì sống chung hòa bình quan hệ, hơn nữa hiện tại bọn hấn cũng hoài nghi mình sẽ cùng Trương Nhượng dính líu quan hệ, nếu như mình không đi, tự có khả năng bị bọn họ đã hiểu lầm. Vì lẽ đó Lưu Bân đối với Lô Thực mời, vui vẻ đáp ứng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thực tiễn yển

Lưu Bản buổi tối lại một lần nữa chạy tới Lô Thực phủ đệ, lần này vẫn là những cái kia người, bọn họ đều có điểm không thật cao hứng, dù sao Lưu Bản hiện tại địa vị và lần trước không giống nhau, muốn lôi kéo hẳn, cũng cùng lần trước không giống nhau. Nếu như mình không biểu hiện một điểm thành ý lời nói, Lưu Bản vẫn đứng là không nhất định sẽ đồng ý theo Thanh Lưu nhất phái. Vì lẽ đó bọn họ lần này thật sự muốn quyết định. Lưu Bản tiến vào Lô Thực trong nhà, nhìn thấy những người này, đều cười cùng bọn họ chào hỏi. Lưu Bản tuy rằng chức quan không phải cao nhất, thế nhưng tước vị là cao nhất, vì lẽ đó không cần nghĩ lần trước như vậy, hướng về bọn họ hành lễ.

Nhìn thấy Lưu Bản đi tới nơi này, người ở chỗ này cũng đều mau mau cùng Lưu Bản chào hỏi. Đồng thời bắt chuyện Lưu Bản ngồi ở vị trí đầu. Bình thường ngồi trên đầu người đều là chức quan cao nhất, hoặc là đức cao vọng trọng người, Lưu Bản tuy rằng tước vị làm, thế nhưng trước mắt nhưng có phải là uống làm đến đầu vị trí, hẳn biết ở Trung quốc bên trên yển tiệc, cái này làm vì là đề nhưng là vấn đề lớn nha. Hẳn có thể không muốn trở thành chúng Mục Chi, vì lẽ đó hẳn liền cười cự tuyệt. Bất quá Lô Thực lấy lần này là cho hẳn khánh công ở thực tiễn, hẳn là người chủ vì lý do, không muốn cho hẳn ngồi ở vị trí đầu. Những người khác cũng là dốc hết sức để cái kia Lưu Bản ngồi ở vị trí đầu. Lưu Bản bất đắc dĩ, cũng chỉ đành cười ngồi xuống.

Lưu Bản đã là cái cuối cùng khách nhân, hẳn nếu đến rồi, tiệc rượu tự nhiên là muốn bắt đầu. Làm chủ nhân Lô Thực dẫn đầu nói: "Lần này chúng ta là muốn ăn mừng nho nhã hương hầu vinh dự trở thành Quan Quân hầu, Phiêu Kỵ tướng quân, muốn áo giáp về nhà, mà cử hành lần này tiệc rượu. Các vị, chúng ta đồng thời vì là Quan Quân hầu lập xuống như vậy công lao cùng ly."

Mọi người nghe xong, liền đồng thời ồn ào, Lưu Bản cũng cười bụng chén rượu lên, nói rằng: "Đa tạ các vị tiền bối nâng đỡ. Văn bối có thể có hôm nay công lao, cùng các vị tiền bối ủng hộ và quan ái là không phân ra. Chúng ta đồng thời phù một Đại Bạch."

Nói xong cũng bụng chén rượu lên, lập tức chỉ làm. Uống xong đời này, đại gia liền bắt đầu từng người uống. Qua ba lần rượu, món ăn quá ngũ vị sau đó, Tuần Sảng liền có chút không thêm đề ý nói: "Quan Quân hầu, không biết người trở lại U Châu, chuẩn bị làm những gì nha?" Tuần Sảng đối với Lưu Bản ấn tượng còn rất tốt, không muốn để cho hẳn thiên hướng Trương Nhượng những kia yêm tắc một phái, vì lẽ đó hẳn liền muốn lôi kéo một thoáng Lưu Bản, cho nên liền thừa cơ hội này, chứa không thêm đề ý ngữ khí, hỏi thăm một thoáng Lưu Bản tính toán cho sau này.

Những người khác nghe xong Tuần Sảng, cũng đều chậm rãi ngừng lại, nhìn Lưu Bản, chờ đợi câu trả lời của hẳn. Lưu Bản nghe xong, cười bụng chén rượu lên, uống vào, hẳn cũng phát hiện trên tiệc rượu bầu không khí, tựa hồ những người này đều tại vây quanh chính mình chuyển. Xem ra những người này muốn đợi chờ mình trả lời, mới có thể làm ra quyết định. Lưu Bản uống rượu xong, mới cười nói: "Văn bối sau này trở về, còn phải tiếp tục theo hai vị sư phụ học tập, nỗ lực bổ sung chính mình. Ngoài ra, tự nhiên là phải nhiều thêm huấn luyện binh mã, trọn bộ thảo nguyên chu Tứ Hành những kia Dị tộc. Chúng ta không thể chỉ để những kia Dị tộc đến xâm lược chúng ta, chúng ta muốn chủ động xuất kích."

Tuần Sảng nghe xong cười cợt, sau đó nói: "Không biết Quan Quân hầu đối với hiện tại triều đình tình huống thấy thế nào nha?" Đây lời nói mặc dù không có cái gì, thế nhưng Lưu Bản nhưng là đã hiểu, đây là muốn hẳn tỏ thái độ nha. Xem Lưu Bản là muốn cùng Trương Nhượng nhất đảng giữ liên lạc đây, vẫn là cùng Thanh Lưu một phái.

Lưu Bản nghe xong cười cợt, nói rằng: "Văn bối từ nhỏ được hai vị ân sư giáo dục, muốn văn bối một lòng vì nước, văn bối không làm quên mất ân sư giáo dục, lớn rồi mới biết, các vị tiền bối đều là đương thời cao nhân, trong triều có các vị tiền bối, như vậy tự nhiên có thể thiên hạ không lo. Văn bối sau đó còn muốn hướng về các vị tiền bối nhiều học tập nha. Hi vọng các vị tiền bối có thể chỉ đạo nhiều hơn văn bối."

Nói xong cũng cung kính bụng chén rượu lên, hướng về người ở chỗ này chúc rượu. Tuần Sảng nghe xong, cũng không thể nín được cười cười. Lưu Bản nói như vậy liền là lúc sau muốn cùng bọn họ Thanh Lưu một phái kết minh, hoặc là bảo là muốn đi theo bọn họ một phái rồi. Bọn họ tự nhiên là rất cao hứng. Những người khác cũng là thật cao hứng, bọn họ lần này liền là muốn lôi kéo Lưu Bản, vừa này Tuần Sảng sở dĩ hỏi dò Lưu Bản, chính là muốn nhìn Lưu Bản rốt cuộc là tính thế nào, có đáng giá hay không cho bọn họ lôi kéo. Hiện tại Lưu Bản trả lời như vậy, tự nhiên là để cho bọn họ rất hài lòng. Ngẫm lại cũng thế, Lưu Bản theo Trịnh Huyền đại sư học nghệ, Trịnh Huyền đại sư cũng là bởi vì cảm chi cảm nguyên nhân rồi đi trung ương, hẳn tự nhiên cũng rất đáng ghét những kia yêm tắc rồi. Lưu Bản rất được ảnh hưởng của hẳn, tự nhiên đối với yêm tắc không có hảo cảm gì rồi.

Mà Lưu Bản trong lòng cũng là âm thầm buồn cười, hẳn cũng không có cái gì tỏ thái độ nha. Lời của hẳn suy nghĩ kỹ một chút, cùng bản chính là không có tỏ thái độ, hẳn nói muốn cùng những người này học tập, học tập cái gì đây? Vậy cũng chỉ có Lưu Bản chính mình rõ ràng. Những người này không có một cái kẻ tâm thương, Lưu Bản cũng không thể không lên tinh thần ứng với trả cho bọn họ rồi. Tuần Sảng cười cợt, ám hiệu Lô Thực một thoáng. Lô Thực cũng cười nói: "Quan Quân hầu, lần trước chúng ta nói, muốn thay người và bá dê giả dối con gái nhỏ kết làm thân gia. Lúc đó người nói người đã định xuống thân chuyển, chuyện này coi như thôi. Nhưng là ai biết, bá dê sau này trở về, hẳn cái kia con gái nhỏ dĩ nhiên đối với người ngưỡng mộ đã lâu, không phải người không gả đây. Ha ha. Vì lẽ đó lần này chúng ta lại một lần nữa mạo muội hướng về người nhắc lên chuyện này, không biết người một thoáng làm sao nha?"

Lưu Bản vừa nghe, có chút sửng sốt, tại sao lại cứ lời nói nhắc lại rồi. Mình đã nói rồi, mình và Chân gia việc hôn nhân là sư phụ mình định xuống, chính

minh không thể vi phạm sự phò ý tứ. Càng sẽ không vì Thái Văn Cơ, mà vứt bỏ Chân Mật. Vì lẽ đó Lưu Bân có chút khó chịu nói: "Văn bối đa tạ các vị tiền bối hậu ái. Cũng rất cảm tạ Thái tiểu thư nâng đỡ. Nhưng là... Nhưng là cùng Chân gia việc hôn nhân là văn bối ân sư định ra, văn bối thật sự không tiện vi phạm sự phò ý tứ nha."

Lô Thực nghe xong, cười cợt nói rằng: "Quan Quân hầu không nên hiểu lầm. Chúng ta cũng không hề muốn cho Quan Quân hầu vi phạm sự phụ của người ý tứ, cũng không có muốn cho người không thừa nhận cùng Chân gia việc hôn nhân ý tứ. Người không giữ chữ tín không thể sinh tồn. Ý của chúng ta là là, nghĩ [mở phỏng] hợp Chân gia việc hôn nhân vẫn là giữ lời, Chân gia tiểu thư vẫn là của người vợ cả. Đồng thời cũng cùng Thái tiểu thư định xuống thân công việc. Bất quá Thái tiểu thư nói thế nào cũng là quan lại nhà, vì lẽ đó hi vọng Quan Quân hầu cũng phải cấp một cái bình thê thân phận. Không biết Quan Quân hầu ý như thế nào nha?" Khoảng thời gian này Lưu Bân cũng biết một chút, cổ thời điểm nam nhân cái gọi là tam thê tứ thiếp, kỳ thực chính là một phát vợ, hai bình thê, bốn thị thiếp, đây chính là cái gọi là tam thê tứ thiếp.

Lưu Bân vừa nghe, ít nhiều có chút giật mình, lần trước Thái Ung bọn họ nói tới chuyện này, biết mình định xuống thân công việc sau đó, sẽ không rồi hãy nói chuyện này rồi, cũng không có nói muốn làm bình thê, làm sao lần này tâm cam tình nguyện muốn làm bình thê rồi. Kỳ thực Lưu Bân không biết là, đây chính là những này Thanh Lưu nhất phái dự định, nếu Lưu Bân thân phận bây giờ cao quý, còn muốn tưởng dựa vào quan hệ bình thường lôi kéo, hiệu quả kia liền không thể nào được rồi. Chỉ có cùng Lưu Bân kết thành thân gia, mới có thể chân chính cùng Lưu Bân kéo lên quan hệ, cũng có thể để Trương Nhượng những kia hoạn quan đối với Lưu Bân có hoài nghi. Nếu lần trước nói rằng Thái Ung nữ nhi, lần này đương nhiên vẫn là muốn dùng đến nàng, hơn nữa lần trước chuyện kia tuy rằng cái kia thôi, thế nhưng là không có nói từ nha. Cái kia vẫn còn có cơ hội. Vì lẽ đó bọn họ liền đồng thời khuyến cáo Thái Ung, hi vọng Thái Ung có thể đồng ý chuyện này. Thái Ung vốn là không đồng ý, hần nói thế nào cũng là hiện thời danh nhân, con gái của chính mình cũng là hơi có tài hoa, tại sao có thể cho người ta làm bình thê đây? Thế nhưng sau đó suy nghĩ một chút, Lưu Bân người này văn tài vũ lược mọi thứ tinh thông, đích thật là một cái con rể tốt lựa chọn tốt nhất, hơn nữa Lưu Bân thân phận cao quý, chính là làm hần bình thê, cũng không tính làm mất thân phận. Đồng thời cũng vì có thể làm cho cái kia Lưu Bân cùng Thanh Lưu một phái đứng chung một chỗ, ra sức vì nước, vì lẽ đó Thái Ung sẽ đồng ý rồi. Vì lẽ đó Lô Thực mới có thể ở lần này tiệc rượu trong, cũ lời nói nhắc lại.

Lưu Bân tự nhiên là không biết trong này Nhân Quả, thế nhưng đã có người đem mỹ nữ đưa đến thăm, hần tự nhiên chắc là sẽ không cự tuyệt. Hơn nữa có thể sử dụng một cái bình thê thân phận, có thể triệt để đem những này Thanh Lưu một phái kéo đến chính mình một bên, này khoản buôn bán làm giá trị nha. Liền Lưu Bân liền chứa có chút thẹn thùng bộ dáng nói rằng: "Nếu Thái đại gia nâng đỡ, muộn như vậy bối liền không tiện nói cái gì nữa rồi. Bất quá văn bối cha mẹ đều đã qua đời rồi. Tại hạ cũng không tiện làm chủ, chuyện này..." Khi đó kết hôn coi trọng là cha mẹ chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn, không có chính mình định hôn. Vì lẽ đó Lưu Bân mới sẽ nói như vậy. Lô Thực cười cợt nói rằng: "Này không liên quan. Ta và người phụ cũng là hảo hữu chí giao, người cũng gọi là ta tiền bối, như vậy thì có ta thay người quyết định chuyện này đi. Từ nay về sau, người rồi cùng bá đệ trở thành thân gia rồi."

Lưu Bân cúi đầu nói rằng: "Hết thảy đều có tiền bối làm chủ."

Lô Thực nghe xong, không khỏi bắt đầu cười ha hả. Mọi người cũng đều cao hứng trở lại, đồng thời hướng về Thái Ung cùng Lưu Bân chúc. Lưu Bân cùng Thái Diễm định xuống thân công việc, chính là cùng Thanh Lưu một phái trở thành một thể rồi, bọn họ trở thành Thanh Lưu một phái, tự nhiên là rất cao hứng. Lần này mọi người cuối cùng là tận hứng mà về.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Cảnh cáo

Lưu Bân sau này trở về, đem chuyện này cùng Đồng Uyên nói thoáng một phát, Đồng Uyên cũng cười cười, không có phản đối với chuyện này! Hần tự nhiên là nhìn ra chính mình người đệ tử này chí hướng, hiện tại hần có thể cùng những... này Thanh Lưu nhất phái kéo lên quan hệ, về sau tiền đồ tự Quang Minh rất nhiều rồi! Cho nên hần đối với chuyện này, hay (vẫn) là ôm đồng ý thái độ đấy! Huống hồ Thái Ung chính là thiên hạ danh nhân, nữ nhi của hần Thái Diễm cũng là một cái đại tài nữ, gả cho Lưu Bân, cũng không tính là bôi nhọ hần. Đồng Uyên tự nhiên là rất thích ý rồi!

Đã Lưu Bân tại Lạc Dương nhiệm vụ đã hoàn thành, vậy hần muốn chuẩn bị đã đi ra! Khởi nghĩa Khăn Vàng chỉ còn lại mấy tháng rồi, hần còn muốn cái tiền trở về chuẩn bị một chút đây này! Hần thắng quan rồi, trở thành chính thức tướng quân rồi, đi trở về, tự nhiên là muốn mở rộng binh mã đấy, mới đích bình mã muốn làm tốt huấn luyện, còn muốn vững chắc chính mình mới thế lực, những chuyện này đều muốn hần tự mình nhay quảng mới có thể nha! Lưu Bân phải đi rồi, những cái...kia Thanh Lưu nhất phái người tự nhiên là muốn ra khỏi thành đưa tiễn rồi! Đặc biệt là đã cùng Lưu Bân định ra việc hôn nhân Thái Ung, càng là muốn đi đưa tiễn hần con rể tốt rồi! Lưu Bân ở ngoài thành cùng bọn họ cáo từ thời điểm, lại bị bách làm mấy bài thơ, đương nhiên hần hay (vẫn) là làm kẻ chép văn! Tuyền tự nhiên là thơ Đường Tống từ bên trong đích kinh điển chi tác rồi! Lại khiến cái này người tốt sự tình một phen cảm khái!

Lưu Bân rốt cục có thể cáo biệt Lạc Dương, hồi trở lại U Châu rồi! Trừ hần ra, những người khác đều trên cơ bản đi về trước! Mà còn lại một ít người cũng bị hần ở lại Lạc Dương, thời khắc chú ý triều đình động thái rồi! Bên người chỉ để lại mấy người cùng đi hần! Lưu Bân ly khai Lạc Dương, chuẩn bị kinh (trải qua) Dự châu, đến Ký Châu, lại hồi trở lại U Châu! Đến Dự châu thời điểm, hần vốn là muốn đi Toánh Xuyên thư viện nhìn một chút đấy, dù

sao Toánh Xuyên thư viện thế nhưng mà có mấy vị kinh thế chỉ tài nha! Quách Gia, Tuân Du, Tuân Úc, Hi Chí Tài những người này đều là Toánh Xuyên thư viện đệ tử nha! Chính thức nhân tài xuất hiện lớp lớp nha! Bất quá hẳn về sau suy nghĩ một chút, mình bây giờ liền chính thức địa bàn còn không có có đây này!

Tuy U Châu tính toán là của mình đại bản doanh, nhưng là bây giờ dù sao không phải mình làm chủ nha! Huống hồ hiện tại còn không có có thiên hạ đại loạn, tuổi của mình lại nhỏ như vậy, tự là có lớn như vậy danh khí, những... này đại tài, cũng sẽ không biết bái chính mình làm chủ, đi theo chính mình đây! Lấy chính mình cần gì phải một chuyến tay không đây này! Hoàn toàn lãng phí thời gian!

Bất quá nói thật, theo Dự châu đi một chuyến, nếu như không tìm ra bao nhiêu nhân tài lỗi mà nói..., cũng thật sự là thực xin lỗi chính mình rồi! Phải biết rằng Dự châu nhưng là chân chính ngọa hổ tàng long chỉ địa nha! Văn thần võ tướng nhiều vô số kể nha! Bất quá chính thức tính toán ra, hiện tại Lưu Bàn biết đến những người này, có thể chiêu mộ tới, còn thật không có mấy cái! Bất quá không nhiều lắm, cũng không thấp ah bề ngoài không có, Lưu Bàn trong trí nhớ một người, hiện tại nếu như đi chiêu mộ, hay (vẫn) là rất có rất lớn hi vọng đây! Hơn nữa người này còn đúng là một cái võ tướng, hơn nữa còn là một trung tâm làm chủ võ tướng! Nếu như chiêu mộ đến hẳn, lấy chính mình lúc này đây Dự châu chỉ đi, coi như là có đại thu hoạch rồi! Lưu Bàn mang theo mấy tên thủ hạ, liền hướng Trần Lưu xuất phát!

Trần Lưu là hiện đại Khai Phong, trước kia là Đại Lương! Cũng là Dự châu một cái Đại Thành, Lưu Bàn muốn tìm chính là cái người kia ngay tại Trần Lưu quận ở bên trong, bất quá Lưu Bàn chỉ biết là hẳn là Trần Lưu đã chúng ta, cụ thể vị trí cũng không biết! Cho nên hẳn tự thắng đến mình ta mà đi, ý định đến đó ở bên trong, lại kỹ càng nghe ngóng! Thế nhưng mà ai biết bọn hắn vừa xong mình ta cảnh nội, tự chứng kiến một đám người tại truy giết một người!

Lưu Bàn nhìn nhìn, phát hiện bị đuổi giết người này lớn lên khuôn mặt dữ tợn, lưng hùm vai gấu đầy, thập phần khôi ngô, tuy nhiên hẳn là bị đuổi giết đấy, nhưng nhìn bộ dáng, đuổi giết hẳn những người kia nhưng lại tôn thất thâm trọng, hơn nữa ở bờ bên kia trong lòng run sợ, không dám vô cùng gần phía trước! Chỉ là tại đi theo cái này trạng hán, dừng cho hẳn tại trước mắt mình biến mất đồng dạng! Mà cái này trạng hán cũng tựa hồ không có bị đuổi giết giác ngộ, xem người nào khó chịu, tự tiến lên bắt hẳn cho giết! Sau đó tự nghiêng ngang rồi đi, hẳn tuy nhiên là đi bộ, nhưng lại so với cái kia đuổi giết người của hắn cười ngửa nhanh hơn!

Lưu Bàn chứng kiến trước mắt cái này tình hình, không khỏi trong nội tâm khẽ động, chẳng lẽ người này tự là mình muốn tìm chính là cái người kia? Nếu như là nói như vậy, trước mắt chính là một cái thu phục chiếm được cơ hội của hẳn nha! Như vậy cơ hội khó được cũng không thể lại để cho hẳn chạy! Vì vậy Lưu Bàn tự ý bảo hẳn mấy tên thủ hạ, lại để cho bọn hắn từ phía sau bọc đánh đi qua, đã đoạn những cái...kia kẻ đuổi giết được đường lui! Sau đó tiện tay cầm qua thủ hạ những người kia một cây trường thương, hô to một tiếng: "Các ngươi những người này khi dễ một người, tính toán cái gì anh hùng hảo hán! Thật sự là hèn hạ vô sỉ! Hảo hán, ngươi không cần lo lắng, ta tới giúp ngươi!"

Lưu Bàn cái này hô to một tiếng, rốt cục bị những người này đã nghe được! Bọn hắn chứng kiến Lưu Bàn một cái mười mấy tuổi hài tử, cầm một cây trường thương lao đến, đều có điểm không hiểu thấu, kể cả cái kia người bị đuổi giết, cũng có chút không hiểu thấu, hẳn là muốn giúp mình sao?

Thế nhưng mà, ta không cần người hỗ trợ nha! Mà những cái...kia kẻ đuổi giết cũng kịp phản ứng! Đây là nơi nào xuất hiện một người ngu ngốc nha? Hẳn cho rằng đây là cái gì nha? Những cái...kia đại hiệp câu chuyện nghe nhiều hơn a? Thật đúng là cho là mình là cái gì anh hùng hảo hán, gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ đâu này? Cho dù ngươi muốn hành động anh hùng hảo hán, nhưng là tối thiểu nhất, ngươi cũng muốn lớn lên về sau trở ra nha! Nhỏ như vậy, tự muốn hành động anh hùng, thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Lưu Bàn động tác làm những người này không khỏi cười ha ha! Bất quá bọn hắn trong vẫn có một ít có kiến thức người, bọn hắn chứng kiến Lưu Bàn quần áo và trang sức hoa lệ, nhưng là hẳn là cái đó một cái thế gia đại tộc công tử, vì vậy tự hô to một tiếng: "Trần Lưu Vương lão gia trong nhà ở chỗ này làm việc, hi vọng vị công tử này không muốn xen vào việc của người khác! Ta thay chúng ta gia quê quán ở chỗ này tỏ vẻ cảm tạ rồi! Người này là hung thủ giết người, hi vọng công tử không muốn xen vào việc của người khác! Để cho chạy hung thủ!"

Lưu Bàn nghe xong, từ chối cho ý kiến, hẳn tin tưởng nếu như người này chính là hẳn muốn tìm chính là cái người kia, người kia lại coi như là một cái hung thủ giết người, bất quá giết chính là cái người kia là trừng phạt đúng tội! Cho dù người này không phải mình muốn tìm chính là cái người kia, nhưng là tự nhìn dáng vẻ của hẳn cùng thần thái, cũng là một cái khó được mãnh tướng, chính mình làm sao có thể bỏ qua đây này! Hơn nữa tại nơi này người ăn người thời đại, giết người lại được coi là cái gì đâu này? Chính hẳn giết người còn thiếu sao? Một lần đại chiến tự hoàn thành Thiên nhân trận!

Vì vậy Lưu Bàn tự hừ lạnh một tiếng, nói ra: "Xem các ngươi diễn tấu, cũng không phải người tốt lành gì, coi như là bị giết cũng là trừng phạt đúng tội!"

Lưu Bàn mà nói khiến cái này người đuổi tới thập phần khó chịu nổi, cho nên bọn họ tự thẹn quá hoá giận hô: "Đã ngươi tiểu tử này, như vậy không thức thời vụ, vậy cũng đừng trách chúng ta không khách khí! Các huynh đệ, liền tiểu tử này, cũng cho ta một khối giết!" Lưu Bàn mỉm cười, nghĩ thầm, ai giết ai còn không nhất định đây này!

Vì vậy Lưu Bàn tự giục ngựa chạy băng băng, vọt tới trong nhóm người này, cầm trường thương trong tay, tự là cùng nhau chém giết! Vốn đám người kia cho rằng Lưu Bàn chỉ là một đứa bé, chưa đủ vi theo, cho nên bọn hắn vẫn là đem chú ý lực đặt ở cái đó một cái người bị đuổi giết trên người! Sẽ tới cầm cái kia người bị đuổi giết cũng là chấn động, lo lắng đứa bé này vì cứu chính mình, đem hẳn cũng hãm tiến vào, cho nên tự xoay người, muốn đi cứu Lưu Bàn!

Mặc dù nói hẳn không cần hỗ trợ, nhưng là người ta đã hảo tâm muốn giúp mình, chính mình không thể mặc kệ người khác chết sống! Thế nhưng mà vẫn chưa đi vài bước, hẳn tự dừng lại rồi! Bởi vì hẳn phát hiện mình nguyên lai mới được là dư thừa đây!

Lưu Bàn xông vào trong đám người, tranh thủ thời gian lưu loát tự choáng váng nhiều cái người! Hẳn đã chơi qua chiến trường, giết nhiều người như vậy rồi, hơn mười vạn đại quân đều không có để ở trong mắt, như thế nào lại e ngại lấy một ít chỉ biết khi dễ dân chúng ác nô đâu này?

Những... này ác nô chỉ là cái kia cái gọi là Vương lão gia kia gia hỏa tổng dưỡng gia tướng cùng nô tài, khi dễ thoáng một phát dân chúng còn có thể, thật

muốn bọn hán trên chiến trường giết địch, như vậy bọn hán thì không được mà Lưư Bân tốc độ lại nhanh như vậy, căn bản là không cho phép bọn hán có cái gì chuẩn bị, không đến một nén nhang thời gian, cũng đã có hơn hai mươi cá nhân bị Lưư Bân giết chết! Bị giết chết mọi người là cổ họng bộ vị trúng thương, một xử bắn mệnh!

Đám người kia rốt cục cảm thấy sợ hãi, cái này tiểu hán tử đến cùng là người nào nha! Vậy mà so với kia cái đồ biến thái còn muốn lợi hại hơn, quả thực là giết người không chớp mắt cái kia! Bọn hán chạy đi liên chuẩn bị bảo! Nhưng là Lưư Bân sẽ để cho cái kia bọn hán chạy sao? Lưư Bân thủ hạ đã sớm dò xét đường lui của bọn hán, Lưư Bân lại đối với đại hán kia hô một tiếng: "Còn không tranh thủ thời gian tới hỗ trợ!"

Cái kia có chút ngốc trệ Đại Hán mới tranh thủ thời gian tới, cùng một chỗ chém giết! Lưư Bân cái kia chút ít thủ hạ đều là hán điều dạy dỗ, lại trải qua chiến trường chém giết, tự nhiên không phải những... này không có chơi qua chiến trường ác nô chỗ có thể đối phó đấy, cho nên Lưư Bân bọn hán tranh thủ thời gian lưư loát đem những này người giết chết, một cái đều không có chạy trốn! Lưư Bân lo lắng đằng sau một ít người, như vậy sẽ bạo lộ thân phận của mình, vì vậy tự lòi kéo đại hán này đi đầu lui đi!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Điển Vi

Chờ đến chỗ an toàn, Lưư Bân mới thả mờ đại hán này, đối với hán nói rằng: "Không biết tráng sĩ cao tính đại danh nha? Những người kia tại sao phải truy giết ngươi nha?" Đại hán này nhìn một chút Lưư Bân nói rằng: "Ừm. Nhìn dáng vẻ của ngươi phải là một người tốt, hơn nữa ngươi cũng coi như là đã cứu ta một mạng, hơn nữa còn lợi hại như vậy, nói cho ngươi biết cũng không sao. Ta là Trần Lưư bán thân chúng ta, ta tên Điển Vi. Những người này sở dĩ truy sát ta, là bởi vì ta giết bọn hán công tử. Nhà bọn họ công việc chúng ta nơi này gia đình giàu có, bọn họ cái kia cái gọi là công tử coi trọng ta một người bạn bà nương, muốn chiếm đoạt. Ta dưới con nóng giận, liền đem cái kia chó má công tử giết đi. Cái kia Vương lão gia là một cái như vậy nhi tử, tự nhiên là rất phần nộ rồi. Hán mua được quan chức, muốn muốn truy sát ta, ta không muốn liên lụy bằng hữu, vì lẽ đó chỉ có một người bảo đi ra. Bọn họ liền một đường truy sát ta. Vừa lúc bị người gặp phải rồi, bọn họ cũng là xong đời."

Lưư Bân vừa nghe hán trước hai câu, liền thiếu một chút không mừng rỡ nhảy dựng lên. Điển Vi. Thực sự là Điển Vi. Quá tuyệt vời. Lưư Bân lần này đến người muốn tìm chính là Điển Vi. Điển Vi không giống với Dự Châu những người khác mới, đầu tiên hán là một cái võ tướng, mình bây giờ có thể danh chấn ngôn thuận chiêu mộ. Thứ yếu, Điển Vi trong nhà nghèo khó, không giống như là những người khác như vậy trong nhà giàu có, không có như vậy lớn lo lắng. Dễ dàng hơn bị Lưư Bân chiêu mộ đến. Vì lẽ đó Lưư Bân mới đến tìm hán. Đối với Điển Vi có sự, Lưư Bân đã sớm là nghe nhiều nên thuộc rồi. Lưư Bân đối với hán nhưng là tâm mộ đã lâu, Điển Vi nha. Tam quốc tam đại bảo tiêu đứng đầu, hơn nữa ở tam quốc võ tướng bảng xếp hạng bên trong cũng là chỉ đứng sau Lữ Bố cùng Triệu Vân, chiếm giữ cùng đệ tam. Chủ yếu nhất là hán trung thành tuyệt đối, có thể vì chủ dĩ thân tuấn chức. Tuy rằng hán không có tài năng quân sự, không phải đại tướng tài năng, thế nhưng là là một cái dũng tướng, càng là một người chủ trọng lý tưởng võ tướng. Đối với loại này người, Lưư Bân như thế nào lại cam lòng từ bỏ đấy? Vì lẽ đó hán cố ý chạy tới một chuyến.

Lưư Bân nghe xong Điển Vi, tự không khỏi đến bắt đầu cười ha hả. Điển Vi nghe xong, không khỏi nhú nhú mày, có chút không cao hứng. Hán còn tưởng rằng Lưư Bân là cười trên sự đau khổ của người khác cười nhạo hán đấy. Lưư Bân cười nói: "Đây thực sự là đập phá thiết hài vô mịch xử, đặc lại toàn bất phí công phu nha. Thật sự là quá tốt."

Điển Vi nghe xong Lưư Bân có chút nghi hoặc, liền lại hỏi: "Lời này của ngươi rốt cuộc là ý gì nha?" Lưư Bân cười nói: "Kỳ thực đây, ta là nghe nói Trần Lưư có một người gọi là làm Điển Vi dũng sĩ, hết sức lợi hại, võ công trác tuyệt, làm người cũng là đầy nghĩa khí, vì lẽ đó ta mới có ý tới tìm tìm. Hi vọng có thể chiêu mộ hiệu ah vị này tráng sĩ. Ha ha. Ai biết vừa vặn gặp phải ngươi, ngươi cũng vừa hay chính là ta muốn tìm Điển Vi. Ngươi nói này không có phải trùng hợp hay không nha?" Điển Vi một trận, càng là nghi ngờ. Hỏi hán: "Ngươi rốt cuộc là ai nha? Tại sao phải tìm ta nha?"

Lưư Bân cười nói: "Tại hạ Lưư Bân, tạm cư ở U Châu. Tại hạ hạnh mông hiện nay hoàng thượng coi trọng, được phong làm Quan Quân hầu, Phiêu Kỵ tướng quân. Ta muốn mở rộng quân đội, cho nên tới chiêu mộ điển tráng sĩ. Không biết điển tráng sĩ ý của ngươi như thế nào nha?" Điển Vi vừa nghe, không khỏi giật nảy cả mình, hán cũng đã từng nghe nói Lưư Bân tên, liền liền có chút giật mình nói rằng: "Ngươi chính là U Châu cái kia Lưư người lương thiện Lưư Bân, chính là cái kia đánh bại Tiền Ti mấy 100 ngàn đại quân Lưư Bân?" Lưư Bân không khách khí nói rằng: "Không sai. Chính là tại hạ."

Điển Vi nghe xong, không khỏi gật gật đầu, nói rằng: "Cũng khó trách ngươi lợi hại như vậy, ta nói đây, cái kia tới một người lợi hại như vậy thiếu niên. Nguyên lai thật là ngươi nha. Ân. Thanh danh của ngươi ngược lại không tệ, theo ngươi hán là sẽ không chịu ủy khuất. Hơn nữa ta hiện tại không có chỗ đi, theo ngươi cũng có thể kiếm cơm ăn. Bất quá ngươi phải biết, ta nhưng là người mang tội giết người nha. Ngươi cũng đồng ý thu nhận giúp đỡ ta sao?" Lưư Bân nhún nhún vai, không sao cả nói rằng: "Vậy thì có cái gì nha. Ngươi vừa nãy cũng nhìn thấy, ta giết người so với đáng đời ngươi nhiều ni. Lại nói những người kia cũng là có tội thì phải chịu, đã giết thì đã giết, không có gì lớn."

Điển Vi nghe xong Lưư Bân, gật gật đầu. Kỳ thực Điển Vi đối với theo Lưư Bân đúng là rất đồng ý, dù sao Lưư Bân có tiền, lại có háo danh thanh âm, là một cái không sai chúa công, hơn nữa Lưư Bân tự thân cũng là một cái dũng mãnh người, đi theo hán cũng không là chuyện mất mặt gì, cũng không tính ủy khuất chính mình. Bất quá Điển Vi vẫn là a bờ bên kia lo lắng nói: "Ta nhưng công việc trước tiên nói rõ, con người của ta nhưng là rất ăn được, hơn

nữa thích uống rượu. Nếu như ngươi thật nể để cho ta theo ngươi, ngươi cần phải để cho ta ăn cơm no nha."

Lưu Bân vừa nghe, Điền Vi dĩ nhiên lo lắng cái vấn đề này, không khỏi bắt đầu cười ha hả, Điền Vi có chút không cao hứng nói: "Ngươi cười cái gì? Ta nhưng là rất nghiêm túc. Nếu như ngươi không thể thỏa mãn ta yêu cầu này, ngươi không thể để cho ta ăn no, cái kia tự được rồi, ta còn không bằng một người vào núi săn thú, một người nuôi sống chính mình thật đây."

Lưu Bân một bên cười, vừa nói: "Không phải. Ta không phải ý này. Ngươi không nên hiểu lầm. Ta là đối với lo lắng của ngươi cảm động buồn cười. Ngươi hãy yên tâm, trong nhà của ta xin cơm có cơm, muốn thịt có thịt, ngươi muốn ăn bao nhiêu cũng có thể. Ta bảo đảm có thể để cho ngươi ăn no. Hơn nữa trong thiên hạ rượu ngon nhất chính là ta chế riêng cho, đến thời điểm bảo đảm có thể để cho ngươi đại bão có lộc ăn. Như thế nào, điều kiện của ta vẫn tính là rất phong phú đi. Ngươi bây giờ đồng ý theo ta trở về sao?" Điền Vi vừa nghe, cũng là thật cao hứng, hắn suy nghĩ một chút, nói rằng: "Ừm. Nếu như đúng là nêu như vậy, vậy thì quá tốt rồi. Lấy thanh danh của ngươi, hẳn là sẽ không gạt ta, vậy thì tốt, ta liền theo ngươi đi một chuyến U Châu. Nếu như hết thấy đều là thật sự, vậy ta sau đó hãy cùng ngươi rồi."

Lưu Bân nghe được Điền Vi rốt cục đáp ứng rồi, rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Chính mình lại quyết định một Viên đại tướng. Thời Tam quốc hai mươi bốn viên dũng tướng, vị trí thứ sáu bên trong đã có bốn cái thành vì là thủ hạ của chính mình rồi, mình bây giờ vũ lực thế lực cũng đã bước đầu kiến thiết xong rồi. Hơn nữa chính mình, đã là một bộ mộng ảo tổ hợp, không kém chút nào cùng Ngũ Hồ thượng tướng, (đương nhiên không kém rồi. Ngũ Hồ Tướng bên trong ba vị đã ở chỗ này, còn lại hai cái, một cái có chính mình, một cái khác chính là trời loại kém ba điểm vì, Ni Kỳ Ngũ Hồ Tướng còn lợi hại hơn.) Lưu Bân rốt cục có thể an tâm mang theo Điền Vi về U Châu rồi. Lần này Dự Châu chuyến đi, cuối cùng là không uống chuyến này, có thu hoạch lớn.

Trải qua nửa tháng du sơn ngoạn thủy, Lưu Bân đám người rốt cục về tới U Châu, về tới Lưu gia trang. Hắn khiến người ta đi kể huyện cho Lưu Yên lòng ra một phong lời nhắn, nói mình đã trở về rồi, hai ngày nữa liền đi thấy hắn, sau đó liền trực tiếp sẽ Lưu gia trang rồi. Đã đến Lưu gia trang, Đồng Uyên liền mang theo Vương Việt còn có Trịnh Hồn phổ nguyên những người này ra nghênh tiếp chính mình rồi. Lưu Bân nhìn thấy mình bây giờ cũng coi như là binh cường mã tráng rồi, chính mình đến thế giới này mới hai năm công phu, đã chiêu mộ đã đến nhiều như vậy danh nhân trong lịch sử, thế lực của chính mình cũng bước đầu setup complete rồi. Chỉ chờ tới lúc khởi nghĩa khăn vàng sau đó, chính mình có địa bàn của chính mình sau đó, chính mình liền thật sự trở thành một phương chư hầu. Đến thời điểm muốn chinh Chiến Thiên xuống, cũng không là chuyện không thể nào. Lưu Bân nhìn thấy những người này, cười nói: "Sự phụ, các ngươi làm sao tất cả đi ra ?"

Đồng Uyên cười cợt, nói rằng: "Chúng ta đại công thần trở về rồi, chúng ta làm sao có thể không ra nghênh tiếp đây?" Lưu Bân cười nói: "Sự phụ, liền ngươi cũng chế nhạo ta."

Mấy người đều không thể nín được cười lên. Lưu Bân nhìn thấy bên cạnh điểm vị, nói rằng: "Sự phụ, còn có các vị, ta cho các ngươi giới thiệu một người, này một vị gọi là Điền Vi, chính là là một gã hiếm có dũng tướng. Sau đó cũng là ta Lưu gia trang người rồi, sau đó đại gia muốn hảo hảo ở chung nha."

Tiếp theo cũng cùng Điền Vi giới thiệu chư vị ở đây. Điền Vi tuy rằng cá tính lỗ mãng, tính khí táo bạo, thế nhưng là là một cái biết đại thể người, những người này đều là Lưu Bân thế lực lão nhân, chính mình mới đến, xem như là một tân nhân, đương nhiên phải có điểm lễ tiết. Huống hồ Lưu Bân nói tới lai lịch của những người này, cũng làm cho Điền Vi chấn động không ít. Vì lẽ đó Điền Vi có vẻ rất khách khí. Đồng Uyên những người này tự nhiên là rõ ràng Lưu Bân ánh mặt trời, nếu Lưu Bân coi trọng như vậy cái này Điền Vi, nói rõ cái này Điền Vi thật sự có chút bản lĩnh. Mà Quan Vũ cùng Trương Phi những người này nhìn Điền Vi, nhưng là trong lòng tràn đầy khiêu chiến, bọn họ cũng muốn nhìn một chút bị Lưu Bân gọi là dũng tướng người, đến cùng có bản lĩnh gì. Bất quá bây giờ không phải tỷ thí thời điểm, vì lẽ đó bọn họ cũng chỉ đành tạm thời chịu đựng.

Lưu Bân đi đầu dẫn một đám người tiến vào Lưu gia trang, cũng khiến người ta bày xuống yến hội, khoản đãi những này mới gia nhập Lưu gia trang người. Lưu Bân vốn là đối với đồ ăn rất xoi mói, Lưu gia trang cơm nước đều là hắn tự mình chỉ đạo những gia đầu bếp, dựa theo hậu thế những gia Trung Hoa mỹ thực chế luyện, hơn nữa Lưu gia trang chính là hiện tại lớn nhất cất rượu căn cứ, rượu ngon món ngon không thiếu gì cả. Khiến những này người nếm trải sau đó, cũng không khỏi đến cùng tán thưởng. Cuối cùng là thoải mái mà về. Chỉ bằng Lưu Bân coi trọng như vậy bọn họ, cùng bọn họ một cái bàn ăn cơm khí độ, liền để cho bọn họ đối với Lưu Bân thế lực, đã có lòng trung thành rồi. Cuối cùng mấy người đều là cô đơn say mê. Chỉ còn dư lại Lưu Bân một người, hắn hiện tại quan tâm nhất chính là mình binh khí mới, hắn muốn mau mau đi xem một chút Trịnh Hồn cùng phổ nguyên hai vị này đại sư thành quả lao động, nhìn bọn họ có thể hay không cho mình chế tạo ra một cái tiện tay vũ khí.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Thiên thạch

Lưu Bân đợi được Trịnh Hồn cùng phổ nguyên tỉnh rượu sau đó, liền tìm đến bọn họ, muốn xem một chút bọn họ đi tới Lưu gia trang thành quả. Trịnh Hồn cùng phổ nguyên cũng vui vẻ đáp ứng rồi, bọn họ mang theo Lưu Bân đi tới thợ rèn làm trong phường, phổ nguyên lấy ra một ít tự mình luyện chế đại đao, Lưu Bân nhìn một chút, phát hiện so với trước đây chế tạo binh khí, đúng là tinh xảo không ít. Bất quá loại vũ khí này hẳn là không năng lượng

sinh ra, chỉ có thể tiêu số lượng sinh sản, vì lẽ đó không thể nào biết toàn diện trang bị quân đội. Bất quá điểm này không quan trọng, quân đội vũ khí không nhất định là muốn mỗi người chém sát như chém bùn. Luru Bản nhìn thấy những vũ khí này, kỳ thực đã rất hài lòng. Lấy bọn hắn kỹ thuật hẳn là có thể coi chính mình chế tạo ra rất tốt vũ khí. Nhìn thấy Luru Bản rất hài lòng bộ dáng, phổ nguyên lại lấy ra một cái trường thương, này một cái trường thương, là hẳn chiêu kia Luru Bản trước kia Tinh Cương thương hình thức chế tạo, hi vọng Luru Bản có thể sử dụng, nếu như Luru Bản hài lòng lời nói, như vậy bọn họ là có thể dựa theo hình dáng này thức sản xuất.

Luru Bản nhận lấy sau đó, tiện tay trâu mấy lần, lại dùng tay cầm một thoáng, không khỏi lắc lắc đầu. Phổ nguyên nhìn thấy Luru Bản lắc đầu, nói rằng: "Làm sao, Hầu Gia có cái gì không hài lòng sao? Nếu có cái gì không hài lòng, ta còn có thể đang tiến hành thay đổi."

Luru Bản lắc lắc đầu, nói rằng: "Không phải, đối với hai vị sư phó tay nghề, ta ngược lại thật ra rất hài lòng. Bất quá, cái này trường thương, ta dùng vẫn là không thuận lợi. Không đối gặt hai vị, tại hạ khí lực khác hẳn với người thường, người bình thường cảm giác rất nặng vũ khí, ta dùng vẫn là cảm giác nhẹ bồng. Hai vị sư phụ chế tạo cái này trường thương hình thức ngã : cũng là không có cái gì. Tuy nhiên lại là không chịu nổi sức mạnh của ta nha. Hơn nữa ta dùng, cũng cảm giác quá nhẹ rồi. Không biết hai vị sư phụ có thể hay không lại thêm vũ khí nặng trọng lượng cùng độ cứng nha?"

Phổ nguyên cùng Trịnh Hồn nghe xong, không khỏi hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Trịnh Hồn nói rằng: "Hầu Gia. Cái này trường thương là phổ thông phạm sát chế tạo, nếu như muốn tăng cường trọng lượng cùng cường độ cũng không phải là không có khả năng, chỉ cần ở gia nhập một ít Huyền Thiết hoặc là thiên thạch là được rồi. Có thể là như thế này cũng là gia tăng có hạn nha. Căn bản là không thỏa mãn được Hầu Gia nhu cầu. Trừ phi cả cái trường thương đều là huyền sắt chế tạo, cái kia mới có thể. Có thể là hai chúng ta tuy rằng cất chứa không ít hi hữu khoáng thạch, nhưng là muốn chế tạo một đám toàn thân dùng những này cực phẩm khoáng thạch trường thương, cũng là không đủ nha. Vì lẽ đó..." Luru Bản nghe xong cũng không khỏi đến than thở lên, hắn cũng biết như hàn thiết thiên thạch những này cực phẩm rèn đúc vũ khí khoáng thạch, là có thể gặp mà không thể cầu, quả thực là thiên kim hiếm thấy, mình chính là lại lo lắng cũng không có biện pháp gì. Bất quá hắn cũng không thể khiến tìm bạn trăm năm bọn họ Thái Cổ lại thất vọng, vì lẽ đó liền an ủi bọn họ nói rằng: "Các người trước tiên kể tục suy nghĩ một chút, ta đã phải người ở toàn quốc trong phạm vi, sưu tầm những kia cực phẩm khoáng thạch rồi, tin tưởng chẳng bao lâu nữa, nên có tin tức rồi. Đến thời điểm còn muốn phiền phức hai vị sư phó."

Trịnh Hồn cùng phổ nguyên nghe xong, vội vã không dám xưng. Luru Bản một người có hơi thất vọng rồi đi.

Luru Bản trở lại chỗ ở của chính mình, sắc trời đã có điểm chậm. Hắn ăn xong cơm tối, liền nằm ở trong sân hóng mát rồi, hắn có chuyện trong lòng, ăn cơm cũng ăn được ăn thì không ngon. Nếu như không thể đánh tạo một cái tiện tay trường thương, chính mình làm không cần thận liền muốn nên đòi một vũ khí rồi. Lần trước đại chiến thời điểm, chính mình dùng Lang Nha bổng đúng là dùng rất thuận lợi, thế nhưng chính mình nhọc nhằn khổ sở học tập thương pháp, học thời gian dài như vậy, nếu như thay cái khác vũ khí, lấy chính mình hai năm qua không lâu uống phí thời gian sao? Lại nói rồi, chính mình anh minh thân vũ, lại là một cái quân chủ, nếu như sử dụng Lang Nha bổng loại này rất không có thương thức vũ khí, cái kia hình tượng của bản thân, liền không khỏi muốn giảm bớt đi nhiều. Sau này mình còn muốn làm sao đi ra ngoài gặp người đây? Nhưng là bây giờ đúng là không có cách nào nha. Nếu như có thể dùng tiền giải quyết, vậy thì dễ dàng rất nhiều, mình coi như là dùng hoàng kim đi mua, có thể mua được lời nói, chính là muốn tiêu tốn Vạn Kim, chính mình cũng đồng ý nha. Có thể là vấn đề là những thứ đó này, dùng tiền là không mua được nha.

Nghĩ tới những thứ này sự tình, Luru Bản tự không khỏi đến than thở lên. Hắn nằm ở trên ghế nằm mặt, nhìn Tinh Không, không khỏi oán giận lên Diêm La vương bọn họ. Người nói, các người bọn họ khổ kiếp kia, ở khi ta tới quét ta một lần coi như xong, hiện tại trả lại cho mình ra như thế một nan đề, người nói các người tại sao phải cho ta khí lực lớn như vậy nha. Cho ta khí lực lớn như vậy, để cho ta thiếu một chút liền không có cách nào đã không chế, hiện tại liền ngay cả muốn nắm một cái tiện tay vũ khí đều là khó càng thêm khó. Các người bọn họ khổ kiếp kia, tốt nhất không muốn ở la đến trong tay ta, nếu không, ta sẽ không bỏ qua cho các người. Luru Bản ở trong lòng không khỏi chửi bới Địa Phủ những người kia. Chính hắn tựa hồ đã quên, là hắn yêu cầu Diêm La vương cho hắn không Binbouji lực, hiện tại hắn lại bắt đầu oán giận người khác.

Ở Luru Bản chửi bới Diêm La vương thời điểm, chợt thấy trong tinh không bỗng nhiên vẽ ra một ánh hào quang, một cái Luru Tinh từ trên trời xẹt qua, hướng về hắn nơi này bay tới. Luru Bản vốn là đang trụ yêu mắng Diêm La vương, nhưng khi nhìn đến này khóa Luru Tinh cách hắn càng ngày càng gần, thật giống đúng là muốn hạ xuống hắn nơi này như thế. Hắn không khỏi nhảy lên, càng là chú ý lên, nếu như một viên Luru Tinh thật sự tại chính mình nơi này hạ xuống, vậy mình thật có thể xong đời. Mình coi như có kim cương bất hoại thân, cũng không phải thân thể bất tử nha. Cũng không chịu được nặng như vậy đã kích nha. Hơn nữa Luru Tinh hạ xuống, lại sẽ sinh ra nổ tung, của mình Luru gia trang cũng có thể sẽ từ đây biến mất rồi. Luru gia trang những người kia cũng sẽ không có mấy cái có thể chạy thoát. Như vậy không quản lý mình chết rồi, hoặc là Luru gia trang bị hủy rồi, thế lực của chính mình đều giống như là xong đời. Vì lẽ đó Luru Bản mau mau nhảy dựng lên, lớn thanh lớn giọng lên, khiến mọi người đi ra tránh né. Luru Bản la to, đánh thức không ít người, nhưng là còn có rất nhiều người ngủ được chính từ đây. Luru Bản trơ mắt nhìn cái kia một viên Luru Tinh cần phải càng ngày càng gần, mắt thấy liền muốn rơi xuống nơi này rồi, không khỏi nhắm hai mắt lại. Trong lòng than thở vừa lúc bên trong, xong đời, lần này hướng về cái nào phai nhạt. Diêm La vương bọn họ bọn họ khổ kiếp kia, chính mình không phải là ở trong lòng mắng bọn họ vài câu sao? Các người cho tới làm tuyệt tình như vậy đi.

Luru Bản nhắm mắt lại, chờ đợi Luru Tinh hạ xuống thời khắc, cũng đợi chờ mình từ vong thời điểm, hắn đã nghĩ kỹ nếu như mình lại một lần nữa trở lại Địa Phủ bên trong, như thế nào trả thù Diêm La vương bọn họ. Nhưng là đợi một hồi lâu, còn không có đợi đến Luru Tinh rơi xuống nơi này. Luru Bản mở mắt ra, phát hiện Luru Tinh độ lệch một chút, hướng về Luru gia trang bên ngoài bay đi. Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, một tiếng tiếng nổ mạnh vang lên, toàn bộ Luru gia trang người đều bị đánh thức. Luru Bản mau mau chạy ra ngoài, hướng về tiếng nổ mạnh vang lên địa phương chạy đi. Chạy đi ra bên ngoài Luru Bản mới phát hiện lần này cũng thật là may mắn, Luru Tinh ngay khi khoảng cách Luru gia trang không tới hai dặm địa phương rơi xuống trên đất. Mặt đất bị tác thành một cái hai mươi mét khoản đến hố to, hố to sâu đến bảy, tám mét. Luru Bản nhảy vào trong hầm, chậm rãi xuống, nhìn thấy một cái cao hơn một mét đại thiên thạch, vẫn trên đá còn tản ra nhiệt khí. Luru Bản cẩn thận nhìn một chút, hắn không rõ ràng khoáng thạch cụ thể dáng vẻ, không biết cái này một khối vẫn trong đá có hay không hàm chứa bình thường thiên thạch. Nếu như trong này ẩn chứa thiên thạch, cái này một khối to lớn thiên thạch, nói không chắc là có thể cho mình chế tạo vũ khí.

Ngay vào lúc này, trong thôn lại chạy đến mấy người, Luru Bản nhìn một chút, Triệu Văn Trương Phi Quan Vũ bọn họ tất cả đi ra rồi. Luru Bản suy nghĩ một chút, quay về Triệu Văn nói rằng: "Sư đệ, người nhanh đi trong trang, đem Trịnh Hồn cùng phổ nguyên hai vị sư phụ mời đi theo, thuận tiện mang mấy người đem nơi này vây quanh, không nên để cho người tùy ý truyền bá chuyện đêm nay."

Triệu Vân xem Lưư Bân nói trịnh trọng như vậy, vội vã đáp ứng một tiếng, lại một lần nữa bĩa đỡ đạn trang viên hai mặt. Chỉ chốc lát sau, Triệu Vân liền mang theo một đội binh sĩ, hộ tống Trịnh Hồn cùng phổ nguyên đã tới. Lưư Bân mau mau đối với bọn họ nói rằng: "Hai vị đại sư, các người sang đây xem một thoáng, khối vẫn thạch này bên trong, có hay không ẩn chứa có thể chế tạo vũ khí vật liệu?"

Trịnh Hồn cùng phổ nguyên vừa nghe, cũng liền bận bịu muốn hạ xuống nhìn một chút, Triệu Vân thấy người này cũng vội vàng đỡ bọn họ xuống tới bên trong hố to. Trịnh Hồn cùng phổ nguyên nhìn thấy cái này thiên thạch, cũng không khỏi đến có chút giật mình. Lớn như vậy thiên thạch bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn đến. Nếu như bên trong thật sự có thiên thạch thành phần, cái kia cho Lưư Bân chế tạo vũ khí vật liệu liền đầy đủ hết. Trịnh Hồn thận trọng xuống tới bên trong hố to, vây quanh cái này thiên thạch nhìn một chút, mặt trên của nó còn đang phát tán ra nhiệt khí. Trịnh Hồn cùng phổ nguyên xem một hồi, hai người nhìn nhau đối phương, trên mặt tràn đầy thán phục. Cũng tràn đầy vui mừng. Lưư Bân nhìn hai người về mặt, thận trọng hỏi: "Hai vị sư phụ, khối vẫn thạch này bên trong có hay không có thể chế tạo vũ khí thành phần nha? Có thể hay không chế tạo vũ khí nha?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Binh khí có hi vọng

Lưư Bân lời mới vừa hỏi xong, Trịnh Hồn cùng phổ nguyên không khỏi hô to một tiếng, sau đó quay về Lưư Bân hưng phấn nói: "Hầu Gia. Đại hi nha. Đại hi nha."

Lưư Bân có chút không phản ứng kịp, hần nói rằng: "Lẽ nào trong này thật là có thiên thạch thành phần?" Trịnh Hồn cao hứng nói: "Đâu chỉ là thiên thạch nha. Trong này nhưng là thiên thạch bên trong cực phẩm, trong này có thể toàn bộ đều là Vạn Niên Hàn Thiết nha. Không. Không phải. Là huyền hàn thiết. Kết hợp được hàn thiết cùng Huyền Thiết song tính đặc điểm, quả thực là chế tạo vũ khí đứng đầu nhất vật liệu nha. Hơn nữa trong này trên căn bản không có tạp chất, hầu như trên có thể trực tiếp chế tạo vũ khí."

Lưư Bân vừa nghe, cũng không khỏi đến cao hứng trở lại, bất quá hần bắt đầu có chút lo lắng nói: "Như vậy, tài liệu bên trong này đủ chế tạo một cái ta muốn dùng vũ khí sao?" Trịnh Hồn cao hứng nói: "Từ nơi này bề ngoài xem, trong này chỉ ít có thể tinh luyện ra hơn một ngàn cân vật liệu. Đầy đủ cho Hầu Gia chế tạo vũ khí. Hơn nữa còn có còn lại."

Lưư Bân vừa nghe, không khỏi cao hứng trở lại, hần vội vã khiến người ta đem những tài liệu này sửa sang một chút, sau đó nhắc trở lại, mang lên thợ rèn làm trong phường, để Trịnh Hồn bọn họ cho mình chế tạo vũ khí.

Hần sau này trở về, suốt đêm đem mình muốn rèn đúc vũ khí hình thức, vẽ một tấm sơ đồ phác thảo, mặt khác hần nghĩ tới ngược lại còn lại vật liệu còn có còn lại, vì lẽ đó liền thuận tiện lại vẽ một thanh kiếm bộ dáng, cùng một cây cung hình thức. Ngược lại hần còn muốn học tập kiếm pháp, sớm muộn đều phải chuẩn bị một thanh hảo kiếm. Hơn nữa hần vốn là tấm kia cung là năm thạch cung, Lưư Bân dùng khó chịu, dùng không thuận lợi. Vì lẽ đó hần lại như lại làm một cái rất tốt Huyền Thiết cung. Hần đem những này chuẩn bị kỹ càng sau đó, rốt cục có thể an tâm giấc ngủ, vũ khí vấn đề cũng rốt cục giải quyết xong, đại cục đã định rồi. Chính mình sau này sự chú ý, chỉ phải đặt ở những phương diện khác trên là tốt rồi. Hần nằm ở trên giường, rất nhanh liền ngủ mất rồi. Ở lúc ngủ hần mơ một giấc mơ. Trong mộng, Diêm La vương cái kia cho hần báo mộng, Diêm La vương cười ha ha nói: "Lần này ngươi không có ý kiến gì đi à nha? Mới vừa lúc mới bắt đầu những ân oán kia, ngươi bây giờ có thể không truy cứu đi."

Lưư Bân nghe xong, có chút giật mình nói: "Viên kia thiên thạch, là người giờ trò quỷ?" Diêm La vương gật gật đầu, nói rằng: "Người không phải là chính ở vì là vũ khí của chính mình phát sầu sao? Vì lẽ đó ta mới rất ý an bài tất cả những thứ này."

Lưư Bân thiếu chút không có nhảy dựng lên mắng hần, tên khốn kiếp này, dọa chính mình nhảy một cái, bất quá nghĩ đến hần cũng coi như là làm một chuyện tốt, vì lẽ đó liền khoát tay áo một cái, nói rằng: "Được rồi, đã như vậy, người tốt bụng như vậy, trước kia chuyện này ta liền không truy cứu nữa. Chỉ muốn các người sau đó không muốn an cho ta gây phiền toái gì là tốt rồi. Cái này tình coi như ta nhớ kỹ."

Diêm La vương lúc này mới cười rồi khỏi.

Lưư Bân ngày thứ hai lên, suy nghĩ một chút tới hôm qua mộng, không khỏi lắc lắc đầu. Quan nhiều như vậy làm gì. Bất kể có phải hay không là Diêm La vương làm chuyện này, dù sao chính mình đã chiếm được những thứ đồ này rồi. Hần cảm chính mình thiết kế bản vẽ tìm tới Trịnh Hồn cùng phổ nguyên, Trịnh Hồn cùng phổ nguyên hai người hầu như một đêm đều không ngủ, một mực tại khối này thiên thạch trước mặt bảo vệ, muốn đem nó luyện chế thành tuyệt thế thần binh, đây là thân là một tên thợ thủ công cao nhất lý tưởng nha. Lưư Bân đến rồi sau đó, đem bản vẽ giao cho bọn hần, Trịnh Hồn cùng phổ nguyên, nhìn sau đó, hỏi một chút Lưư Bân chính mình không hiểu bộ phận, Lưư Bân cũng cùng bọn họ từng cái giảng giải, cuối cùng Lưư Bân nói rằng: "Hai vị sư phụ, cây súng này, các người dụng công phu chế tạo đi. Có thể đánh tạo nặng bao nhiêu, liền chế tạo nặng bao nhiêu, còn có tấm kia cung, có thể mạnh bao nhiêu, liền nhiều mạnh, không cần lo lắng cho ta kéo không ra nhắc bất động. Còn thời gian, các người cũng không phải vội, hiện tại mới đầu tháng chín, chỉ cần ở năm tiếp theo tháng 2 trước đó, chế tạo ra đến là được rồi."

Trịnh Hồn cùng phổ nguyên hai người tỏ ra hiểu rõ. Lưư Bân suy nghĩ một chút, càng làm hậu thế sấm các-bon luyện thép pháp, còn có bách luyện thép,

bao thép pháp những này hậu thể luyện chế sắt thép phương pháp cùng bọn họ nói một lần, hi vọng bọn họ có thể từ những biện pháp này bên trong có lĩnh ngộ, thay đổi một thoáng hiện nay luyện thép pháp. Đường nhiên, những biện pháp này, chính hấn cũng là không quá rõ ràng, hấn chỉ biết một ít khái niệm, vẫn là lấy trước từ trong sách nhìn đến.

Lưu Bán hiện tại thợ rèn làm trong phường đã bắt đầu dùng than đá luyện thép rồi. Bắc Phương chí nguyên vốn là tương đối nhiều, đặc biệt than đá tài nguyên. Bất quá Lưu Bán cũng nghe nói một câu trả lời hợp lý, cái kia chính là ở Trung Quốc cổ đại luyện thép pháp càng ngày càng cao, nhưng là luyện được vật liệu thép nhưng là nha càng ngày càng giòn. Chủ yếu là bởi vì Trung quốc than đá bên trong bình thường đều ẩn chứa rất nhiều lưu. Bởi vì luyện thép càng cao cấp hơn, liền muốn dùng càng nhiều than đá, than đá bên trong lưu cũng càng nhiều rồi. Mà lưu nhưng là có thể phá vật liệu thép tính chất trở nên càng thêm giòn, cho nên mới có thuyết pháp này. Lưu Bán vì là phòng ngừa tình huống như thế, vì lẽ đó liền trời vừa sáng để những kia thợ thủ công đem những này than đá luyện chế thành than cốc, như vậy liền có thể phòng ngừa cái vấn đề này.

Lưu Bán đem những thuyết pháp này đều nói cho Trịnh Hồn cùng phổ nguyên, để cho bọn họ nhiều làm quen một chút, sau đó ở bắt đầu chế tạo binh khí. Trịnh Hồn cùng phổ nguyên nghe xong Lưu Bán những phương pháp này, không khỏi rơi vào trầm tư, Lưu Bán tuy rằng sách đông a đơn giản, có thậm chí chỉ nói một cái khái niệm, nhưng là Trịnh Hồn cùng phổ nguyên đều là phương diện này lão nhân, tự nhiên là rất rõ ràng những lý luận này có thể sử dụng tính. Khoa học kỹ thuật có lúc chính là như vậy, chỉ cần nhẹ nhàng chọc thủng một tờ giấy là đủ rồi, nhưng là này một tờ giấy xác thực muốn mấy đời người khổ cực nỗ lực mới có thể chọc thủng, nhưng là có lúc chỉ cần có một cái vô tâm nhân một câu vô tâm lời nói, tựu khả năng sẽ đồng thời một lần khoa học kỹ thuật cải cách. Lưu Bán nhìn thấy Trịnh Hồn cùng phổ nguyên hai người rơi vào trầm tư, cười cợt, chỉ có một người nên rồi đi trước rồi. Chuyện như vậy hấn nhìn nhiều lắm rồi. Sớm đã có kinh nghiệm phương diện này rồi.

Hấn rồi đi Thiết Tượng Phô, bắt đầu bắt đầu bận túi bụi rồi. Bởi vì hấn đã lên chức, vì lẽ đó Lưu Yên liền đem lần trước cho hấn cái kia sáu ngàn binh sĩ toàn bộ đều cắt cho Lưu Bán tất cả. Lưu Bán đi tới một chuyến kể huyện, hướng về Lưu Yên biểu thị ra cảm tạ. Thời gian còn lại hấn liền bắt đầu thu dọn những binh mã này rồi, những người này còn muốn một lần nữa huấn luyện, để cho bọn họ thích ứng của mình những kia bộ đội kỷ luật còn có quy tắc, hơn nữa Lưu Bán còn chuẩn bị đem bọn họ toàn bộ đều vũ trang thành kỵ binh, xuất hiện ở thế lực của chính mình tạm thời không có cái gì muốn tất [nhiên] thủ địa bàn, vì lẽ đó chỉ muốn tiến công là được rồi, vì lẽ đó chỉ cần có kỵ binh là được rồi. Còn bộ binh tạm thời còn chưa dùng tới. Hơn nữa lấy hấn hiện tại quan chức cùng tước vị, cũng có thể chính mình mở rộng binh lực rồi, Lưu Bán chuẩn bị sẽ ở này một vạn người cơ sở bên trên lại mở rộng một vạn người. Hai vạn người hấn là có thể để cho hấn ở lần này khởi nghĩa khẩn vàng trong, rất nhiều thu hoạch. Đến thời điểm hấn có địa bàn sau đó, có thể không cần phiền toái nữa rồi. Là có thể trực tiếp có binh lực rồi.

Lưu Bán bây giờ đang ở U Châu danh tiếng quả thực là như ngày Trung Thiên, bây giờ nghe nói rồi hấn muốn vùi thu binh mã, tự nhiên là có rất nhiều người chen chúc mà tới. Toàn bộ Bắc quốc người đều hướng về Lưu gia trang chạy tới. Mấy năm qua, cả đại hán tai nạn không ngừng, thiên tai nhân họa làm cho mọi người dân chúng lâm than, khổ không thể tả. Mặc dù nói thật thiết không đánh đinh, nam nhi tốt không làm lính, nhưng là bây giờ liền cơm đều ăn không nổi rồi, ai còn nhớ được những này nha. Có thể còn sống là tốt lắm rồi. Lại nói rồi, lấy Lưu Bán danh tiếng, đi theo hấn làm lính cũng không tính là một cái chuyện mất mặt tình, hơn nữa đi theo hấn làm lính không chỉ có thể đánh thắng trận, còn có thể có rất nhiều phúc lợi, nuôi sống người một nhà là không thành vấn đề. Vì lẽ đó những người này toàn bộ đều chen đẩy ra Lưu Bán Lưu gia trang rồi. Vốn là Lưu Bán chỉ là chuẩn bị lại vậy tay một vạn người, nhưng là ai biết lập tức vọt tới gần như có mười vạn người, rất nhiều người đều là mang nhà mang người, liền ngay cả năm mươi, sáu mươi tuổi lão nhân đều phải chạy tới, chuẩn bị tòng quân. Để Lưu Bán nhìn tròn tròn mắt. Người như thế cũng tới tham gia trò vui, chính mình đây là chiêu mộ quân đội, không phải thu nhận dân chạy nạn nha. Người đều mấy chục tuổi người, người tới xem náo nhiệt gì nha.

Bất quá những người này nếu đến rồi, Lưu Bán lại không tiện đem bọn họ đánh đuổi, vì lẽ đó hấn không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn bất đắc dĩ, chứa chấp những người này. Hiện tại Lưu gia trang đã sắp hơn một trăm ngàn người, đã so với bình thường nhỏ hơn một chút quận thành cũng phải lớn hơn rồi, ở xây dựng thêm, đều có điểm không thật thích hợp. Xuất hiện tại chính mình vẫn không có địa bàn, làm những chuyện này thật là có một điểm không tiện nha. Hơn nữa như vậy làm cũng sẽ để cho người kia đối với mình sản sinh hoài nghi nha. Bất quá cũng còn tốt, ở Tiên Ti đại chiến sau đó, Ngư Dương phía bắc địa phương bị Tiên Ti những người kia gieo vạ một lần, những người kia trên căn bản đều chạy hết. Rất nhiều thổ địa đều trở thành nơi vô chủ. Lưu Yên vì cảm tạ Lưu Bán làm công lao, vung tay lên, lấy phí thường rế tiền giá cả, đem những chỗ này đều bán cho Lưu Bán. Lưu Bán chuẩn bị lại ở đây xây dựng một cái Lưu gia trang phân viện, sắp xếp những người này. Hấn tham chánh càng hài hòa người trong chọn lựa ra mấy ngàn tên thân thể cường tráng, chính trực tráng niên người tựa như bộ đội của mình, những người khác đều phái đến Ngư Dương nơi nào đây làm đại khai phá rồi. Ngược lại hấn hiện tại muốn người có người, muốn tiền có tiền, lại nấp một cái mối Lưu gia trang cũng không thành vấn đề. Lưu Bán quyết định đem nơi này cho rằng sau đó chính mình tiến quân thảo nguyên đường trước lâu dài, vì lẽ đó đúng là rất dễ tâm bắt đầu xây dựng đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thương kiếm song tuyệt

Lưu Bán an bài những người này sau đó, liền bắt đầu huấn luyện binh lính. Bởi vì đã có bốn ngàn khá là có huấn luyện kinh nghiệm binh sĩ, có bọn hấn đi đầu, tựu không dùng Lưu Bán thân thể mình nỗ lực thực hiện rồi. Chỉ cần có những binh sĩ này mang theo, huấn luyện là có thể yên tâm. Hơn nữa bên cạnh còn có Trương Phi Quan Vũ mấy người bọn hấn chiêu khán, hấn là không thành vấn đề. Lưu Bán cùng Triệu Vân hai người thì lại là theo chân Đồng Uyên còn có Vương Việt bắt đầu rồi một vòng mới đặc huấn. Lần này đặc huấn hạng mục tự nhiên chính là kiếm pháp. Lưu Bán cùng Triệu Vân thương

pháp đã học được gần đủ rồi, Đồng Uyên không có cái gì tốt giáo bọn họ, còn lại chính là bọn họ tự thân ma luyện. Đặc biệt Lưu Bàn, ở lần này Tiên Ti đại chiến trong, thân ra chiến trường, sáng khoái trần trề đại chiến một hồi, trở về sau đó, tựa hồ tìm tới chính mình sau đó đi tới phương pháp.

Khoảng cách sáng chế một bộ thuộc về mình thương pháp thời gian đã rất gần rồi. Bọn họ hiện tại khuyết điểm chính là hỏa hầu. Còn kiếm pháp, Đồng Uyên trước đây cũng đã dạy bọn họ. Lưu Bàn theo Trịnh Huyền học tập thời điểm, Trịnh Huyền cũng có đã dạy hắn một ít kiếm pháp. Dù sao lục nghệ một trong cũng là bao hàm nhất định vũ lực, những sĩ tử kia nhóm đều là ưa thích đeo bảo kiếm, cái kia không chỉ là vì trang sức khoe khoang, bọn họ bình thường đều đã học kiếm pháp, bất quá Trịnh Huyền giáo sư kiếm pháp chỉ là vì cường thân kiện thể, không là dùng để ra trận giết địch, đẹp dễ quá nhiều, tính thực dụng không mạnh. Mà Đồng Uyên cũng chỉ là giáo sư bọn họ một ít kiếm pháp cơ sở chiêu thức, tuy rằng cũng dạy một chút khá là có tính thực dụng kiếm pháp, chuyện vui cũng chỉ là để cho bọn họ hơi thêm luyện tập là được rồi.

Hắn mặc dù là võ học tông sư, nhưng cũng không phải các kiểu kỹ năng mọi thứ tinh thông, hắn sợ chính mình lung tung giáo sư Lưu Bàn bọn họ kiếm pháp, sẽ để cho bọn họ tiến vào lạc lối, vì lẽ đó chỉ là cho bọn họ đặt xuống cơ sở sau đó, sẽ không có sẽ dạy thụ cái gì. Hắn chờ đến chính là để Vương Việt loại kiếm pháp này tông sư, đến giáo sư bọn họ.

Đối với kiếm pháp, Lưu Bàn cũng là có chút hiểu rõ, hắn trước đây theo học tập Thái Cực Quyền thời điểm, cũng học tập một điểm Thái Cực Kiếm. Nó như vậy, kiếm pháp là thích hợp với võ lâm nhân sĩ ở giữa chém giết, là không thích hợp chiến trường chém giết, kiếm pháp cùng thương pháp như thế đều khá là coi trọng nhẹ nhàng.

Võ lâm nhân sĩ ở giữa chém giết đều là số ít người ở giữa chiến đấu, vì lẽ đó kiếm pháp chiêu thức dù sao khá là đẹp dễ, có rất nhiều đều là né tránh né tránh, mà trên chiến trường chém giết liền không giống nhau. Trên chiến trường, chu vi khả năng đều là địch nhân, căn bản cũng không có bao nhiêu có thể tránh né không gian. Phía trên chiến trường võ công bình thường đều là thẳng thần thoải mái, quyết chí tiến lên. Vì lẽ đó tuy rằng kiếm khá là được mọi người yêu thích, hầu như có chút võ học bản lĩnh người đều yêu thích mang theo một thanh kiếm. Có thể là vì tính thực dụng nguyên nhân, kiếm nhưng là chậm rãi từ trên chiến trường bị ném bỏ rồi, đao nhưng là càng ngày càng chịu đến quan tâm.

Lưu Bàn cũng cho là như vậy, vì lẽ đó hắn thợ rèn làm trong phường cũng rất ít sinh sản kiếm. Hắn đem sở hữu quan tâm lực đều đặt ở nghiên cứu đao cùng thương phía trên. Còn học tập kiếm pháp cũng chỉ là vì theo đuổi thời thượng cùng mình tuổi ấu thơ thời kỳ võ hiệp mộng mà thôi. Hắn cũng không có ôm nhiều hi vọng, học kiếm pháp thì có thể làm cho hắn ở trên chiến trường càng thêm vô địch.

Dù sao hắn chịu đến giáo dục liền là cái nhân võ nghệ, ở trên chiến trường là không đủ cùng quyết định toàn bộ chiến cuộc, tuy rằng hắn lên chiến trường liền đã quên điểm này. Thế nhưng bình thường thời điểm hắn vẫn rất coi trọng điểm này. Dù sao không phải mỗi người đều giống như hắn biến thái như vậy, có thể lấy sức một người, xoay chuyển thế cục.

Thế nhưng nghe xong Đồng Uyên đối với Vương Việt giới thiệu, Lưu Bàn bao nhiêu cái biến đối với kiếm pháp cách nhìn, hoặc là cái biến đối với Vương Việt kiếm pháp cách nhìn, cũng làm cho hắn đoán chính học tập kiếm pháp thái độ. Vương Việt lúc còn trẻ, cũng giống là người bình thường như vậy sùng thượng vũ lực, ngông cuồng hành tẩu giang hồ, bắt bình dân, hành hiệp trượng nghĩa sự tình, vì lẽ đó hắn liền bắt đầu học tập võ nghệ. Thập bát ban vũ khí, hắn chỉ có yêu thích kiếm. Hắn không ngừng báii cầu danh sư, hướng về người khác nhau khiêu chiến đến tới luyện kiếm pháp của chính mình. Ba mươi tuổi thời điểm, Vương Việt kiếm pháp thì đến được đạt thành cảnh giới rồi, cơ hồ là vô địch thiên hạ rồi. Đã có người gọi hắn là Kiếm Thần.

Có thể là như vậy kiếm pháp vẫn là không thể vận dụng cho chiến trường chém giết, hắn võ nghệ vẫn không có đạt đến cảnh giới tối cao. Vương Việt một mực tại đàm chiêu, làm sao để kiếm của hắn Varda đến chân chính vô địch. Vương Việt đàm chiêu mười năm, cũng không nghĩ tới một tia manh mối. Mãi đến tận có một ngày, Vương Việt nghe nói Hạ Lan Sơn trên mã tặc càn rỡ, cướp đốt giết hiếp, không chuyện ác nào không làm. Vương Việt ở dưới cơn nóng giận, liền đơn kiếm con ngựa vọt tới Hạ Lan Sơn, đem những mã tặc tàn sát hết sạch.

Trận chiến đấu này, để Vương Việt rốt cuộc hiểu rõ chính mình kiếm pháp thiếu hụt chỗ, hắn sau này trở về căn cứ trên chiến trường chém giết, đối với kiếm pháp của chính mình hơn nữa cải tiến, khiến kiếm pháp của chính mình chân chính đã nhận được thăng hoa. Không chỉ có thể dùng cho võ lâm nhân sĩ ở giữa chém giết, cũng có thể dùng ở chiến trường tác dụng không lớn, vậy hắn không phải uống phí thời gian sao? Nói không chắc đến thời điểm còn sẽ ảnh hưởng thương pháp của hắn phát huy. Nếu là như vậy, thương kiếm song tuyệt danh xưng này giống như có chút hữu danh vô thực.

Hiện tại Vương Việt muốn dạy cho Lưu Bàn cùng Triệu Vân kiếm pháp chính là hắn đại triệt đại ngộ sau khi, lĩnh ngộ kiếm pháp. Loại kiếm pháp này là có thể ở trên chiến trường hiển lộ tài năng. Lưu Bàn nghe xong Đồng Uyên giải thích sau đó, không khỏi hai mắt sáng lên, hắn bắt đầu còn có chút nghi ngờ, nếu như học tập kiếm pháp ở trên chiến trường tác dụng không lớn, vậy hắn không phải uống phí thời gian sao? Nói không chắc đến thời điểm còn sẽ ảnh hưởng thương pháp của hắn phát huy. Nếu là như vậy, thương kiếm song tuyệt danh xưng này giống như có chút hữu danh vô thực.

Vậy hắn liền muốn vô cùng thất vọng rồi. Dù sao ở Lưu Bàn trong ký ức, thương kiếm song tuyệt nhưng là rất lợi hại, bên cạnh hắn cái này tiểu Triệu Vân ở Tam Quốc Diễn Nghĩa bên trong ghi chép, hay là tại trường sừng dốc đại chiến thời điểm, một thương một chiêu kiếm, tung hoành ở Tào Quân tám 100 ngàn đại quân bên trong, lấy sức một người, chém giết Tào Quân mấy chục Viên đại tướng, mà chính mình nhưng là không có bị thương chút nào, Triệu Vân cũng là dựa vào trận chiến này uy chấn thiên hạ. Thường Sơn Triệu Tử Long mới chính thức bị người biết rõ. Nếu như thương kiếm song tuyệt đã đến chính mình nơi này liền đã biến thành vô bổ, cái kia Lưu Bàn liền muốn buồn đến chết. Hắn vốn là còn tưởng rằng là bị La Quán Trung tên khốn kia cho lừa dối rồi, không nghĩ tới sự tình nguyên lai là như vậy. Thương kiếm song tuyệt đúng là tồn tại.

Nghĩ tới những thứ này Lưu Bàn thì càng là có chút không thể chờ đợi. Hắn thật sự muốn mau mau trải nghiệm một thoáng loại cảm giác này. Bất quá ý nghĩ là tốt đẹp chính là, thế nhưng hiện thực nhưng là tàn khốc. Lưu Bàn cùng Triệu Vân trước đây tuy rằng học y một trận kiếm pháp, để xuống cơ sở nhất định, nhưng là Vương Việt đối với cái này nhưng là không thể nào tán đồng. Dưới cái nhìn của hắn, Đồng Uyên đang dạy dỗ thương pháp thời điểm, mình là không lời nào để nói, nhưng là đối với kiếm pháp, Đồng Uyên nhưng là không có bao nhiêu quyền phát ngôn. Thương pháp cùng kiếm pháp tuy rằng đều khá là chú ý nhẹ nhàng cái này đặc điểm, thế nhưng hai người vẫn có rất lớn phân biệt, lấy thương pháp nhẹ nhàng yêu cầu kiếm pháp, cái kia là phi thường buồn cười mà lại mười phần sai sự tình.

Dù sao thương là song thủ vũ khí, kiếm là một tay vũ khí, đang sử dụng trên phái chú ý sự tình vẫn là có rất nhiều chỗ khác nhau. Vì lẽ đó hẳn đối với Lưu Bàn cùng Triệu Vân cơ sở kiếm pháp rất không vừa ý, yêu cầu bọn họ dựa theo chính mình yêu cầu, một lần nữa luyện tập. Vương Việt tuy rằng khá là yêu thích chức vị, cũng khá là e ngại quan chức, bình thường thời điểm đối với Lưu Bàn cũng là khách khí, không dám đầu năm trưởng bối thân phận, thế nhưng ở Giáo Tập kiếm pháp thời điểm, khí thế kia liền không giống nhau. Đầu tiên một điểm chính là, hẳn hiện tại cũng coi như là Lưu Bàn sư phụ của bọn họ rồi, tự nhiên có thể đối với bọn họ được lý một điểm, thứ yếu là Vương Việt giáo đồ vốn là rất nghiêm khắc. Hẳn không cho phép đệ tử của mình học được giống thật mà là giả.

Muốn học liền muốn nhận thức Chân Chân học tập. Nếu như cơ sở không xây tốt, muốn học tập cao cấp kiếm pháp, vốn là lâu dài trên không, mò trăng đáy nước. Cho dù mạnh mẽ học, cũng là họa hổ không thành phản loại khuyến. Còn có một chút chính là, hẳn biết mình đối với Lưu Bàn bọn họ nghiêm khắc một điểm, là vì Lưu Bàn bọn họ về sau cân nhắc, Lưu Bàn bọn họ hẳn là sẽ rõ. Lưu Bàn sẽ không bởi vì chính mình nghiêm khắc một chút trách tội của mình. Hẳn cho rằng ngược lại Lưu Bàn cùng Triệu Vân bây giờ còn nhỏ, bọn họ còn có nhiều thời gian, chỉ cần bình tĩnh lại, học tập cho giỏi mấy năm, chờ bọn họ trưởng thành rồi, có rất nhiều cơ hội đi kiến công lập nghiệp. Không cần phải gấp gấp với nhất thời.

Lưu Bàn hiện tại thật đúng là có điểm nôn nóng. Hẳn nghe xong Vương Việt dạy học kế hoạch, không khỏi cười khổ một cái. Dựa theo Vương Việt kế hoạch, mình muốn luyện thành thương kiếm song tuyệt, thế nào cũng phải thời gian bảy, tám năm, không nhất thời vội vã? Xin nhờ, người cho rằng ta không biết dục tốc thì bất đạt một câu nói này sao? Nhưng là ta không vội làm được hả? Phải biết sang năm liền muốn khởi nghĩa khăn vàng rồi, khoảng cách chân chính thiên hạ đại loạn cũng không có thời gian mấy năm rồi. Đến thời điểm, mình còn có thời gian đến học tập võ nghệ sao?

Đội được khởi nghĩa khăn vàng sau đó, chính mình liền định làm một mảnh đất bần, bắt đầu kinh doanh lên, đâu còn có thời gian rảnh rỗi để chỉnh thiên luyện võ nha? Nếu quả thật dựa theo Vương Việt kế hoạch, chính mình học thượng thời gian bảy, tám năm, có lẽ thật sự có thể luyện thành chân chính thương kiếm song tuyệt, nhưng là vào lúc ấy, chỉ sợ cũng có chút không thể cứu vãn hương vị. Chính mình nếu muốn phấn khởi tiến lên những kia chur hầu, liền có chút không còn kịp rồi. Có thể là những này sự tình, Lưu Bàn lại không có cách nào cùng bọn họ nói thẳng, cũng không thể cùng bọn họ nói ta biết thiên hạ đại thế tiến trình, sang năm sau đó, sẽ thiên hạ đại loạn, ta chuẩn bị đi tranh bá thiên hạ đi. Nếu như đúng là nếu như vậy, mình không phải là bị xem thành ngớ ngẩn, cũng sẽ bị người hoài nghi dụng tâm của chính mình. Cái kia thì càng thêm không ổn.

Bất đắc dĩ, Lưu Bàn cũng chỉ đành bình tĩnh lại tâm tình, theo Vương Việt học tập kiếm pháp, hẳn ở trong lòng an ủi mình, mình là một thiên tài, lại có một người trưởng thành tư duy, nhất định là học rất nhanh, Vương Việt nói là bảy, tám năm, có thể nói không chắc, chính mình công sức hai, ba năm liền học được rồi. Giống như là học tập thương pháp, chính mình không phải là dùng không tới ba năm công phu, cũng đã nhanh muốn đại thành sao? Lần này cũng nhất định là không có vấn đề. Nhưng là Lưu Bàn tựa hồ đã quên, hẳn khả năng đúng là một cái học võ thiên tài, nhưng là bên cạnh hẳn những người này, Đồng Uyên Vương Việt thậm chí còn có Triệu Vân, lại có người nào không là đây? Bọn họ không phải cùng dạng muốn cuối cùng cả đời công phu mới có thể đạt đến chân chính đại thành sao? Lưu Bàn muốn hai ba năm đi học đến dùng một đời người mới có thể học được công phu, lại làm sao có thể chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vũ khí

Dựa theo Vương Việt yêu cầu, Lưu Bàn cùng Triệu Vân lại bắt đầu vừa mới bắt đầu học tập thương pháp thời điểm loại kia cực kỳ tàn ác sinh sống. Vương Việt bởi vì không có Đồng Uyên đối với Lưu Bàn bọn họ quen thuộc, vì lẽ đó vì cho Lưu Bàn một cái tốt hơn biểu hiện, để Lưu Bàn biết kiếm pháp của hắn không phải lãng phí hư danh, vì lẽ đó ở yêu cầu trên càng là nghiêm khắc. So với trước kia Lưu Bàn theo Đồng Uyên luyện tập thương pháp thời điểm càng thêm tìm hiểu. Lưu Bàn có đến vài lần đều thiếu một chút muốn từ bỏ rồi. Dù sao chính mình chỉ dựa vào thân thể thiên phú là có thể vô địch thiên hạ rồi, chính mình cần gì phải muốn làm khó mình, lại học súng gì kiếm song tuyệt đây? Đây không phải là mình cho mình tìm chịu tội sao?

Bất quá nhìn thấy Vương Việt cái kia một mặt nghiêm khắc, thế nhưng cũng tràn ngập ánh mắt kinh ngạc, lại nhìn thấy tiểu Triệu Vân đều không sợ gian khổ, cắn răng kiên trì bộ dáng, Lưu Bàn liền không tự chủ được bỏ đi muốn a ah buông tha ý nghĩ. Nếu Vương Việt đều ở kinh ngạc nhìn chính mình, chính mình càng không có lý do gì để hẳn xem thường chính mình rồi. Nếu liền Triệu Vân những này nhỏ, cũng có thể cắn răng kiên trì, chính mình thân là một người trưởng thành, thân là một cái tiếp thụ qua nghiêm khắc huấn luyện quân sự người, càng không có lý do gì muốn thua bởi hắn rồi. Không dễ dàng chịu thua Lưu Bàn vẫn kiên trì hạ xuống Vương Việt Địa ngục thức huấn luyện.

Vương Việt Địa ngục thức huấn luyện, không chỉ có phải có rất nhiều cơ sở huấn luyện, cũng còn có một chút khả năng đối với kiếm pháp có liên quan huấn luyện. Những này huấn luyện Vương Việt đều phải cầu bọn họ cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành, không thể có chút nào sai lầm. Ngoài ra còn thường thường lấy luyện tập danh nghĩa, để Lưu Bàn còn có Triệu Vân cùng hắn đánh nhau. Lưu Bàn đúng là không đáng kể, ngược lại hẳn không sợ đau, càng không sợ bị thương, cùng Vương Việt đánh nhau, chính mình cũng không mất mát gì.

Còn Triệu Vân thì không được. Hẳn cũng không có Lưu Bàn cái loại này biến thiên thân thể nha. Lấy thực lực bây giờ của hắn cùng Vương Việt loại này tông sư đánh nhau, chỉ do là tìm hành hạ nha. Tận đến giờ phút này, Lưu Bàn tâm tình mới xem như là sáng khoái một điểm, xem người khác bị tra tấn, khí thế cũng là một loại rất mỹ diệu sự tình nha. Bất quá loại này đánh nhau huấn luyện, mới huấn luyện mấy lần, Vương Việt liền phát hiện Lưu Bàn thân

thể điểm đặc biệt. Vì lẽ đó hẳn tựu yêu cầu Lưu Bân không thể tự chủ thân thể cường hãn mạnh mẽ chống đỡ, muốn hẳn tăng mạnh chiêu thức huấn luyện.

Vì thế hẳn còn cố ý cho Lưu Bân tìm toàn thân áo đen phục, hơn nữa hẳn dùng trên thân kiếm còn chiếm một chút vôi, nếu như Lưu Bân đang cùng hẳn đánh nhau lúc huấn luyện, trên người điểm trắng vượt quá năm cái, như vậy Lưu Bân liền phải tăng cường cơ sở huấn luyện một canh giờ. Vì có thể có một chút nhàn rỗi thời gian, Lưu Bân bắt đắc dĩ, cũng chỉ đành thu hồi cười trên sự đau khổ của người khác chi tâm, nỗ lực huấn luyện, ở đánh nhau thời điểm, đem hết toàn lực cùng Vương Việt đánh.

Vương Việt huấn luyện tuy rằng rất tàn khốc, thế nhưng hiệu quả còn thực là không tồi. Chỉ ít hiện tại Triệu Vân cùng Lưu Bân cũng đã có thể ở cùng hẳn đánh nhau thời điểm, chống đỡ một trận, thậm chí còn có thể phản kích. Đặc biệt Lưu Bân, hẳn bây giờ cùng Vương Việt đánh nhau thời điểm, đã có thể cam đoan trên người điểm trắng không cao hơn năm cái rồi, nói cách khác hẳn ở Vương Việt công kích dưới, đa tài nhất để Vương Việt bắn trúng hẳn năm lần.

Đây đã là rất đáng gờm thành tựu. Lưu Bân đối với mình có thể nhanh như vậy có thể có thành tựu hiện tại cũng cảm thấy tự hào không ngớt. Mặc dù nói hẳn trước đây cũng luyện qua một trận, hơn nữa chính mình vẫn là một người trưởng thành linh hồn, thế nhưng có thể trong khoảng thời gian ngắn lắm được lần này, Lưu Bân cũng là rất không dễ dàng.

Lưu Bân theo Vương Việt huấn luyện hơn ba tháng thời gian, thời gian cũng khóa nhập một năm mới. Sắp đến mùa xuân, thiên hạ cũng đã rất lạnh rồi, tiết bầu không khí càng ngày càng nặng. Vì lẽ đó vì có thể làm cho Lưu Bân vượt qua một cái chân chính tâm niên, vì lẽ đó Vương Việt cũng cho bọn họ thả một ngày nghỉ kỳ.

Để Lưu Bân rốt cục có ngắn ngủi thanh nhàn thời gian. Bất quá hẳn một đoạn này thanh nhàn thời gian nhưng là không có chút nào thanh nhàn. Muốn bước sang năm mới rồi, hẳn thân là Lưu gia trang chủ nhân, còn muốn đi an ủi hỏi một chút vì là Lưu gia trang khổ cực làm lụng những kia thợ thủ công còn có những dân chúng kia đây. Ngoài ra hẳn còn muốn tiếp một thoáng Lưu Yên những trường bối này đây. Nói thật mùa xuân này đã coi như là Lưu Bân đi tới thế giới này người thứ ba mùa xuân.

Có thể là người thứ nhất tết xuân hẳn vừa đến nơi đây, vẫn không có chiếu phim quá hai thời điểm, tết xuân đã qua, còn thứ hai tết xuân sự nghiệp của hẳn còn đang nảy sinh trạng thái, hẳn cũng không có tâm tình đi qua cái gì tết xuân. Hiện tại thật vất vả công thành danh toại rồi, sự nghiệp của chính mình đã thành thực trỗi rồi, hơn nữa chính mình cũng đã ở cái thế giới này như ngày Trung Thiên rồi, nhưng là hẳn hiện tại lại nên vì những chuyện khác cùng những người khác bắt đầu bận rộn.

Bất quá chữ ah hẳn bắt đầu bận rộn những chuyện này, muốn đi bài phỏng mọi người thời điểm, Trịnh Hồn cùng phổ nguyên lại tìm tới Lưu Bân. Nguyên lai Trịnh Hồn cùng phổ nguyên đã bắt đầu chế tạo Lưu Bân vũ khí, ngâm đề cử duy trì như vậy là được phải hoàn thành tháng ngày, vì lẽ đó bọn họ mau mau tìm tới Lưu Bân, để Lưu Bân nhìn một chút có hài lòng hay không, nếu như không hài lòng, bọn họ còn có thể thừa dịp vừa hoàn thành thời điểm, hơn nữa thay đổi.

Lưu Bân vừa nghe, không khỏi đại hỉ, lại quá mấy tháng chính là khởi nghĩa khăn vàng rồi. Vốn là hẳn còn lo lắng không thể ở khởi nghĩa khăn vàng thời điểm, nắm lấy hẳn tiện tay vũ khí đầu. Ai biết hiện tại là tốt rồi. Rốt cục ở tết xuân thời điểm, nắm lấy của mình vũ khí mới. Hẳn đuổi theo sát Trịnh Hồn bọn họ trở lại thợ rèn làm trong phường, hẳn muốn tranh thủ thời gian nhìn một chút mới xuất lò vũ khí.

Ở trên đường, Trịnh Hồn còn có phổ nguyên cùng Lưu Bân giới thiệu, trong mấy ngày nay bọn hẳn khổ cực làm lụng. Ở Lưu Bân khiến người ta đem cái kia một khối đại thiên thạch chuyển trở về sau đó, Lưu Bân càng làm những vũ khí kia bản vẽ cũng giao cho bọn họ sau đó, bọn họ liền bắt đầu dựa theo những bản vẽ này cho Lưu Bân chế tạo vũ khí.

Bọn họ trước tiên chế tạo thật khuôn đúc vũ khí sau đó, sau đó dùng bình thường Tinh Cương dựa theo cái này khuôn đúc chế tạo một bộ. Thử một chút hiệu quả. Sau đó lại lấy ra phổ thông thiết quáng thạch, dựa theo Lưu Bân nói những kia luyện thép phương pháp, tổng hợp cải tiến luyện thép phương pháp xử lý. Đang tiến hành hơn một tháng thí nghiệm sau đó, bọn họ cảm thấy có niềm tin tương đối rồi, vì lẽ đó bọn họ liền bắt đầu đối với cái kia một khối thiên thạch tiến hành rèn đúc. Khối này vẫn Thạch Kiên cứng rắn cực kỳ, hơn nữa còn hẳn khí bức người, bọn họ dùng bình thường phương pháp căn bản cũng không có biện pháp đã hòa tan khối vẫn thạch này. Lò lửa nhiệt độ căn bản là không đủ nha. Vì lẽ đó bọn họ liền bắt đầu nghĩ biện pháp tăng lên lò lửa nhiệt độ.

Hiện tại bọn hẳn đã là dùng than cốc thiêu đốt, thiêu đốt vật liệu đã đạt đến hiện nay có thể đạt tới cực hạn, muốn muốn tăng lên nhiệt độ, tự nhiên là phải nghĩ biện pháp tăng cường thiêu đốt thời điểm dưỡng khí đưa vào đó. Bọn họ trải qua không ngừng thí nghiệm, rốt cục thông qua chế tạo một cái tăng cường bản phong tương cùng chân đạp thức máy sấy, song thương chảy xuống rỗng rỗng rốt cục khiến lò lửa đạt đến có thể để cho hàn thiết hòa tan nhiệt độ.

Đón lấy bọn họ thông qua không ngừng trừ đi mô trong đá tạp chất, tiến hành nhiều lần tinh luyện, lại gia nhập thêm bọn họ chuẩn bị xong những kia Tây Phương kim tính, dùng chế tạo bách luyện thép thủ đoạn, đối với mấy cái này hàn thiết không ngừng gõ. Khiến khối này hàn thiết bí chế càng ngày càng chặt chẽ, khiến trọng lượng của nó cũng càng ngày càng nặng, độ cứng cũng khoan dung độ đều đạt đến cực hạn. Tiếp theo bọn họ liền bắt đầu dựa theo Lưu Bân chuẩn bị xong bản vẽ bắt đầu chế tạo.

Lại trải qua quá một trận chế tạo, bọn họ rốt cục hoàn thành sở hữu lượng công việc, ngày hôm nay chỉ còn lại cuối cùng tôi vào nước lạnh time out rồi, chỉ cần hoàn thành tôi vào nước lạnh, như vậy một ít liền vạn sự thuận lợi. Vì lẽ đó bọn họ mau mau đến tìm Lưu Bân, để cái kia Lưu Bân cùng bọn họ đồng thời chứng kiến lịch sử tính một khắc. Đây nhưng là bọn hẳn hai cái trải qua thiên tân vạn khổ kết tinh. Là bọn hẳn trở thành thợ thủ công một đời lớn nhất thành tựu. Vì lẽ đó bọn họ mới sẽ trịnh trọng như vậy.

Lưu Bân nghe bọn hẳn kể ra, cũng không khỏi đến có chút không thể chờ đợi được nữa. Hẳn hiện tại thật muốn mau chóng tới nhìn một chút. Mấy người một đường ngựa không ngừng vó chạy tới thợ rèn làm trong phường. Trịnh Hồn đi tới bên trong, sai người chuyển ra cái kia một bộ khuôn đúc, Trịnh

Hồn mở ra khuôn đúc, chỉ thấy bên trong có một cây dài khoảng một trượng trường thương, đầu súng cùng Lưu Bân trước đây dùng Tinh Cương thương giống nhau đến mấy phần, chỉ là thoáng hơn nữa cái tiền, có vẻ càng thêm sắc bén. Hơn nữa hấn nhiều mở ra mấy cái rãnh máu. Trên cán thương mặt có thể vui mừng bảy cái uy phong lẫm lẫm Ngũ Trảo Kim Long, đây là Lưu Bân có ý giao phó. Bỏ thêm những này Long Văn, vừa có thể có vẻ rất uy phong, lại có thể tăng cường báng súng ma sát tính, phòng ngừa bị thương chảy mồ hôi thời điểm dễ dàng trượt. Vốn là Trịnh Hồn bọn họ còn có chút lo lắng đây.

Dù sao Ngũ Trảo Kim Long nhưng là Hoàng thất, không, chỉ có hoàng thượng có thể dùng, Lưu Bân xuất hiện đang dùng, thật là không thích hợp, ít nhiều có chút kiêng kỵ. Nhưng là Lưu Bân nhưng là cố ý để cho bọn họ làm như thế, bọn họ suy nghĩ một chút, Ngũ Trảo Kim Long mặc dù là hoàng đế chuyên dụng, nhưng cái kia chỉ là trên quần áo, bình thường vũ khí mặt trên, dùng những này cũng không tính là có cái gì kiêng kỵ. Hơn nữa Lưu Bân cũng là hoàng tộc người, hơn nữa hiện tại cũng là huyện hầu rồi, dùng những này cũng không có cái gì quan hệ. Vì lẽ đó thì có những này ôi chao Long Văn.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Mới vừa ra lò vũ khí

Lưu Bân ra hiệu một thoáng, để cho bọn họ kể tục, chính mình đối với cái này rất hài lòng. Trịnh Hồn cùng Phổ Nguyên để người thân trọng mang ra đến, bắt đầu cuối cùng tụt vào nước lạnh time out. Đây cái trường thương là dựa theo Lưu Bân yêu cầu, toàn thân nối liền cùng nhau chế tạo, vì lẽ đó muốn tụt vào nước lạnh liền muốn nối liền cùng nhau tụt vào nước lạnh. Nhưng là Lưu Bân nhìn hai bên một chút chu vi, không có chuẩn bị cái gì cái ao nha. Bọn họ muốn tụt vào nước lạnh, chung quy phải chuẩn bị kỹ càng đi.

Dựa theo trí nhớ của hấn, trước đây những này nhà xưởng sản phẩm muốn tụt vào nước lạnh, tốt nhất hấn là những ngày kia nhưng son tuyền. Dù sao luyện chế vũ khí bình thường đều khá là nóng bức, mà son tuyền nhưng là khá là lạnh lạnh, tụt vào nước lạnh hiệu quả khá hơn một chút. Lưu Bân nghĩ ngờ đem vấn đề của chính mình hướng về Phổ Nguyên hỏi một lần. Phổ Nguyên nghe xong, không thể nín được cười cười, nói rằng: "Hầu Gia quả nhiên kiến thức bao rộng, bình thường vũ khí muốn tụt vào nước lạnh, đích thật là dùng son tuyền hiệu quả tốt nhất. Bất quá lần này có chỗ bất đồng. Đây cái trường thương chính là dùng hàn thiết chế tạo, mặc dù so sánh so sánh nóng bức, thế nhưng bản chất nhưng là hàn triệt thấy xương, vì lẽ đó không thể tụt vào nước lạnh là Thanh Hàn son tuyền tụt vào nước lạnh. Nếu không, tự khả năng phải bị khuấy động, đối với vũ khí bản thân không tốt."

Lưu Bân nghe xong, cũng trong bóng tối gật gật đầu, chính là đồng tính tương xích, khác phái hút nhau. Chính là cái đạo lý này, dùng hàn sắt chế tạo vũ khí, lại dùng Thanh Hàn nước suối tụt vào nước lạnh, liền toàn bộ cùng lẫn nhau khuấy động dưới, thật là có khả năng sẽ xuất cái gì sai lầm. Lưu Bân liền hỏi: "Cái kia phải làm gì nha? Không dám vào tụt vào nước lạnh, vậy không bắt bắt hơn sao?"

Phổ Nguyên nghe xong, không thể nín được cười cười nói: "Hầu Gia không cần lo lắng. Kỳ thực luyện chế binh khí cũng phải để ý Âm Dương kết hợp lại. Hàn thiết bản thân là hàn triệt, vì lẽ đó muốn tìm một ít tương đối khá nóng rực chất lỏng đến tụt vào nước lạnh. Muốn nói lên khá là nóng rực chất lỏng, lựa chọn hàng đầu tự nhiên là huyết dịch. Bắn vào chúng ta liền chuẩn bị dùng một ít súc vật đông máu đến tụt vào nước lạnh. Cứ như vậy, vừa có thể để cho vũ khí bản thân đạt đến mức tận cùng, ngoài ra chính là vũ khí vừa mới được xuất bản, liền đã hấp thu không ít huyết dịch, càng có thể tăng cường vũ khí sát khí. Uy lực tăng gấp bội."

Lưu Bân vừa nghe, càng là chạy tới kinh hãi, không nghĩ tới còn có thể dùng huyết dịch đến tụt vào nước lạnh nha. Trong này cũng thật là tràn đầy học vấn nha.

Ở Phổ Nguyên cùng Lưu Bân lúc giới thiệu, Trịnh Hồn đã chỉ huy bên cạnh học đồ, từ bên ngoài nhắc quá tới một người hình chữ nhật vết xe, bên trong tràn đầy huyết dịch, Trịnh Hồn để người kia đem trường thương phóng tới bên trong, chỉ nghe 'Đâm này' một tiếng, một đoàn màu máu hơi nước tràn ngập đến trong cả căn phòng. Đợi được sương máu tản đi sau đó, Lưu Bân mới lên trước nhìn một chút của mình vũ khí mới. Hấn tiến lên cầm lên, trở về nhà mấy lần, cảm giác cảm giác cũng không tệ lắm, cái này cướp nhắc lên đến cảm giác thật là có phân lượng nha. Vừa vận một phát huy ra của mình cái cổ này thần phục người khí lực.

Lưu Bân không khỏi cười cười. Trịnh Hồn cùng Phổ Nguyên nhìn thấy Lưu Bân một người một cái tay liền cầm lên đến rồi, không khỏi kinh ngạc. Phải biết cái này trường thương, những người khác ít nhất phải ba người mới có thể nâng lên, hơn nữa cũng chỉ là nâng lên mà thôi. Bọn họ trước đây chỉ nghe nói Lưu Bân khí lực rất lớn, nhưng là cũng không biết sức mạnh của hấn có thể đạt đến cái trình độ này. Hấn còn chỉ là một cái không tới chín tuổi hài tử mà thôi nha. Nếu như đợi được hấn lớn rồi, còn đến mức nào.

Lưu Bân tùy ý đùa nghịch một hồi, rất hài lòng gật gật đầu. Cái này trường thương trọng lượng hấn cầm vừa vặn, vừa có thể dựa theo Đồng Nguyên nói như vậy, phát huy ra thương đến nhẹ nhàng đặc điểm, lại có thể để sức mạnh của hấn đạt được nguyên vẹn phát huy, nhất cử lưỡng tiện quả thực là quá tuyệt vời. Trịnh Hồn cùng Phổ Nguyên nhìn thấy Lưu Bân rất hài lòng, cũng là Phật cái kia tin.

Bọn họ mấy ngày nay khổ cực làm lụng, nếu như không bị nhận khải, vậy bọn họ không phải tương đương với uổng phí thời gian đi à nha? Trịnh Hồn nhìn

thấy Lưu Bân cao hứng như vậy, cũng muốn ước lượng một thoáng này cái trường thương trọng lượng, liền hần liền để Lưu Bân trước tiên đem trường thương buông ra, khiến người ta chiều tới một người đại cân ước lượng một thoáng này cái trường thương trọng lượng. Cái này cân cần mấy người nâng lên, trải qua một phen thiên tân vạn khổ, cuối cùng là xưng đi ra, con số vẫn đúng là vui mừng, vừa vặn 666 cân. Mọi người thấy càng là giật mình, nặng như vậy trường thương, Lưu Bân một người một tay liền cầm lên.

Thực sự là quá thần kỳ. Lưu Bân nhìn thấy con số này, cũng là thật cao hứng, con số này vẫn đúng là may mắn nha. Khả năng này là Nhân loại từ trước tới nay nặng nhất trường thương. Mặc dù có tương truyền hậu thế Lý Nguyên Bá nổi trống hũ kim chùy tổng cộng nặng đến tám trăm cân, thế nhưng đó là hai con hơn nữa vậy hay là ở đời sau. Chính mình băng vào điểm này là có thể ghi vào sử sách rồi.

Trịnh Hồn nhìn thấy Lưu Bân cao hứng như thế, liền liền nhân cơ hội nói rằng: "Hầu Gia, người đã cao hứng như thế, không bằng liền nhân cơ hội này cho cái này trường thương lên một cái thật một khi tên đi."

Lưu Bân nghe xong, trở nên trầm tư, xác thực, trong lịch sử từng cái có danh tiếng cảnh sát vũ trang vũ khí đều có thuộc về mình tên, nói thí dụ như Quan Vũ Thanh Long Yên Nguyệt Dao, trường 劔 Trường Bát Xà Mâu, cùng với Lữ Bồ Phương Thiên Họa kích. Mình không thể tổng dùng Tĩnh Cương thương loại này không có phẩm vị tên đi. Nhưng là lấy tên là gì thật đây?

Lưu Bân nhìn một chút trường thương, mặt trên có mấy cái bay múa Ngũ Trảo Kim Long, hần lại nghĩ tới đến, tương truyền Triệu Vân thương pháp gọi là Thất Thám bàn xà thương, nếu như kết hợp danh tự này, cái kia chính là một cái hoàn mỹ tên. Cho tới nay, hần đều đem Triệu Vân làm vì là thần tượng của mình cùng mục tiêu theo đuổi, vì lẽ đó cho dù đi tới thế giới này, so với hần Triệu Vân còn lợi hại hơn rồi, thế nhưng hần bắt đầu vẫn lấy Triệu Vân vì là tọa độ. Vì lẽ đó hần liền nói: "Nếu này cái trường thương mặt trên có mấy cái bay múa Ngũ Trảo Kim Long, đồng thời này cái trường thương còn sát khí so với người, không bằng tự kêu là Thất Sát Bàn Long thương được rồi."

Lưu Bân nói xong, chính mình cảm giác một thoáng, cũng không tệ lắm, vẫn rất có khí thế. Không bằng chờ mình chế ra bản thân độc hữu thương pháp thời điểm, liền lấy đó làm tên được rồi. Mà những người khác nghe xong Lưu Bân lên danh tự này, cẩn thận sẽ vì một thoáng, quả thật không tệ, đều vỗ tay bảo hay đi lên.

Lưu Bân lại là trâu mấy lần, càng làm thương giao cho phổ nguyên, nói rằng: "Mặt trên vẫn là độ một tầng kim đi. Như vậy cũng tránh khỏi thời gian dài rỉ sắt, hơn nữa cũng có thể che lại vũ khí sát khí."

Phổ Nguyên nghe xong vội vã khiến người ta nhận lấy. Còn Lưu Bân muốn rèn đúc kiếm đúng là vẫn không có cỡ lớn, dù sao bọn họ vẫn bận chế tạo thương, đúng là Lưu Bân muốn cái kia một cây cung chế tạo được rồi, dù sao cung không cần phiền phức như vậy, chỉ cần đem tạo hình chế tạo thật là được rồi. Chỉ là bây giờ còn chưa có thượng huyền. Lưu Bân vẫn không có biện pháp dùng.

Bất quá Lưu Bân nhìn thấy của mình Thất Sát Bàn Long thương đã là rất hài lòng. Đối với kiếm cùng cung, Lưu Bân không cần nhìn liền thỏa mãn, Trịnh Hồn cùng Phổ Nguyên tay nghề, hần đã lĩnh hội tới rồi. Hơn nữa dựa theo Trịnh Hồn ý tứ, nhiều nhất ba ngày, này ba cái vũ khí là có thể đầy đủ hết, liền triệt để chế tạo được, có thể sử dụng. Lưu Bân nghe xong cười lớn rồi khỏi. Vốn là hần vẫn không có báo cái gì hy vọng, không nghĩ tới mấy ngày, của mình chuyên môn vũ khí liền hoàn thành, đến thời điểm mình nhất định có thể giết khắp thiên hạ.

Lưu Bân sau này trở về, kế tục cao hứng dò xét lãnh địa của mình, tuy rằng hần rất bận, thật cao hứng, thế nhưng những chuyện này vẫn phải làm, dù sao đây chính là dưới áp lực hoạt động nha, đây là lãnh đạo thu mua lòng người thời cơ tốt nhất nha, hần làm sao có thể sẽ buông tha cái cơ hội tốt này đây? Đây chính là Mao Thái Tổ phát minh chiêu thức nha. Lưu Bân thân là hần người hâm mộ một trong, tự nhiên là muốn hảo hảo đi theo hần học tập chiêu thức của hần rồi.

Lưu Bân hao tổn mấy ngày, rốt cục ở giao thừa đêm thời điểm làm xong tất cả những thứ này. Hần ở Lưu gia trang cùng Triệu Vân Đồng Uyên còn có Chân gia biết dùng người người một nhà tụ tập cùng một chỗ đã qua một cái khoai trả giao thừa. Chân Dật thậm chí ôm ra Lưu Bân cái kia trên danh nghĩa từ Chân Mật, vẫn là tiểu hài tử Chân Mật để Lưu Bân nhìn, một chút cũng không tương tượng ra được, Chân Mật lớn lên sau đó sẽ trở thành vạn người mê thức Lạc Thần.

Đêm trừ tịch, Lưu Bân không có gác đêm, dù sao phía trên thế giới này hần không có lập gia đình, Đồng Uyên cùng Triệu Vân cùng với Chân gia người chính là của hần thân nhân. Lưu Bân đầu năm mừng một lên sau đó, Lưu Bân liền nhận được phần thứ nhất tân niên lễ vật. Trịnh Hồn cùng Phổ Nguyên sáng sớm liền đến tìm hần, nói Lưu Bân vũ khí đã được rồi, hần ngày hôm nay là có thể cầm đi. Hai ngày nay, hai người bọn họ hầu như cũng không có trở lại gia, một mực tại thợ rèn làm trong phường bận rộn, hi vọng có thể ở tân niên trước đó đem này tốt nhất thợ khéo time out hoàn thành. Ở sáng sớm hôm nay bọn họ rốt cục triệt để hoàn thành cuối cùng time out, vì lẽ đó bọn họ mau mau đến tìm Lưu Bân, hi vọng có thể cho Lưu Bân một cái tân niên lễ vật, cho Lưu Bân một niềm vui bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thất Sát Bàn Long thương

Lưu Bàn nghe xong vũ khí rốt cục tốt rồi, hắn không khỏi một tích, đuổi nhanh đi theo đám bọn hắn hai cái đi vào thợ rèn tác phường bên trong, Trịnh Hồn chỉ chỉ trên bình khí ba kiện bình khí vừa cười vừa nói: "Hết thấy đều hoàn thành, Hầu gia ý của ngươi như nào nha?"

Lưu Bàn không để ý đến bọn hắn! Hắn tiến lên vuốt ve bình khí trên kệ ba món vũ khí, Thất Sát Bàn Long thương thượng diện độ hơi mỏng một tầng kim, lộ ra càng thêm yêu cao quý khí thế, hơn nữa mạ vàng bên trong còn nhiều thiếu lộ ra nhàn nhạt huyết sắc, tại cao quý trong lại lộ ra sát khí bức người. Hơn nữa bản thân thượng diện phát ra so người hàn khí, càng là cho cái này Thất Sát Bàn Long thương gia tăng lên mấy phần uy lực!

Mà cái kia một thanh kiếm bên trên cùng thương cũng có vài phần tương tự, kiếm cũng so với bình thường kiếm muốn khoa trương lớn một chút, hơn nữa càng hơi dài một chút, không sai biệt lắm có một mét hai. Lưu Bàn dùng nhẹ tay khẽ thử dài thoáng một phát, thân kiếm có chút vang lên thoáng một phát, âm thanh chất còn rất không tồi!

Lưu Bàn nhẹ nhàng định rồi gật đầu, sau đó cầm qua cái thanh kia cung, dùng tay kéo thoáng một phát, cảm giác so trước đó lần thứ nhất cái kia đem cung hiểu thẳng không ít, ít nhất chính mình cảm giác không có dễ dàng như thế!

Trịnh Hồn chứng kiến Lưu Bàn tại thử cái kia cây cung, vì vậy tranh thủ thời gian nói ra: "Hầu gia, dựa theo ngươi nói, cái này tặng công để cho chúng ta hết sức làm, có thể cố đa trọng thì cố đa trọng, chúng ta trân khanh khách khom lưng đều là hàn thiết chế tạo đấy, về phần dây cung thì là dùng một con cộp gân, hơn nữa quấn lên một ít tơ vàng, cho nên cây cung này muốn mười thạch khí lực mới có thể kéo khai mở!"

Lưu Bàn nghe xong, không khỏi âm thầm lừ lừ, mười thạch, không sai biệt lắm hơn hai ngàn cân nha! Khó trách nặng như vậy đây này! Bất quá như vậy cũng tốt, mười thạch cung, cái kia chẳng phải tương đương với là súng ống bên trong đích phân thiết bị vũ khí sao?

Thanh cung nhất định là siêu cấp kinh người rồi! Quá tuyệt vời! Lưu Bàn quay người lại hảo hảo cảm tạ thoáng một phát Trịnh Hồn cùng Phổ Nguyên, cũng hướng vẫn còn bận rộn một ít đám thợ thủ công cảm tạ thoáng một phát, hướng bọn hắn đã bái năm phát tiền lì xì về sau, Lưu Bàn sẽ cầm vũ khí của mình, cười ha ha về tới chỗ ở của mình!

Lưu Bàn về đến nhà, bỏ vũ khí xuống, tựa lúi kéo Triệu Vân đi cùng người chúc tết rồi, vốn hắn còn muốn tuyên dương thoáng một phát vũ khí của hắn đấy, bất quá nghĩ nghĩ, làm như vậy không khỏi có chút ít tính trẻ con rồi, ra về mình quá ngại thơ rồi, cho nên coi như xong!

Hắn lôi kéo Triệu Vân cho Đồng Nguyên Trịnh Huyền những người này từng cái đã lạy năm, đòi hỏi tiền lì xì, sau đó muốn chạy đến Chân gia cùng Chân gia những người kia cũng đã bái năm về sau, ngay tại Chân gia ăn một bữa điểm tâm, Chân Dật lại một lần nữa có ý ôm ra vẫn còn trong tã lót Chân Mật, lại để cho Lưu Bàn cùng nàng bồi dưỡng cảm tình!

Lưu Bàn nghe xong, triệt để bó tay rồi! Hắn mặc dù đối với Chân Mật cái này Lạc Thần rất hướng tới, nhưng này lúc nàng lớn lên lúc sau này nha, hắn có thể không có gì bất lương yêu thích, đối (với) một cái tiểu loli có cái gì bất lương ý đồ!

Hơn nữa coi như là một cái có yêu thích tiểu loli người, cũng sẽ không biết đối (với) một cái chỉ có hai tuổi tiểu hài tử có ý kiến gì không đấy! Cái kia cũng không tránh khỏi quá biến thái rồi! Bất quá đã Chân Dật không nên hắn ôm Chân Mật, hắn cũng chỉ có thể ôm rồi, coi như là bồi dưỡng thoáng một phát cảm tình là được! Dù sao cái này là mình tương lai lão bà, cũng không tính là chính mình rất hèn mọn bị ối rồi!

Lưu Bàn tại Chân gia độ đã qua hơn nửa thiên, sau đó tựa đi trở về, năm mới vốn là muốn giúp nhau đi mới lạ thời gian, thế nhưng mà hắn ở cái thế giới này lại coi như không có có bao nhiêu thân thích, mà ngay cả người nhà cũng chỉ là Đồng Nguyên cùng Triệu Vân những... này sư phó cùng sư huynh đệ.

Ở thời điểm này hắn mới cảm giác được chính mình đặc biệt cô độc, cảm giác mình cùng cái thế giới này là như vậy có cách ngăn, hết thấy đều cự ly này sao xa! Có đôi khi hắn đã ở muốn, chính mình đi vào cái thế giới này đến cùng đúng hay không!

Chính mình truy cầu chiến trường khoái cảm, chẳng lẽ muốn buông tha cho thân tình tình bạn sao? Thật sự muốn xa cách thân nhân của mình sao? Lúc ấy muốn đi vào cái thế giới này xác thực là rất làm cho người khác kích động, nhưng là bây giờ mình quả thật muốn lạnh lùng đối đãi cái này một cái vốn hắn nên rất hạnh phúc rất đoàn viên năm mới! Điều này chẳng lẽ cũng là của mình truy cầu sao?

Không, chính mình tuy nhiên ưa chiến trường nét mặt tươi cười, nhưng là mình không phải cỗ máy giết người, mình không phải là động vật máu lạnh, mình cũng là sinh động nhiệt tình đàn ông! Đã kiếp trước thân tình, mình đã nhất định là không có phúc hưởng thụ, như vậy chính mình là tốt rồi tốt quý trọng ở kiếp này thân tình a! Đồng Nguyên, Triệu Vân đều là mình ở kiếp này thân nhân, mình nhất định muốn hảo hảo quý trọng nha!

Lưu Bàn bởi vì tâm tình có chút khó chịu, cho nên còn lại thời gian sẽ không có ra lại đi bái phỏng Lưu Yên mấy người bọn hắn, hắn chỉ là phái người đi cho Lưu Yên đưa một phần đại lễ, tỏ vẻ áy náy của mình, nói thân thể của mình không khỏe, không thể ra cửa!

Lưu Yên cũng không phải không nên Lưu Bàn tự mình đến nhà bái phỏng, Lưu Bàn đã tâm ý đã đến, hắn tự nhiên là sẽ không trách tội đấy! Đương nhiên tại phía xa Lạc Dương cái kia chút ít Thanh Lưu còn có trong hoàng thất người cũng không thiếu được một phần đại lễ! Hiện tại còn không phải thiên hạ đại loạn thời điểm, mình coi như là tạm thời ra về đáng thương được! Về sau Hán Linh đế chết rồi, thiên hạ đại loạn rồi, chính mình tự rút cuộc không cần để ý tới bọn hắn rồi! Đến lúc đó, cái kia chính là thuộc tại thiên hạ của mình rồi!

Năm mới thuận lợi đi qua, những người khác vẫn còn vui mừng thời điểm, Lưu Bàn bọn hắn xác thực đã tiếp tục trước kia thời gian, đã bắt đầu vất vả huấn luyện! Vốn thời đại này năm mới, cũng không phải trong một năm nhất long trọng ngày lễ, lớn nhất ngày lễ nhưng thật ra là tết nguyên tiêu, cái lúc này còn gọi là tết Nguyên Tiêu, tết Nguyên Tiêu muốn xem hoa đăng đấy, tại Lạc Dương, hoàng thất còn muốn coi mở một bộ phận hoàng cung, cho phép mọi người đi vào, cùng một chỗ xem hoa đăng, tỏ vẻ hoàng thất cùng dân cùng vui cười!

Tự là những thứ khác châu quận cũng là muốn coi mở hoa đăng, dạ không khỏi tiêu, khắp chốn mừng vui! Bất quá Lưu Bân đối (với) cái này ngày lễ còn không có có cảm giác gì, kỳ thật thời điểm tết âm lịch là lớn nhất ngày lễ, tuy nhiên tết nguyên tiêu cũng rất long trọng, thế nhưng mà Lưu Bân lại đối với nó không có hứng thú. Hơn nữa hiện tại thiên hạ thiên tai nhân họa không ngừng, dân chúng lầm than đây, cái này tết Nguyên Tiêu cũng sẽ không biết rất náo nhiệt, coi như là nhìn, cũng sẽ không có cái gì kinh hi đây, còn không bằng không đi! Khởi nghĩa Khăn Vàng chỉ còn lại gần ngàn mấy tháng rồi, Lưu Bân còn chuẩn bị thừa dịp trong khoảng thời gian này, tranh thủ thời gian thích ứng thoáng một phát chính mình vũ khí mới, hảo hảo học nghệ đây này! Về phần tết Nguyên Tiêu, về sau có rất nhiều cơ hội tham gia đấy!

Vốn Vương Việt còn ý định lại để cho Lưu Bân bọn hắn qua hết tết Nguyên Tiêu tại bắt đầu huấn luyện đấy, bất quá chứng kiến Lưu Bân dốc hết sức yêu cầu bắt đầu huấn luyện, hẳn tự nhiên là rất thích ý rồi! Về phần Triệu Vân tuy nhiên muốn cùng ca ca muội muội qua hết tết Nguyên Tiêu tại bắt đầu, thế nhưng mà tại sư huynh trước mặt, còn không có có hẳn lên tiếng địa phương, hẳn chỉ có thể cùng đi theo rồi!

Kỳ thật Lưu Bân dùng Triệu Vân vì mục tiêu theo đuổi, Triệu Vân cảm giác không phải là dùng hắn vì mục tiêu theo đuổi đâu này? Triệu Vân cùng Lưu Bân cơ hồ là cùng một chỗ bá sự, cùng một chỗ bắt đầu học nghệ, vốn Triệu Vân đối (với) Lưu Bân cái này một cái so với chính mình còn nhỏ một điểm người thành vì sư huynh của mình có chút không cho là đúng, cho là mình nhất định so cái này sư huynh hiểu thắng! Đến lúc đó mình đã có thể nếu so với sư huynh uy phong nhiều!

Nhưng là Lưu Bân lại coi như một mực chạy ở trước mặt của hắn, một mực so với hắn cường một điểm, vô luận hắn như thế nào cố gắng, vô luận hắn dù thế nào cố gắng huấn luyện, nếu không có biện pháp đuổi theo sư huynh bộ pháp. Thời gian dần qua Triệu Vân đối (với) Lưu Bân mới xem như tâm phục khẩu phục, mới hiểu được nó có thể trở thành sư huynh của mình xác thực có hẳn sở trường, đồng thời hẳn bắt đầu đối (với) cái này sư huynh kính sợ có phép!

Hiện tại Lưu Bân yêu cầu sớm bắt đầu huấn luyện, hẳn tuy nhiên lòng có tiếc nuối, không thể Hòa huynh muội hảo hảo qua một cái tết Nguyên Tiêu, nhưng là hắn hay (vẫn) là ngoan ngoãn cùng đến rồi! Hắn hiện tại đã không yêu cầu xa vời có thể siêu việt Lưu Bân rồi, nhưng là hắn cũng không hy vọng chính mình bị Lưu Bân chênh lệch phối nhạc quá nhiều, hẳn muốn gặt gao đi theo sư huynh bước chân, không thể vứt xuống quá nhiều!

Lưu Bân chứng kiến Triệu Vân ngoan ngoãn cùng tới, cũng rất hài lòng gật đầu! Lưu Bân đối (với) Triệu Vân kỳ thật hay (vẫn) là tràn ngập hi vọng đấy, hắn không hy vọng Triệu Vân còn như là nguyên lai như vậy, tại Lưu Bân thủ hạ không có tiếng tăm gì, một mực không có chính mình mang binh xuất chiến cơ hội, giống như là một cái bảo tiêu đồng dạng! Cho nên Lưu Bân ở kiếp này đối (với) Triệu Vân yêu cầu rất nghiêm khắc, không chỉ có yêu cầu Triệu Vân muốn đi theo chính mình cố gắng luyện võ, còn yêu cầu Triệu Vân nhiều hơn học tập một ít binh pháp thao lược, tại Triệu Vân làm lại để cho hắn cảm thấy khó chịu thời điểm, hắn sẽ sửa chữa Triệu Vân một chút, dù sao Triệu Vân đánh không lại hắn! Triệu Vân tại Lưu Bân dưới đảm uy, cũng chỉ có khuất phục rồi! Hằng hái học tập, hi vọng có một ngày có thể thoát khỏi Lưu Bân dưới đảm uy!

Triệu Vân lại tới đây, hai người mà bắt đầu tự hành liên hệ tới, những cơ sở kia tính đồ vật, Triệu Vân chứng kiến Lưu Bân vũ khí mới, không khỏi vẻ mặt ngạc nhiên, Lưu Bân cười cười, đem Thất Sát Bàn Long thương đưa cho Triệu Vân, lại để cho hắn đùa nghịch thoáng một phát, Triệu Vân hưng phấn nhận lấy, chuẩn bị thể nghiệm thoáng một phát cái này thần binh!

Thế nhưng mà hắn vừa nhận lấy, tự thoáng cái rớt xuống đất, còn kém điểm nện vào chính mình! Triệu Vân tuy nhiên võ công trác tuyệt, thế nhưng mà khí lực của hắn cũng chỉ là so thường nhân lớn một chút, chưa tính là trời sinh thần lực, huống hồ hắn còn nhỏ như vậy, tự nhiên là cảm không nổi đến hơn sáu trăm kim Thất Sát Bàn Long thương rồi!

Hắn thử theo trên mặt đất cầm lên, thế nhưng mà thí nghiệm nhiều lần, gương mặt đều đến mức đỏ bừng, nhưng vẫn là cảm không nổi đến, Lưu Bân vừa cười vừa nói: "Cái này vũ khí trọng đại sáu trăm sáu mươi sáu cân, ngươi cái kia không đứng dậy cũng là rất bình thường đấy!"

Triệu Vân nghe xong nặng như vậy, không khỏi âm thầm tắc lưỡi! Lưu Bân càng làm cái thanh kia Chấn Thiên cung đưa cho Triệu Vân, Triệu Vân dùng sức kéo mấy lần, thế nhưng mà dây cung nhưng lại không chút sức mẻ! Xem Lưu Bân cười lên ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chiến chuẩn bị trước

Triệu Vân nhìn thấy Lưu Bân cười ha ha, không khỏi cười mỉa mấy lần, nói rằng: "Sư huynh, cái này cung nặng bao nhiêu nha? Làm sao so với ngươi trên một cái còn nặng hơn nha?"

Lưu Bân trước kia này thanh năm thạch cung, Triệu Vân cũng từng thử, tuy rằng năm thạch cung rất nặng, thế nhưng Triệu Vân liều sức lực quyền lực, cũng là có thể kéo dài một chút, thế nhưng lần này, nhưng là vẫn không nhúc nhích. Để Triệu Vân đối với hắn càng thêm tò mò. Lưu Bân cười cợt, nói rằng: "Lần này cái này cung, có mười Thạch Trọng, ngươi kéo không ra cũng là chuyện đương nhiên."

Triệu Vân vừa nghe có mười thạch, càng là kinh ngạc tới đỉnh. Hắn nhìn thấy Lưu Bàn rất nhẹ nhàng như thường đơn độc tay cầm lên Bàn Long thương, lại là nhẹ nhõm đem Chấn Thiên Cung kéo thành trăng tròn, hẳn đối với Lưu Bàn kính nể càng là đạt tới được đỉnh phong. Vào lúc này Đồng Uyên cùng Vương Việt cũng đã tới, bọn họ nhìn thấy Lưu Bàn vũ khí mới, lại nghe được Triệu Vân một mặt hưng phấn tiếp thu, cũng là không khỏi sợ hãi than, bọn họ mặc dù biết Lưu Bàn bên trong đến cái kia kinh người, nhưng là cũng không biết sức mạnh của hắn đã đạt đến trình độ này. Loại này quái lực làm sao có thể sẽ xuất hiện tại một đứa bé trên người nha. Đây rõ ràng chính là Thượng Cổ ma thú mới có thể có khí lực nha. Bọn họ đối với Lưu Bàn rất hiếu kỳ liên nâng cao một bước rồi.

Lưu Bàn bọn họ bắt đầu huấn luyện. Vương Việt nhìn thấy Lưu Bàn tiềm lực sau đó, đối với yêu cầu của bọn họ cũng càng nghiêm khắc. Lưu Bàn bọn họ mặc dù có chút không cam tâm tình nguyện, nhưng là vì tương lai, vẫn là nhẫn xuống rồi. Bất quá nói thật, nghiêm khắc huấn luyện để Lưu Bàn bọn họ tiến bộ nhanh chóng, đặc biệt hiện tại Lưu Bàn cầm lên vũ khí mới, Vương Việt cùng Đồng Uyên bọn họ đã không dám cùng Lưu Bàn ở tự mình đấu, vạn nhất Lưu Bàn sơ ý một chút, như vậy bọn họ khả năng liền cần sớm quy thiên rồi, coi như là không có quy thiên, chỉ sợ cũng là bị thương nặng rồi. Vì lẽ đó bọn họ dễ dàng là không ở cùng Lưu Bàn đánh nhau rồi, coi như là sẽ đối đánh, cũng phải yêu cầu Lưu Bàn bọn họ chỉ có thể dùng một thương kiếm gỗ, nếu không, bọn họ nói thật Ác Ma đều bắt hòa Lưu Bàn đánh cho.

Lưu Bàn bọn họ lại bắt đầu mấy tháng Địa ngục thức huấn luyện. Lưu Bàn đối với Lưu gia trang sự tình cũng rất ít để ý tới, đều giao cho Triệu Phong sông trấn một bọn họ quản lý, chính là huấn luyện những binh sĩ kia sự tình cũng có liên quan với bọn họ giám đốc, mình và Triệu Vân nhưng là một lòng luyện võ.

Đương nhiên, Lưu Bàn cũng không phải đem toàn bộ thể lực đều giao cho người khác quản lý đi tới. Hắn những tin tức báo kia tổ chức vẫn có hắn tự mình quản lý. Bây giờ lập tức liền muốn khởi nghĩa khăn vàng rồi, hẳn tự nhiên là đem sở hữu sự chú ý đặt ở khởi nghĩa khăn vàng bên trên rồi. Đặc biệt Trương Giác bọn họ ba huynh đệ trên người, bọn họ là lần này chủ giác, Lưu Bàn tự nhiên là muốn thường xuyên quan tâm bọn họ.

Đương nhiên còn có cái kia cuối cùng bán đi Hoàng Cân quân Đường Chu, Lưu Bàn cũng đã khiến người ta tiếp xúc với hắn, hi vọng hắn bắt đầu dựa theo trong lịch sử như vậy, ở khởi nghĩa khăn vàng đêm trước, đem Hoàng Cân quân muốn tạo phản sự tình báo cho triều đình, để triều đình có chuẩn bị. Vì thế Lưu Bàn phát phí đi rất nhiều tiền tài, thu mua Đường Chu, cùng Đường Chu phân tích tình huống, để hắn hiểu được khởi nghĩa khăn vàng là không thể nào sẽ thành công. Những chuyện này cũng đích thật là để Đường Chu kinh hồn bạt vía không ngớt.

Đường Chu vốn là một cái chán nản Mậu Tài, (cái gọi là Mậu Tài, kỳ thực chính là tú tài, bất quá bởi vì phải cầm kỳ Hán Quang Vũ Đế Lưu Tú tên, vì lẽ đó liền đổi (sửa) tú tài vì là Mậu Tài rồi.) bởi vì lại một lần sinh bệnh, không có tiền xem bệnh, bị vừa vặn đi ngang qua Trương Giác cứu, liền Đường Chu liền bái Trương Giác sư phụ, đi theo hắn tuyên dương Thái Bình đạo. Nhưng là chậm rãi Đường Chu phát hiện, cái này Thái Bình đạo không chỉ có là như bọn họ tuyên dương như vậy, thay kẻ sĩ giải trừ đau khổ, bọn họ còn đánh toán tạo phản đấy.

Vốn là ngay từ đầu thời điểm, Đường Chu đối với bọn họ muốn tạo phản sự tình cũng là cảm tán đồng thái độ, dù sao hiện tại đại hán thiên tai nhân họa không ngừng, triều đình công khai buôn bán quan bán tước, triều chính hỗn loạn, dân chúng lầm than, có địa phương đã dịch Tử nhi Thực rồi. Hẳn Đường Chu một lần Mậu Tài số đi rơi xuống không có tiền xem bệnh hoàn cảnh, cũng là bởi vì này hỗn loạn, không đạt được gì triều đình, nếu như có thể lật đổ loại này ngu ngốc vô năng triều đình, hẳn tự nhiên thì nguyện ý rồi. Đến thời điểm nói không chắc hắn còn có thể trở thành là khai quốc công thần, Phong Hầu bá tước đấy.

Nhưng là theo thời gian trôi qua, hẳn đối với Thái Bình đạo sự tình thâm nhập hiểu rõ, để hắn đối với Thái Bình đạo tạo phản thành công càng ngày càng hoài nghi. Thông qua đối với Thái Bình đạo kết cấu bên trong cùng nhân viên hiểu rõ, Đường Chu mới phát hiện Trương Giác ba huynh đệ chỉ là một chút chí lớn nhưng tài mọn người, Thái Bình đạo nội bộ kết cấu hỗn loạn, chủ thứ không rõ. Hơn nữa hắn còn phát hiện, Thái Bình đạo bên trong cũng không có cái gì đặc lực nhân tài, đều chỉ là một chút nghèo khổ bách tính, bọn họ đều là bị Thái Bình đạo những kia hoa chiêu cho lừa gạt vào, hơn nữa bọn họ đi vào chỉ là vì có thể ăn bữa cơm no mà thôi.

Thái Bình đạo tuy rằng nhân viên không ít, giáo đồ hiện tại đã vượt qua trăm vạn chỉ chúng rồi, thế nhưng bên trong dùng cho tạo phản lương thảo binh khí, cùng với tạo phản chuẩn bị kinh phí cũng rất ít, căn bản là vô lực chống đỡ một hồi lớn chiến tranh. Hơn nữa xuất hiện tại thiên hạ tuy rằng dân chúng lầm than, rất nhiều bách tính đối với triều đình đã có bất mãn, thế nhưng lòng người vẫn là đứng ở đại hán một bên, dù sao đại hán mới là thiên hạ chính thống. Nếu như Thái Bình đạo vào lúc này giờ lên cờ xí tạo phản nhất định sẽ gặp phải trọng đại chèn ép.

Mà triều đình tuy rằng triều chính hỗn loạn, quốc khổ trống vắng, thế nhưng thật phải chờ tới có lớn điểm tâm cái kia phát sinh thời điểm, đại hán chính thống một câu nói này, có thể biến thành lương thảo binh khí cùng với binh sĩ. Nghĩ tới đây, Đường Chu cũng đã đánh trống lui quân rồi. Hơn nữa Lưu Bàn phái người đối với hắn tiến hành rồi thu mua, cũng đối với hắn tiến hành thế sự phân tích đe dọa, để Đường Chu càng thêm lo lắng. Vì lẽ đó hắn cũng bắt đầu phiền chán rồi, nghĩ lại mình là có nên hay không vì tương lai vậy không có cái bóng khai quốc công thần thân phận, liệu mình bị toàn gia chém giết tịch thu gia sản nguy hiểm, theo Thái Bình đạo đụng một cái. Vẫn là già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, hướng về triều đình tổ giác Trương Giác đã tâm của bọn hắn thật đấy?

Theo lý thuyết Đường Chu hẳn là đền đáp triều đình, tổ giác Trương Giác bọn họ, cứ như vậy, chính mình không chỉ có thể giữ được tính mạng, nói không chắc còn có thể lập xuống đại công, thu được triều đình phong thưởng. Nhưng là hắn lại nghĩ đến tính mạng của chính mình là Trương Giác cứu được, nếu như mình đem những chuyện này báo cho triều đình, đó không phải là vong ân phụ nghĩa, bán đi ân nhân cứu mạng sao? Nói như vậy, mình còn có thần ác không có này mặt đặt chân ở bên trong đất trời nha? Vì lẽ đó trong khoảng thời gian ngắn, Đường Chu cũng không biết nên lựa chọn thế nào.

Đối với Đường Chu khó có thể lựa chọn, Lưu Bàn cũng không có quá nhiều bức bách hắn, Đường Chu là không biết rõ làm sao lựa chọn, Thái Bình đạo là vẫn không có chuẩn bị kỹ càng, mà Lưu Bàn cũng là không có chuẩn bị kỹ càng, khởi nghĩa khăn vàng tuy nhiên tại trong lịch sử bị nhanh chóng đã trấn áp, thế nhưng lực phá hoại to lớn, ảnh hưởng thời gian trường không phải là ngắn thời gian có thể dẹp loạn. Toàn bộ Đông Hán thêm vào Tư Lệ tổng cộng có mười ba châu, khởi nghĩa khăn vàng ở tám cái châu đều có quy mô lớn phá hoại, gặp tai họa nhân số chỉ chúng, hầu như hơn mười triệu. Phải biết hiện tại Đông Hán tổng nhân khẩu, cũng mới chừng ba ngàn vạn.

Lưu Bân vị trí U Châu tuy rằng vị trí Bắc Cương, nhân số không nhiều, bách tính cũng đói lập nghèo khó, cho nên gặp tai hoạ trình độ không là rất lớn, thế nhưng nếu Lưu Bân quyết định đem U Châu làm vì là sau này mình cần cứ địa, đương nhiên là không thể để cho người khác hơn nữa phá hủy. Hơn nữa Lưu Bân còn cảm thấy U Châu nhân số quá thiếu, vì lẽ đó chuẩn bị muốn ở lần này khởi nghĩa khăn vàng dẫn được thiên hạ đại loạn thời khắc, thu nhiều lưu một thoáng dân chạy nạn, bổ sung U Châu nhân số không đủ. Tăng cường thế lực của chính mình gốc gác. Dù sao nhân số ít rồi, chế tạo ra của cải cũng ít đi, Lưu Bân có thể chiêu binh mãi mã khả năng cũng ít đi, như vậy hấn nếu muốn phải lớn mạnh thế lực cũng là khó càng thêm khó rồi. Hấn cũng sẽ không ghét bỏ chính mình cảnh nội nhân số quá nhiều nha. Nếu như hấn hiện tại thủ hạ có hơn trăm triệu người, vậy hấn còn cần phải ẩn giấu đi chờ đợi thiên hạ đại loạn mới có cơ hội sao? Hấn trực tiếp là có thể thống nhất thiên hạ.

Hấn cũng không lo lắng cho mình cảnh nội bách tính quá nhiều, chính mình nuôi sống không nổi, một cái U Châu hiện tại cũng mới 1,2 triệu người, chuyện này quả thật quá ít. Thật có thể nói là là hoang vắng. Dân chúng sức sáng tạo là vô hạn, ở đời sau một cái nhỏ nhỏ Hà Nam tỉnh là có thể nuôi sống 1 ức nhân khẩu. Mà bây giờ U Châu muốn so với hậu thế Hà Nam tỉnh còn muốn đánh, cần bản cũng không cần lo lắng cái gì. Tuy rằng hậu thế khoa học kỹ thuật so với hiện tại muốn phát đạt rất nhiều, lương thực sản lượng cũng phải so với hiện tại nhiều hơn. Nhưng mà nếu như U Châu kiến thiết được rồi, chứa đựng hơn mười triệu người vẫn là không thành vấn đề.

Chính mình cần bản cũng không cần lo lắng, mình bây giờ muốn lo lắng sự tình trái lại là muốn tích trữ thêm một ít lương thảo vật tư, chỉ có có lương thảo vật tư, mình mới có thể thoải mái tay chân thu nhận dân chạy nạn, chiêu binh mãi mã. Vì lẽ đó Lưu Bân cũng không muốn Thái Bình đạo hiện tại liên cử binh tạo phản. Hấn một năm nay, vẫn luôn ở đề thương đội của mình cùng Chân gia đội buôn ở bên ngoài nhiều mua lương thực không con đây. U Châu nơi này khá là lạnh lẽo, lương thực sản lượng không cao. Vì lẽ đó lương thực số lượng dự trữ cũng không nhiều, vì lẽ đó Lưu Bân muốn từ nơi khác mua, Nam Phương Kinh Châu còn có Ích Châu đều là sản lượng đại châu, lương thực số lượng dự trữ cũng tương đối nhiều, Lưu Bân ngay khi hai địa phương này trắng trơn mua lương thực. Hiện tại mua lương thực đã đủ hơn triệu người ăn trên dài hơn nửa năm, chỉ cần đợi thêm đám tiếp theo lương thực trở về, Lưu Bân chuẩn bị liền gần đủ rồi.

Cự Lộc quận có huynh đệ ba người, một tên Trương Giác, một tên Trương Bảo, một tên Trương Lương. Cái kia Trương Giác vốn là cái không đệ tú tài, bởi vì vào núi hái thuốc, gặp một lão nhân, mặt xanh dung nhan hài đồng, tay cầm lê trượng, hoá giác đến một trong động, lấy Thiên Thư 3 quyển thụ chi, viết: "Tên này (Thái Bình Yêu Thuật), mày chiếm được, đương đại thiên Tuyên Hoá, phổ cứu thế người; như nầy sinh (manh) dị tâm, tất [nhiên] lấy được ác báo."

Giác bái hỏi họ tên. Lão nhân viết: "Ta chính là Nam Hoa lão tiên vậy."

Nói cật, hóa trận Thanh Phong mà đi. Giác đến sách này, hiểu đêm công tập, có thể hô mưa gọi gió, tù và vì là "Thái Bình đạo người". Trung bình năm đầu tháng giêng bên trong, dịch khí lưu đi, Trương Giác tán thi phù thủy, vì là người chữa bệnh, tự xưng "Đại Hiền Lương Sư". Giác có đồ đệ hơn năm trăm người, Vân Du tứ phương, đều có thể về bữa niệm chú. Lần sau đồ chúng ngày nhiều, giác chính là lập ba mươi sáu phương, hào phóng hơn vạn người, tiểu Phương sáu, bảy ngàn, mỗi nơi đứng Cừ soái, xưng vì tướng quân; ngoa ngôn: "Trời xanh đã chết, Hoàng Thiên đương lập; tuổi ở giáp, thiên hạ đại cát."

Làm người tất cả lấy bạch đất sách "Giáp" hai chữ Vu gia bên trong trên cửa chính. Thanh, u, từ, ký, gai, dương, duyệt, dự bát châu người, gia gia phụng dưỡng Đại Hiền Lương Sư Trương Giác tên. Giác khiến đảng mã nguyên nghĩa, ám tề vàng bạc gấm vóc, kết giao bên trong suốt phong tư, cho rằng nội ứng. Giác cùng Nhị đệ thương nghị viết: "Khó nhất đến người, dân tâm vậy. Kim dân tâm đã như ý, nếu không thừa thế lấy thiên hạ, thành vì là đáng tiếc."

Thích thú một mặt tư tạo hoàng kỳ, ước hẹn khởi sự; một mặt khiến đệ tử Đường Chu, tri sách báo phong tư. Đường Chu chính là kính phó tính bên trong cáo thay đổi. Để cho đòi Đại tướng quân Hà Tiến điều binh cầm mã nguyên nghĩa, chém chỉ; lần thu phong tư chò đám người hạ ngục. Trương Giác người tri huyện lộ, đêm tối cử binh, tự xưng "Thiên công tướng quân", Trương Bảo xưng "Công tướng quân", Trương Lương xưng "Nhân công tướng quân". Thân nói với chúng viết: "Kim hán vận sắp hết, Đại Thánh người ra. Các người giai nghị thuận lòng trời từ chính, lấy vui cười thái bình."

Tứ phương bách tính, khóa Hoàng Cân từ Trương Giác phản người bốn mươi, năm mươi vạn, tặc thế hùng vĩ, quan quân trông chừng mà sợ. Hà Tiến tấu Đế Hòa nhanh chóng hàng chiêu, khiến cho các nơi chuẩn bị điều khiển, thảo tặc lập công. Một mặt khiến Trung Lang tướng Lô Thực, Hoàng Phủ Tung, Chu Tuấn, tất cả dẫn tinh binh, phân ba đường đòi lại. Đồng thời lại mệnh cách xa ở U Châu Phiêu Kỵ tướng quân Lưu Bân từ U Châu xuất phát, thảo phạt nghịch tặc.

Vốn là Lưu Bân mặc dù biết khởi nghĩa khăn vàng là vào năm ấy, thế nhưng là đã quên cụ thể là ở đảng kia một tháng, chỉ biết là ở hơn nửa năm, vì lẽ đó hấn ngay khi qua hết năm rượu chuẩn bị tất cả, ở từ Đường Chu nào biết, Trương Giác đám người chuẩn bị ở tháng ba thời điểm khởi binh tạo phản, vì lẽ đó hấn liền để Đường Chu trước thời gian một tháng, đem chuyện này báo cho triều đình. Chính mình cũng làm tốt tích cực chuẩn bị, thời khắc chuẩn bị kỳ binh bình khó. Hán Linh Đế từ Đường Chu nào biết tin tức sau đó, không khởi vừa kinh vừa sợ. Mau mau sai người dựa theo danh sách bắt giết Hoàng Cân quân nội ứng, cũng nhận lệnh Hà Tiến vì là Đại tướng quân, bắt đầu trấn áp Thái Bình đạo.

Đồng thời cũng tiếp nhận rồi những kia Thanh Lưu nhất phái kiến nghị, giải trừ cầm chi cầm. Trương Giác biết sau đó, cũng bắt đầu chính là tạo phản, Hán Linh Đế từ trung ương triều đình phái ra tam lộ đại quân bắt đầu trấn áp Hoàng Cân quân, đồng thời hạ chiếu, cho phép địa phương tự mình thành lập dân đoàn diệt cướp. Hấn cũng nghĩ đến Lưu Bân, Lưu Bân có thể lấy năm ngàn chỉ chúng mấy trăm Tiên Ti mấy 100 ngàn đại quân, muốn bình định Hoàng Cân quân tự nhiên cũng không thành vấn đề rồi. Liên hấn cũng làm cho Lưu Bân khởi binh bình khó. Đương nhiên ý đồ này là hấn ở Trương Nhượng nhắc nhở xuống, mới nghĩ ra được.

Lần này Hoàng Cân quân nội ứng thậm chí có hoạn quan ở bên trong, văn võ đại thần đều phải Hán Linh Đế chém giết Thập Thường Thị, tuy nhiên tại Trương Nhượng khóc lóc kể lể dưới, Hán Linh Đế không có giết bọn họ, bất quá Trương Nhượng cũng cảm giác Hán Linh Đế đối với bọn họ có khoảng cách, vì cứu vãn ở Hán Linh Đế trong lòng địa vị, vì lẽ đó hấn mới có thể nhớ tới Lưu Bân. Lưu Bân đứng đắn, Trương Nhượng tự nhiên là biết đến, chỉ cần Lưu Bân ở lần này bình khó trung lập dưới đại công, đó chính là hấn tiến cử có công, Hán Linh Đế nhất định sẽ đối với hấn càng thêm tín nhiệm rất nhiều.

Mà lúc này đây, Lư Bân đang làm gì đó? Hán Linh Đế để Lư Bân khởi binh bình khó khăn thánh chỉ còn chưa tới U Châu đây. Thế nhưng Hoàng Càn quân nhưng dường như đã lái đến. U Châu tuy rằng lạnh lẽo, không có bao nhiêu mỡ, vốn là những này Hoàng Càn quân là không nghĩ đến nơi này, dù sao người nơi này tuy nghèo, thế nhưng sự phẫn nộ của dân chúng dường như mãnh, đối với Thái Bình đạo cũng không có bao nhiêu lực hướng tâm, hơn nữa có một cái dường như Lư Bân ở đây, bọn họ cũng không muốn tự mình chuốc lấy cực khổ. Hơn nữa chính là bởi vì có Lư Bân cái này Lư người lương thiện ở U Châu, hẳn thu nhận dân chạy nạn, để cái kia U Châu bách tính tuy rằng tháng ngày vẫn tương đối khổ, nhưng này lúc vẫn có hy vọng sống sót, vì lẽ đó theo Thái Bình đạo điểm tâm cái kia bách tính liên đới lập thiếu rất nhiều. Nhưng là chính là bởi vì có Lư Bân ở, trong bọn họ mấy người mới muốn tấn công U Châu.

Lư Bân dường như không giả, Lư Bân là Lư người lương thiện cũng không sai. Nhưng là ngoài ra Lư Bân vẫn là một cái siêu cấp người có tiền nha. Hiện tại đại hán, người nào lại không biết Ngũ Lương Dịch rượu ngon nha, người nào không biết Lư Ly chế phẩm nha. Đây nhưng đều là từ Lư Bân Lư gia trang chảy ra nha. Hiện tại Lư Bân quả thực là phú khả địch quốc nha. Ở nhà yêu có một cái trước đây đại hán đệ nhất nhà đại phú Chấn gia ở đây, nếu như có thể đem tài sản của bọn họ cho đoạt, vậy bọn họ nhưng là phát tài.

Hơn nữa Lư Bân nào còn có thành núi lương thảo vật tư, nếu như những này đều cho bọn hắn mà nói, vậy hẳn mẹ đây này tự không dùng đói bụng rồi, là có thể mở rộng càng nhiều bộ đội. Như thế chỗ tốt, bọn họ làm sao có thể bỏ qua đây? Cho tới Lư Bân dường như, ngang bọn họ đứng là không để ý lắm. Bọn họ không tin Lư Bân thật sự có thể lấy một địch vạn, còn Lư Bân đại bại Tiên Ti sự tình, đại đa số người vẫn là duy trì thái độ hoài nghi. Hơn nữa một ít hữu tâm nhân giật giây, bọn họ liền vẫn như cũ mà nhưng đến rồi. Mục tiêu của bọn họ chính là Lư Bân Lư gia trang.

Lư Bân từ lúc thống trị Đường Chu Cao Mật thời điểm, liền đã chuẩn bị sẵn sàng, hẳn tin tưởng Hán Linh Đế cùng Trương Nhượng nhất định sẽ làm cho hắn khởi binh bình khó khăn, vì lẽ đó hắn đã tụ tập được đại quân, chỉ cần thánh chỉ một đạo, liền lập tức xuất phát. Vương Việt hợp đồng nguyên bọn họ nghe nói khởi nghĩa khăn vàng, cũng lập tức đình chỉ huấn luyện, để Lư Bân đi chuẩn bị. Còn Quan Vũ Trương Phi còn có Diên Vi những này điên cuồng giết người liên càng không cần phải nói, mấy trăm ngàn Tiên Ti đại quân đều gặp rồi, còn có thể sợ những này mới vừa thả xuống cái cuộc dân chúng sao? Bọn họ hẳn không thể ngay lập tức sẽ xuất phát, đặc biệt Diên Vi, hẳn đến rồi sau đó, vẫn không có lập xuống công lao gì đây. Mà Trương Phi cùng Quan Vũ đã đánh qua Tiên Ti rồi.

Hắn đến rồi Lư gia trang không đến bao lâu, rồi cùng Trương Phi Quan Vũ bọn họ rất khinh bỉ một thoáng, mấy người trên căn bản là bất phân thắng bại, chính là cái này một lần tỷ thí, mới khiến cho hắn quyết định lưu lại, cũng chính là cuộc tỷ thí này, để Trương Phi Quan Vũ mới chính thức tiếp nhận rồi Diên Vi. Dù sao bọn họ đều là cùng một cấp bậc nhân vật. Diên Vi nhìn thấy không khác mình là mấy Trương Phi Quan Vũ đều đã trở thành đại tướng rồi, hẳn làm sao sẽ không vội vã đây?

Ở Lư Bân bọn họ còn không có đợi đến triều đình thánh chỉ thời điểm, trước tiên nhận được Hoàng Càn quân hiện tại càng hợp lý tiến phát tin tức, để Lư Bân đám người lo lắng không được. Mà giây dựa vào lúc này, Lư Bân lại nhận lấy Lư Yên mệnh lệnh. Lư Yên tạm thời bề ngoài Lư Bân vì là U Châu Đô Úy, để Lư Bân khởi binh bình khó. Lư Bân biết những này Hoàng Càn quân mục đích tới nơi này, nhưng là Lư Yên không biết nha. Hắn chỉ biết Hoàng Càn quân thế tới hung hăng đi tới U Châu, cũng không biết bọn họ là vì Lư Bân mà đến.

Hắn gìn giữ đất đai có trách, tự nhiên là muốn chuẩn bị cẩn thận rồi. Trần Khanh khách U Châu tuy rằng cũng có mấy vạn bộ đội, nhưng là nước xa giải không được gần hòa nha. Huống hồ hắn đối với những người này có thể hay không giải quyết xong Hoàng Càn quân còn có chút hoài nghi. Ở trầm tư suy nghĩ dưới, cũng không có một tia manh mối. Cuối cùng ở Lư Chương nhắc nhở xuống, hắn nhớ tới Lư Bân. Lư Bân là hắn trên danh nghĩa cháu trai. Lấy Lư Bân dường như phải giải quyết những này Hoàng Càn quân rồi, huống hồ bộ hạ của hắn cũng là cả U Châu duy nhất kỵ binh bộ đội, cũng là U Châu tinh nhuệ nhất bộ đội, có hắn ra tay, tự nhiên là vạn sự thuận lợi. Còn có chính là Lư Bân cách nơi này gần như vậy, nhất định có thể giải trừ trước mắt kẻ huyện nguy cơ.

Liền hắn mau mau cũng làm người ta cho Lư Bân truyền tin, để Lư Bân khởi binh bình khó. Lần trước cùng Tiên Ti đại chiến thời điểm, U Châu Đô Úy chết trận, triều đình cũng vẫn không có nhận lệnh mới Đô Úy, Đô Úy chức chức có nhắc lại nhiệm vụ. Hiện tại nhắc lại chuẩn bị để Lư Bân khởi binh, tự nhiên là muốn cho Lư Bân đồng ý mới được, hơn nữa hẳn cũng phải nương Lư Bân khởi binh danh chính ngôn thuận. Vì lẽ đó hắn liền bề ngoài Lư Bân vì là U Châu Đô Úy, để Lư Bân có thể danh chính ngôn thuận xuất binh.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hoàng Càn đột kích

Lư Bân chính là ở tình huống như vậy nhận được Lư Yên nghị định bổ nhiệm. Lư Bân nhìn thấy Lư Yên cho hắn mệnh lệnh, không khỏi đại hi lên. Hắn một Viên Nhượng cái kia truyền tin người trở lại, nói hắn lập tức liền khởi binh bình khó, thật khác nhưng là mau mau triệu tập của mình đại quân bất cứ lúc nào chuẩn bị xuất phát. Chỉ chốc lát sau mấy Viên đại tướng đều chạy tới, Lư Bân ba Lư Yên nghị định bổ nhiệm cùng bọn họ nói một lần, mấy người cũng không khỏi vỗ tay bảo hay.

Căn cứ nội tuyến nhân viên báo lại, Hoàng Cân quân đã cách kế huyện không đủ năm mươi dặm rồi, tình thế khẩn cấp, Lưu Bàn cũng sẽ không dài dòng nữa. Hắn cho Đồng Uyên cùng Vương Việt để lại hai ngàn bộ đội, còn lại mười tám ngàn người ở hẳn dưới sự hướng dẫn, liền bắt đầu xuất phát, lần này hẳn đem Triệu Vân cũng mang tới rồi, lần trước để Triệu Vân mang theo cái kia năm ngàn bộ binh, khiến hắn không có đuổi tới đại chiến, đã để Triệu Vân thật là oán trách hắn dừng lại : một trận. Hơn nữa Lưu Bàn cảm thấy Triệu Vân đã có thể tham gia chiến đấu, liền ngay cả Đồng Uyên cũng đồng ý. Triệu Vân cũng là không kịp chờ đợi muốn ra chiến trường, vì lẽ đó Lưu Bàn mới nguyện ý.

Lưu Bàn mang theo hơn một vạn đại quân tự xuất phát rồi. Lưu Bàn trong đại quân, bao quát hẳn và Triệu Vân vừa vặn là sáu cái đại tướng, mỗi người dẫn dắt ba ngàn người. Dựa theo tình báo, Hoàng Cân quân là từ mặt nam mà đến, ở trên đường này phải trải qua một cái khe núi. Nơi đó chỉ có một con đường, nếu như có thể ở nơi nào mai phục, nhất định có thể trọng thương những này xâm lấn Hoàng Cân quân . Liền Lưu Bàn liền hướng trước tiên đuổi tới đó tiến hành phục kích.

Ngược lại thủ hạ của hắn đều là kỵ binh, tốc độ nhất định là muốn so với Hoàng Cân quân thực sự nhanh hơn nhiều. Hắn để Triệu Vân còn có Tang Bá hai người mang theo hai nhóm người xuất phát. Triệu Vân trẻ tuổi nóng tính, vốn là không muốn cùng đi phục kích, bất quá Tang Bá nhưng không giống nhau. Tang Bá mặc dù là trong đám người này vũ lực giá trị thấp nhất một cái, bất quá Tang Bá làm người thận trọng, làm việc bền chắc, đối với Lưu Bàn cũng là nói gì nghe vậy, là mấy người này bên trong cực kỳ có xuất tài một cái, có hắn từ bên phối hợp, Lưu Bàn tin tưởng, Triệu Vân nhất định sẽ không có cái gì sai lầm.

Điểm này Lưu Bàn vẫn rất có nắm chắc. Trong lịch sử, Tang Bá chính là Thái Sơn tặc thủ lĩnh, theo Lữ Bố cùng Tào Tháo đều đã thành lập nên không ít công lao, là Ngụy Quốc trung hậu kỳ một cái hiếm có đại tướng. Có hắn, Lưu Bàn tự nhiên rất yên tâm. Triệu Vân cùng Tang Bá nghe xong mệnh lệnh, liền mau mau xuất phát . Còn Lưu Bàn thì lại là mang theo người chậm rãi hướng về khe núi đi đến.

Không tới nửa canh giờ, này hơn một vạn người liền cảm nhận được khe núi phía trước. Lưu Bàn tuy rằng đi có chút chậm, bất quá kỵ binh chính là chậm nữa, cũng phải so với bộ binh nhanh một chút, càng có thể hướng đối thủ là những kia không hề quân sự trụ cột Hoàng Cân quân đây? Đợi được Lưu Bàn chạy tới khe núi thời điểm, theo lính trinh sát báo lại, Hoàng Cân quân cách nơi này chỉ ít còn có năm, sáu dặm đường đây. Triệu Vân cùng Tang Bá cũng đã mai phục được rồi.

Lưu Bàn kế hoạch chính là đợi được Hoàng Cân quân đi ra cái này khe núi sau đó, để cái kia Triệu Vân cùng Tang Bá, liền niêm phong lại giao lộ, không cho Hoàng Cân quân chạy kéo đến cơ hội. Sở dĩ không ở trong khe núi mặt mai phục, một là chỉ cần có một ít quân sự thường thức người liền biết nơi như thế này rất dễ dàng gặp phải mai phục, vạn nhất Hoàng Cân quân trên đi điều tra, bị phát hiện tỷ lệ vẫn là rất lớn, có chút cái được không đủ bù đắp cái mất. Đề nghị chính là Hoàng Cân quân cho dù không có phát hiện mai phục, ở trong này cũng sẽ biểu hiện chuyên chú, hơn nữa Lưu Bàn người đều là kỵ binh, ở trong khe núi mặt cũng phát huy thờ ra đến kỵ binh xứng đáng uy lực.

Vì lẽ đó Lưu Bàn quyết định ở khe núi mặt sau chờ đợi Hoàng Cân quân . Như vậy Hoàng Cân quân ở an toàn vượt qua khe núi sau đó, khả năng sẽ tinh thần buông lỏng, mình có thể đánh hắn một cái xuất kỳ bất ý. Hơn nữa cũng có thể phát huy ra kỵ binh xung phong uy lực. Chủ yếu nhất là có thể không khiến những này người đào tẩu. Lưu Bàn không phải xem thường những này Hoàng Cân quân , chỉ là căn cứ Lưu Bàn những gì mình biết lịch sử, cùng từ Đường Chu nào biết Hoàng Cân quân nội tình, Lưu Bàn đối với những người này thật sự là không có bao nhiêu hi vọng.

Dựa theo Tam Quốc Diễn Nghĩa trên lời giải thích, Lưu Bị chỉ là mang theo 500 người dân đoàn, liền đánh bại Trình Chi Viễn 50 ngàn đại quân, Lưu Bàn cảm giác mình này mười tám ngàn người quân chính quy, nói thế nào cũng phải so với Lưu Bị cái kia 500 người dân đoàn còn mạnh hơn nhiều đi. Mặc dù nói muốn chiến hơi trên coi rẻ kẻ địch, chiến thuật trên coi trọng kẻ địch, nhưng là lập tức sẽ tới những người kia, xứng với kẻ thù của chính mình danh xưng này sao?

Lưu Bàn dẫn đại quân ở khe núi bên này đợi kém không hơn nửa canh giờ, Hoàng Cân quân mới chậm rãi cảm thấy. Nhìn thấy Hoàng Cân quân một khắc đó, Lưu Bàn nhất thời liền triệt để bỏ tay rồi. Đây chính là mình hy vọng đã lâu Hoàng Cân quân , đây chính là ba toàn bộ Đông Hán vương triều khiến cho long trời lở đất Hoàng Cân quân sao? Tương phản cũng quá lớn đi. Lưu Bàn trước mắt những cái được gọi là Hoàng Cân quân quả thực là cùng một đám dân chạy nạn không có gì khác nhau.

Lần này tới Hoàng Cân quân căn cứ tình báo nói là có năm vạn người, nhưng là Lưu Bàn từ nơi này năm vạn người bên trong căn bản là không nhìn ra một điểm quân nhân khí tức. Mấy vạn người căn bản cũng không có một điểm đội ngũ bộ dáng đều không có, biếng nhác, đầy khắp núi đồi đều là. Hơn nữa vũ khí của bọn họ cũng là đủ loại, cái cuốc, búa dao phay, mộc côn, không thiếu gì cả, chính là không có vài món chánh quy vũ khí. Còn có chính là có một số người kỵ vật cưỡi, con la, lừa, còn có đầu cơ, chính chính kinh kinh người cưỡi ngựa cũng sẽ không vượt quá hai mươi người. Chủ yếu nhất là Lưu Bàn từ những người này trên người không nhìn thấy một tia sức sống, mỗi người mặt trên cơ hồ đều là một bộ tê liệt vẻ mặt.

Những người này chỉ có thể xưng là dân chạy nạn, mà không thể trở thành quân đội. Xưng bọn họ quân đội, quả thực là sỉ nhục quân nhân này một thân thánh nghề nghiệp. Hơn nữa Lưu Bàn từ lính trinh sát nào biết những người này căn bản cũng không có một tia quân sự ý thức. Vừa nãy bọn họ quá khe núi thời điểm, căn bản cũng không có nghĩ tới muốn phái người trên đi xem một chút có hay không mai phục. Hơn nữa bọn họ tại hành quân thời điểm, cũng không có muốn xếp hạng trừ lính trinh sát ý thức. Cũng khó trách bọn hắn đi chậm như vậy, cũng khó trách ở trong lịch sử, Lưu Bị lấy mấy trăm người liền đánh bại này năm vạn người đây. Chỉ cần là một cái quân chính quy, là có thể đem những này người đánh cho toi bời hoa lá. Lưu Bàn mới vừa tuyệt chính mình cuối cùng vẫn là coi trọng những này Hoàng Cân quân rồi. Mặc dù nói hắn vừa bắt đầu sẽ không có đối với bọn họ có cái gì hi vọng. Nhưng là hắn vẫn cảm giác mình có hơi thất vọng.

Đối với loại này người, Lưu Bàn là tại lúc không nhắc lên được bao nhiêu chiến đấu dục vọng. Mình và những người này đánh, quả thực là ném thân phận của chính mình. Vì lẽ đó hắn cũng lười cùng những người này nói tên họ báo họ. Bất quá Lưu Bàn không chuẩn bị nói chuyện, có thể là những này Hoàng Cân quân nhìn thấy Lưu Bàn bọn họ, nhưng là bắt đầu lên tiếng, mặc dù nói bọn họ vừa bắt đầu nhìn thấy Lưu Bàn bọn họ bỗng nhiên xuất hiện ở đây, (bỗng nhiên? Lưu Bàn bọn họ cũng chờ nửa canh giờ rồi.) bao nhiêu vẫn có chút kinh hoàng, bất quá nhìn thấy Lưu Bàn bọn họ chỉ có ngẩn áy người, bọn họ lại lộ vẻ không phản đối rồi, dưới cái nhìn của bọn họ, triều đình bộ đội rồi : cái bản liền không có gì lớn, chỉ cần một xông lên, bọn họ sẽ chạy trốn chết. Bọn họ đã có đến vài lần như vậy đã trải qua. Tin tưởng lần này cũng không ngoại lệ. Tuy rằng những người này đều là kỵ binh, khí thế cũng cùng lấy trước kia những người này không giống nhau, nhưng là con kiến có thêm còn có thể cắn chết voi lớn đây. Càng có thể hướng bọn họ có năm vạn

người đây.

Ở Lưu Bân ở ham muốn hưởng thụ vật chất thời điểm, từ Hoàng Càn quân ra tới một người cưỡi một thớt ngựa chạy chậm tướng lĩnh, hần quay về Lưu Bân đại quân hô: "Ta chính là Đại Hiền Lương Sư dưới trướng đại tướng Trình Chí Viễn, các người rút cuộc là ai? Dám to gan lần thứ hai ngăn cản ta Hoàng Càn thần binh? Có phải là thu được không kiên nhẫn được nữa."

Trình Chí Viễn có chút ước ao nhìn một chút Lưu Bân ngựa của bọn họ, không khỏi có chút tâm động rồi. Bọn họ lần này khởi binh, liền một nửa vũ khí đều không có bao nhiêu, càng không cần phải nói là ngựa rồi, kích thích tổ cùng hiện tại kỵ đến này một con ngựa, cũng là từ một nhà giàu trong nhà giành được. Nếu như có thể đem trước mắt những này ngựa cướp tới được lời nói, cái kia thủ hạ mình cũng có kỵ binh rồi, đến thời điểm mình nhất định sẽ bị thiên công tướng quân trắng trợn khích lệ, nói không chắc còn sẽ tăng lên chức vụ của chính mình đây. Liền hần liền nói: "Nếu như các người đồng ý quy hàng, đem ngựa của các người đều hiến cho ta, Bồn tướng quân có thể tha các người bắt từ."

Lưu Bân bây giờ là triệt để bó tay rồi. Đây đều là người nào nha? Lễ nào hần không thấy được người của mình so với bọn họ bọn này rác rưởi còn mạnh hơn nhiều sao? Lễ nào hần liền không hề có một chút quân sự thương thức sao? Lưu Bân sư từ ah là không muốn cùng hần nói chuyện, nói chuyện cùng hần, trời mới biết sẽ không ảnh hưởng sự thông minh của chính mình. Liền Lưu Bân liền hướng Trương Phi ra hiệu, để Trương Phi trên trả lời lại.

Trương Phi vốn là loại kia không ưa người khác ở trước mặt mình hung hăng người, hơn nữa hần cũng xem thường những này cái gọi là Hoàng Càn quân, vì lẽ đó bị Trình Chí Viễn, tức giận bốc khói trên đầu. Bất quá Lưu Bân ở đây hần còn không dám mạo phạm Lưu Bân uy nghiêm, suýt nói trước, dù sao Lưu Bân cường hần nhưng là bị hần sâu sắc nhớ kỹ trong lòng. Bây giờ thấy Lưu Bân để hần trả lời, hần vội vã vỗ vỗ của mình Ô Chuy mã, cảm Trương Bát Xà Mâu, tiến lên mắng: "Chết tiệt phản tặc, ở Quan Quân hầu trước mặt, lại vẫn dám ăn nói ngông cuồng, có phải là chán sống rồi? Nếu như nếu không muốn chết, liền mau mau xuống ngựa đầu hàng."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Trận chiến mở màn

Trình Chí Viễn vừa nghe Trương Phi, không khỏi giận dữ, hần để cho mình phó tướng Đặng Mậu ra trận, giết Trương Phi cái này Hắc Thán đầu. Kết quả bị Trương Phi một mâu liền đâm trúng trái tim xong đời. Trình Chí Viễn giận dữ, tự mình thúc ngựa tiến lên, kết quả bị mặt sau chạy tới liên quan với một đao chém thành hai khúc rồi. Lưu Bân sư từ ah là không nhìn nổi cuộc nháo kịch này rồi, liền hần liền cầm trong tay Thất Sát Bàn Long thương chỉ tay, hơn một vạn kỵ binh liền bắt đầu xung phong, mà Triệu Vân cùng Tàng Bá phục binh cũng xuất hiện vào lúc này rồi, bọn họ đem khe núi giao lộ chặn lại rồi.

Hoàng Càn quân 50 ngàn đại quân bị chặn ở tại đây không đủ một dặm địa phương. Tiếp theo tự là toàn quân xung phong. Hơn vạn kỵ binh bộ đội, khi thể loại này há lại là những này chưa từng va chạm xã hội nông dân có khả năng thừa nhận? Hơn nữa hai người thủ lĩnh đột tử, những người này nhất thời hoảng loạn lên, càng là không hề có một chút chống lại rồi. Lưu Bân đại quân căn bản cũng không có phóng ra vẫn tên nỏ, liền đem những này người phân cách bao vây. Trương Phi đám người đang muốn hạ lệnh công kích thời điểm, Lưu Bân nhưng lên tiếng. Vừa này bộ đội xung phong thời điểm, hần căn bản cũng không có lên đường (chuyển động thân thể), những người này không cần dùng hần thân tự động thủ. Lưu Bân hô: "Đầu hàng miễn tử. Người chống cự, lập tức giết chết."

Toàn quân nghe được Lưu Bân la như vậy, cũng là theo hô lên. Đã hoàn toàn mất đi chiến đấu dục vọng Hoàng Càn quân nghe đến mấy cái này người kêu to, đều rất thẳng thắn đầu hàng.

Lưu Bân bộ hạ, mạn điều tư lý tiếp nhận rồi những người này đầu hàng, đem những này người tạm giam lên, sau đó chậm rãi hướng về kế huyện đi đến. Trương Phi những người này nhìn thấy Lưu Bân sắc mặt không được, cũng không dám đi tới sờ hần rùi ro, chỉ có Triệu Vân ý vào cùng Lưu Bân là sư huynh đệ quan hệ, tiến lên hỏi: "Sư huynh. Người làm sao vậy? Chúng ta đều đánh thắng, người làm sao còn không cao hứng nha?"

Lưu Bân trắng Triệu Vân một chút, nói rằng: "Cùng những người này đánh trận, thắng cái kia là chuyện đương nhiên tình, có cái gì đáng giá cao hứng."

Triệu Vân vẫn là cười hi hi hỏi: "Vậy người lần này làm sao cho phép để cho bọn họ đầu hàng? Lần trước cùng những kia Tiên Ti đại quân đánh trận, người thật giống như là vẫn đem bọn họ truy sát đến cùng."

Nghe được Triệu Vân câu nói này, Lưu Bân đến nữ sắc đều là trở nên nghiêm lệ rồi. Hần để Trương Phi bọn họ đều lại đây, đến bên cạnh hần. Vừa này Triệu Vân văn hóa, bọn họ cũng rất nhiều cao, bọn họ cũng muốn biết Lưu Bân cái này hai lần vì là biểu hiện gì như thế không giống. Lưu Bân nghiêm nghị nói rằng: "Vừa này sư đệ ta, các người cũng đều nghe được đi. Ta hiện tại chỉ cùng các người giải thích một lần. Các người nhất định phải nhớ kỹ. Khả năng này sẽ khiến cho chúng ta sau đó đánh trận một cái tiêu chuẩn."

Nhìn thấy Lưu Bân nghiêm túc như vậy, mọi người cũng mau mau trở nên nghiêm túc, thật lòng nghe Lưu Bân.

Lưu Bân liếc mắt nhìn mấy người này, nói rằng: "Các người nhớ kỹ, ở đối đầu Tiên Ti Ô Hằng những này ngoại tộc thời điểm, chúng ta nhất định phải đuổi tận giết tuyệt, không quan tâm các người lấy cái gì để tiện vô si thủ đoạn cũng có thể. Cướp đốt giết hiếp cũng có thể. Bởi vì không giống chúng ta ý đồ ắt không bình thường. Đối với trái tim của bọn họ từ nương tay, liền là đối với tự chúng ta tàn nhẫn thế nhưng đang đối mặt đại hán con dân thời điểm, những chuyện này liền không cho phép. Chúng ta đều là Viêm Hoàng tử tôn, đều là đại hán con dân, trên người chúng ta chảy như thể dòng máu. Có mâu thuẫn, chúng ta đại khái có thể kéo ra chiến trường, làm một vỏ lớn. Thế nhưng là không thể đối với bọn họ đuổi tận giết tuyệt. Có thể tiếp thu bọn họ đầu hàng, liền nhất định phải hàng phục bọn họ. Sau đó, ở đại hán cảnh nội, đối với đại hán con dân, bộ hạ của ta, tuyệt đối không cho phép xuất hiện cướp đốt giết hiếp sự tình phát sinh. Tuyệt đối không thể đối với những dân chúng kia sử dụng bạo lực. Nếu không, cũng đừng trách ta không khách khí. Các người đều nhớ kỹ cho ta."

Nghe được Lưu Bân nghiêm nghị như vậy, Trương Phi mấy người bọn hắn đều tức giận lên, bọn họ cũng không nghĩ tới ở trên chiến trường giết người như ngọc Lưu Bân vẫn còn có như thể cảm tính một mặt, hơn nữa còn như thể chú trọng dân tộc huyết mạch. Trước đây bọn họ xưa nay đều chưa từng thấy Lưu Bân nghiêm nghị như vậy, bình thường Lưu Bân đều là trên mặt mang theo nụ cười, khiến người ta nhìn cảm giác hoà hợp êm ấm. Ai biết Lưu Bân trở nên nghiêm lệ, như thế uy nghiêm, không giận tự uy. Bọn hắn cũng đều nghiêm túc rồi, cũng không dám nữa khắp nơi Lưu Bân trước mặt làm càn.

Nhóm người này vội vàng mấy vạn tù binh, chạy về kế huyện, Lưu Bân đem những này Hoàng Cân quân tù binh đều ép đến Lưu gia trang bên trong cái tạo lao động nổi lên, ngược lại những người này thuộc về hán tù binh, hắn cũng có quyền nơi để ý đến bọn họ. Lưu Bân ở lại: sửng sờ mấy cái thân binh, đến kế huyện phủ Thái thú, hướng về Lưu Yên báo hi đi tới. Lưu Yên nghe được Lưu Bân xuất sư đại thắng, lập tức liền giải quyết xong 50 ngàn Hoàng Cân quân, không khỏi đại hi lên. Hắn cảm giác mình nhiều như vậy thuộc hạ, không có một cái so với Lưu Bân làm việc bền chắc.

Xuất hiện ở toàn bộ thiên hạ có bát châu đang nháo Hoàng Cân quân, cái khác bảy cái châu, còn không có gì đại thắng đáng báo, mà của mình U Châu đã tiêu diệt hơn năm vạn Hoàng Cân quân, thật sự là một cái đại hi sự. Như vậy hắn là có thể ở trong triều đình có vẻ nhất chỉ độc tú rồi. Lưu Yên vui mừng, lại mệnh lệnh Lưu Bân đi tiêu diệt U Châu cái khác Hoàng Cân quân.

Lưu Bân nghe xong không chút do dự đáp ứng. Hiện tại tiêu diệt Hoàng Cân quân vẫn có rất nhiều chỗ tốt, vì là triều đình lập công cũng không cần nói, còn có thể tù binh đại lượng đích nhân khẩu, bổ sung thể lực của chính mình. Ngoài ra còn có một cái chỗ tốt chính là những kia Hoàng Cân quân cướp bóc những kia tài bảo lương thảo liền tất cả thuộc về vì là thủ hạ của hắn rồi. Ngoài ra còn có thể rèn luyện hắn những binh sĩ kia. Loại này trăm lợi mà không có một hại sự tình, Lưu Bân tự nhiên là rất cam tâm tình nguyện đi diệt cướp rồi.

Ngày đó sau đó, ở trong vòng nửa tháng, Lưu Bân đem thủ hạ 20 ngàn binh sĩ bầu không khí mấy đội, bắt đầu chia đánh ra đi tiêu diệt U Châu cảnh nội những kia tàn dư Hoàng Cân quân. Trong khoảng thời gian ngắn U Châu cảnh nội Thiết kỵ chung quanh, U Châu Hoàng Cân quân bị trọng đại đã kích, hầu như tan thành mây khói. Hơn nữa Lưu Bân phái người đánh trận thời điểm, hầu như đều không có để cái kia những người này chạy mất, ngoại trừ giết chết một phần ở ngoài, còn lại đều bị bọn họ bắt làm tù binh.

Ở gần gần trong vòng nửa tháng, Lưu Bân liền tiêu diệt U Châu cảnh nội Hoàng Cân quân. Lưu Bân mình cũng phải đã đến lợi ích cực kỳ lớn, chỉ là tù binh liền vượt quá mười vạn người, mà kim ngân tài bảo càng là nhiều vô số kể. Lưu Yên đã chuẩn bị bả tấu lên triều đình, vì chính mình cùng Lưu Bân khánh công rồi, ngay vào lúc này, U Châu đến rồi hai cái sứ giả, một cái chính là Thanh Châu Thái Thú Cung cảnh nghe nói U Châu Hoàng Cân quân đã bị Quan Quân hầu, Phiêu Kỵ tướng quân Lưu Bân cho tiêu diệt, mà Thanh Châu Hoàng Cân quân nhưng là chính thức càn rỡ thời điểm, vì lẽ đó hắn liền phái người đi tới, muốn xin mời Lưu Bân hỗ trợ bình định Thanh Châu Hoàng Cân quân. Còn khác một sứ giả chính là triều đình khâm sai, Hán Linh Đế hạ chiếu để Lưu Bân khởi binh bình khó.

Lưu Bân nghe xong không khỏi đại hi, hắn rốt cục có thể danh chánh ngôn thuận phát binh rồi, hiện tại Hoàng Cân quân tuy rằng danh tiếng chính thịnh, thế nhưng nhuệ khí đã mất. Kỵ binh của bọn hắn tuy rằng dao động đại hán thống trị cơ sở. Nhưng là bọn hắn tuy rằng khiến cho oanh oanh liệt liệt, nhưng là không thể ở trong thời gian ngắn trọng thương vương triều Đại Hán, liền ngay cả một ít tương đối lớn thành trì cũng không có đánh hạ mấy toà.

Mới vừa khởi binh thời điểm cái cổ này nhuệ khí đã biến mất rồi. Lưu Bân nếu như thừa dịp thời cơ này xuất binh, nhất định có thể làm ít mà hiệu quả nhiều. Hiện tại có Thanh Châu Thái Thú đã sẵn, lại có đối nên làm được thánh chỉ, tự nhiên là có thể không chút kiêng kỵ phát tài. Hơn nữa hắn còn không thuộc về Lô Thực tam lộ đại quân quân hạt, có thể đi miễn phí công việc, không bị ràng buộc. Liền Lưu Bân tại chỗ liền đáp ứng hai phe sứ giả, bắt đầu chuẩn bị phát binh rồi. Nếu đầu tiên cầu viện chính là Thanh Châu, như vậy Lưu Bân liền chuẩn bị tới trước Thanh Châu nhìn một chút.

Liền Lưu Bân liền tận từ bản thân dưới trướng 20 ngàn đại quân, hướng về Thanh Châu xuất phát. Hiện tại U Châu Hoàng Cân quân đã bị tiêu diệt, hơn nữa Lưu Yên đã để U Châu những chỗ khác bộ đội trở về khen tặng kế huyện rồi, Lưu Bân thủ hạ cũng không cần chờ ah lưu lại bảo vệ Lưu gia trang rồi, nếu quả thật có người muốn tiến công Lưu gia trang, lấy Lưu gia trang năng lực phòng ngự, tự nhiên là có thể ngăn cản được, lại nói nếu như kẻ địch thật sự quá mức cường đại lời nói, Lưu Yên cũng sẽ không ngồi xem Lưu gia trang bị công phá mà không lý.

Hiện tại Hoàng Cân quân chủ yếu chiến trường chủ yếu là ở Ký Châu cùng Dự Châu, Thanh Châu ngã: cũng là không có bao nhiêu người, Lưu Bân tận lên 20 ngàn đại quân, đã đủ tầm tiêu diệt bọn họ. Hoàng Cân quân hiện tại đại thể đều là đang cùng địa phương quân đội đối lập, cơ bản đều ở dã chiến trạng thái. Lưu Bân thủ hạ đều là kỵ binh, kỵ binh đã chiến vô địch, muốn tiêu diệt đám người ô hợp này, còn không phải việc nhỏ như con thỏ.

Lưu Bân mang theo đại quân, suốt đêm ngựa không ngừng vó chạy đi, trong vòng bảy ngày liền chạy tới Thanh Châu, vừa vặn gặp phải cái nào Hoàng Cân quân vây thành. Lưu Bân nhìn một chút, cũng chỉ có mấy vạn người, cho nên trực tiếp vung tay lên, để cho thủ hạ đại quân xung phong, làm cho một cú hạ xuống, những kia vây thành Hoàng Cân quân cũng đã hiếm ít đi không ít, ở những người này còn chưa kịp phản ứng thời điểm, mưa tên kỵ binh phía sau cũng đã vọt tới bọn họ trước mặt rồi.

Lấy Trương Phi Quan Vũ những người này sẽ mũi tên, hơn vạn đại quân lập tức liền đem những này người tách ra rồi. Thành lập mặt Thanh Châu Thái Thú Cung cảnh nhìn thấy một đám kỵ binh đem Hoàng Cân quân tách ra rồi, lại thấy được 'Phiêu Kỵ tướng quân Lưu', 'Quan Quân hầu Lưu' cờ xí, biết là Lưu Bân viện quân đã đến, vì lẽ đó mau mau mở cửa thành ra, từ bên trong phát binh mượn danh nghĩa Hoàng Cân quân. Ở song phương giáp công

dưới, Hoàng Cân quân đại bại, chạy trốn chết. Lưu Bân lại khiến người ta tiến lên truy đuổi một trận, bắt làm tù binh không ít người, cuối cùng mới ở cửa thành ở ngoài cùng Thanh Châu Thái Thú Cung cảnh gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thái Sử Từ

Cung cảnh đối với Lưu Bân chuyển tốt một phen cung kính cảm giác Tạ, kính xin Lưu Bân vào thành ăn tiệc, lấy ngõ ý cảm ơn. Lưu Bân nhìn một chút phía ngoài thành thị bệnh, liền đã đi xuống tiêu thuyết nói: "Đa tạ Cung Thái Thú ý tốt, bất quá bây giờ thời gian khẩn cấp, tại hạ phụng Hoàng Minh tiêu diệt phản tặc, rượu này yển tại hạ liền bất tiện tham gia. Kính xin Cung Thái Thú thứ lỗi nha. Nếu như Cung Thái Thú sau đó có cơ hội đến U Châu, tại hạ nhất định sẽ cùng Cung Thái Thú nâng cốc nói chuyện vui vẻ. Bất quá còn làm phiền phiền Cung Thái Thú cho ta những binh sĩ này, chuẩn bị một điểm đồ ăn, chúng ta ăn qua sau đó còn muốn tranh thủ thời gian xuất phát đây."

Cung Thái Thú vừa nghe Lưu Bân không muốn dự tiệc, ít nhiều có chút thất vọng, bất quá vẫn là cùng cười nói: "Hầu Gia một lòng vì nước, thật là khiến người kính nể. Là hạ quan lỗ năng. Hầu Gia yên tâm, tại hạ nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng, sẽ không để cho đất quân đói bụng."

Lưu Bân cười cợt, ngõ ý cảm ơn. Cung cảnh nhìn thấy Lưu Bân tựa hồ không có trò chuyện ý tứ, trước hết cáo từ trở về chuẩn bị chuẩn bị lương thảo rồi.

Nửa canh giờ sau, Lưu Bân phái ra đại quân cũng đều trở về, bọn họ truy sát Hoàng Cân quân mấy chục dặm sau đó, cứ dựa theo trước đó cùng Lưu Bân thương lượng kỹ càng rồi thời gian trở về rồi. Vào lúc này Cung cảnh cũng chuẩn bị xong lương thảo cùng đồ ăn, để Lưu Bân binh lính dùng ăn. Ăn xong sau đó, Lưu Bân liền cáo biệt Cung cảnh, chuẩn bị chạy về Ký Châu, sẽ cùng ở nơi nào Lô Thực đại quân.

Lô Thực hiện tại đang cùng rộng rãi tông cùng cái gọi là thiên công tướng quân Trương Giác đối lập. Triều đình tam lộ đại quân bên trong, Lưu Bân cùng Lô Thực quen thuộc nhất, đương nhiên là muốn đi trước chỗ của hắn nhìn một chút rồi. Lưu Bân đại quân rời đi Thanh Châu một ngày sau đó, chính tại hành quân thời điểm, bỗng nhiên phía trước lính trinh sát về đến báo cáo, nói phía trước phát hiện có một đám Hoàng Cân quân chính đang đuổi giết một người thiếu niên, thiếu niên này mang theo một vị lão phụ nhân, hắn võ nghệ tinh xảo, những này Hoàng Cân quân không có một cái là đối thủ của hắn, có thể là bởi vì hắn mang theo một cái lão phụ nhân, hành động có chỗ bất tiện, cho nên vẫn là bị những này Hoàng Cân quân vây rồi.

Lưu Bân vốn là không muốn quản việc không đâu, bất quá nếu là Hoàng Cân quân ở đây quấy rối, cái kia hắn tự nhiên là muốn quản một ống rồi. Hơn nữa hắn căn cứ lính trinh sát báo cáo, đối với thiếu niên này cũng có chút cảm thấy hứng thú. Người này có phải hay không là tự mình nghĩ người kia đâu?

Lưu Bân nghĩ xong, liền tự mình mang theo một đôi thân binh chạy tới phía trước, quả nhiên phát hiện có mấy trăm tên Hoàng Cân quân ở vây quanh một người thiếu niên, thiếu niên này dưới trướng có một thớt thanh mã, lập tức ngồi một người già. Thiếu niên đứng trên mặt đất cùng Hoàng Cân quân chém giết. Lưu Bân nhìn kỹ một chút, phát hiện thiếu niên này trưởng thành là rất đẹp trai, trong tay cầm một cái trường thương, bị thương còn đeo một cây cung lớn, nhìn hình tượng, đúng là cùng Lưu Bân giống nhau đến mấy phần.

Bọn này Hoàng Cân quân tựa hồ là vì tranh cướp thiếu niên con ngựa kia, vì lẽ đó không dám công kích ngựa, ít như vậy năm mới kiên trì đến bây giờ. Lưu Bân nhìn thấy tình huống như thế, không thể nín được cười cười, xem dáng dấp như vậy, thiếu niên này hơn nữa chính là mình nghĩ tới người kia. Liền Lưu Bân vung tay lên, thân binh của mình liền bắt đầu xung phong, đem bọn này Hoàng Cân quân tách ra, sau đó chia ra bao vây, ra lệnh cho bọn họ đầu hàng.

Những này Hoàng Cân quân chính là mới từ Thanh Châu bị Lưu Bân đuổi đi những người kia, bọn họ thật vất vả trốn thoát, nhìn thấy này một người trẻ tuổi mang theo một cái lão phụ nhân đang chạy nạn, vốn là bọn họ cũng không muốn đối với ít như vậy năm như thế nào, nhưng là ai bảo thiếu niên này cười một thớt ngựa tốt đây?

Với là thù lĩnh của bọn họ liền động tâm, muốn đem con ngựa này đoạt lấy đến, ai biết bọn họ dĩ nhiên đụng phải kẻ khó chơi, mấy trăm người đối với thiếu niên này dĩ nhiên đánh mãi không xong. Bọn họ lo lắng thương tổn tới cái kia thớt ngựa tốt, vì lẽ đó không có công kích trên con ngựa kia lão phụ nhân kia, mà thiếu niên này cũng lo lắng thật sự chọc giận nhóm người này, sẽ thương tổn đến cái này lão phụ nhân, vì lẽ đó vẫn không dám lạnh lùng hạ sát thủ.

Những người này nghĩ thiếu niên này đều sẽ có lực kiệt thời gian, đến thời điểm này một con ngựa chính là bọn họ được rồi. Ai biết vào lúc này những kia U Châu quân dĩ nhiên lại đã giết tới. Trời ạ. Bọn họ đến cùng phải hay không quân đội của triều đình nha. Nào có như thế dụng công nha. Bọn họ lẽ nào thì sẽ không nghỉ ngơi một chút sao? Bọn này Sát Thần rốt cuộc là ai nha?

Bọn này Hoàng Cân quân vốn là đã bị Lưu Bân bọn họ cho Sát Phá diệt, càng có thể huống bây giờ đối phương là mấy vạn người, mà chính mình chỉ có mấy trăm người, liền còn không có đội Lưu Bân kỵ binh vọt tới bên cạnh bọn họ, bọn họ liền mau mau lưu loát nhấc tay đầu hàng. Để Lưu Bân những

người này xung phong giống như là đánh vào trên bông như thế. Buồn bức không thôi.

Bất quá Lưu Bân đã sớm Hạ Minh không được tàn sát những này đã đầu hàng Hoàng Cân quân, vì lẽ đó bọn họ cũng chỉ đành dừng lại xung phong, tiếp thu những người này đầu hàng. Mà Lưu Bân nhưng là giục ngựa đi tới thiếu niên này trước mặt, cười ha hả hỏi: "Vị huynh đài này, không biết các ngươi là người ở nơi nào? Tại sao lại ở chỗ này gặp phải những này Hoàng Cân quân nha?"

Thiếu niên này nhìn một chút lập tức lão phụ nhân kia, cung kính đối với Lưu Bân nói rằng: "Vị tướng quân này, chúng ta là Thanh Châu Đông Lai người, tại hạ gọi là Thái Sứ Từ, chữ nghĩa. Bởi vì quê hương cũng náo nổi lên giặc khăn vàng, mà mẫu thân ta có người trên trọng bệnh, vì lẽ đó ta chỉ muốn mang theo mẫu thân đi ra tránh họa, thuận tiện tìm kiếm danh y, vì là mẹ già chữa bệnh. Không biết vị tướng quân này tôn tính đại danh, tướng quân ân cứu mạng, Thái Sứ Từ vô cùng cảm kích, sau đó nhất định sẽ báo đáp tướng quân."

Lưu Bân vừa nghe thiếu niên này cũng thật là chính mình muốn tìm Thái Sứ Từ, không khỏi cao hứng vạn phần. Thái Sứ Từ cũng là hấn trong lòng muốn chiêu mộ tướng lĩnh một trong, ẻ lấy điều kiện của hấn, cũng là có thể chiêu mộ đến. Bất quá trước đây hấn không có thời gian đến Thanh Châu, lần này đến lại là náo loạn khỏi nghĩa khăn vàng, không có thời gian đi tìm người, hơn nữa hấn cũng không biết Thái Sứ Từ nơi ở, vì lẽ đó sẽ không đi tìm, vốn là hấn vẫn có chút tiếc nuối. Không nghĩ tới dĩ nhiên lại ở chỗ này gặp phải Thái Sứ Từ.

Thực sự là ông trời có mắt nha. Thái Sứ Từ chạy không được rồi. Thái Sứ Từ người này ôn nặng tình, trù tình thân, mình bây giờ cứu hấn và mẫu thân hấn del tính mạng, nếu như mình sẽ đem mẫu thân hấn bệnh hoạn chữa lành, cái kia Thái Sứ Từ vẫn không thể ngoan ngoãn vì chính mình cống hiến. Nghĩ kỹ tất cả, Lưu Bân liền mở miệng nói rằng: "Há, hóa ra là Đông Lai Thái Sứ Từ nha. Ha ha. Tại hạ cũng là ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Tại hạ U Châu Lưu Bân, phụng mệnh bình định những này giặc khăn vàng, không nghĩ tới dĩ nhiên lại ở chỗ này gặp phải huynh đài. Thật là có duyên nha."

Thái Sứ Từ vừa nghe trước mắt chính là Lưu Bân, cũng không khỏi đến kích động vạn phần. Lưu Bân đối với hấn ngóng trông đã lâu, mà hấn lại làm sao không phải là đối với Lưu Bân ngóng trông đã lâu đây? Lưu Bân lấy năm ngàn bên trong đánh bại Tiên Ti mấy 100 ngàn đại quân, vũ dũng tên đã truyền khắp thiên hạ. Bị mấy người đã truyền vi thiên hạ đệ nhất dũng tướng.

Còn chính là thời đại thiếu niên Thái Sứ Từ còn đang đứng ở sừng bãi anh hùng thời đại, từ khi nghe nói Lưu Bân sự tích sau đó, hấn liền bắt đầu đối với Lưu Bân bắt đầu sùng bái. Vẫn muốn đi U Châu tiếp Lưu Bân. Bất quá hấn thân thể của mẫu thân vẫn không được, vì lẽ đó tự một mực không có cơ hội đi. Không nghĩ tới hôm nay lại ở chỗ này gặp phải Lưu Bân. Liền hấn khẩn trương nói ra: "Hóa ra là Quan Quân hầu nha. Thảo dân có mắt không trông, kính xin đại nhân thứ lỗi."

Lưu Bân cười cợt, nói rằng: "Không sao. Ngươi chưa từng thấy ta, không quen biết ta cũng là chuyện đương nhiên. Bất quá ta xem nghĩa ngươi cũng là người tập võ, không biết ngươi có hứng thú hay không đến ta không đứng đến nha?"

Thái Sứ Từ vừa nghe không khỏi lại như đồng ý. Bất quá nhìn một chút lập tức mẹ già, nhưng là làm khó dễ lác đầu, nói rằng: "Quan Quân hầu hảo ý, tại hạ là vô cùng nguyện ý. Có thể là tại hạ còn có mẹ già cần chăm sóc, hơn nữa còn phải cho mẫu thân tìm kiếm danh y, vì lẽ đó Hầu Gia hảo ý, tại hạ chỉ có tâm lĩnh. Sau đó có cơ hội tại hạ nhất định sẽ báo đáp Hầu Gia."

Lưu Bân nghe xong, nghĩ thầm quả nhiên là như vậy. Liền hấn nhìn một chút Thái Sứ Từ mẫu thân, phát hiện Thái Sứ Từ mẫu thân một mực tại ho khan. Liền liền nói: "Hiếu thuận mẫu thân, vốn là làm con của người nữ chuyên nên làm, nghĩa không cần áy náy. Bất quá bây giờ đâu đâu cũng có giặc khăn vàng, ngươi có thể mang theo lão phụ nhân đi nơi nào đây? Nếu như gặp lại giặc khăn vàng, cái kia lại nên làm như thế nào? Ta xem lão phụ nhân không ngừng ho khan, tựa hồ là lá phổi xảy ra vấn đề, nếu như không sớm cho kịp chữa trị, có thể sẽ gây nên lớn hơn bệnh hoạn nha."

Thái Sứ Từ vừa nghe Lưu Bân liếc mắt là đã nhìn ra mẹ mình bệnh hoạn, có chút giật mình nói: "Lẽ nào Hầu Gia cũng sẽ y thuật? Kỳ thực tại hạ cũng là biết mẫu thân bệnh hoạn, nhưng là đi thăm danh y, những kia danh y đều là bó tay toàn tập nha."

Lưu Bân nghe xong bắt đầu cười ha hả, Thái Sứ Từ nhìn thấy Lưu Bân cười, trên mặt có điểm kúng túng, hấn còn tưởng rằng Lưu Bân là ở nhìn có chút há hê, nếu là người khác hấn nhất định là lập tức một thương liền đâm tới rồi, bất quá Lưu Bân là thần tượng của hấn, lại là ân nhân cứu mạng của hấn, vì lẽ đó không thể làm gì khác hơn là chịu đựng.

Lưu Bân nhìn thấy Thái Sứ Từ sắc mặt, lác lác đầu nói rằng: "Nghĩa không nên hiểu lầm, ta không phải cười trên sự đau khổ của người khác. Mà là cảm khái thể sự vô thường. Vừa nãy ta còn nói chúng ta có duyên phận, bây giờ nhìn lại thật đúng là có duyên đâu. Không đối gạt nghĩa, đối với y thuật ta chỉ là có biết một, hai, có thể là nhà của ta nhưng là có thiên hạ ngày nay hai đại danh y nha. Hoa Đà hoa nguyên hóa, còn có Trương Cơ Trương Trọng Cảnh hai cái danh y hiện tại cũng ở trong nhà của ta. Nghĩa nếu muốn trị liệu lão phụ nhân bệnh. E sợ toàn bộ thiên hạ cũng chỉ có đã đến nhà ta, mới có thể nha."

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thu phục Thái Sử Từ

Thái Sử Từ vừa nghe Lưu Bân nói như vậy, không khỏi đại hỉ lên, nói rằng: "Hầu Gia lời ấy thật chứ?"

Lưu Bân gật đầu cười, nói rằng: "Đương nhiên là sự thật!"

Thái Sử Từ liền quay đầu, đối với mẫu thân hần nói rằng: "Mẫu thân, nếu như vậy, không bằng chúng ta liền đều ah a tổ sau đi một chuyến đi! Đã đến Quan Quân hầu trong nhà, bệnh của người liền có thể có được chữa trị! Không biết mẫu thân ý như thế nào nha?"

Tuy rằng Thái Sử Từ đã động tâm rồi, thế nhưng hần làm người chỉ hiếu, tất cả còn muốn xin phép qua mẫu thân mới có thể quyết định! Quá Sử phu nhân vẫn không nói gì, đang nghe bên trong rộng rãi hạch nhĩ từ cùng vị này Quan Quân hầu đối thoại, nàng cũng biết mình nhĩ từ đối với Quan Quân hầu ngưỡng mộ đã lâu, sớm muốn đi U Châu bái phỏng đối quân hầu rồi, nhưng là một chỉ bởi vì chính mình, mới không có lên đường.

Hiện tại hần nhìn thấy Quan Quân hầu rồi, tự nhiên là rất cao hứng! Nàng vốn là thường khuyên Thái Sử Từ không muốn bởi vì chính mình, mà làm trễ nhĩ từ tiền đồ. Nhưng là nhĩ từ tuy rằng vẫn khá là ngừng lời của mình, nhưng là đối với chính hần một yêu cầu nhưng là vẫn không có đáp ứng!

Nàng cũng đã nghe được Lưu Bân, biết Lưu Bân gia hóa luôn có hai đại danh y, nàng cũng muốn chữa khỏi bệnh của mình, hơn nữa lấy Lưu Bân danh tiếng, con trai của chính mình đi theo hần, cũng không quân sự oan ức. Liền nàng liền nói: "Hải nhĩ, Quan Quân hầu chính là nổi tiếng thiên hạ người lương thiện, hơn nữa còn là Hán thất dòng họ, làm người cả thể gian đều biết, hải nhĩ người theo Quan Quân hầu, cũng coi như vinh quang của người! Hải nhĩ, người còn do dự cái gì, ta biết người là lo lắng thân thể của ta, nhưng là người cùng đã nghe được, Quan Quân hầu trong nhà thì có danh y, Quan Quân hầu nếu bảo đảm có thể trị hết bệnh của ta, vậy khẳng định là sẽ không nuốt lời rồi! Người sau đó hãy cùng Quan Quân hầu khỏe mạnh kiến công lập nghiệp đi!"

Thái Sử Từ nghe xong, Cung cảnh nói: "Hải nhĩ cần tuân lời của mẫu thân, nhất định sẽ cố gắng theo Quan Quân hầu kiến công lập nghiệp, bảo vệ gia Vệ Quốc!" Sau đó rồi hướng Lưu Bân nói rằng: "Tại hạ sau đó liền sẽ chết theo Quan Quân hầu giá trước, mong rằng Quan Quân hầu thu nhận!"

Lưu Bân cười cợt nói rằng: "Nghĩa khách khí, người có thể vào cửa của ta trong quân, cái kia là phúc khí của chúng ta! Ha ha! Sau đó chúng ta chính là người một nhà!" Sau đó đối với Thái Sử Từ mẫu thân nói rằng: "Lão phu nhân thăm mình đại nghĩa, vẫn bồi bồi phục!"

Lão phu nhân đối với Lưu Bân hơi cong một chút eo, nói rằng: "Quan Quân hầu nổi tiếng thiên hạ, lão thân mặc dù là một cái ở nông thôn phụ nữ trẻ em, nhưng là cũng là nghe nói qua! Con trai của ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, sau đó còn muốn Hầu Gia nhiều chăm sóc nha!"

Lưu Bân cười nói: "Ta sớm tự nghe nói quá nghĩa rồi, nghĩa võ nghệ cao cường, làm người cẩn thận, liền ngay cả ta cũng phải nhiều nhiều lĩnh giáo, tin tưởng nghĩa gia nhập chúng ta trong quân sau đó, nhất định sẽ chịu đến hoan nghênh, lão phu nhân không cần lo lắng!"

Lão phu nhân lúc này mới gật đầu, xem như là mãn di rồi! Lưu Bân hướng về phía sau phát phát tay, kêu đến thân binh của mình, sau đó đối với Thái Sử Từ nói rằng: "Nghĩa, người trước Hòa lão phu nhân theo thân binh của ta trở lại! Chờdem lão phu nhân sắp xếp thỏa đáng, người theo lại đây, chúng ta cùng nhau rong ruổi sa trường!"

Thái Sử Từ tuy rằng hướng về lập tức theo Lưu Bân bọn họ ra chiến trường, thế nhưng hần càng quan tâm chính mình thân thể của mẫu thân, nghe được Lưu Bân nói như vậy, hần liền nói: "Cái kia tất cả liền đều nghe Hầu Gia phân phó!"

Lưu Bân gật đầu, đối với thân binh của mình nói rằng: "Người dẫn dắt một ngàn huynh đệ, bảo vệ nghĩa Hòa lão phu nhân trở lại, xin mời Hoa thần y cùng Trương thần y hai vị thần y trị liệu một thoáng! Ừm! Thuận tiện đem những tù binh kia cũng áp trở về đi thôi!"

Lưu Bân thân binh nghe xong, liền mang theo một ngàn người, bảo vệ Thái Sử Từ mẹ con cùng áp giải cái nào một ít Hoàng Cân quân tù binh hướng về U Châu chạy đi!

Mà Lưu Bân nhưng là mang này còn lại hơn mười chín ngàn người, hướng về Ký Châu chạy đi! Hần có thể muốn tranh thủ thời gian nha!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Trường xã đại hỏa

Lô Thực nói xong trước mắt thế cuộc sau đó, tự đối Lưu Bân nói rằng: "Quan Quân hầu anh dừng thiện chiến, hữu dừng hữu mưu, lần trước cùng người đàm luận sau đó, tại hạ được ích lợi không nhỏ, không biết đối với trước mắt thế cuộc, người có thể có biện pháp gì?"

Lần trước hấn đúng là bị Luru Bân chấn động đã đến, vì lẽ đó hấn hiện tại đúng là đem hi vọng đặt ở Luru Bân trên người. Luru Bân vừa nghe, cũng không khỏi đến nở nụ cười khổ. Lô Thực cũng thật là quá coi trọng chính mình rồi. Chính mình đánh đã chiến còn có thể, đối với Công Thành Chiến, kinh nghiệm của chính mình liền không nhiều lắm. Cái này cũng là chuyện không có biện pháp.

Chính mình trước đây bị huấn luyện quân sự còn có quân sự kinh nghiệm, đại thể đều là vũ khí nóng, chính chính kinh kinh Công Thành Chiến đã không có. Hấn lại không thể tại nhiều như vậy người trước mặt, ôm túi thuốc nổ, đem tường thành cho nổ. Lại nói rồi, thủ hạ của hấn đích thật là khá là tinh xảo, thể nhưng những này đồng sự kỵ binh nha. Kỵ binh đối với Công Thành Chiến có thể không có bao nhiêu tác dụng nha.

Liền Luru Bân liền cười khổ nói: "Lư sư, người quá để mắt ta. Trước mắt loại này thế cuộc ngoại trừ mạnh mẽ tấn công, căn bản là không còn hấn kế sách, lại không phải là giặc khải vàng bên trong xuất hiện cái gì nguy cơ. Nhưng là trước mắt địch nhiều ta ít, mạnh mẽ công thành, nhất định là thương vong nặng nề. Hơn nữa rộng rãi tổng trong thành là có thù lãnh đạo tặc Trương Giác tự mình tọa trấn, cũng không khả năng ở ngắn hạn bên trong xuất hiện cái gì nguy cơ. Những bộ hạ này của ta tuy rằng dũng mãnh thiện chiến, nhưng là bọn hấn đều là kỵ binh, đối với Công Thành Chiến cũng không có bao nhiêu tác dụng. Vì lẽ đó vẫn bối cũng là không có biện pháp gì nha."

Lô Thực nghe xong, cũng không khỏi đến có hơi thất vọng thở dài. Kỳ thực hấn cũng biết trước mắt thế cục xác thực là không có biện pháp gì tốt, hấn sợ dĩ hồi dò Luru Bân, cũng chỉ là báo một chút hi vọng, hi vọng Luru Bân lại cái gì tốt chủ ý. Nếu Luru Bân hiện tại cũng không có biện pháp tốt, vậy cũng chỉ có thể như thế giằng co đi xuống.

Lô Thực tuy rằng cái kia có hơi thất vọng, bất quá vẫn là nói rằng: "Người cũng không cần thất vọng, ta cũng biết trước mắt thế cuộc, không có biện pháp gì tốt. Tuy nhiên ít nhiều trong lòng còn ôm có một tia hi vọng. Ai. Người nói đúng, bộ hạ của người đều là một ít kỵ binh, hiện tại đúng là không giúp được gấp cái gì. Cho người ở lại chỗ này, thật là có điểm lãng phí binh lực. Không bằng như vậy đi. Mấy ngày trước, trái Trung Lang tướng Hoàng Phô cây ngải cho ta gửi thư, nói chỗ của hấn tình thế có chút nguy cơ. Hiện tại Trương Giác bị ta vây ở chỗ này, mà Trương Lương cùng Trương Bảo nhưng là mang binh ở Sông Dĩnh Hà cùng Hoàng Phô cây ngải còn có Chu Tuấn đối lập. Thủ hạ người đều là một ít kỵ binh, đi qua, có thể đưa đến tác dụng rất lớn. Nếu như Trương Lương cùng Trương Bảo hai đường đại quân bị tiêu diệt rồi, còn lại Trương Giác sẽ không đủ vây rồi. Hơn nữa đến thời điểm mấy đường đại quân có thể tụ tập lại một chỗ, binh lực của chúng ta có thể vượt quá đối phương. Như vậy chính là mạnh mẽ công thành, cũng có nắm chắc."

Lô Thực không phải loại kia mình không thể lập công, cũng không để cho người khác lập công người, nếu Luru Bân ở lại chỗ này, cũng không có bao nhiêu tác dụng, còn không bằng để hấn đi Sông Dĩnh Hà giúp những người khác tốt. Hơn nữa hấn và Hoàng Phô cây ngải còn có Chu Tuấn đều là bạn tốt, để Luru Bân đi giúp bọn họ, cũng coi như là giúp mình.

Luru Bân suy nghĩ một chút, như vậy cũng tốt, ngược lại trong thời gian ngắn hấn cũng giết không được Trương Giác, còn không bằng đi trước hết giết Trương Bảo cùng Trương Lương, miễn cho người khác trước phải tay. Liền Luru giúp ngải liền đáp ứng. Lô Thực cho Luru Bân viết một phong thư, để hấn giao cho Hoàng Phô cây ngải, như vậy Hoàng Phô cây ngải sẽ hiểu ý của hấn. Luru Bân cầm phong thư này sau đó, ở Lô Thực đáp ứng bên trong, bổ sung một điểm lương thảo cùng cây tên, lại một lần nữa xuất phát, hướng về Dự Châu Sông Dĩnh Hà xuất phát.

Luru Bân mang theo đại quân cố gắng càng nhanh càng tốt chạy tới Sông Dĩnh Hà, lần này hấn cũng coi như là thăm lại chốn xưa, lần trước tới thời điểm, Dự Châu còn là một bộ quốc thái dân an bộ dáng, ai biết lúc này mới đã qua mấy tháng, liền trở thành khói lửa chiến trường chính, khiến cho dân chúng lầm than, vợ con ly tán. Dự Châu vốn là đại hán lớn thứ hai châu, chỉ đứng sau Ký Châu, nhưng là bây giờ nhưng là khiến cho hoang tàn vắng vẻ, một bộ chán nản bộ dáng.

Luru Bân chạy tới Sông Dĩnh Hà thời điểm, Hoàng Bộ hoàng cùng Chu Tuấn đại quân vừa vận đẩy lên trường xa, bọn họ cùng Trương Bảo Trương Lương đối chiến bất lợi, không thể làm gì khác hơn là lui xuống trước đi đến rồi. Mà Trương Lương Trương Bảo cũng mang binh từng bước ép sát, song phương hiện tại chính đang trường xa đối lập. Luru Bân đơn giản biết một chút tình huống, liền hướng Hán quân đáp ứng mà đến, khiến người ta thông báo cho Hoàng Bộ hoàng.

Hoàng Phô cây ngải cùng Chu Tuấn chính đang vì là trước mắt thế cuộc lo lắng, nghe được thuộc hạ nói Quan Quân hầu Luru Bân đã đến, mau chạy ra đây nghênh tiếp. Luru Bân đại danh, bọn họ cũng là sớm đã có nghe thấy rồi. Lần trước Luru Bân đi Lạc Dương thời điểm, bọn họ đi tới Lương Châu bình định Hàn Toại cùng đem người phản loạn, vì lẽ đó không có nhìn thấy Luru Bân. Bất quá bọn hấn trở về sau đó, nhưng là nghe được Lô Thực những người này đối với Luru Bân chuyện tốt tán dương.

Để Hoàng Phô cây ngải bọn họ đối với Luru Bân cũng là ngóng trông không ngớt. Cho nên vừa nghe đến Luru Bân đến rồi, bọn họ đều mau chạy ra đây nghênh tiếp. Luru Bân muốn tới, hấn những tình hình kia hấn tướng cũng tự nhiên là muốn theo tới, xuất hiện tại chính mình một bên chiến sự bất lợi, nếu mà có được đệ nhất thiên hạ quân trợ giúp, nhất định có thể xoay chuyển thế cục.

Hoàng Phô cây ngải còn có Chu Tuấn ở đại doanh bên ngoài gặp được Luru Bân, song phương gặp gỡ sau đó, Luru Bân đem Lô Thực tâm giao cho Hoàng Phô cây ngải, Hoàng Phô cây ngải nhìn sau đó, không khỏi đại hỉ, Luru Bân đại quân quả nhiên đến rồi. Hơn nữa 20 ngàn đại quân còn cùng một màu là kỵ binh. Lần này, bọn họ thì có trợ thủ. Hoàng Phô cây ngải dẫn Luru Bân nhìn một chút Hoàng Cân quân trận thế, nói rằng: "Không biết Quan Quân hầu có chỗ diệu kế nha? Quân ta vừa đánh bại, hiện tại binh tướng tinh thần có chút sa sút, nếu như không thể mau chóng đạt được thắng lợi, phần chấn sĩ khí lời nói, vậy coi như không ổn."

Luru Bân nhìn một chút Hoàng Cân quân trận doanh, quả nhiên như trên cây giới thiệu theo cây cỏ kết doanh, liền miên mừi mấy dặm. Luru Bân trước đây xem Tam Quốc Diễn Nghĩa thời điểm liền phát hiện, La Quán Trung tựa hồ đặc biệt nghiêng về dùng lửa, toàn bộ tam quốc hơn trăm năm, từ vừa mới bắt đầu chính là liên miên không dứt đại hỏa. Trong sách lần thứ nhất dùng hỏa công chính là ở cái địa phương này, Hoàng Phô cây ngải ở trường xa một cái đại hỏa, ba mấy trăm ngàn Hoàng Cân quân đốt chạy trời chết.

Hiện tại Hoàng Phô cây ngải đối với câu hỏi của mình, hơn nữa Luru Bân tận mắt nhìn thấy, vì lẽ đó hấn ngay lập tức sẽ nói rằng: "Tướng quân, ta xem

những này giặc khải vàng tựa hồ không hề có một chút quân sự thường thức, người nhìn bọn họ theo cây cỏ kết doanh. Liên miên không ngừng, nếu như chúng ta nhân cơ hội thả một cây đuốc, như vậy những người này liền tự sụp đổ rồi."

Hoàng Phổ cây ngải vừa nghe, không khỏi sáng mắt lên, đây quả nhiên là một biện pháp hay. Cái này Lưu Bân bỏ tới vẫn đúng là tìm Lô Thực nói như vậy, có bản lĩnh thật sự. Liên hần liền nói: "Quả nhiên diệu kế. Quan Quân hầu quả nhiên là kiến thức nhạy cảm, liếc mắt là đã nhìn ra phe địch lỗ thủng. Vậy thì tốt, chúng ta liền theo tính toán làm việc."

Một bên Chu Tuấn cũng là gật đầu liên tục. Ngày này xong xuôi vô cùng, Hoàng Phổ cây ngải để cho thủ hạ binh sĩ, tụ tập được toàn quân đầu cái không có, dựng thẳng lên cây đuốc, chuẩn bị một thanh hỏa đem những này Hoàng Cân quân thiêu chết. Vừa vặn chính là, ngày đó buổi tối, ông trời, trên trời ô kỳ u đen, hơn nữa còn nổi lên gió, vừa vặn đáp lại câu nói đó; "Đêm không trăng giết người đêm, phong cao phóng hỏa lúc."

Hơn nữa Hoàng Cân quân cũng không có buổi tối dò xét thói quen, toàn bộ Hoàng Cân quân đại doanh yên tĩnh. Không có một bóng người.

Hoàng Phổ cây ngải mệnh lệnh thủ hạ binh sĩ ở trên đầu gió, ba mặt phóng hỏa, chỉ để lại dưới cửa núi một mặt, hơn nữa còn đem sở hữu đại quân tụ tập ở đây. Đại quân ra lệnh một tiếng, phòng cháy binh lính đồng thời phóng hỏa. Khô ráo bụi rậm bỏ thêm dầu cái cùng dầu thấp, trong nháy mắt liền đã biến thành trùng thiên đại hỏa, hơn nữa Dạ Phong múa tung, trong khoảng thời gian ngắn gió trợ thế lửa, hỏa trợ gió uy.

Hoàng Cân quân mười mấy dặm đại doanh, đã trở thành một cái biển lửa. Hoàng Cân quân vốn là chính đang làm mộng đẹp, nhưng là bỗng nhiên cảm giác khô nóng lên, có người lên vừa nhìn, phát hiện toàn bộ quân doanh đều đã biến thành gieo vạ, nhất thời kêu to lên. Toàn bộ Hoàng Cân quân thất kinh, người không kịp Giáp, mã không kịp yên, chung quanh chạy tán mà đi. Bọn họ nhìn thấy Đông Nam Tây ba mặt đều có Hoắc Quang, chỉ có mặt trái có đủ hỏa, liền liền đồng thời hướng về Bắc Phương phóng đi.

Bắc Phương tuy rằng đúng là không có đại hỏa, tuy nhiên lại lại chờ đợi đã lâu đại quân. Những này mới từ trong biển lửa lao ra Hoàng Cân quân, xông tới mặt chính là một cơn mưa tên. Hoàng Phổ cây ngải đem bọn họ trong quân doanh cùng nó toàn bộ đều tụ tập lại, hơn nữa Lưu Bân cái kia 20 ngàn đại quân, cũng là người người có chứa cung nỏ, mấy vạn tám cung nỏ đồng thời phóng ra, như thế nào người bình thường có khả năng ngăn cản được sao? Vì lẽ đó mới ra tới những kia Hoàng Cân quân đều đã biến thành con nhím, trên người cắm đầy cây tên.

Hoàng Cân quân trong, có người nhìn thấy trước có chi phối toàn bộ đều là tử lộ, không phải là bị đại hỏa thiêu chết, chính là bị Hán quân cây tên bắn chết. Bọn họ đã là cùng đường mạt lộ rồi. Ở tử vong bước ngoặt, bọn họ không khỏi sợ lên, có một số người thậm chí khóc lớn lên. Một người khóc, biến thành Bayren khóc, ngàn người khóc, toàn bộ Hoàng Cân quân cũng bắt đầu khóc rống lên.

Lưu Bân ở bên ngoài nghe đến mấy cái này người tiếng khóc, không khỏi nhẹ dạ lên, những người này đều là Viêm Hoàng tử tôn, nếu như cứ như vậy đốt chết rồi, vậy thì thật là đáng tiếc. Hơn nữa thiêu chết bọn họ, đối với mình thu nhận giúp đỡ dân chạy nạn kế hoạch cũng là bất lợi, liền hần rồi cùng Hoàng Phổ cây ngải nói rằng: "Tướng quân, hiện tại giặc khải vàng đã cùng đường mạt lộ rồi, không như sau khiến để cho bọn họ đầu hàng đi. Nói thế nào bọn hần cũng đều là ta đại hán con dân, như thế đốt chết rồi, ít nhiều có chút đáng tiếc. Huống hồ bọn họ ở cùng đường mạt lộ dưới, còn có thể làm chó cùng rứt gậu nha. Như vậy quân ta cũng không khỏi sẽ nhiều hơn một chút thương vong. Hơn nữa một cây đuốc đốt chết rất nhiều người, cũng sẽ có tổn hại Âm đức."

Hoàng Phổ cây ngải nghe xong suy nghĩ một chút, hần đối với Lưu Bân đệ một cái nguyên nhân có chút không phản đối, cho rằng đây là lòng dạ đàn bà. Bất quá đối với mặt sau hai nguyên nhân, thì không cần không suy tính một chút. Dù sao nhiều hơn chút vô vị thương vong, cũng là có chửi hần anh danh. Hơn nữa Cổ Nhân sùng tin quý thần câu chuyện, đối với Âm đức vẫn là rất chú trọng, vì lẽ đó hần đáp ứng Lưu Bân thỉnh cầu, hạ lệnh để những kia Hoàng Cân quân đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Trương Lương mất mạng

Chính đang cùng đường mạt lộ Hoàng Cân quân chợt nghe bên ngoài Hán quân hô lên đầu hàng miễn tử khẩu hiệu, đều mau mau hô đồng ý quy hàng. Những người này dựa theo Hán quân chỉ thị gơ hai tay, chầm rãi từ trong hỏa hoạn đi ra, không phải bọn hần không muốn nhanh một chút, chỉ là bọn hần lo lắng vào lúc này chộc giận Hán quân, không để cho bọn họ đầu hàng, vậy thì phiền toái. Hán quân chầm rãi đem những này Hoàng Cân quân trói lại, áp trụ bọn họ nhốt vào trong đại doanh. Bất quá ở Hán quân tiếp thu Hoàng Cân quân đầu hàng thời điểm, Hoàng Cân quân bên trong mấy người vây quanh Trương Bảo Trương Lương hai huynh đệ, từ nam mặt trong hỏa hoạn, lại mở ra một con đường, mang theo một ít tàn binh bại tướng, chạy trốn chết. Lưu Bân bọn họ cũng là đang tiếp thu xong Hoàng Cân quân đầu hàng sau đó, mới từ sau đó đi ra tù binh trong miệng mới biết Trương Bảo cùng Trương Lương đã nhân cơ hội trốn chạy tin tức. Còn Hoàng Cân quân bên trong đại tướng sống mới nhưng là ở hòa thế mới vừa lên thời điểm, liền dẫn một đám người hướng về Bắc Phương lao ra, kết quả bị bắn trở thành con nhím. Chết đến mức không thể chết thêm rồi. Liền ngay cả thi thể cũng bị đốt thành tro bụi rồi.

Lưu Bân biết Trương Bảo cùng Trương Lương chạy, liền mau mau hướng về Hoàng Phủ cây ngải nói một lần, liền mang theo binh lính của mình truy tiến đến. Lưu Bân vốn là đã không đúng có thể đuổi theo Triệu bảo bọn họ bảo hy vọng gì. Dù sao Trương Bảo bọn họ đã chạy nửa đêm, chính mình muốn truy cũng không tốt đuổi. Ai biết, ông trời không biết là xem Trương Bảo bọn họ không vừa mắt, còn là muốn Lưu Bân thành tựu bất thể công lao, Trương Bảo cùng Trương Lương ở trên đường lại bị người chặn lại rồi. Vốn là Trương Lương cùng Trương Bảo thật vất vả mở một đường máu, mang theo tàn binh bại tướng, chuẩn bị trở về sào huyệt, tập hợp lại, nhưng là vẫn không có chạy ra bao xa, liền xem phía trước hồng kỳ giương ra, giết ra cùng một đội ngũ. Chặn lại đường đi của bọn họ, Trương Lương hai huynh đệ xuất hiện ở bên người chỉ có một ít tàn binh bại tướng, quân tâm bất ổn, hẳn cũng không muốn đang cùng những người này đánh, liền liền nói: "Người vì tướng quân, người là người nào, tại sao ngăn cản đường đi của ta?"

Trương Lương vừa dứt lời, đối diện tựu ra tới một người, chỉ thấy hán mặt trắng như ngọc, mục vào lăng tẩm, trường mi thanh mục tú, một nhúm nhỏ Tiểu Hồ Tử cang lộ vẻ anh uy bất phàm, bất quá thân thể của người này quả thật có chút xin lỗi khán giả, cái kia chính là thắng này chỉ có bảy thước, (đổi thành hiện đại đơn vị, cũng chính là còn chưa đủ 1m6 đây.) chuyện này quả thật là một cái cấp ba tàn phế nha. Người này ngạo nghễ đáp: "Ta chính là kinh sư kỵ Đô Úy Tào Tháo, Tào Mạnh Đức, phụng Hoàng mệnh, tiêu diệt các người những này phản tặc. Phản tặc, thấy Bốn tướng quân còn không mau mau đầu hàng, chờ đến khi nào?" Không sai người này chính là tam quốc đệ nhất kiêu hùng Tào Tháo, Tào Tháo sự tích, chúng ta không cần cần kể nói lên. Hẳn vốn là Lạc Dương bắc bộ úy, cũng là là cục công an cục trưởng. Gia hỏa này vừa lên mặc cho đã tới rồi ba thanh hỏa, tuyên bố buổi tối cấm tiêu, còn xếp đặt Ngũ Sắc ca tụng, ai dám vi phạm, cũng nặng đánh mấy chục ca tụng, ai biết hoạn quan Kiền Thục thúc thúc ý vào cháu trai uy phong, không đem Tào Tháo để vào trong mắt. Tào Tháo tổ phụ Tào Đổng cũng là một cái hoạn quan, hẳn không muốn cùng cái khác hoạn quan làm lộn tung lên, vì lẽ đó liền vội vàng đem Tào Tháo điều đến một cái huyện nhỏ làm Huyện lệnh. Ở khỏi nghĩa khẩn vàng bạo phát sau đó, Tào Đổng lại xuất ra ba khí lực, đem Tào Tháo thăng làm kỵ Đô Úy, để hẳn kiến công lập nghiệp. Tào Tháo chính là ở tình huống như vậy gặp phải Trương Lương bọn họ. Đây là lần đầu tiên đại chiến, đương nhiên là kích động vạn phần.

Mà Trương Lương vừa nghe Tào Tháo, không khỏi nổi trận lôi đình. Hẳn là không muốn cùng Tào Tháo bộ đội đánh lớn một trận chiến, đó là bởi vì phía sau hẳn còn có Hoàng Phủ cây ngải bọn họ truy binh, mà không phải sợ Tào Tháo. Tào Tháo lần này chỉ có năm ngàn nhân mã, mà bên cạnh hẳn tuy rằng chỉ là một chút tàn binh bại tướng, thế nhưng cũng có hai, ba vạn người nha. Huynh đệ bọn họ vốn là mang theo 15 vạn đại quân, hiệp sống mới hơn 10 vạn đại quân, gộp lại nói thế nào cũng có hơn 30 vạn, trường xà một cái đại hỏa Sulfan thiêu chết không ít người, lại có rất nhiều người đầu hàng, thế nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa béo, bọn họ còn là mang theo mấy vạn người chạy ra ngoài. Bọn họ không dám cùng Hoàng Phủ cây ngải đại quân tác chiến, nhưng là không có nghĩa là không dám cùng Tào Tháo đánh nha. Càng có thể hướng hẳn xuất hiện ở bên người đều là Hoàng Cân quân tinh nhuệ —— Hoàng cân lực sĩ. Trương Lương then quá thành giận dưới, người chỉ huy của mình đại quân cùng Tào Tháo năm ngàn đại quân đại chiến. Tào Tháo tuy nhiên tại sau đó rất lợi hại, là tam quốc đệ nhất quân sự đại gia, nhưng là hẳn bây giờ còn chỉ là một cái mới vừa ra chiến trường tay mơ mà thôi. Hẳn cũng không phải Lưu Bân loại kia biến thái có thể lấy một địch một trăm, thủ hạ của hẳn cũng không phải Lưu Bân những kỵ binh kia, có thể hướng về gấp trăm lần với bản thân kẻ địch xung phong. Tào Tháo này năm ngàn người chỉ là hẳn chiêu mộ tới dân đoàn, căn bản cũng không có bao nhiêu quân sự cơ sở. Cho nên tự nhiên là bị Trương Lương Hoàng cân lực sĩ lớn quân lính tan rã, liền ngay cả Tào Tháo mất thấy cũng phải bị Hoàng Cân quân bắt làm tù binh.

Lưu Bân bọn họ chính là vào lúc này chạy tới. Lưu Bân nhìn một chút, Trương Lương đám người đang cùng một đám người đại chiến, tuy rằng không biết trước mắt là người nào, thế nhưng nếu thích hợp Hoàng Cân quân đại chiến, nhất định là người của triều đình rồi, liền Lưu Bân liền chỉ huy của mình đại quân, hướng về Hoàng Cân quân xung phong. Bởi vì hiện tại hai phe địch ta quân quyết lấy nhau, vì lẽ đó Lưu Bân đại quân sẽ không có dựa theo thường quy như vậy, trước tiên bắn cung, mà là cầm kỵ binh thương vọt tới. Trương Lương nghe đến phía sau nhiều hơn một trận tiếng vó ngựa, liền liền mau mau quay đầu lại, vừa nhìn dĩ nhiên có thêm mấy vạn kỵ binh, không khỏi sợ đến thần hồn theo nứt. Hẳn đã biết rồi những kỵ binh này chính là Quan Quân hầu Lưu Bân bộ đội, Lưu Bân dùng mãnh tên thiên hạ đều biết, chính mình những người này tại sao có thể là đối thủ của hẳn đây. Nhưng là bây giờ chính mình những người này đã người mệt mỏi mỗi mỗi mệt rồi, huống hồ phần lớn đều là bộ binh, chính là muốn chạy trốn cũng là trốn bất quá đối phương kỵ binh, bất đắc dĩ, Trương Lương chỉ có chia kháng địch, hi vọng có thể tạm thời tổ ngăn cản Lưu Bân bọn họ, để những người còn lại có thể mau chóng giải quyết Tào Tháo bọn họ, thật mau trốn chạy.

Bất quá hẳn nghĩ tới quá tốt đẹp, Lưu Bân những này binh tướng kỳ thực bọn họ những này uể oải chỉ sự có thể loại kém, huống hồ Lưu Bân lần này tự mình xung phong, càng là tăng thêm kỵ binh uy thế. Lưu Bân sai nha, vì lẽ đó không có khóa binh lính phía sau, một người liền vọt vào Hoàng Cân quân trong trận doanh mặt. Hẳn không có cùng những này lính tôm tướng của đây dựa, mà là trực tiếp hướng về Trương Lương cùng Trương Bảo phóng đi, mục đích của hẳn là này hai huynh đệ đầu người, tự nhiên là không thêm đề ý cái khác những người kia rồi. Những kia Hoàng Cân quân nhớ tới ngăn cản Lưu Bân thời điểm, Lưu Bân đại quân cũng đã từ phía sau vọt tới, bọn họ cũng chỉ đành nhanh đi ngăn cản.

Lưu Bân vọt tới Hoàng Cân quân bên trong, muốn tìm ra Trương Lương Trương Bảo, bất quá hẳn không quen biết Trương Lương Trương Bảo, huống hồ nhiều người như vậy, hẳn cho dù nhận thức cũng không tìm được nha. Lưu Bân chém giết một hồi nhiệt [nóng], vẫn là không biết Trương Lương cùng Trương Bảo ở nơi nào, mất thấy Hoàng Cân quân càng ngày càng ít, Lưu Bân không khỏi lo lắng, thế nhưng hẳn linh cơ hoạt động, hô to một tiếng: "Trương Lương lão tặc, để mạng lại."

Ở Lưu Bân không xa Trương Lương chợt nghe có người gọi tên của hẳn, không khỏi kêu lên một tiếng sợ hãi, vừa lúc bị Lưu Bân nhìn thấy, Lưu Bân cười hi hi, cầm Thất Sát Bàn Long thương liền hướng Trương Lương phóng đi. Trương Lương nhìn thấy một tên thiếu niên mười mấy tuổi cầm một cây thương hướng mình vọt tới, lại nhìn dáng vẻ của hẳn, biết chính là trong truyền thuyết Quan Quân hầu Lưu Bân. Hẳn biết Lưu Bân dùng mãnh, Tiên Ti mấy 100 ngàn đại quân, một mình hẳn liền làm vọt vào cầu, cuối cùng còn chút nào Vô Thương, chính mình chắc chắn sẽ không đối thủ của hẳn rồi, bất quá bây giờ chu vi đều là người, mình chính là muốn chạy trốn cũng không có chỗ chạy nha. Liền không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, thúc ngựa tiến lên cùng Lưu Bân bắt đầu chém giết.

Bất quá Lưu Bân dùng mãnh há lại là hẳn có thể chống đỡ được. Chính là Trương Phi cùng Quan Vũ bức này tuyệt thế dũng tướng kết phùng lên cũng không phải Lưu Bân đối thủ, liền chớ đừng nói chỉ là hẳn. Kết quả Trương Lương mới vừa vọt tới Lưu Bân bên người, chín trăm Lưu Bân lấy thương đánh tan trên cả vai đầu. Lưu Bân đưa tay cầm lấy Trương Lương đầu, hô lớn: "Thủ lĩnh đạo tặc Trương Lương đã chết, người còn lại đầu hàng miễn tử."

Trương Bảo vốn là đang chỉ huy đại quân tấn công Tào Tháo bộ đội, chợt nghe Lưu Bân đại hán, nhìn thấy huynh đệ mình đầu lâu bị Lưu Bân nắm ở trong tay, không khỏi sợ vỡ mật nứt, nhưng là hẳn cũng biết nếu Trương Lương đã chết ở Lưu Bân trong tay rồi, trên mình đi cũng chỉ có một con đường

chết, liền bắt đầu đi, liền mang theo còn lại binh lính, không tiếp tục để ý Tào Tháo bọn họ chạy trốn chết. Tào Tháo muốn ngăn cản, nhưng là hán những lính kia tướng, lại há có thể ngăn cản lại Trương Bảo bọn họ chỗ cùng rút gấu đây. Vì lẽ đó hán chỉ có thể trở mắt nhìn Trương Bảo mang theo một nhóm người chạy.

Bất quá Tào Tháo người không ngăn cản được, không có nghĩa là Lưu Bàn người không thể ngăn cản. Tang Bá mãi cho đến này một nhóm người ở bên ngoài đốc chiến, bây giờ thấy Trương Bảo bọn họ muốn chạy, hán tự nhiên là dẫn người đuổi tới rồi. Mà Lưu Bàn cũng không muốn để cái kia Trương Bảo này con con vẹt đã bị lược chín bay đi mất, liền hán nhắc theo Trương Lương đầu đuổi theo. Hán nhưng là sẽ chờ Trương Bảo đầu trở lại thành công đây này. Còn những người khác, nhưng là ở lại tại chỗ, tiếp thu những kia chưa kịp Hoàng Cân quân đầu hàng. Còn Tào Tháo, hán cũng muốn cùng Lưu Bàn bọn họ đi truy sát Trương Bảo, bất quá Lưu Bàn người đều là kỵ binh, bọn họ tự nhiên là không đuổi kịp, vì lẽ đó cũng chỉ đành cùng Trương Phi bọn họ tiếp thu Hoàng Cân quân đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Thấy Tào Tháo Trương Bảo mất mạng

Lưu Bàn bọn họ đuổi không tới mười dặm, liền đuổi kịp Trương Bảo bọn họ. Ở Trương Bảo sợ hãi đan xen trong ánh mắt, Lưu Bàn xông lên trước, cầm Thất Sát Bàn Long thương hướng về Trương Bảo phóng đi. Ở Trương Bảo vẫn không có còn phải cùng phản ứng thời điểm, Lưu Bàn lại là lập tức đem đầu của hán biến mất. Lưu Bàn lại là cầm Trương Bảo đầu mệnh lệnh còn lại Hoàng Cân quân đầu hàng, Hoàng Cân quân nhìn nhau, tuy rằng bọn họ đều là Hoàng Cân quân tinh nhuệ Hoàng cân lực sĩ, đối với Hoàng Cân quân trung thành tuyệt đối, nhưng là bây giờ đầu lĩnh đều đã bị chết, hơn nữa đối thủ vẫn là đáng sợ Quan Quân hầu Lưu Bàn, bọn họ coi như là muốn muốn báo thù, cũng là không có cơ hội, hơn nữa còn làm không cần thận sẽ ném mất mạng nhỏ. Ở cùng đường mạt lộ dưới, bọn họ cũng chỉ đành ngoan ngoãn đầu hàng. Lưu Bàn khiến người ta được ép cái khác môn, sau đó liền chạy trở về rồi. Hán còn phải xem xem vừa này những người kia rốt cuộc là ai lãnh đạo người. Hán tiềm thức nói cho hán, người này đối với sau này mình rất trọng yếu. Đây là một rất cảm giác xấu, bởi vì cái này người có thể là chính mình cả đời kẻ địch lớn nhất.

Lưu Bàn mang người đi từ từ trở lại, Trương Phi bọn họ chính ở chỗ này chờ hán, nhìn thấy hán trở về rồi, liền vội vàng hỏi hán tình huống thế nào. Lưu Bàn cười cợt, vỗ vỗ chính mình tiêu vào ngựa trên hai cái đầu, nói rằng: "Ha ha. Hai cái đều giải quyết xong."

Trương Phi vừa nhìn, quả nhiên là Trương Lương cùng Trương Bảo đầu, không khỏi vì là Lưu Bàn cao hứng trở lại. Bọn họ là Lưu Bàn thủ hạ, Lưu Bàn lập xuống đại công, vậy bọn họ cũng tự nhiên là nước lên thì thuyền lên rồi. Ngay vào lúc này, một đứa trẻ cao người đi tới, nói rằng: "Tại hạ kính sợ kị. Đô Úy Tào Tháo, đa tạ Quan Quân hầu ân cứu mạng. Nếu như không phải Quan Quân hầu đúng lúc chạy tới, chúng ta những người này khả năng liền khó giữ được tính mạng rồi."

Lưu Bàn nghe được người này tự xưng là Tào Tháo, không khỏi ngăn người. Bất quá rất nhanh sẽ kịp phản ứng. Không trách chính mình sẽ có loại cảm giác này đây. Hóa ra là Tào Tháo nha. Đây chính là tam quốc đệ nhất Đại Kiều Hùng nha. Thật là không có nghĩ đến chính mình dĩ nhiên sẽ ở tình huống như vậy, cùng hán muốn gặp. Lưu Bàn nhìn một chút chu vi, hầu như đều là người một nhà, chính mình thật muốn lập tức giết hán đi, chấm dứt hậu họa. Hán cũng sẽ không loại kia không có đối thủ rồi, liền không biết sống thế nào người, nếu như có thể giết Tào Tháo, sau này mình nếu muốn thống nhất thiên hạ, liền dễ dàng rất nhiều. Dân tộc Trung Hoa nhận được thương tổn cũng sẽ tiểu rất nhiều.

Bất quá Lưu Bàn suy nghĩ một chút, vẫn là buông tha cho cái này rất mê người ý nghĩ. Mình bây giờ giết Tào Tháo có thể nói là dễ như trở bàn tay, thế nhưng xuất hiện tại nhiều như vậy người, chính mình nếu muốn bảo mật cũng rất không dễ dàng. Tổng hội bị có mấy người lan truyền ra ngoài. Hơn nữa hiện tại Tào Tháo vẫn tính là một cái người trung nghĩa, giết hán đi, đối với những người khác không có cách nào bàn giao. Lại nói nếu như hiện tại giết hán đi, không phải ra về mình sợ sệt về sau Tào Tháo sao? Liền Lưu Bàn liền giả ra một cái khuôn mặt tươi cười, nói rằng: "Ồ. Hóa ra là Mạnh Đức huynh nha. Ha ha, Mạnh Đức huynh khách khí, nếu không phải người nắm ngăn cản Trương Bảo bọn họ, ta cũng không có cơ hội giết bọn họ nha. Nói đến ta còn cần cảm ơn Mạnh Đức huynh người nì."

Tào Tháo vừa nghe Lưu Bàn dĩ nhiên biết hán, có chút kinh hi nói rằng: "Lẽ nào Quan Quân hầu nhận thức hạ quan?" Hán biết Lưu Bàn ngã: cũng là chuyện đương nhiên tình, dù sao xuất hiện ở toàn bộ thiên hạ cũng không có mấy người chưa từng nghe nói Lưu Bàn đại danh. Mà hán còn chỉ là một cái vô danh tiểu tốt thôi. Nói thật, hán còn rất sùng bái Lưu Bàn đây. Hán từ nhỏ giác mơ chính là làm đại hán chinh Tây tướng quân, vì là đại hán khai cương khoách thổ, ở đem đến từ bản thân chết rồi, bị người nhớ kỹ trụ. Mà Lưu Bàn hiện tại đã làm đến một bước này, hán tuy nhiên đã kết hôn sinh con rồi, thế nhưng hán còn đang đứng ở nam nhi nhiệt huyết thời đại, tự nhiên là dễ dàng sùng bái cường giả.

Lưu Bàn cười cợt nói rằng: "Lần trước ta đi Lạc Dương thời điểm, nghe Lưu sư đã nói Mạnh Đức huynh ở Lạc Dương sự tích. Vì lẽ đó biết Mạnh Đức huynh. Được rồi, chúng ta không nên ở chỗ này nói lên, chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian trở về đi thôi. Hoàng Phủ tướng quân nhất định là chờ rất gấp rồi."

Tào Tháo vừa nghe liền vội vàng gật đầu, hán lần này đến, chính là vì nương nhờ vào Hoàng Phủ cây ngải. Xuất hiện tại tự nhiên là muốn tranh thủ thời gian đi bái kiến Hoàng Phủ cây ngải rồi. Liền hán rồi cùng Lưu Bàn đồng thời mang theo đại quân hướng về trường xã mà đi. Ở trên đường hán và Lưu

Bản than cốc, có vẻ rất ước ao Lưu Bàn bộ hạ. Đặc biệt nhìn thấy Quan Vũ, càng là có vẻ nhiệt tình không ngớt, để Lưu Bàn nhìn không khỏi đề cao cảnh giác. Tào Tháo gia hỏa này tựa hồ đối với Quan Vũ đặc biệt có hảo cảm, ở nguyên lai trong lịch sử, hắn liền luôn luôn ham muốn thu phục Quan Vũ. Bất quá Quan Vũ cuối cùng vẫn là bởi vì một người phụ nữ cùng hắn xích mích. (Quan Vũ ở chính sử trên căn bản cũng không có cùng Lưu Bị kết bái. Hơn nữa hắn sở dĩ rời đi Tào Tháo, cũng là bởi vì hắn coi trọng một người phụ nữ, kết quả nữ nhân này bị Tào Tháo cướp đi rồi. Vì lẽ đó hắn mới rời khỏi Tào Tháo.) bất quá Lưu Bàn cũng không thể nào lo lắng, ngược lại chỉ cần mình rất mạnh mẽ, liền không cần lo lắng Quan Vũ sẽ cùng theo Tào Tháo mà đi.

Bất quá vì lấy phòng ngừa vạn nhất, Lưu Bàn vẫn là khai báo một thoáng Quan Vũ, để hắn đi ra sau nhìn những tù binh kia, để hắn rời xa một điểm Tào Tháo. Tào Tháo nhìn thấy Quan Vũ đi ra sau rồi, vẫn có chút chưa hết thòm thèm. Nhìn Lưu Bàn kỵ binh, vẫn là rất ước ao, hắn biểu thị sau này mình có cơ hội, cũng nhất định phải thành lập một cái cường đại kỵ binh bộ đội. Lưu Bàn nghe xong càng là cả kinh. Ở trong lịch sử, Tào Tháo dưới trướng đúng là có một cái cường đại kỵ binh bộ đội, cái kia chính là cường đại Hồ Báo Kỵ. Đây chính là tam quốc thời kì nổi danh cường quân một trong. Kỵ uy lực e sợ chỉ đứng sau Cao Thuận Hâm Trận Doanh. Bây giờ nhìn lại, cái này Tào Tháo quả nhiên là sau này mình đại địch nha. Sau này mình nhất định phải cố gắng cẩn thận một điểm Tào Tháo nha. Kỵ binh bộ đội ở lạnh vũ khí thời đại uy lực, không có ai so với Lưu Bàn rõ ràng hơn.

Bất quá những này lo lắng còn vì thời thượng sớm, hiện tại chủ yếu nhất là giải quyết thật trước mắt sự tình. Trương Bảo cùng Trương Lương đã chết ở trong tay mình rồi, cũng chỉ còn dư lại một cái Trương Giác rồi. Mình nhất định muốn đem người này nắm ở trong tay. Ngược lại hiện tại Sông Dĩnh Hà đại địch đã giải quyết gần đủ rồi, chính mình vẫn là mau chóng sống đến rộng rãi tông đi. Lưu Bàn mang theo đại quân cùng tù binh, về tới trường xã, hướng về Hoàng Phủ cây ngải bẩm báo một thoáng, mình đã giết Trương Lương cùng Trương Bảo. Cũng đã đánh tan còn lại những kia Hoàng Cân quân. Đồng thời còn đem Tào Tháo giới thiệu cho bọn họ. Hoàng Phủ cây ngải cùng Chu Tuấn nghe được Lưu Bàn đã giết Trương Lương cùng Trương Bảo rồi, không khỏi giật nảy cả mình. Hoàng Cân quân tam đại thủ lãnh đạo tặc, Lưu Bàn chỉ chớp mắt liền choáng váng hai cái, sự tử ah là tranh công người khác nha. Bọn họ vội vàng hướng Lưu Bàn biểu thị chúc mừng.

Mấy người tiến vào trong soái trướng, ngồi xuống, Hoàng Phủ cây ngải dẫn đầu nói: "Quan Quân hầu lần này lập xuống đại công, liền tiếp chém Hoàng Cân quân hai đại thủ lãnh đạo tặc, ta cùng công vĩ, (Chu Tuấn chữ.) nhất định sẽ hướng về triều đình bẩm báo Quan Quân hầu đại công. Hiện tại giặc khải vàng tam đại thủ lãnh đạo tặc đã ba đi thứ hai rồi, hơn nữa giặc khải vàng có thành tựu bộ đội, cũng chỉ còn dư lại rộng rãi tông Trương Giác, còn có Nam Dương thần nhào khiến trương Mạn Thành rồi, không biết Quan Quân hầu bây giờ chuẩn bị trước tiên tiêu diệt phía bên kia đây?" Hiện tại Lưu Bàn lập xuống đại công, triều đình nhất định là muốn hảo hảo khao thưởng Lưu Bàn, lấy Lưu Bàn cùng Hán Linh Đế quan hệ, Hán Linh Đế đối với Lưu Bàn như vậy yêu thích, nhất định sẽ tăng tăng kẻ hở cùng hắn, nếu Lưu Bàn quật khởi là không thể ngăn trở, vậy bọn họ tự nhiên là đồng ý đưa một cái thuận nước giong thuyền rồi.

Lưu Bàn suy nghĩ một chút, nói rằng: "Ta cùng với Lưu sư đã thương lượng xong rồi, giải quyết xong Sông Dĩnh Hà chi vậy, liền muốn ta về đi hỗ trợ đối phó Trương Giác, càng có thể hưởng, Nam Dương nhiều sơn mạch, bất lợi cho kỵ binh tác chiến, bộ hạ của ta toàn bộ đều là kỵ binh, đi tới cũng e sợ không giúp được bao nhiêu bận bịu. Hai vị tướng quân anh dũng thiện chiến, đối phó trương Mạn Thành có thể nói là bắt vào tay, ta liền không cần phải đi đi."

Hoàng Phủ cây ngải suy nghĩ một chút cũng thế, Lưu Bàn vốn là Lô Thực giới thiệu đến giúp bọn họ giải trừ Sông Dĩnh Hà chi vậy, hiện tại nguy cơ đã giải trừ, tự nhiên là phải đi về trợ giúp Lô Thực. Càng có thể hưởng, đối phó trương Mạn Thành, bọn họ đã bộ đội được rồi, Lưu Bàn kỵ binh quá khứ, cũng đúng là đối với tác chiến ở vùng núi chưa quen thuộc, đến thời điểm không khỏi sẽ tăng lên tổn thất. Vì lẽ đó để Lưu Bàn trở lại quan tâm công, cũng đúng là tốt nhất kế sách. Cho nên bọn họ cũng là gật đầu đáp ứng.

Người Tào Tháo lúc này cũng nói: "Đã như vậy, như vậy hạ quan cũng phải trước tiên cáo biệt các vị đại nhân rồi, hiện tại giặc khải vàng mới bại, quân tâm bất ổn, không có cái gì căn cơ, cũng không có chỗ tiếp tế, chính là mở rộng chiến công thời điểm. Hạ quan chuẩn bị đi truy sát những kia tán loạn giặc khải vàng. Mong rằng mấy vị đại nhân cho phép."

Hoàng Phủ cây ngải nghe xong cũng là gật đầu một cái đáp ứng. Tào Tháo mặc dù là đến hắn nơi này, thế nhưng không tính là thuộc hạ của hắn, vì lẽ đó hắn tự nhiên là không có quyền quản lý. Nếu Lưu Bàn cùng Tào Tháo đều phải đi, hắn tự nhiên chỉ có đáp ứng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Xử trí tù binh

Hoàng Phủ cây ngải xem Lưu Bàn cùng Tào Tháo phải đi, liền liền nói: "Như vậy cũng tốt, các người đi chỗ khác cũng giống như vậy giết tặc. Bất quá ta bây giờ còn có một nỗi nghi hoặc, không biết hai vị có thể không cho ta như một cái biện pháp."

Lưu Bàn cùng Tào Tháo đồng thời nói rằng: "Tướng quân tối ưu hóa bất phàm câu chuyện, chúng ta nhất định sẽ làm theo."

Hoàng Phủ cây ngải, cười khổ một tiếng, nói rằng: "Còn không phải là vì những tù binh kia. Ta hướng về hiện tại đem bọn họ đều giết, nhưng là bây giờ

lập tức đại quân muốn xuất phát rồi, e sợ không có thời gian nữa."

Lưu Bàn vừa nghe lời này, không khỏi giật nảy cả mình. Sao sẽ như vậy, những người kia không phải cũng đã đầu hàng, tại sao lại muốn giết bọn hắn nữa. Những người này thế nhưng chính mình đã đặt trước người nhà, chính mình còn muốn bọn họ bổ sung U Châu nhân số không đủ đây. Liền Lưu Bàn thì nói nhanh lên nói: "Tướng quân, lời ấy nghĩa là sao? Bọn họ không phải cũng đã đầu hàng sao? Hiện tại tại sao lại muốn giết bọn hắn nữa? Làm như thế, có phải là có chút bất ổn hay không khi (làm) nhà. Dù sao chúng ta đại diện cho triều đình, nếu như nói không giữ lời, vậy sau này mọi người liền không thể tin được triều đình rồi."

Hoàng Phủ cây ngải nghe xong xu thế lắc lắc đầu, nói rằng: "Quan Quân hầu lời này liền có chút lòng dạ đàn bà rồi. Những người kia đều là ở cùng đường mặt lộ dưới, bắt đắc dĩ mới đầu hàng, cũng không phải còn sớm đây này mới quy hàng. Hơn nữa bọn họ vốn là tạo phản, chúng ta giết bọn hắn, người trong thiên hạ cũng sẽ không nói cái gì."

Liền ngay cả Tào Tháo nghe xong cũng là gật đầu liên tục. Hắn cũng cho rằng giết những người đó không có cái gì quá không được, ngược lại đều là một ít phản tặc, còn sẽ có người cho bọn họ bất bình dù sao? Hắn cũng cảm thấy Lưu Bàn có chút lòng dạ đàn bà rồi. Trong lòng đối với Lưu Bàn đánh giá không khỏi thấp xuống một điểm. Lưu Bàn nghe xong không khỏi cười khổ một tiếng, hắn làm sao đã quên, người cô đại lúc không có chuyện gì làm liền yêu thích giết người, giết sát phu bắt làm nô lệ sự tình, cô đại nhiều hơn nhiều. Còn Tào Tháo cách nhìn, Lưu Bàn không nhìn thẳng rồi. Tào Tháo nhưng là một lần Ngao Nhân, có thể đem người thịt làm thành nhục cảm ăn, còn chuyên môn xông một cái mặc kim giáo úy đi trộm mộ, ý nghĩ của hắn cùng mình căn bản là không có cách câu thông.

Bất quá Lưu Bàn hay là muốn tận lực ngăn cản Hoàng Phủ cây ngải cử động, liền liền nói: "Tướng quân lời ấy sai rồi. Những người này không nói đều là ta đại hán con dân, bọn họ tuy từng Trương Giác bọn họ tạo phản, cũng là hoàn toàn bắt đắc dĩ. Tục ngữ nói được, nhất hộ chết, bách hộ ngữ; bách hộ thống khổ, vạn hộ biết. Những tù binh này nói thế nào cũng có mười vạn người, lập tức đều giết, nhưng là sẽ gây nên thiên hạ khiếp sợ nhà. Sau đó còn ai dám tin tưởng triều đình nhà. Đây không phải là dao động ta đại hán thống trị căn cơ sao? Đây là người thứ nhất nguyên nhân, cái nguyên nhân thứ hai chính là sát phu bắt làm nô lệ không rõ nhà. Từ xưa tới nay, tàn sát tù binh người có thể là không có mấy cái kết quả tốt, Bạch Khởi ở Trường Bình cuộc chiến, chôn giết Triệu quốc bốn 100 ngàn đại quân, kết quả chính mình cũng rơi vào bị quân vương ban cho cái chết kết cục. Sở Bá Vương Hạng Vũ ở Cự Lộc cuộc chiến chôn giết Tần quốc hai 100 ngàn đại quân, kết quả rơi vào Ô Giang tự vẫn kết cục. Tướng quân, này nhưng đều là dẫm vào vết xe đổ nhà. Đệ tam ngay tại lúc này giặc khải vàng tuy nhiên đã không lớn bằng trước kia, thế nhưng tốt xấu còn có mấy 100 ngàn đại quân. Nếu như tướng quân hiện tại đem những này người giết, như vậy sau đó còn lại cái kia mấy 100 ngàn đại quân nhất định là sẽ cùng triều đình trở thành không chết không thôi từ địch, sau đó quân đội của triều đình phải hao phí càng nhiều thương vong mới có thể bình định những kia phản tặc. Vậy dạng này cần gì phải đây? Còn không bằng không giết bọn họ, để thiên hạ bách tính, nhìn thấy triều đình nói lời giữ lời, đối với triều đình tin cậy rất nhiều. Cũng có thể tan rã những kia đập tặc trong lòng, để cho bọn họ biết nếu như đầu hàng, triều đình là có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua, như vậy triều đình muốn bình định phản loạn liền dễ dàng rất nhiều. Mà tướng quân đại danh, cũng sẽ bị thiên hạ truyền lưu. Hi vọng tướng quân có thể suy nghĩ thật kỹ một thoáng."

Nghe xong Lưu Bàn lời nói này, Hoàng Phủ cây ngải cùng Tào Tháo trợn cả mắt lên rồi. Lưu Bàn đây cũng quá có thể giật đi. Từ này một chuyện nhỏ trên, hắn dĩ nhiên có thể kéo tới dao động toàn bộ thiên hạ, này đỉnh mủ cao mang tới đi, người để hắn Hoàng Phủ cây ngải còn thế nào ra lệnh giết những tù binh kia. Cái này Lưu Bàn không hổ là theo một đời đại sư Trịnh Huyền đã học đến nhà. Bực này khẩu tài, thật sự là đến nhà. Hoàng Phủ cây ngải cùng Tào Tháo hiện tại một lần nữa cái biến đối với Lưu Bàn cách nhìn. Xem ra Lưu Bàn quả nhiên là văn võ toàn tài nhà. Hơn nữa còn lòng mang thiên hạ, thật sự là hiếm thấy nhà. Cũng khó trách nhân gia có thể còn nhỏ tuổi đã bị Phong Hầu bá tướng. Nhân gia đúng là có bản lĩnh nhà. Hoàng Phủ cây ngải rất không có giác ngộ chà xát một thoáng lòng mảy trên mồ hôi lạnh, có chút thẹn thùng nói: "Quan Quân hầu nói như vậy, thật sự là ta xấu hổ nhà. Bây giờ nhìn lại thật sự là không nên giết những người đó. Nhưng là, không giết những người đó lại phải làm gì đây? Không đối gạt Quan Quân hầu, ta cũng là ở bắt đắc dĩ mới nghĩ ra ý đồ này. Hiện tại triều đình tài chính khó khăn, lương thảo không đủ, hơn nữa xuất hiện tại thiên hạ náo loạn, lương thảo vận tải bất tiện, xuất hiện ở trong quân lương thảo thật sự là không đủ cùng nhiều người như vậy dùng ăn nhà. Huống hồ hiện tại đại quân lập tức liền muốn xuất phát rồi, mang tới nhiều tù binh như thế bao nhiêu a ngẫu một ít không niệm, vạn nhất bọn họ ở chúng ta còn sớm đây này treo ở cùng kẻ địch tác chiến thời điểm, một lần nữa phản loạn, đây không phải là càng hồng bét sao? Hiện tại ứng với nên xử lý như thế nào, hi vọng Quan Quân hầu có thể cho ta một ngón tay điểm."

Lưu Bàn vừa nghe, không thể nín được cười lên, e sợ đây mới thật sự là nguyên nhân đi. Bất quá này cũng không tính là một vấn đề. Hoàng Phủ cây ngải nếu không có lương thực, có thể đem những người này giao cho mình nhà. Chính mình nhưng là không thiếu hụt lương thực nhà. Càng có thể hướng chính mình sớm liền muốn những người này. Bất quá chính mình cũng không thể trực tiếp đem những này người muốn đi qua, như vậy Hồ khiến người ta đối với mục đích của chính mình sản sinh hoài nghi đây. Xem đến còn muốn chính mình ra điểm huyết nhà. Bất quá không liên quan rồi, có thể dùng tiền giải quyết vấn đề, đối với Lưu Bàn liền không là vấn đề. Liền Lưu Bàn liền nói: "Ha ha. Đây cũng không thành vấn đề. Hiện tại triều đình tuy rằng tài chính khó khăn, không có bao nhiêu lương thực, nhưng là những kia thế gia đại tộc có nhà. Càng có thể hướng trải qua lần này náo loạn, những kia thế gia đại tộc cũng là tổn thất không ít sức lao động, chúng ta không bằng liền đem những tù binh này cho rằng nỗ lực bán cho những kia thế gia đại tộc, cứ như vậy, vừa có thể giải quyết tướng quân buồn phiền, lại có thể hóa giải triều đình tài chính khó khăn, còn có thể bổ sung những kia thế gia đại tộc sức lao động không đủ. Đồng thời cũng có thể cho những tù binh này lưu một con đường sống, để cho bọn họ đối với tướng quân vô cùng cảm kích, một lần đạt được nhiều, đối với triều đình, đối với tướng quân, đối với những kia thế gia đại tộc, đối với toàn bộ thiên hạ đều có chỗ tốt. Không biết tướng quân ý như thế nào nhà?"

Hoàng Phủ cây ngải vừa nghe, cũng không khỏi đến gật gật đầu. Cái biện pháp này đích thật là có thể giải quyết rất nhiều vấn đề. Hắn tại sao không có nhớ tới đây. Bất quá ngẫm lại cũng đúng, chính mình trước đây đã có làm hay không chuyện làm ăn, làm sao sẽ nghĩ tới đến, những tù binh này cũng là có thể bán lấy tiền. Lưu Bàn sở dĩ sẽ nghĩ đến cái này chủ ý, đó là bởi vì hắn bản thân liền là một cái thương nhân, hơn nữa còn là toàn quốc lớn nhất thương nhân. Hắn bán rượu để cùng những kia Lưu Ly chế phẩm nhưng là để bán toàn quốc thậm chí là hải ngoại nhà. Hắn nghĩ đến cái này chủ ý, cũng không quá là đem những kia rượu để cùng Lưu Ly chế phẩm đổi thành những tù binh này mà thôi. Mặc dù nói kẻ sĩ trong lúc đó không thể nào yêu thích thương nhân, cho rằng bọn họ là người hạ tiện, thế nhưng cái biện pháp này đúng là có thể giải quyết hắn quá nhiều, liền hắn đáp ứng.

Lưu Bàn nhìn thấy Hoàng Phủ cây ngải đáp ứng rồi, liền liền nói: "Vì biểu hiện thành ý, văn bối đồng ý lấy mỗi một tù binh một ngàn tiền giá cả, đem những tù binh này toàn bộ mua lại, không biết tướng quân ý như thế nào nhà? Không đối gạt tướng quân, ta ở U Châu sao, bán rất nhiều thổ địa, bây giờ còn không người trồng trọt, mua lại những đây tớ này, chính dễ dàng để cho ta ít một chút ru phồn."

Đề Hoàng Phổ cây ngải đem những tù binh này cho rằng nô lệ bán, chỉ là Luru Bán thủ đoạn, hấn mua lại những tù binh này, mới là mục đích. Bất quá vì là phòng ngừa Hoàng Phổ cây ngải đối với hấn mua lại nhiều như vậy nô lệ động cơ, sản sinh hoài nghi, vì lẽ đó Luru Bán mới giải thích một phen. Một ngàn tiền một cái, mười vạn người mới một trăm triệu tiền, đổi thành hoàng kim, cũng mới một Vạn Kim. Số tiền này cũng chỉ là hấn nửa tháng bán rượu tiền thu, căn bản không ảnh hưởng toàn cục.

Nghe được Luru Bán nói như vậy, Hoàng Phổ cây ngải cũng bỏ đi Luru Bán tại sao lập tức mua nhiều tù binh như thế nguyên nhân, hấn cho rằng Luru Bán sở dĩ mua nhiều người như vậy, khả năng chính là vì có người cho hấn trông trọt mà thôi. Những đày tớ này có thể so với mỗi một ít làm thuê người trở về mạnh hơn nhiều, liền hấn khẩn trương nói ra: "Không thể không thể. Chúng ta sở dĩ có thể tù binh đến nhiều người như vậy, còn đều nhờ vào Quan Quân hầu diệu kế, làm sao có thể cái kia Quan Quân hầu bỏ tiền mua đây. Không bằng như vậy đi. Dựa theo quy củ của triều đình, những người này đã thuộc về chiến lợi phẩm, tướng lĩnh có quyền lực tự mình xử trí, mấy người chúng ta đem những tù binh này phân ra là được rồi, những người còn lại, quán quân sau nếu như muốn mua, liền hỏi người trong cuộc được rồi. Không biết Quan Quân hầu ý như thế nào nha?" Hoàng Phổ cây ngải cũng là một cái người sáng suốt, Luru Bán tiền đồ Vô Lượng, lại giúp mình ân tình lớn như vậy, chính mình làm sao có thể để cho một mình hấn xuất tiền mua những tù binh này đây. Còn không bằng nhân cơ hội kết giao thật Luru Bán, cho Luru Bán một cái thuận nước giong thuyền thật đây. Vì lẽ đó hấn mới có thể nói ra cái biện pháp này, đem tù binh cho qua phân, như vậy là có thể vì là Luru Bán tiết kiệm được không ít tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Về rộng rãi tông thấy Luru Bị

Luru Bán vừa nghe, cũng không thể nín được cười cười, Hoàng Phổ cây ngải như vậy dự định, cũng đích thật là cho mình tiết kiệm được không ít tiền, có thể ít một chút tiền mua được nhiều thứ hơn, nước chẳng lẽ còn sẽ phản đối sao? Liền Luru Bán đáp ứng. Cứ như vậy, Hoàng Phổ cây ngải đem hơn 10 vạn tù binh đều cho bọn họ phân ra một thoáng. Luru Bán chiếm đầu to, một người liền phân đến hơn năm vạn, Hoàng Phổ cây ngải cùng Chu Tuấn cùng một người phân đã đến 30 ngàn, chính là Tào Tháo cũng được chia 10 ngàn, vốn là bọn họ dự tính chỉ có mười vạn người, nhưng là sau đó Luru Bán lại bắt làm tù binh một nhóm người, thêm đến một khối nhân số liền tương đối nhiều rồi. Còn lại một phần, coi như đến những binh sĩ kia trên người. Luru Bán vẫn là có ý định đem những này người lập tức đều mua lại, bất quá hấn cũng không có keo kiệt. Hấn vẫn đáp ứng cho Hoàng Phổ cây ngải bọn họ một Vạn Kim. Giải quyết xong cái vấn đề này sau đó, Hoàng Phổ cây ngải cùng Chu Tuấn cũng chuẩn bị đại quân xuất phát rồi. Tào Tháo cũng mang theo chính mình còn lại mấy ngàn người muốn rời đi. Luru Bán đã đáp ứng cho bọn họ nhiều tiền như vậy, tự nhiên là sẽ không đổi ý rồi. Cho nên bọn họ liền đem sở hữu tù binh giao cho Luru Bán. Đợi được quá một trận, đi Lạc Dương luận công ban thưởng thời điểm, Luru Bán tự nhiên sẽ đem những kia vàng mang cho hấn nhóm.

Luru Bán chờ bọn hấn đi rồi sau đó, cũng làm người ta đem những tù binh kia toàn bộ triệu tập lại, Luru Bán nhìn bọn họ một chút, sau đó nói: "Mọi người khỏe, ta là đại hán Quan Quân hầu, Phiêu Kỵ tướng quân Luru Bán. Hiện tại ta có hai cái tin tức phải nói cho đại gia. Một tin tức tốt, một tin tức xấu."

Hoàng Cân quân tù binh nhìn thấy trước mắt cái này khuôn mặt đẹp thiếu niên, chính là uy chấn thiên hạ Quan Quân hầu, không khỏi đều là giật nảy cả mình, dồn dập bắt đầu nghị luận. Luru Bán có thể nói là Hoàng Cân quân đại địch, toàn bộ U Châu Hoàng Cân quân là một mình hấn tiêu diệt, liền ngay cả công tướng quân cùng nhân công tướng quân cũng là chết cùng thủ hạ của hấn. Nhưng là không nghĩ tới bọn hấn cái này đại địch dĩ nhiên sẽ còn trẻ như vậy. Thật là làm người ta nhìn mà than thở nha. Bất quá không biết hấn hai cái tin tức rốt cuộc là cái gì.

Luru Bán nhìn thấy bọn hấn nghị luận, khẽ mỉm cười, nói rằng: "Tin tức xấu chính là Hoàng phổ tướng quân bởi vì lương thảo không đủ, vì lẽ đó quyết định muốn đem các ngươi đều giết."

Hoàng Cân quân tù binh vừa nghe, không khỏi tao loạn. Bọn họ cũng không nghĩ tới những này người của triều đình dĩ nhiên nói không giữ lời, vốn là nói bọn họ đầu hàng sau đó liền thả tội chết của bọn họ, không nghĩ tới bây giờ lại muốn đem bọn họ giết đi. Luru Bán nói tiếp: "Tin tức tốt chính là ta đã dùng tiền đem các ngươi mua lại rồi. Sau đó các ngươi chính là ta Luru Bán thuộc hạ. Nếu như các ngươi cố gắng theo lời của ta, ta sau đó có thể còn có thể tha các ngươi tự do, nếu không, hừ. Ta Luru Bán danh tiếng các ngươi cũng hấn nghe nói qua, ta tuy rằng tâm địa thiện lương, thể nhưng thật muốn sát khí người đến, nhưng là chưa bao giờ sẽ hạ thủ lưu tình."

Những người này nghe được Luru Bán tin tức này, rốt cục đình chỉ rối loạn. Chỉ muốn có thể sống sót là tốt rồi. Còn làm người nô lệ hạ nhân sự tình, bọn họ đúng là không để ý chút nào. Bọn họ vốn là nhà nghèo khổ, cũng là cho những kia gia đình giàu có làm trâu làm ngựa. Hiện tại bất quá là thay đổi một người gia mà thôi. Lại nói rồi, Luru Bán cũng là thiên hạ nổi danh người lương thiện, là người có tiền. Hấn trước đây cũng thu nhận không ít dân chạy nạn, những kia dân chạy nạn đi theo hấn cũng đúng là trải qua cuộc sống tốt đẹp. Hiện tại bọn hấn theo Luru Bán nói không chắc, cũng có thể trải qua ngày thật tốt.

Luru Bán nhìn thấy những người này đình chỉ rối loạn, khe khẽ gật đầu. Luru Bán hiện tại cũng muốn tranh thủ thời gian xuất phát, hướng về rộng rãi tông xuất phát, bất quá dưới mắt những tù binh này cũng không có thể mặc kệ, liền hấn liền kêu đến Tang Bá, để hấn dẫn dắt năm ngàn người mang theo những tù binh này về U Châu, chính mình mang theo những người khác chạy đi rộng rãi tông. Luru Bán quay về bọn tù binh nói rằng: "Hiện tại mệnh ta

người mang bọn người sẽ U Châu trong nhà của ta. Nếu như các người hướng về sau đó trải qua ngày thật tốt, vậy thì thành thành thật thật theo người của ta trở lại, trên đường không cần có cái khác ý tưởng gì. Nếu không, ta tự sẽ khiến các người biết, ta không chỉ là sẽ cứu người, còn có thể giết người. Coi như là các người cùng được rồi, thành công chạy mất, ta cũng sẽ đập nhiệt [nóng] hỏi người khắp thiên hạ truy giết các người. Hi vọng các người tự lo lấy."

Nói xong cũng mệnh Tang Bá dẫn bọn họ chậm rãi hướng về U Châu xuất phát, mình thì là dẫn(dây lưng) thượng nhân chạy đi rộng rãi tông.

Nhưng là Lưu Bàn chạy tới rộng rãi tông, khoảng cách rộng rãi tông còn có mấy chục dặm đường thời điểm, nhưng là phát hiện một đám binh sĩ áp giải một cái xe chở tù, hướng bên này đi tới, Lưu Bàn vừa nhìn đi nhiên là Lô Thực, liền Lưu Bàn mau đề cho người ngừng lại, hướng về Lô Thực hỏi ý kiến hỏi đến tốt cùng chuyện gì xảy ra. Kỳ thực Lưu Bàn trời vừa sáng liền nghĩ đến là nguyên nhân gì rồi, Tam Quốc Diễn Nghĩa trên nhưng là ghi lại rõ ràng. Quả nhiên Lô Thực nhìn thấy Lưu Bàn vẫn là một mặt vui mừng bộ dáng. Lưu Bàn nếu chạy về, nói rõ Sông Dĩnh Hà nguy cơ đã tiếp xúc, thế nhưng nghe được Lưu Bàn hỏi thăm tự mình chuyện gì thế này, không khỏi thở dài một hơi, nói rằng: "Còn không phải những kia hoạn quan huyền nào. Người cũng biết, ta đã đã nói với người, ta đem thủ lĩnh đạo tặc Trương Giác vây nốt đến rộng rãi tông trong thành, trong khoảng thời gian ngắn không thể công thành, vì lẽ đó ta chuẩn bị chờ đợi cái khác mấy đường đại quân giải quyết xong đối thủ sau đó, chúng ta tam lộ đại quân vây kín, để giải quyết những người này. Ai biết triều đình phái một người tên là trái phong hoạn quan, đến rồi liền hỏi ta thân thiết nơi, ta hiện tại liền đại quân lương thảo đều đang rầu rĩ, có chỗ nào có ích lợi gì cho hần nha. Liền hần liền ghi hận trong lòng, bầm tấu lên triều đình, nói ta đến trễ thời cơ chiến đấu, tham ô lương thảo, còn cùng thủ lĩnh đạo tặc cấu kết, triều đình liền cắt chức vụ của ta, muốn đem ta áp giải vào kinh. Rộng rãi tông đại quân giao cho Trung Lang tướng Đồng Trác thống lĩnh. Hiện tại ta cũng không biết rộng rãi tông tình hình trận chiến như thế nào."

Lưu Bàn vừa nghe, quả thế, Lô Thực bị cách chức điều tra, rộng rãi tông đại quân để Đồng Trác thống suất, như vậy Hán quân đánh bại tin tức e sợ lập tức sắp đến. Vì lẽ đó hần không khỏi thở dài một hơi, nói rằng: "Lưu sư, hiện tại dưới triều đình làm, văn bối thật sự là không tiện hiện tại liền giữ người lại đến, bất quá người yên tâm ta nhất định sẽ đăng báo triều đình vì người biện bạch oan khuất."

Lô Thực nghe xong gật gật đầu, nói rằng: "Chính phải như vậy, người yên tâm đi. ~ ta không có việc gì. Người vẫn là tranh thủ thời gian đi rộng rãi tông đi. Ta lo lắng cái kia Đồng Trác chỉ vì cái trước mắt, sẽ phá hư của ta bố cục, đến thời điểm quân ta nhất định là muốn tổn thất nặng nề."

Lưu Bàn gật gật đầu, sau đó lấy ra một ít vàng, giao cho những kia áp giải Lô Thực binh lính, nói rằng: "Số tiền này các người thu, dọc theo đường đi nhất định muốn hảo hảo chăm sóc Lô đại nhân."

Binh sĩ kết quả Lưu Bàn vàng, cùng cười nói: "Hầu Gia yên tâm, chúng ta cũng biết Lô đại nhân là bị oan uổng, hơn nữa Lô đại nhân làm người chính nghĩa, chúng ta những tiểu binh này, cũng là tràn đầy cảm xúc, Hầu Gia người để lại yên tâm đi. Chúng ta nhất định sẽ chăm sóc thật tốt Lô đại nhân."

Lưu Bàn lúc này mới gật gật đầu. Đang muốn chuẩn bị lúc rời đi, chợt phát hiện phương xa lại có một đám người đã tới.

Liền Lưu Bàn liền tạm thời ngừng lại, xem đám người kia rốt cuộc là ai. Kết quả nhìn thấy một cái sắc mặt phấn bạch, lỗ tai đại đại, hai tay quá gối người từ trong đám người xuống ngựa, đi tới Lô Thực tù bên cạnh xe, nói rằng: "Lão sư. Người chịu khổ. Đề từ đến chậm."

Nhìn thấy người này đáng vẻ, khi nghe đến lời của hần nói, Lưu Bàn đã có thể đoán ra thân phận của người này rồi. Quả nhiên, Lô Thực sắc mặt bình tĩnh gật gật đầu, nói rằng: "Huyền Đức, người có thể đến thăm sư phụ, ta đã rất cao hứng. Đền, ta giới thiệu cho người một người."

Tiếp theo nghiêng đầu qua chỗ khác, đối với Lưu Bàn nói rằng: "Quan Quân hầu, người tới ta giới thiệu cho người một người."

Tiếp theo hần chỉ vào người kia nói rằng: "Đây một vị là đệ tử của ta, Lưu Bị Lưu Huyền Đức. Cũng là Hán thất dòng họ."

Tiếp theo rồi hướng Lưu Bị nói rằng: "Đây một vị liền là đương kim Quan Quân hầu Phiêu Kỵ tướng quân Lưu Bàn."

Lưu Bàn vừa nghe, quả nhiên là Lưu Bị gia hoà kia. Lưu Bàn gia hoà này chém giết thử lại quá dễ nhận biết rồi. Liền từ cái kia lỗ tai dài còn có cái kia một đôi quá gối cánh tay liền biết rồi. Gia hoà này vốn là một cái vẫn không có tiến hóa xong xuôi vượn người nha. Ở đời sau, mọi người liền hí truyền, Lưu Bàn có bốn dạng người trong nước sở trường, từ trên xuống dưới là lỗ tai của hần, rất lớn. Tiếp theo tự là con mắt của hần, có thể khóc. Đệ tam chính là của hần miệng, có thể nói. Đệ tam chính là của hần cánh tay, đủ dài. Bây giờ muốn lên, còn đúng là có cái này đến cùng nha. Tương truyền cũng là có thật sự nha.

Lưu Bị vừa nghe trước mắt chính là Lưu Bàn, mau mau hành lễ nói rằng: "Lưu Bị gặp Quan Quân hầu."

Lưu Bàn mặc dù so sánh so sánh chán ghét Lưu Bị, thế nhưng đưa tay không đánh cười mặt người, hần cũng chỉ đành cười nói: "Huyền Đức huynh không cần đa lễ."

Hần tuy rằng chán ghét Lưu Bị, không đa nghi bên trong còn là ít nhiều có chút bội phục hần, Lưu Bị tuy rằng không có bản lĩnh gì, thế nhưng biết người đích bản lĩnh nhưng là thiên hạ kiêu hùng bên trong người số một, so với Tào Tháo mạnh hơn. Chỉ bằng điểm này, hần cũng đủ để xưng hùng thiên hạ. Cũng quân có phải hay không hần có thể trở thành là tam quốc một cái hoàng đế đây. Ở Lưu Bàn cùng Lưu Bị nói đùa thời điểm, Lô Thực nói rằng: "Huyền Đức, sao người lại tới đây?" Lưu Bị cung kính nói: "Đệ tử nghe nói giặc khải vàng tạo phản, bệ hạ thông cáo thiên hạ, nói phương có thể tự tập dân đoàn bình định phản tặc, đệ tử thân là Hán thất dòng họ, tự nhiên là vì ta đại Hán Giang núi xuất lực. Nghe nói lão sư ở rộng rãi tông cùng thủ lĩnh đạo tặc Trương Giác đối kháng, vì lẽ đó đệ tử liền đến nương nhờ vào lão sư, ai biết đến nơi này, này phát hiện lão sư... Vì lẽ đó đệ tử đến mau mau chạy tới."

Kỳ thực Lưu Bị cũng là rất thâm trầm, vốn là ở trong lịch sử vào lúc này hần đã tại U Châu khai hóa tên tuổi, đánh bại không ít Hoàng Cân quân, có thể là vì Lưu Bàn quan hệ, hần không chỉ có không có được người khác giúp đỡ, cũng không có Trương Phi Quan Vũ hỗ trợ, cuối cùng chính mình thật vất vả kéo mấy trăm người đội ngũ, nhưng là U Châu Hoàng Cân quân lại bị Lưu Bàn đánh bại rồi, không có hần chuyện gì rồi. Cuối cùng hần không thể làm gì

khác hơn là đến rộng rãi tông quảng dựa vào giáo viên của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Cứu Đồng Trác

Lô Thực nghe xong, gật gật đầu, sau đó nói: "Hiện tại ta đã bị cách chức điều tra rồi, người muốn nương nhờ vào, liền đi phía nam tìm Hoàng phủ tướng quân đi. Nể tình ta, bọn họ nên thu nhận giúp đỡ người."

Vốn là Lưu Bàn ở đây, để Lưu Bị đề thi chung Lưu Bàn là lựa chọn tốt nhất, bất quá Lô Thực cũng biết, Lưu Bị gia hoả này bình thường thời điểm xem ra, không có gì, thế nhưng là là tính cao khí ngạo vô cùng. Lưu Bàn tuy rằng quan chức cùng tước vị đều tương đối cao, thế nhưng hắn vẫn một đứa bé, cũng không phải triều đình tam lộ đại quân một trong thống suất, để Lưu Bị cái này đại nhân đi đầu quân hắn có chút không thích hợp. Hơn nữa bọn họ đều là Hán thất dòng họ, một cái thân phận cao, một cái thân phận thấp, cũng sẽ rất lúng túng. Hơn nữa hắn cũng không biết Lưu Bàn có nguyên ý hay không thu nhận giúp đỡ Lưu Bị, vì lẽ đó sẽ không có nói để sáu bán nương nhờ vào Lưu Bàn. Mà là để cái kia Lưu Bị đi đầu quân Hoàng Phủ cây ngải bọn họ. Lưu Bị vừa nghe, gật gật đầu, nói rằng: "Vậy thì tốt, ân sư chính người cũng phải bảo trọng nha."

Sau đó đối với Lưu Bàn nói rằng: "Quan Quân hầu, chúng ta sau này còn gặp lại rồi. Tại hạ cáo từ."

Lưu Bàn liền cười cùng hắn cáo biệt, trong lòng đúng là ước gì Lưu Bị sớm điểm xéo đi.

Lưu Bị đi rồi sau đó, Lưu Bàn có khai báo một thoáng những kia trông coi binh lính, cũng hướng về Lô Thực cáo từ, hắn còn muốn tranh thủ thời gian chạy đi rộng rãi tông, nhìn một chút Trương Giác tình huống đây. Lần này hắn đã coi như là không uống chuyển này rồi, Ngụy Thục Ngô tam quốc khai quốc hoàng đế, thua Tôn Kiên không có nhìn thấy, cái khác hai người hắn đều gặp rồi. Đã coi như là không uống chuyển này rồi. Xuất hiện tại thiên hạ náo loạn, những kia kiêu hùng cũng nhất nhất bắt đầu lộ đầu, sau này mình có rất nhiều cơ hội cùng bọn họ giao thủ, cũng không phải vội với nhất thời, vẫn là cố sở trước mặt tốt hơn. Lưu Bàn chạy tới rộng rãi tông sau đó, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, không khỏi giật nảy cả mình, nghĩ thầm, Hán quân quả nhiên là trắng sao? Đồng Trác sẽ không ngốc đến cái trình độ này chứ? Hắn lẽ nào liền thế cuộc trước mắt đều không nhận rõ sao? Hắn lẽ nào thật sự là mạnh mẽ hơn công thành sao? Thăng ngu này, thật không biết hắn sau đó tại sao sẽ có như vậy lớn thành tựu.

Lưu Bàn chạy tới rộng rãi tông thời điểm, Hán quân chính đang rút lui, hoặc là nói là chạy trốn chết, Hoàng Cân quân chính đang đuổi giết Hán quân binh lính. Lưu Bàn nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trước tiên, liền biết đạo chuyện gì xảy ra, vì lẽ đó không khỏi thầm mắng Đồng Trác rồi. Bất quá khi hắn chuẩn bị sai người xung phong cứu vớt Hán Tuấn thời điểm, chợt ngừng lại. Bởi vì hắn phát hiện sự tình tựa hồ vẫn không có đơn giản như vậy nha. Hán Tuấn tuy rằng bại lui hạ xuống rồi, thế nhưng xác thực lui mà không loạn, ngay ngắn rõ ràng, giống như là đã sớm an bài tốt như thế. Nhìn đến đây Lưu Bàn không chỉ có điểm nghi ngờ. Đồng Trác đây chẳng lẽ là cố ý sao? Kỳ thực thật sự nhớ tới, trong này đích thật là có rất nhiều nghi vấn. Đồng Trác tuy rằng danh tiếng không thể nào được, thế nhưng cũng là một cái thân kinh bách chiến lão tướng rồi, chiến trường kinh nghiệm phong phú biết bao nha. Hơn nữa dưới trướng hắn Tây Lương Thiết kỵ cũng là thiên hạ nổi danh cường quân, làm sao sẽ dễ dàng như vậy đã bị Hoàng Cân quân đánh bại cơ chứ? Xem ra trong này có gì đó cổ quái nha. Hơn nữa Lưu Bàn lại nghĩ tới đến, ở Tam Quốc Diễn Nghĩa trong, chuyện này sau đó, Đồng Trác ở trên tầu triều đình thời điểm, cố ý nói mình là khi bại khi thắng, quét một cái văn tự cạm bẫy. Bây giờ nhìn lại, trong đó thật là có quỷ. Ở Tây An Tây cung vị Đồng Trác một ít thực tế, Lưu Bàn đại khái có thể đoán được Đồng Trác dụng ý. Hắn là cố ý muốn đánh bại, như vậy vừa có thể dời đi người khác đối với sự chú ý của hắn, cũng có thể miễn trừ triều đình đối với hắn nghi kỵ. Nhất cử lưỡng tiện, vì lẽ đó hắn mới sẽ cố ý đánh bại chiến. Bất quá vì không để sức mạnh của chính mình tổn thất quá nặng nề, cho nên mới phải xuất hiện trận này bại mà không loạn tình huống.

Lưu Bàn còn thật sự đã đoán đúng. Đồng Trác chính là cái này dự định. Đồng Trác mặc dù là nhân đã tâm bùng bùng, nhưng là hắn hiện tại cũng vẫn không có muốn cướp triều đình ý nghĩ. Bất quá bởi vì hắn trước đây làm rất nhiều không chút kiêng kỵ sự tình, để người của triều đình đối với hắn sinh ra hoài nghi, đặc biệt hắn trước đây làm Hà Nội Thái Thú thời điểm, cố ý không phụng chiếu hành động. Hơn nữa hắn ở Lương Châu những kia Khương Nhân bên trong danh vọng đặc biệt cao, hơn nữa xuất thân của hắn cũng không thể nào được, bây giờ có thể làm được Trung Lang tướng vị trí có thể nói đã rất cao, nếu như lần này lại đánh một cái đánh thắng trận, cái kia triều đình còn thật sự không biết muốn phong thưởng hắn cái gì tốt đây. Hắn cũng có chút công cao chán chường rồi. Vì lẽ đó ở cùng con rể của chính mình Lý Nho thương lượng sau đó, bọn họ liền quyết định cùng Hoàng Cân quân diễn này xuất diễn. Nếu muốn diễn kịch liền muốn diễn như một điểm. Bại trận nhất định là muốn chết người, Đồng Trác không nỡ lòng bỏ để binh lính của mình đi chịu chết, vì lẽ đó liền Jean-Loup thực lưu lại những kia Hán quân muốn rộng rãi tông thành tiến công. Rộng rãi tông thành tuy rằng không phải là cái gì Đại Thành, thế nhưng nếu Trương Giác đem nơi này cho rằng là căn cứ của mình địa, nhất định là muốn hảo hảo kiên thiết, tường thành cũng là thêm cao gia cố rồi. Hơn nữa trong thành đều là Hoàng Cân quân tinh nhuệ, nhân số có tương đối nhiều, vì lẽ đó những này Hán quân lập tức liền đụng vào một cái vỡ đầu chảy máu, thua trận rồi. Mà vừa vặn, cũng không biết Trương Giác là biết rồi Trương Lương cùng Trương Bảo bọn họ đã bại vong tin tức, vẫn là nhìn thấy Lô Thực đi rồi, triều đình điều tới một người khá là lỗ mãng tướng quân, chính mình có cơ hội, hoặc là là hắn không muốn lại rửa rứt cổ ở trong thành rồi. Vì lẽ đó thừa dịp Hán quân đại bại thời điểm, Trương Giác cũng xua quân ra khỏi thành rồi. Bại lui xuống Hán quân vây quanh Đồng Trác Tây Lương Thiết kỵ vẫn là một đường chạy hết tốc lực. Mà Lưu Bàn cũng chính là vào lúc này chạy tới.

Lưu Bàn nhìn thấy tình thế trước mắt nguy cấp, không phải đang miễn man suy nghĩ lúc, mặc kệ Đồng Trác là không phải cố ý bại trận, chỉ cần rộng rãi

tông vẫn không có bị công phá, Trương Giác vẫn không có bị giết chết, đối với mình tới nói đều là không sao cả. Nếu hán Đồng Trác không muốn muốn này một phần công lao, vậy hán Lư Bán cũng sẽ không khách khí rồi. Hán cũng không sợ cái gì công cao chấn chủ. Liền hán vung tay lên, mang theo của mình không đứng liền bắt đầu hướng về Hoàng Cân quân xung phong. Vốn là Hoàng Cân quân truy sát Hán quân chính thống khoái thời điểm, bỗng nhiên đối phương lại có viện binh, đều còn coi chính mình trùng kè. Cũng không khỏi đến a bờ bên kia lo lắng. Nhưng khi nhìn đến những này cái gọi là viện quân chỉ có 10, 20 ngàn thời điểm, nhưng là rất khinh thường cười cười. Dán hay là nhìn thấy những viện quân này đầu lĩnh chỉ là một cái thiếu niên thời điểm, loại này xem thường thì càng thêm rõ ràng. Liền ngay cả ở rộng rãi tông trong thành Trương Giác nhìn thấy triều đình viện binh Quân Đầu lĩnh dĩ nhiên là một người thiếu niên thời điểm, cũng không thể nín được cười lên, đối với bên cạnh hán một cái khoác đầu bông người bí ẩn nói rằng: "Xem ra triều đình thật là không có có tức giận cái gì đếm. Khỏe mạnh danh tướng Lô Thực không cần, nhưng dùng một cái lỗ măng Đồng Trác, bây giờ lại để như thế một người trẻ tuổi mang binh ra chiến trường. Ha ha. Xem ra chúng ta Thái Bình đạo lý tưởng liền muốn thực hiện."

Mà người bí ẩn này nhưng là nhú nhú mày, dùng rất mân Tây làm là già vờ khàn giọng âm thanh nói rằng: "Không đúng. Tại sao ta cảm giác có điểm là lạ nha. Người trẻ tuổi này thật giống ở nơi nào từng thấy, hoặc là nghe nói qua."

Trương Giác cười cợt, nói rằng: "Ngươi nha. Nơi nào đều tốt, sẽ là của ngươi thân phận còn có phần này lòng nghi ngờ quá nặng. Bằng không ngươi chính là ta Thái Bình đạo tốt nhất người nổi nghiệp rồi. Đáng tiếc ngươi... Ai. Ta xem nha, người trẻ tuổi này có thể là cái nào thế gia đại tộc thiếu gia, không biết nặng nhẹ, muốn muốn đi ra mò điểm công lao..." Mới vừa nói tới chỗ này, Trương Giác cũng ngừng lại, có chút kinh ngạc nói rằng: "Ày. Tự hồ thật là có chút không đơn giản nha. Xem ra lại bị ngươi nói đúng rồi."

Nguyên lai ở Trương Giác cùng người bí ẩn này đối thoại thời điểm, Lư Bán đã đi đầu vọt vào song phương trong phạm vi. Hán cầm Thất Sát Bàn Long thương trái phách phải chém giết ra một con đường máu, vọt vào song phương sát ruột chiến trường. Hơn nữa nhìn đến Đồng Trác những người này tựa hồ bị đối phương đuổi kịp, Lư Bán liền đuổi tới, cứu Đồng Trác một mạng. Nói thật, Lư Bán cũng rất đáng ghét Đồng Trác, nhưng là Đồng Trác nhưng là không thể từ nha. Hán đã chết, ai còn đi gieo vạ thiên hạ, nào được thiên hạ đại loạn nha. Nếu như thiên hạ không đại loạn, cái kia Lư Bán tại sao có thể có cơ hội đi tranh bá thiên hạ đây. Hán cũng không muốn coi trời bằng vung, làm cái kia chìm đầu đàn, hán những năm này thật vất vả đã thành lập nên tốt như vậy danh vọng, chính là vì sau đó chinh Chiến Thiên dưới thời điểm, có thể đứng chánh nghĩa lập trường, có thể chiêu mộ đến những kia đối với Hán thất còn ôm có hi vọng nhân tài, hán cũng không muốn tự hủy Trường Thành nha.

Mà Trương Giác cảm thấy kinh ngạc chính là Lư Bán dũng mãnh, hán vọt vào chiến trường, thủ hạ không có ai đỡ nổi một hiệp. Mà giữa lúc Lư Bán cứu Đồng Trác thời điểm, của hán những cái kia thủ hạ cũng vọt vào, Lư Bán thân binh cũng đánh tới Lư Bán đại kỳ, "Quan Quân hầu Lư", còn có "Phiêu Kỵ tướng quân Lư" hai lá cờ lớn vừa ra, toàn trường phải sợ hãi. Lư Bán đại danh hiển tại nhưng là cả thế gian đều biết, càng có thể hưởng Lư Bán ở U Châu tiêu diệt Hoàng Cân quân sự tình, bọn họ cũng đã biết rồi. Trương Giác nhìn thấy thiếu niên này dĩ nhiên cũng làm là cái thứ ở trong truyền thuyết Quan Quân hầu, không khỏi cười khò một tiếng, nói rằng: "Không nghĩ tới dĩ nhiên là tên tiểu tử này. Xem ra hán cùng chúng ta Thái Bình đạo thật đúng là có duyên nha. Lẽ nào hán là chúng ta Thái Bình đạo khắc tinh? Ngươi vừa nãy nói như vậy, không phải là đã đoán được là hán đi à nha?" Vốn là Trương Giác đối với Lư Bán tiêu diệt U Châu Hoàng Cân quân sự tình, hán cũng là rất tức giận, muốn phái người đi U Châu, diệt Lư Bán bọn họ. Thế nhưng U Châu vốn cũng không phải là Hoàng Cân quân trọng điểm phương, hưởng hồ triều đình lần này tốc độ phản ứng còn rất nhanh, mấy đường đại quân đã khai chiến. Vì lẽ đó hán sẽ không có lại để ý tới Lư Bán, mà là chú ý tới toàn bộ thiên hạ thế cuộc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vô Lại Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.